

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GERÇEKTEN HARİKA BİR

ROMAN

ŞEY

HANK GREEN

Ücretsiz PDF E-kitap Arşivi - <https://rantey.org>

PEGASUS

**GECEİNİN ÜÇÜNDE SOKAKTA YÜRÜRKEN
GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY GÖRSENİZ...
YOLUNUZA DEVAM MI EDERSİNİZ?
YOKSA HAYATINIZI KÖKÜNDEN DEĞİŞTİRECEK
BİR ŞEY Mİ YAPARSINIZ?**

Yirmi üç yaşındaki April May, New York'un bir sokağında yürürken devasa bir heykele denk gelir. Samuray zırhı kuşanmış üç metre boyunda bir Transformer'a benzeyen heykelin güzelliğine ve ince işçiliğine hayran kalır. Bunun üstüne arkadaşı Andy'yle bir video çeker ve Andy videoyu YouTube'a yükler. Ertesi gün interneti kasıp kavuran video yüzünden April'in hayatı yepyeni bir yön alacaktır. Bu heykellerin Pekin'den Buenos Aires'e kadar dünyanın birçok şehrinde ortaya çıktığı haberi hızla yayılır ve heykeli ilk belgeleyen April bir anda uluslararası basın ilgi odağı olur.

Dünyaya bir iz bırakma fırsatını değerlendirmeye karar veren April kavuştuğu şöhretin, ilişkileri, güvenliği ve hatta kendi karakteri üstündeki etkileriyle yüzleşmek zorunda kalacaktır. Bunca baskı yetmezmiş gibi tüm gözler, heykellerin gizemini ortaya çıkarması ve insanlardan ne istediklerini çözmesi beklenen April'in üstündedir.

Sosyal medyanın şöhret ve radikalleşme üstündeki etkisine, toplumların korku ve belirsizlikle imtihanına, halkın hayranlığını veya nefretini toplayan insanların toplum gözünde edindiği yere dair son derece güncel ve eğlenceli bir roman.

**"Etkin bir şekilde işbirliği yaptığımızda insanlar olarak neler
başarabileceğimizi irdeleyen bir eser."**

JOHN GREEN

★ **"İnsan olmanın anlamına, özellikle de sıradışı olaylara verdiğimiz
tepkilere dair keyifli ve modern bir macera."**

KIRKUS REVIEWS

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-823-6

HANK GREEN

**GERÇEKTEN
HARİKA BİR
ŞEY**

İngilizceden çeviren:
Çiçek Eriş

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

★ "Bağlanma ve hayatına yön verme sıkıntısı çeken, mükemmellikten uzak ve zincir vurulamayacak kadar özgür ruhlu bir başkahraman... Bu eser mutlaka okunmalı."

SCHOOL LIBRARY JOURNAL

★ "Sosyal medyayı ve uzaylıları keşfetmeye dair bu eğlenceli, heyecanlı, biraz da korkutucu kitabı elinizden bırakamayacaksınız."

BOOKLIST

"İnternet şöhretinin acı gerçeklerine dair bu eğlenceli hikâyeye Green, ağabeyine meydan okuyor."

PEOPLE

"Şöhretin gücüne ve insanları markalaştırma arzumuza dair heyecan verici bir yolculuk. Sosyal medyaya karşı duyulan endişe ve sevgiyi aktarmakla kalmayıp okurları hem merakta bırakıyor hem de bilimkurgu sevgisini körüklüyor."

ASSOCIATED PRESS

"Gerçekten Harika Bir Şey uzaylıların neden geldiğini değil, insanların onlara nasıl tepki verdiğini daha çok ele alan bir ilk temas öyküsü."

GUARDIAN

"Tartışmaya yer bırakmayacak kadar ilginç ve zevkli."

V. E. SCHWAB

"Green'in sosyal medyanın gücüne ve sınırlarına yaklaşımı sıradışı. Eserin sonunda kendinizi şaşırmaktan alıkoymayacaksınız."

CORY DOCTOROW

HANK GREEN *Washington Post*'un "Amerika'nın en popüler bilim öğretmenlerinden biri" olarak nitelendirdiği ve videoları şimdiye dek iki milyardan fazla görüntülenmiş Complexly prodüksiyon şirketinin CEO'su olan yazar YouTube'da Crash Course ve SciShow gibi eğitici içerikleri meraklılarıyla buluşturan kanallar için çeşitli videolar hazırlamaktadır. Kardeşi John'la Save the Children ve Partners in Health gibi hayır kuruluşlarına her yıl bir buçuk milyon dolardan fazla bağışın toplandığı Project for Awesome projesini de yürüten Hank, Montana'da eşi, oğlu ve kedisıyla yaşamaktadır.

**GERÇEKTEN
HARİKA BİR
ŞEY**

Pegasus Yayınları: 2226

Gerçekten Harika Bir Şey
Hank Green

Özgün Adı: An Absolutely Remarkable Thing

Editor: Pervin Salman
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Fatma Can

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 45121

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Mart 2020

ISBN: 978-605-299-823-6

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2020

Copyright © Hank Green, 2018

Şarkılar: "Golden Years", David Bowie.

© EMI Music Publishing LTD & Publishers Unknown, 1976

Tüm hakları Sony/ATV Music Publishing LLC tarafından yönetilen

EMI Music Publishing LTD'ye aittir.

Tüm hakları saklıdır. İzin alınarak kullanılmıştır.

"Don't Stop Me Now", Freddie Mercury.

© Queen Music LTD, 1978

Tüm hakları Sony/ATV Music Publishing LLC'ye aittir.

Tüm hakları saklıdır. İzin alınarak kullanılmıştır.

"Call Me Maybe"

Söz ve Müzik: Carly Rae Jepsen, Joshua Ramsay ve Tavish Crowe

© UNIVERSAL MUSIC CORP., JEPSEN MUSIC PUBLISHING, BMG GOLD
SONGS, CROWE MUSIC INC., BMG PLATINUM SONGS ve REGULAR
MONKEY PRODUCTIONS, 2011

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çöğütülemez, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

[pegasusyayinlari](https://www.facebook.com/pegasusyayinlari)

[pegasusyayinlari](https://twitter.com/pegasusyayinlari)

[pegasusyayinlari](https://www.instagram.com/pegasusyayinlari)

[Pegasus Yayınları](https://www.youtube.com/pegasusyayinlari)

Ücretsiz PDF Okuyucu: <http://www.pdfreader.org>

Teşekkürler, anne!

BİRİNCİ BÖLÜM

Ölümün kıyısından dönmeli hatta ölümlü, dillere destan bir gizem ve macera romanı okumak için geldiğinizin farkındayım fakat o kısımlara ulaşabilmek için (gerçi 13. Bölüm'e geçmek isterseniz siz bilirsiniz, ne yapacağınızı ben söyleyemem) öncelikle benim, yani April May'in, insanlığın başına gelmiş en önemli şeylerden biri olmanın yanında birtakım hatalar yapmış, yirmili yaşlarında bir kadın olduğum gerçeğiyle yüzleşmeniz gerek. Bütün ipleri elimde tuttuğum şahane bir pozisyondayım. Öykü benim öyküm, nasıl istersem öyle anlatmak da benim elimde. Yani sadece öykümü değil, beni de anlamak durumunda kalacaksınız, o yüzden biraz dramla karşılaşırsanız şaşırmayın. Yaşanmış olayları dürüstlikle anlatmaya çalışacağım fakat kendi tarafımı da tutacağım hiç şüphesiz. Bunlardan kendinizce dersler çıkaracak olursanız, kendinizi taraflardan birine veya ötekine daha yakın hissetmenizdense benim de altı üstü insan olduğumu (en azından eskiden öyleydim) anlamanızı tercih ederim.

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

İmzaladığım boktan sözleşme yüzünden ismini dile getiremeyeceğim bir startup şirketinde yaptığım mesainin on altıncı saati bitmiş, gece 02.45'te, yorgunluktan bitap düşmüş bedenimi 23. Sokak'ta sürüklerken de altı üstü bir insanım diyordum kendime. Güzel sanatlar okumak maddi açıdan çok kötü bir karar gibi görünebilir, fakat bu, sözümlü ona havalı eğitiminizi tomar tomar öğrenim kredisizle karşılamak zorunda kaldıysanız geçerlidir. Ben de elbette tam olarak böyle yapmıştım. Annemle babam küçük ve orta ölçekli mandıralara gerekli teçhizatları satan başarılı bir şirketin sahibiydi. Hani şu ineklere bağlanan ve süt sağan ufak şeyler var ya, onların satış ve dağıtımıyla uğraşıyorlardı. İş iyiydi, devlet okuluna gitsaydım dünyalar kadar borcum olmazdı. Ama öyle yapmamıştım. Kredi almıştım. Büyük miktarda hem de. Daldan dala atladıktan (reklamcılık, resim, fotoğrafçılık, illüstrasyon) ve nihayet sıradan (ama en azından pratik) güzel sanatlar fakültesi tasarım bölümüne karar verdikten sonra beni Kuzey Kaliforniya'daki aile evimin eski yatak odasından uzakta ve New York'ta tutacak ilk işime girmiştim.

Bu iş, daha da zengin olmayı hayal eden sıkıcı zengin hayalleri kuran zenginler tarafından finanse edilen bir startup şirketindeydi. Bu tip bir şirkette çalışıyorsanız "ailenin" parçası sayılırsınız ve bir şeyler yanlış giderse veya teslim tarihleri kaçarsa veya bir yatırımcı sinir krizi filan geçirirse veya sırf öylesine, sabahın üçüne kadar işten çıkamayabilirsiniz. Ki bundan nefret ediyordum. Nefret ediyordum çünkü şirketin projesi olan zaman yönetimi uygulamasını aptalca bir fikirdi ve aslında kimseye yararı dokunmuyordu; nefret ediyordum çünkü sadece para için yaptığımı biliyordum ve nefret ediyordum çünkü çalışanların işe düzenli iş gibi değil, tüm hayatlarıymış gibi yaklaşımlarını istiyorlardı, bu da kişisel projelerime ayıracak hiç vaktim kalmaması demekti.

FAKAT...

Diplomam sayesinde gerçekten grafik tasarım yapabiliyordum ve mezun olalı henüz bir yıl bile olmamışken çıktığım evin kirasını

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ödeyebilecek kadar para kazanıyordum. Çalışma saatlerimin suç teşkil etmesine ramak kalmıştı ve kazancımın yarısını tek odalı bir dairenin salonunda yatmaya harcıyor olabiliyordum ama çarkı döndürüyordum.

Demin yalan söyledim. Aslında yatağım salondaydı ama genelde yatak odasında kalıyordum... Maya'nın odasında. Birlikte yaşamıyorduk, sadece ev arkadaşıydık ve Eski April bunu açık ve net dile getirmemi isterdi. İkisinin arasındaki fark ne? Aynı eve çıkana kadar sevgili değildik. Ev arkadaşınızla takılmak pratik olabilir fakat neredeyse üniversite boyunca birlikte yaşadığınız biraz kafa da karıştırabilir. Sonunda ilişkiye başlamıştık ve bir yıldan uzun süredir de birlikteydik.

Zaten birlikte yaşıyorsanız "Aynı eve mi çıksak?" sorusu ne zaman sorulur? Maya ve benim için bu soru "Salondaki ikinci el şilteyi atsak da Netflix'i artık kanepede izlese olur mu?" şekline bürünmüştü ve o ana dek cevabım şuydu: "Katiyen olmaz, çıksak da çıkmasak da sadece ev arkadaşınız." O yüzden yatak hâlâ salonda duruyordu.

Dram yaşanacak demiştim.

Her neyse, kaderin ağlarını ördüğü o ocak akşamına dönelim. Bahsettiğim boktan aplikasyonun yeni sürümünün ertesi haftaya kadar App Store'a yüklenmesi gerekiyordu, ben de birtakım kullanıcı arayüzü değişiklikleriyle ilgili son onayları almayı falan bekliyordum ama bunlar umurunuzda değil tabii... Neyse, boktan ve sıkıcı işler işte. İşe erken gideceğime, her zamanki gibi gece mesaiye kalmıştım. Vektör formatını raster formatından ayıramayan patronların adeta şifreli taleplerini tercüme etmeye çalışmaktan beynim yanıyordu. Binadan çıktım (bir ofisimiz bile yoktu, kiralanan ortak çalışma alanlarındandı) ve metro durağına üç dakika kadar yürüdüm.

Sonra metro kartım SEBEPSİZ YERE çalışmadı. İşyerindeki masamda bir tane daha vardı ve hesabımda ne kadar para kaldı-

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

ğından pek emin olmadığım için en iyisi üç sokak ötedeki ofise dönmekmiş gibi geldi.

Yayalara yeşil ışık yanınca 23. Sokak'ta karşıdan karşıya geçtim ve bir taksi yaya yolunda olmamam gerekirmiş gibi korna çaldı. Bas git, yeşil ışık bana yanıyor dedim içimden. Tam ofise döndüğüm anda onu gördüm. Yaklaşırken gerçekten... GERÇEKTEN sıradışı bir heykel olduğunu fark ettim.

Yani ŞAHANE bir şeydi ama birazcık da New York tarzında bir şahanelikti, anlatabiliyor muyum bilmiyorum.

Ne hissettiğimi nasıl aktarsam? Açıkçası... şöyle bir durum var... New York'ta insanlar yıllarını verip muhteşem bir şey yaparlar ve bu şey bir fikri öylesine mükemmel yansıtır ki dünya aniden on kat berrak görünmeye başlar. O şey güzeldir, güçlüdür ve birisi hayatının büyük bir parçasını buna adamıştır. Yerel bir kanalda haberi çıkar, herkes, "Güzelmış!" der, ertesi gün bir başka GERÇEKTEN MÜKEMMEL VE HARİKA ŞEY görüp öncekini unuturuz. Bu, eşsizliklerini veya şahaneliklerini yitirdikleri anlamına gelmez... Sadece o kadar fazla insan o kadar çok fevkalade şey yapıyordur ki sonunda biraz doyarsınız.

Ben de görünce öyle hissettim. Samuray zırhı giymiş üç metrelik bir Transformer'ın, fıçı gibi göğsü kafamın bir buçuk metre tepesinde göğe bakıyordu. Kaldırımın tam ortasında, enerji ve güçle dolu duruyordu. Sanki her an o boş ve mağrur bakışlarını bana çevirecekti. Ama dünya ilgisini hak etmiyormuş gibi sessizce ve neredeyse küçümsercesine dikiliyordu. Sokak lambasının ışığında metali gece kadar karanlık ve donuk, ayrıca ayna gibi gümüşü parçalardan oluşuyor gibi duruyordu. Metal olduğu ortadaydı... öyle spreyle boyanmış kartondan kostümlere benzemiyordu. Müthiş bir işçiliği vardı. Beş saniye kadar soğukta ve o şeyin bakışlarının altında ürpererek durduktan sonra yoluma devam ettim.

Sonra dünyanın en korkunç insanı gibi hissettim kendimi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yani burada kalabilmek, dünyanın en yaratıcı ve etkileyici kültürlerinden biriyle haşır neşir olabilmek uğruna, kaldığım evin aşırı yüksek kirasını ödeyebilmek için aşırı sıkıcı bir işte aşırı yoğun çalışan bir sanatçıydım. Kaldırımın ortasında muazzam bir emeğin meyvesi olan, bir sanatçının insanlar durup baksın ve incelesin diye muhtemelen yıllarca üstünde çalıştığı bir sanat eseri duruyordu. Oysa ben büyükşehir hayatı sürdürmekten nasırlaşmış, saatlerce piksellerle uğraşmaktan zihnen tükenmişim ve böylesine görkemli bir şeye dönüp bakmıyordum bile.

O anı çok net hatırlıyorum, o yüzden anlatacağım. Heykele döndüm, parmak uçlarımda yukarı uzandım ve “Andy’yi arasam mı?” dedim.

Heykel tabii ki hiçbir şey yapmadı.

“Andy’yi aramamda sorun yoksa öyle durmaya devam et.”

Dedim ve aradım.

Önce Andy’ye dair biraz bilgi vereyim.

Hani bazı anlar vardır ya, yaşamınızda bir şeyler değişir ve siz, *Hayatlarımız şu anda bambaşka yönlere gidiyor, buna rağmen onca yılmı geçirdiğim bu harika insanlarla iletişimimi koparmayacağım ve onları sevmeye, beğenmeye, kesinkes, hiç şüphesiz devam edeceğim*, dersiniz ama bir de bakmışsınız hepsini Facebook’tan silmemeniz için hiçbir sebep kalmamış çünkü ne de olsa bir daha hayatınız boyunca hiçbirini görmeyeceksiniz. Andy, Maya ve ben her nasılsa (henüz) o kadere kurban gitmemeyi başarmıştık. Maya ve ben aynı otuz beş metrekaresi paylaşarak başarmıştık. Andy ise şehrin öteki ucunda yaşıyordu ve okulun üçüncü yılına kadar onu tanıımıyorduk bile. Maya’yla neredeyse tüm derslerimiz ortaktı çünkü birbirimizden çok hoşlanıyorduk. Ne zaman grup projesi olsa aynı grupta olacağımız belliydi. Ama Profesör Kennedy hepimizi üçerli gruplar halinde ayırıyordu, yani rasgele bir üçüncümüz olacaktı. Her nasılsa Andy başımıza kaldı (onun açısından biz onun başına kalmıştık muhtemelen).

Andy'yi tanıyordum. Hakkında, “o eleman kendine gereğinden fazla güveniyor” temalı belli belirsiz bir izlenim edinmiştim. Çırpı gibiydi, eğreti duruyordu, kâğıt kadar beyazdı. Berberinden, hayatında hiç saçını kestirmemiş gibi bir kesim yapmasını istediğinden emindim. Fakat her daim şaka yapmaya hazırdı ve genellikle o şakalar ya komik ya da derin oluyordu.

Projenin konusu, hayali bir ürün için Adan Z'ye marka hazırlığını kapsıyordu. Ambalaj tasarlamamız gerekmiyordu fakat birkaç logo seçeneği sunmamız ve markanın nasıl tanıtılacağını, hangi durumlarda ne gibi fontlarla renklerin kullanılacağını anlatan küçük bir kitapçık olan stil kılavuzu hazırlamamız gerekiyordu. Muhtemelen projeyi etik, adil ticaret yapan havalı ve modern, cepleri kullanışsız kot pantolonlar üreten hayali bir firma için yapacaktık. Genelde hep hayali bir bira fabrikası için yapıyorduk çünkü üniversite öğrencisiydik. Damak tadımızı geliştirmek ve biralar hakkında züppelik yapabilmek için okula fazlasıyla para veriyorduk.

Maya'yla kesin böyle bir şey yapardık fakat Andy dayanılmaz derecede inatçıydı ve popo kokulu “Popolet” sakızlarının görsellerini hazırlamaya ikimizi de ikna etmişti. Başta argümanları aptalcaydı: Mezun olunca süslü püslü, havalı şeyler yapamayacaktık zaten, o yüzden projeyi ciddiye almanın da anlamı yoktu. Fakat ciddileştiğinde ikimizi de ikna etti.

“Bakın,” dedi, “havalı bir şeyi havalı göstermek kolay, o yüzden herkes havalı ürünleri tercih ediyor. Ama en nihayetinde, havalı olan şey sıkıcıdır. Saçma bir şeyi muhteşemmiş gibi gösterdiğimizi düşünsenize. Pazarlanması imkânsız bir şeyi şahane hale getirsek? Asıl zorluk bu. Esas bu beceri ister. Becerilerimizi sergileyelim.”

Bunu bayağı iyi hatırlıyorum çünkü Andy'nin görüldüğünden fazlası olabileceğini o an fark etmiştim.

Projenin sonunda dar kotlarını ve butik biralarını son derece ciddiye alan sınıf arkadaşlarımızdan birazcık daha üstün hissetmeden edemiyordum. Üstelik ürünümüz harika görünüyordu. Andy –ki

bu bilmeme rağmen hiç üstünde durmamıştım— son derece yetenekli bir illüstratördü ve Maya'nın kaligrafi becerisi ile benim renk paleti çalışmalarım sayesinde bayağı güzel bir iş ortaya çıkmıştı.

İşte Andy'yle böyle tanıştık, tanıştıran şükürler olsun. Açıkçası ilişkimizin ilk döneminin hararetini dengeleyecek üçüncü tekerleğe ihtiyacımız vardı. Kennedy'nin çok sevip sınıfın internet sitesine koyduğu Popolet projesinden sonra üçlü takılmaya başlamıştık. Hatta birkaç işte beraber çalıştık ve Andy sık sık bizim eve gelip bize zorla masa oyunu oynatıyordu. Sonra tüm akşamı siyaset veya rüyalarımız ya da endişelerimizden bahsederek geçiriyorduk. Bana biraz abayı yakmış olması kimseyi rahatsız etmiyordu çünkü başımın bağlı olduğunu biliyordu ve bence Maya onu tehdit unsuru olarak görmüyordu. Her nasılsa bu ilişki dinamiği mezuniyetten sonra bozulmamıştı ve komik, tuhaf, zeki, aptal Andy Skampt'le takılmaya devam ettik.

O sırada kendisini sabahın üçünde arıyordum.

“Siktir ya saat üç, April.”

“Sana bir şey göstermek istiyorum.”

“Bence yarma kadar bekleyebilir.”

“Hayır, çok güzel bir şey. Kameranı getir... Jason'da ışık var mı?” Jason, Andy'nin ev arkadaşıydı ve ikisi de internet ünlüsü olmak istiyordu. Bilgisayar oyunu oynarken küçük seyirci gruplarına internette canlı yayın yapıyorlardı ve dizilerdeki en iyi ölüm sahnelerini tartıştıkları podcast'te bahsi geçen sahneleri YouTube'a yüklüyorlardı. Bir sürü varlıklı insanın yakalandığı o tedavisi imkânsız hastalığa yakalandıklarını düşünüyordum: Aksini gösteren dağ kadar kanıta rağmen, dünyanın beyaz ırk tarafından yapılmış bir podcast'e daha ihtiyaç duyduğuna inanıyorlardı. Acımasızca gelebilir ama o zamanlar gerçekten öyle düşünüyordum. Kimse seyretmiyorsa hiçbir öneminiz yokmuş gibi hissetmenin ne kadar kolay olduğunu artık biliyorum elbette. Ayrıca daha sonraları *Ölümspotting* podcast'ini dinledim ve bayağı komik buldum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

“Bir saniye... nasıl yani? Ne yapacağım?” diye sordu.

“Şunu yapacaksın: Gramercy Tiyatrosu’na geleceksin ve Jason’ın, bulabildiğin tüm kamera ıvır zıvırını getireceksin ve katiyen pişman olmayacaksın o yüzden artık hangi hentaili oyunu oynuyorsan tekrar başına geçmeyi aklından bile geçirme... Bu daha iyi, inan bana.”

“Öyle diyorsun ama hiç *Kiraz Çiçeği Perisi* 5 oynadın mı April May? Oynadın mı?”

“Kapatıyorum... Beş dakikaya kadar gelmiş ol.”

Kapadım.

Beklerken Andy olmayan birkaç kişi yanımdan geçti. Manhatttan eskisi kadar havalı değildi evet, ama, asla uyumayan şehirdi hâlâ. Ayrıca “Ne kadar da sikimde değil, anlatamam, öyle böyle değil” şehriydi. İnsanlar heykele şöyle bir bakıp neredeyse benim de yaptığım gibi yürüyüp gidiyordu. Meşgul görünmeye çalıştım. Manhatttan güvenli bir yerdi ama bu, sabahın üçünde tek başına duran yirmi üç yaşındaki bir kadının rasgele taciz edilmeyeceği anlamına da gelmiyordu.

Sonraki birkaç dakika heykeli inceledim. Manhatttan asla tamamen karanlık olmuyordu; çok ışık vardı fakat koyu gölgeler ve heykelin boyutu yüzünden detayları inceleyebilmek zordu. Heykel devasaydı. Yüz, iki yüz kilo çekerti muhtemelen. Eldivenimi çıkarıp dürtünce metalin serin olmadığını şaşkınlıkla fark ettim. Ilık da değildi... ama sertti. Leğenkemiğini tıklattım ama beklediğim gibi çınlamadı. Önce pat pat ses çıktı, ardından boğuk bir sesle vınlamaya başladı. Sanatçının hedefinin bu olduğunu düşünmeye başlıyordum... yani, New York’luların bu objenin özelliklerini keşfetmesi için onu kurcalamasını hedefliyordu. Güzel sanatlarda uzun uzadıya niyetleri ve hedefleri düşünürsünüz. Standart budur: SANATA BAK - SANATI ELEŞTİR.

Sonunda eleştirmeyi bırakıp bütün olarak değerlendirmeye başladım. Bayağı hoşuma gitmişti. Sadece birisinin yaratısı olarak değil, gerçekten güzel bir eseri beğenmek gibi... keyif veriyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. “Transformervari” olması büyük cesaretti. Yani ben olsam, mekanik robotları görsel olarak andıracak bir şey yapmaktan tüm benliğimle kaçınırdım... Kimse o kadar *ana akım*, o kadar popüler bir şeyle kıyaslanmak istemezdi. En korkunç kader buydu.

Fakat bu eserde daha fazlası vardı. Heykel formunda olsun olmasın, gördüğüm diğer tüm eserlerden farklı bir tarz gibi görünüyordu. Bayağı kaptırmıştım ki Andy beni kendime getirdi.

“Hasiktir, bu ne...” Sırt çantası, üç kamera ve iki tane üçayakla gelmişti.

“Aynen öyle,” dedim.

“Bu... MUazzam ötesi bir şey.”

“Evet... İşin kötüsü, neredeyse yanından geçip gidecektim. Bunu gördüm, ‘New York işte, karşıma yine acayip güzel bir şey çıktı,’ dedim ve yürümeye devam ettim. Ama böyle bir şeyi daha önce ne gördüğümü ne duyduğumu fark ettim. Sen de viral bir şeyler tutturmaya çalışıyorsun diye buna atlarsın dedim. Senin için başında nöbet tutuyordum.”

“Bu büyük, kaslı, güzel sanat eserini gördün ve aklına hemen ANDY Skampt geldi demek!” Başparmaklarını kemikli göğsüne batırmıştı.

“Ha ha,” dedim alayla. “Sana bir iyilik yapayım dedim ve kendisi karşında duruyor. O yüzden takdir eder misin lütfen?”

Biraz süngüsü düştü, üçayağı bana verdi. “O zaman şunları kurmaya başlayalım. Channel 6 sarhoş kafayla gelip haberimizi çalmadan çekimi halletmemiz lazım.”

Beş dakika sonra kamera kurulmuş, şarjlı ışık kaynağı parlamaya başlamıştı ve Andy yakasına mikrofon tutturuyordu. Okuldaki kadar şapşal görünmüyordu artık. Aptal şapkalar takmıyor; dağınık (ya da sadece alışılmamış) saç kesimlerinden vazgeçmiş, yüz şekline yakışan dalgalı kısa bir kesim tercih ediyordu. Fakat

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

benden yirmi santim uzun ve neredeyse yaşıtımlı olmasına rağmen beş yaş küçük görünüyordu.

“April,” dedi.

“Evet.”

“Bence sen yap.”

Şaşkın bir homurtuyla karşılık vermiş olabilirim.

“Kameranın karşısına geç yani.”

“Dostum, bu senin hayalin, benim değil. YouTube’den ben ne anlarım.”

“Evet de... Aslında şey...” Şimdi dönüp bakıyorum da, ona hiç sormamış olsam da bunun büyük bir olay olacağını hissetmiş sanırım. Gerçekten ne kadar büyük bir olay olacağını değil tabii ama yine de büyük bir olay olacağını.

“Bana internet şöhreti kazandırarak iyilik yaptığım filan sanma. Böyle bir şey istemiyorum.”

“Tamam ama bu kamerayı nasıl kullanacağını da bilmiyorsun.” Bahane öne sürdüğünü anlayabiliyordum fakat nedenini anlayamıyordum.

“Kamera arkası şeyleri nasıl yapılıyor bilmiyorum fakat kamera önü şeylerinin de nasıl yapıldığını bilmiyorum. Tüm gün Jason’la internete hitap ediyorsunuz, benim Facebook’um bile yok.”

“Instagram’m var.”

“O ayrı.” Sırttım.

“Pek sayılmaz. Orada paylaştıklarını önemseydiğini biliyorum. Kimseyi kandıramazsın. Dijital dünyada yaşayan dijital bir kızsın, April. Hepimiz nasıl rol keseceğimizi biliyoruz.” Andy ve açık sözlülüğü. Haklıydı tabii. Sosyal medyayı umursamamaya çalışmışım ve Twitter’da takılmaktansa müzelerde takılmayı tercih ediyordum. Fakat gösterdiğim kadar da kopuk değildim. Dikkatle inşa edilmiş internet karakterlerinden rahatsız olmak, dikkatle inşa ettiğim internet karakterimin bir parçasıydı. Yine de Andy’nin

yüzde yüz doğru olmayan bir iddiaya fazla sıkı sarıldığını ikimiz de anlayabiliyorduk.

“Andy, asıl sebep ne?”

“Bence...” Derin bir nefes aldı. “Senin sunman, sanatçısı açısından daha iyi olur. Tam bir mal gibiyim, nasıl görüldüğümü biliyorum. Millet beni ciddiye almaz. Kıyafetinle, elmacıkkemiklerinle falan sanatçıya benziyorsun. Neden bahsettiğini biliyor gibi görünüyorsun. Neden bahsettiğini biliyorsun zaten, bahsettin mi de gayet iyi bahsediyorsun. Ben yaparsam hakkını veremeyeceğim. Hem bulan sensin, kameranın karşısına senin geçmen bence daha mantıklı.”

Tasarımcılık diplomalarıyla mezun olan çoğu sınıf arkadaşımın aksine, güzel sanatlara hayli kafa yoruyordum. Farkın ne olduğunu merak edenlere: Güzel sanatlar kendi başına da var olabilen sanatlardır. Güzel sanatın yaptığı şey, kendisidir. Tasarım ise başka bir şey yapan sanattır. Görsel mühendislik gibidir. Güzel sanatlara odaklanarak başladığım eğitimimin ilk döneminde bir gün bir işim olmasını isteyebileceğime karar vermiştim. Bu yüzden reklamcılığa kaymış, ondan nefret etmiş, birkaç kere daha başka alanlara kaymış ve nihayet boyun eğip tasarıma girmiştim. Yine de, Manhattan güzel sanat camiasını, tasarım yolunda ilerleyen arkadaşlarımın hepsinden çok takip ediyordum. Aptalca gelebilir ama yirmili yaşlarda New York’ta olmak, önemliymişim hissi veriyordu bana. Gerçek sanat yapmasam da en azından bu şehirde, ailemin mandıra malzemeleri şirketinden çok çok uzaklarda ayakta kalabiliyordum.

Andy cayacak gibi durmuyordu, ben de çok önemli bir olay olmadığına karar verdim. Mikrofonu gömleğimin altına soktum. Kablo Andy’nin vücuduna değdiği için ılıktı. Işık gözüme giriyordu, kamerayı bile göremiyordum. Soğuktu, biraz rüzgâr vardı, kaldırımda yalnızdık.

“Hazır mısınız?” dedi.

“Mikrofonu ver,” dedim, yerdeki açık çantayı göstererek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

“Lav mikrofonu sesi o uzaklıktan algılar.”

O ne demek bilmiyordum ama az çok anlamıştım. “Hayır, dekor olarak... şöyle... röportaj yapmak için.”

“Ha... olur...” Mikrofonu uzattı.

“Peki,” dedim.

“Tamam, çekiyorum.”

İKİNCİ BÖLÜM

“Tamam, çekiyorum.”
Andy’nin bu kelimeleri söylediğini duydunuz... internetten haberdarsanız duymuşsunuzdur yani. Hangi dili konuşuyorsanız konuşun. Hayatınızda herhangi bir elektronik cihaz olsa da olmasa da. İster Çinli bir milyarder, ister Yeni Zelandalı bir çiftçi olun, duymuşsunuzdur. Nepal’deki militanlar bile duydu. Gelmiş geçmiş en çok izlenen video. Dünyadaki insan sayısından fazla izlendi. Google’a göre “New York Carl”, yaşayan insanların yaklaşık yüzde 94’ü tarafından izlenmiş. Sanırım bu noktada, hayatını kaybetmiş de bir hayli insanın izlediğini söylemek yerinde olur.

Andy videoyu düzenledikten sonra elimizde aşağı yukarı şöyle bir şey vardı:

Rezil haldeyim. Yirmi iki saattir uyumamışım. Neredeyse hiç makyaj yapmamışım ve şirketteki kıyafet kuralı temel olarak “en az umursuyormuşsun gibi gösteren ne varsa giy” olduğundan, üstümde kapüşonlu beyaz hırka üstünde kot ceket, altımda da hiç sıcak tutmayan, dizleri yırtık kot pantolon var. Siyah saçlarım omuzlarıma

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

dökülüyor, ışık gözlerimi alıyor ve kısmamak için çabalıyorum ama her şeye rağmen kötü görünmüyorum. Belki videoyu o kadar çok izlediğim için utancın ötesine geçmişimdir. Gözlerimin rengi çok koyu olduğundan güneş çıktığında bile tamamı gözbebeği gibi görünür zaten. Dışlerimse Jason'ın LED ışığının altında parlıyor. Her nasılsa, fıkır fıkır görünüyorum. Uykusuzluğun verdiği havailik beni ele geçirmiş. Gaklar gibi konuşuyorum.

“Merhaba! Ben April May, 23. Sokak ile Lexington'ın kesiştiği yerde, beklenmedik ve tuhaf bir ziyaretçimiz var. Sabah üçten önce gelmiş ve bilinmeyen bir uygarlığın kadim bir savaşçısı gibi, Gramercy Tiyatrosu'nun yanındaki Chipotle Mexican Grill'e muhafızlık yapıyor. İlginçtir ama buz gibi bakışları insana huzur veriyor, biraz şey gibi... ‘hiçbirimiz hayatımızı yoluna koymuş değiliz, bu üç metrelik metal savaşçı bile’ tarzı bir huzur. Hayatın zorluğu belinizi mi büktü? Hiç merak etmeyin... önemsiz bir insansınız! Bu savaşçı bana göz kulak olurken kendimi daha güvende mi hissediyorum peki? Hayır! Ama belki de tüm mesele güvenlik değildir!”

Uzun bir gecenin sonunda evine dönen bir çift ben bunları söylerken yanımızdan geçiyor ve dönüp kameraya bakıyor, devasa ROBOTA değil!

Kamera açısı aniden değişiyor. (Arada ne diyeceğimi bilemeyip aptal gibi gevelediğim ve Andy'nin aptal gibi gevelediğim kısımları keseceğine söz verdiği birkaç saniye vardı.)

“İsmi Carl! Merhaba, Carl.” Parmak uçlarımda yükselip mikrofonu Carl'a uzatıyorum. Minyonum, boyum bir elli yedi... bu yüzden Carl olduğundan da büyük görünüyor. Carl bir şey demiyor.

Yeniden kesiyoruz, sonra tekrar kameraya bakıyorum. “Sarsılmaz, sağlam ve nedense dokununca ele hafifçe ılık gelen Carl, New York'luların pek ilgisini çekmeyen üç metrelik bir robot.”

Kestik.

“Sizce bu ne? Bir tür enstalasyon mu? Kira ödemediği için evden atılan bir kiracının kapı önüne konmuş bir projesi mi? Yakınlardaki

bir film çekiminden kalma bir dekor mu? Asla uyumayan şehir, bu kadar tuhaf ve şaşılası hadiseleri bile fark edemeyecek kadar havalı şehir haline mi geldi? Durun, bir saniye! Genç bir adam bakmak için durdu, ne düşünüyormuş soralım.”

Kestik.

Şimdi Andy sahte mikrofonu benimle paylaşıyor.

“Adınız?”

“Andy Skampt.” Her nasılsa, Andy benden gergin.

“Chipotle önünde üç metrelik bir robot durduğunu siz de görüyorsunuz, değil mi?”

“Tabii ki.”

“Ve bunun katiiyen normal olmadığını söyleyebilir miyiz?”

“Evet.”

“Sizce ne anlama geliyor?”

“Açıkçası, bilemiyorum. Açıkçası Carl beni biraz ürküttü.”

“Teşekkürler, Andy.”

Kestik.

“İşte görüyorsunuz, dünya vatandaşları. Devasa, haşmetli, dehşetengiz, biraz da ılık bir robot New York’a geldi ve eylemsizliği sayesinde, sadece bir dakikalık bir videoda boy gösterebilecek kadar ilginç bulundu.” Ben bunları robotun yakın plan çekimleri sırasında söylerken, hareketsiz de olsa Carl bir tür devinimle kıpır kıpırdı, yüzeyinin hemen altında bir güç pırıldıyordu sanki.

Kameranın önündeyken sanatçısını düşünüyordum sürekli. Benim gibi bir yaratıcı, tüm dünyanın görmezden gelirebileceği böyle dikkat çekici bir şeye tüm ruhunu vermişti. Onu anlamaya çalışıyordum. Neden bu şeyi yarattığını çözmeye çalışırken bir yandan dünyaya, güzellik ve forma karşı nasırlaşmış cehaletini haykırıyordum. **TÜM NEW YORK’LULARA SESLENİYORUM! BAZI ŞEYLERİN NE KADAR HARİKA OLDUĞUNU GÖRÜN!** Herkesin uyanmasını, insan yaratısının hayranlık uyandıran sıra-

dışılığına birkaç saniye bakmasını istiyordum. Şimdi düşü nünce çok komik geliyor.

“Oldu mu?”

“Evet, harika, şahane, çok tatlısın ve zekisin ve internet sana bayılacak.”

“Ben de hep bunu istemiştim,” dedim ruhsuzca. “Kendimi bitkin hissediyorum.”

“Eh, gayet mantıklı. Niye şu an uyanıksın ki zaten?”

“Devasa robot haricinde mi? Yine günlerden ‘herkes görev başına, kriz var’ günüydü de ondan.”

“En azından bir işin var.”

Andy serbest çalışmayı deniyordu çünkü babanız Hollywood’da para içinde yüzen bir avukatsa ve öğrenim kredilerinizi geri ödemek konusunda endişeniz yoksa böyle şeyler yapabiliyordunuz.

Carl, sohbet konumuz olmaktan işte bu kadar çabuk çıkmıştı. Ben işten yakınırken Andy birkaç yakın çekim yaptı ve bana logolarının daha “bilgisayarımı” görünmesini isteyen yeni müşterisinden bahsetti. Ben de robotun yüzüne yaklaşabilmek için Andy’nin omzuna çıktım ve kamerayı detay çekimleri için olabildiğince sabit tutmaya çalıştım. Ama hayattan ve işlerden falan bahsediyorduk ve saat neredeyse dörttü.

“Bu gerçekten çok acayip bir şeydi, April May. Buz gibi bir gecenin köründe beni robotlu video çekmek için çağırdığın için teşekkürler.”

“Sen de geldiğin için teşekkürler ve hayır, videonu düzenlemeni izlemeye gelmeyeceğim. Yatmaya gidiyorum. Beni öğleden önce ararsan seni Carl’ın kafasındaki şu çıkıntıyla şişlerim.”

“Benim için zevkti.”

“Yarın görüşürüz.”

Metroyla eve dönerken telefonumu sessize aldım. O gece muhtemelen, ölene kadarki en rahat uykumu uyumuşumdur.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Öğlen ikide uyandım. Maya yataktan kalkarken bile uyanmamıştım. Odaya hem sinir bozucu hem de tatlı bir “kapıyı açarken hafifçe tıklatma” hareketiyle girdi. Elinde kahve vardı. Oda tam zevkime uygun bir şekilde dağınıktı. Yerde birkaç kıyafet, masada biraz fazla sayıda bardak, raflarda bayağı fazla kitap.

Etraflarını sürekli düzenli tutanları gerçekten anlayamıyorum. Sürekli düzenlemektense ara sıra esaslı bir temizlik daha verimli. Ayrıca zihnim dağınıklığı seviyor. Sanki sanatım ve fikirlerim düzenli olabilsin diye etrafımdaki dünyayı dağıtmam gerekiyor. Tasarımda sadelik, geri kalan her şeyde tam bir felaket. Üstünde ısrarla durduğum bir tür dünya görüşüydü. Tabii tamamen kontrolden çıkmamamı Maya sağlıyordu.

Maya karakter olarak benden çok daha derli topluydu fakat ikimiz de titizlik delisi olmadığımızdan ev arkadaşlığı işi yürüyordu. Belli ki saatlerdir ayaktaydı; saçlarını adeta büyüyle havalı bir topuz yapmıştı. Yani günün ilerleyen saatlerinde önemli bir şey yapacaktı. Muhtemelen söylemişti fakat öyleyse bile hatırlayamıyordum. Bir müşteriyle toplantısı mı vardı? Gerçek bir tasarım firmasında ça-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

lısan aramızdaki tek kişi oydu. Maaşı iyi değildi ama y ikselme şansı vardı. Çoktan makyaj yapmıştı.

Daha iyi bir ev idarecisi olmanın yanında daha iyi bir ilişki idarecisiydi de. İlişkinin tüm tuhafliklarının kaynağı bendim. Ciddi konularda konuşmasını resmen engelliyordum. Benim sorunlarım olmasa çok daha önce “aynı eve çıkmış” olacaktık.

“Sana kahve getirdim,” dedi kısık sesle, henüz uyanmamıştıdır diye.

“Yıllardır beraber yaşamamıza rağmen asla kahve içmediğimi fark etmemiş miydin?”

“Hiç de bile.” Kahveyi komodine koydu. “Sadece çok kötü günlerde kahve içiyorsun.”

Yatağın kenarına oturdu. Şaşkınlık dolu yüz ifademle ona döndüm.

“April, şu robot işi biraz garipleşti.”

“Carl’ı biliyor musun?”

“Niye ona öyle aptal bir isim verdin ki?” dedi, bunalmış gibi.

“Carl’ı biliyorsun.” Artık soru değildi.

“Carl’ı biliyorum...”

“Andy mi aradı seni?” diye araya girdim, o devam edemedi. Sabaha kadar bekleyememesine sinir olmuşum. Daha doğrusu, ikindiye kadar.

“Lafımı bölme, uyumana izin verdim o kadar,” dedi sertçe. “Andy arayıp durdu. Kafayı yemiş gibi. E-postalarını kontrol etmen gerekiyormuş. Okuman gereken önemli şeyler varmış, birkaç mesaj yerel haber kanalıyla temsilciler ve menajerlerden geliyormuş. Bence görmezden gelmesen iyi olur ama aceleye de getirilecek bir şey değil.”

Maya tanıdığım en etkin konuşmacıydı. Sanki beyinde makale yazıyor, sonra ezberden okuyordu. Bir keresinde bunun, “Amerika’da Siyahi Olma”nın bir parçası olduğunu düşündüğünü söylemişti.

“Çok sayıda beyaz insanla vakit geçiren her siyahinin, eninde sonunda tüm siyahiler adına konuşması isteniyor,” demişti bir gece, konuşmak için fazla geç bir saatte, “ve bundan nefret ediyorum. Çok saçma. Bu saçmalığa isteyen dilediğinde karşılık verebilir. Fakat kendimce kaygılarım yüzünden ağzımdan çıkan her şeye fazlasıyla dikkat etmeye başladım çünkü tabii ki tüm siyahileri temsil etmiyorum fakat insanlar öyle düşünüyorsa bunu olabildiğince iyi yapma sorumluluğum varmış gibi hissediyorum.”

Bu tip şeylerden bahsettiğinde ne diyeceğimi hiç bilemiyordum. Ben beyazdım, bembeyaz bir toplulukta büyümüştüm. Bu yüzden böyle zamanlarda söylenmesi gerektiğini duyduğum şeyi söylemiştim: “Çok zor olmalı.”

“Evet,” diye karşılık vermişti. “Herkesin yüzleştiği zorluklar var. Sağ ol.”

“Umarım benimleyken tüm siyahileri temsil etmek zorundaymışsın gibi hissetmiyorsundur,” demiştim. “Yani sürekli dikkatli olmuyorsundur umarım.”

“Hayır, April.” Devam etmeden önce uzunca bir zaman geçmişti. “Seninleyken başka sebeplerden dikkatli davranıyorum.”

Ne demeye çalıştığını sormaya korktuğumdan onu öpmüştüm, sonra da uyumuştuk.

Her halükarda Maya’nın konuşma becerisi, ciddi ilişki ile geleceği olmayan ilişki arasında resmen bıçak sırtında tuttuğum ilişkimizin sürdürülebilirliği açısından son derece faydalıydı. Gözleriyle ve bedeniyle konuşabiliyordu fakat genellikle ağzını kullanmayı tercih ediyordu. Benim için sakıncası yoktu.

“Maya,” diyebildim sadece, işaretparmağını dudağıma koymadan önce.

Parmağının altından devam ettim. “Eee... sevişecek miyiz?”

“Hayır, sen kahveni içeceksin, e-postalarına bakacaksın ve dışlerini fırçalamadan önce benimle veya başka kimseyle konuş-

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

mayacaksın çünkü ağzın trilyonlarca mikroorganizma gibi kokuyor. Telefonun bende, e-postalarını hallettikten sonra alabilirsin.”

Beni bir kere bile öpmeden yataktan kalktı.

“Ama ben...”

Kapıya giderken lafımı kesti. “Konuşmayı kes! Oku!” Kapıyı kapadı.

On dakika sonra biraz ayrılmış, dizüstü bilgisayarımın yatağa oturuyordum. Okunmuş mesajlar mavi, okunmamışlar beyazdı. Beş sayfa “Önemli ve Okunmamış” beyaz e-posta vardı. Ne yapacağımı hiç bilmediğimden “andyskampt@gmail.com” yazıp aratınca durum çabucak netleşti. Yolladığı on beş mesajdan birinin başlığı “ÖNCE BUNU OKU”, bir diğeri “İKİNCİ OLARAK BUNU OKU”, daha sonra attığı üçüncü e-postanın “HAYIR! BUNU! ÖNCE BUNU OKU!”ydi.

Gelen kutumdan e-postaları kopyala yapıştırıla buraya aldım:

HAYIR! BUNU! ÖNCE BUNU OKU!

Bugün yolladığım tüm e-postalarda aklımı kaçırmışım gibi görüldüğü için özür dilerim. Dostluğumuza değer veriyorum. Bunu aklımızdan çıkarmamaya çalışalım.

Andy

ÖNCE BUNU OKU

Peki, acayip şeyler oldu. Sana son altı saatte olanları hızlıca özetleyeceğim. Varsayım olmayan şeyler şöyle: Carl sadece New York'ta ortaya çıkmamış, dünyadaki neredeyse tüm şehirlerde varmış. En az altmış Carl var, Pekin'den Buenos Aires'e kadar her yerde fotoğrafları çekilmiş. İnsanlar onlara tıpkı bizim gibi rastlamış ve herkes sosyal medyaya fotoğraflarını, videolarını koymuş ama

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

nedense patlayan bizimki oldu. Bir tür uluslararası sokak sanatı projesi olmalı ve sen (biz?) haberini ilk yapanlardanız. Carl'ları yerleştirenleri bir kişi bile görmemiş ve kimse güvenlik kamerası kaydı bulamıyor. Muhtemelen eninde sonunda bulurlar ama şimdilik ortada böyle bir şey yok.

Herkes onlara Carl diyor çünkü diyecek başka şey bulamamışlar. Carl'ların yanında fotobloğa basılı bir sanatçı açıklaması filan yok yani. Haberlerde bizim videomuz gösteriliyor (izin almadan kullandıklarını da ekleyeyim). Birkaç haber kanalı benimle konuşmak için iletişime geçti. Video bir MİLYONDAN FAZLA izlenmiş bile! İnsanlar sana bayıldı!

Yorumları okuma.

Gündüz çekim yapabileyim diye Carl'a daha iyi bir kamerayla gittim. İnsanlar toplanmadan önce gitmiştim ama şimdi başı çok kalabalık. Resmen turistik yer haline geldi!

Beni aradığından beri uyumadım. Küçük bir köpek gözlerimi içeriden dişliyormuş gibi hissediyorum!

Andy

İKİNCİ OLARAK BUNU OKU

Babamın avukat olduğunu biliyor muydun? Şey... bu biraz garip olacak ama "bizim" video çoktan bir milyon kez izlendi ve para kazandırmaya başladı, o yüzden nasıl bölüşeceğimizi konuşmamız lazım.

Öte yandan bu videoya kimin nasıl bir katkıda bulunduğunu tam anlamıyla kestirmemiz bence mümkün olmadığından ve ikimizin de videoyu diğeri olmadan yapamayacağı ortada olduğundan videonun

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

haklarını 50/50 bölüşelim diyorum. Ayrıca ismini on bir yaşındayken koyduğum ve artık hayatım boyunca utancıyla yaşayacağım YouTube kanalım "Skamper2001"i de haklarını 50/50 bölüşelim. Son teklifim... Carl(lar)'la ilgili başka videolarda da beraber çalışabiliriz ama onu sonra konuşuruz.

İkimizin de videonun üstünde %50 hakkı olduğuna ve gelirinden %50 pay alacağımıza dair babama bir sözleşme hazırlattım. Temel olarak içerikle ilgili senin onayın olmadan benim bir şey yapamayacağımı, benim onayım olmadan da senin bir şey yapamayacağını belirtiyor. Saçma olduğunun farkındayım ama babam avukat ve hep bu tip işlerle uğraşıyorlar. Ayrıca videomuzu izinsiz kullanan kanallara dava açacağımız için avukatın olarak seni de temsil etmek istediğini iletmemi söyledi. Hemen gaza gelmemesini söyledim, o yüzden henüz bekleme modunda.

Bil diye söylüyorum, video şimdiye kadar yaklaşık 2000\$ kazandırdı. Yani zenginiz.

Andy

Gelen kutumdakileri şöyle bir okuyunca keşke e-postamı portföyümü sergilediğim internet siteme koymasaydım diye düşündüm. Gerçekten de birtakım temsilcilerden ve menajerlerden mesajlar gelmişti. Bazıları videomu ne kadar sevdiğini söylemişti. Bazıları YouTube videosu çekeceksem nasıl daha iyi görünebileceğimi anlatmıştı ve neden öyle yapmadığımı sorguluyordu.

İnsanın tüylerini ürperten klasik tiplerin yazdıklarından çok daha sinsi bir üslupla yazılmış fazlasıyla tüyler ürpertici bir e-posta da vardı. Hiç görmediğiniz ve (mümkünse) hiç görmeyeceğiniz bir insanın bu kadar manipülatif ve kötü niyetli olabilmesi huzursuz ediciydi. Her birimizin sahip olduğu; hiç tanımadığımız insanları

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kontutabilme, kötü ve zayıf hissettirebilme gücü inanılmazdı. Biri bana ilk defa böyle hissettirmiyordu fakat internette başıma ilk kez geliyordu ve bir an her şeyden elimi eteğimi çekmek istememe yetti. Sadece bir an.

Babamdan bir mesaj gelmişti. (Aslında hem annemden hem de babamdan. Çok tatlı bir e-posta zincirimiz vardı. Kanepede yan yana oturup telefonda konferans yapıyormuşuz gibi e-posta yazıyorlardı. Sadece onlara özel, iki klavyeli bir tablet üretseler ne güzel olurdu.) Videonun ne kadar harika olduğundan, yorgun görüldüğümünden, beni Tom'un düşününde görmek için sabırsızlandıklarından ve doğru dürüst uyuyup uyuyamadığımdan bahsettikleri uzun bir postaydı.

Hikâye açısından uzun vadede önemli olacak tek mesajın başlığı "Ilık mı dediniz?"di. Doğrudan kopyala yapıştırıla aktarıyorum.

Ilık mı dediniz?

Bayan May,

Ben Miranda Beckwith, UC Berkeley Malzeme Mühendisliği Bölümü'nde yüksek lisans öğrencisiyim. Bu sabah videonuzu seyrettim ve hem eğlenceli hem de şaşırtıcı buldum. Özellikle "Carl'dan "hafifçe ılık" diye bahsetmeniz ilgimi çekti. Hayatınızın şu an çok acayip olduğundan eminim ama malzeme alanında biraz bilgim var ve Carl'ı gördükten sonra bu kadar ağır ve parlak bir şeyin az da olsa ısı iletkenliği olmaması garip geldi.

Şunu demek istiyorum, Carl metalden yapılmış gibi görünüyor ama New York'ta ocak ayının soğuk geçtiğini tahmin ediyorum, dolayısıyla metalin o ortam sıcaklığında çok soğuk olması gerekir. Verilen ilk bilgilere göre bu şeyler çok ağırmış, dolayısıyla plastik

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

olmaları mantıklı değil. Dokununca soğuk gelmeyen ama he-n ağır hem de parlak görünen başka ne olabilir gerçekten bilemiyorum.

Dokununca ılık geldiyse içinde onu sıcak tutan bir tür enerji kaynağı olması mümkün.

San Francisco'nun Körfez Bölgesi'nde bir Carl var fakat kalabalık yüzünden yaklaşabilmem pek mümkün değil, o sebeple merakımı siz giderebilirsiniz diye düşündüm. Carl köpük bardağa dokununca hissedilen şekilde mi ılıktı? Yoksa bir fincan kahveyi tutunca hissedilen şekilde mi?

Bu gizemi çözebilecek başka bir şey dikkatinizi çekti mi?

Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim ve bana geri dönüş yapmazsanız da anlarım.

Miranda

O gün cevap verdiğim tek e-posta buydu.

Re: Ilık mı dediniz?

Miranda,

Mesaj için teşekkürler! Carl'la ilgili garip şeyler listesinde bu pek öne çıkmamıştı ama sen söyleyince düşündüm, gerçekten çok acayıptı. Ilık gibi değildi de ısısı yok gibiydi. Verdiğin örnek olmasa nasıl anlatacağımı bilemezdim, gerçekten de pürüzsüz bir köpük bardağa dokunmak gibiydi. Sanki ısısı yoktu ve ona dokunduğumda elimin tüm sıcaklığı elimde kalmış gibiydi. Parmaklarımla metali bayağı sertçe tıklattım, çıkan tok sesin ardından belli belirsiz bir vınlama geldi. Hiç esnemedi. Tuğla duvara vurmak gibiydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ben de New York'taki Carl'a yakın zamanda yaklaşılabileceğimi zannetmiyorum, o yüzden daha fazla yardımcı olamayacağım sanırım. Bunu kim yaptıysa tuhaflık kategorisinin sınırlarını bir hayli zorlamış bence.

April

Bu e-postadan sonra o günlük yeter dedim.

“MAYA! Telefonumu verir misin!”

“Çok acayip bir şey değil mi?” diye seslendi gaip, odaya girmeden önce.

“Hasar raporu verir misin?” diye sordum, telefonu göstererek.

“Şey... bir anda aşırı popüler oldun. Andy seninle konuşmak istiyor. Çok konuşmak istiyor. En az dört yıl falan konuşmak istiyor. Bir de annenle baban aradı.”

Annemle babamı aradım; biraz stresli ama iyiydiler. Benden birkaç yaş büyük, fazlasıyla başarılı, aşırı normal ağabeyim Tom birkaç ay sonra Kuzey Kaliforniya'da evlenecekti ve planlamalara yardım ediyorlardı. Tom matematik okumuştı ve San Francisco'daki bir yatırım bankasında çalışıyordu. Diğer yatırım bankerleri gibi New York'a taşınmasını beklemiştim fakat taşınmıyordu.

Her tür eksikliğimin yüzde yüz benden kaynaklandığını çok açık bir şekilde belirtmek istiyorum. Mutlu bir çocukluk yaşamıştım; çok mutlu bir çocuk değildim sadece. Annemle babam herhangi bir beklentileri olmadan beni hep desteklemişti. Bir çocuk daha ne isteyebilir. Telefonda Carl'dan ve Tom'dan ve Tom'un nişanlısını ne kadar sevdiklerinden ve çok çaba gerektirse de planlamaların ne kadar sorunsuz ilerlediğinden konuştuk. Carl'la ilgili bildiklerimi öğrenmek istediler, ben de çoktan bildikleri bir sürü şey söyledim. İşimi sordular ve ihtiyacım varsa biraz para verebileceklerini ima ettiler ki hep yaptıkları, benim de hep görmezden geldiğim bir

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

şeydi. Videoya bayılmışlardı ve benimle gurur duyuyorlardı. Ne için? Kim bilir. Ebeveynler işte.

Andy'yi aradım, sesi... dengesizleşmişti.

“APRİL MAY, BU İŞ ÇOK ACAYİPLEŞTİ!”

İrkilerek telefonu kulağımdan uzaklaştırdım. “Benimle sakın sakın konuşabilir misin?”

“Videoyu üç milyon kişi izledi, insanlar sana bayılmış! Yorumları okumuyorsun, değil mi?”

“Daha videoyu bile seyretmedim.”

“Seyretmemiş tek kişi sen olabilirsin. İşler giderek garipleşiyor. Hâlâ güvenlik kameralarından bir kayıt bulamamışlar. Orayı çok net gösteren bir kamera varmış ama kayıt sabah 2.43'te kesiliveriyor... beş dakika boyunca hiçbir şey kaydetmiyor, tekrar açıldığında Carl orada duruyormuş. Askeri analiz uzmanları TÜM CARL'LAR yerleştirildiği sırada elektrik şebekelerinin elektromanyetik darbeye devre dışı bırakıldığını söylüyor ve tümü *aynı anda* yerleştirilmiş. Daha da garibi, güvenlik kameralarının kaydettiği statik öyle rasgele bir şey değilmiş. Televizyon kanallarının ele geçirebildiği tüm kamera kayıtlarında, ses yeterince açılırsa statığın altında çok net bir şekilde Queen'in *Don't Stop Me Now* şarkısı duyuluyormuş.”

“O şarkıyı severim.”

“Gerçekten mi?”

“Evet, niye?”

“Ben hiç dinlememiştim de. Her neyse, dinlersen duyabilirsün. Nasıl olabildiğini kimse anlamıyor... çok kuvvetli bir tür radyo sinyaliyle mi yaptılar acaba?”

“Evet, çok acayipmiş ama bizimle ilgisi yok ki. Yani videosunu çektik, New York'taki Carl'ı biz bulduk ama...”

“Sadece ‘New York Carl,’ diye araya girdi.

“Ne?”

“New York'takinin adı New York Carl. ‘New York'taki Carl’ değil. Herkes öyle diyor. Mumbai'dekinin adı Mumbai Carl. Hong

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kong Carl ve São Paulo Carl falan var. Hangi milletten olurlarsa olsunlar, herkes onlara Carl diyor.”

“Terminoloji konusundaki titizliğin, demeye çalıştığım şeyi değiştirmiyor... Carl’ı biz yapmadık, sadece bulduk. Hatta... altmışta birini bulduk.”

“Aynısını ben de babama söyledim ve kendisi on dakika boyunca olay örgüsü, memetik yayılma ve kültürel mitolojiden falan bahsetti ve tekrarlamamın katiyen mümkün olmadığı bir argümanla beni ikna etti. Bu da beni en dikkat çekici noktaya getiriyor... On bin dolarım var artık.”

Uzun bir sessizlikten sonra nihayet, “Peki... güzel?” diyebildim.

“Haber kanalları seninle röportaj yapmak istiyor ama şimdilik ellerindeki en iyi şey olduğum için benimle konuştular. Bilirkişiler ve uzmanlar saat başı çıkıp Carl’la ilgili atıp tutuyor ama konuyu ilginç kılmak için söyleyebilecekleri çok şey yok. Carl’la röportaj yapamıyorlar ama seninle yapabilirler. Babam dedi ki büyük kanallarla röportaj yapmayı kabul edersen on bin dolarlık bir lisans anlaşması hazırlayabilirmiş.”

“Bir saniye... toplam mı? Kanal başına mı?”

“Kanal başına! Zaten sıcımış durumdalar çünkü videoyu çoktan yayınladılar. Babam onları çok pis köşeye sıkıştırdı.”

Kafam çok hızlı çalışmıyordu ama 10.000 doları aklıma gelen kanalların sayısıyla çarpınca öğrenim kredimin büyük bir kısmını ödeyebileceğimi fark etmiştim. Boktan işimden istifa edebilirdim. Akşamları *benim fikrim* olan şeyler yapabiliirdim.

“Televizyona mı çıkmam gerekecek?”

“Televizyona çıkma *fırsatı yakalayacaksın!*”

“Televizyonda ne diyeceğim ki?”

“Sordukları soruları yanıtlayacaksın, o kadar!”

“Saçımı yapmam gerekir mi?”

“April May, elli bin dolar civarı bir paradan söz ediyorum.”

“Tamam, peki, ben varım.”

Sonraki yarım saat içinde o gün iki kanalla röportaj ayarlandı ve muhtemelen söylemeye değer şeylerden bahsetmem gerekeceğini düşünerek şehir merkezine gitmeden önceki boş saatlerimi Maya'yla, Carl hakkında her şeyi okuyarak geçirdik. Pek bir şey yoktu; Andy bana yeterince bilgi vermişti. Haberlere çıkmaktan biraz korkuyordum ve ne diyeceğimi hakikaten bilmiyordum. "Bir şey gördüm, çok havalıydı, ne olduğunu bilmiyorum, arkadaşımın videosunu çektik," demek on dokuz saniye filan sürerdi. 10.000 dolar değerinde gibi gelmiyordu ama televizyonda işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyordum. Belli ki yalnızca haklarında dava açılmadan, bizden çaldıkları videoyu kullanmaya devam edebilmek istiyorlardı.

Sonunda Carl'ların belirlediği yerlerdeki statik sesini kaydetmiş güvenlik kamerası kayıtlarında zar zor duyulan *Don't Stop Me Now*'ın Wikipedia sayfasına girdim.

Don't Stop Me Now Britanyal rock grubu Queen'in 1978'de çıkardığı *Jazz* albümünde yer alan ve 1979'da single olarak piyasaya sürülen şarkı. Grubun solisti Freddie Mercury tarafından kaleme alınan şarkı Fransa, Berre-les-Alpes (Alpes-Maritimes)'taki Super Bear Studios'ta Ağustos 1978'de kaydedilmiştir ve albümün on ikinci şarkısıdır.

Garip, diye düşündüm, Wikipedia'da "Britanyal" gibi yazım hataları pek olmaz. Ama internetin iyi niyetli uşaklarından biri olarak sayfadaki hatayı düzelttim, sonra sayfayı tekrar yükledim.

Don't Stop Me Now Britanyal rock grubu Queen'in 1978'de çıkardığı *Jazz* albümünde yer alan ve 1979'da single olarak piyasaya sürülen şarkı. Grubun solisti Freddie Mercury tarafından kaleme alınan şarkı Fransa, Berre-les-Alpes

(Alpes-Maritimes)'taki Super Bear Studios'ta Ağustos 1978'de kaydedilmiştir ve albümün on ikinci şarkısıdır.

“Maya, Wikipedia'dan *Don't Stop Me Now* sayfasına bakabilir misin?”

“Olur.”

“Yazım hatası görebiliyor musun?”

“Eee... ilk paragrafta iki tane.”

“İki mi?”

“Evet, ‘Britanyalı’ ve ‘tarafından’ yanlış yazılmış.”

“Düzeltsene.”

“Emredersiniz komutanım?”

“Sen bir yap, garip bir şey var.”

Düzeltti ve ikimiz de sayfaları yeniden yükledik.

Don't Stop Me Now Britanyal rock grubu Queen'in 1978'de çıkardığı *Jazz* albümünde yer alan ve 1979'da single olarak piyasaya sürülen şarkı. Grubun solisti Freddie Mercury tarafından kaleme alınan şarkı Fransa, Berre-les-Alpes (Alpes-Maritimes)'taki Super Bear Studios'ta Ağustos 1978'de kaydedilmiştir ve albümün on ikinci şarkısıdır.

“Bir saniye,” dedi Maya, “sen özellikle yazım hatası bulmamı istedikten sonra ‘albüm’ kelimesinin yanlış yazıldığını görmemem mümkün değil. Kılı kırk yararım ben.”

Yarardı.

“Tekrar düzelterceğim,” dedim.

Tüm hataları düzelterip sayfayı tekrar yükledim.

Don't Stop Me Now Britanyal rock grubu Queen'in 1978'de çıkardığı *Jazz* albümünde yer alan ve 1979'da single olarak piyasaya sürülen şarkı. Grubun solisti Freddie Mercury

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

tarfindan kaleme alınan şarkı Fransa, Berre-les-Alpes (Alpes-Maritimes)'taki Super Bear Studios'ta Ağstos 1978'de kaydedilmiştir ve albümün on ikinci şarkısıdır.

“Bu sefer de ağustosun u'su gitti!” dedim, korkmaya başlayarak. Andy'yi aradım.

“Alooo!” dedi, hâlâ delirmiş gibi konuşuyordu.

“*Don't Stop Me Now*'ın Wikipedia sayfasına girer misin hemen?” dedim hiç lafı dolandırmadan.

“Tamamdır!” Bilgisayarını ararken hıştırtılar duyuluyordu. Bekledim.

“Tamam, yüklüyor... veeee...” Tuşlara bastığını duydum.

“İlk paragrafta yazım hatası var mı?”

“Eeee... Evet... ‘Britanyalı’nın ı’sı yok.”

“Bu kadar yani.”

“Sınav mı bu?”

“‘Tarafından’ veya ‘albüm’ veya ‘ağustos’ta da hata yok mu?”

“Çok garip bir gün geçiriyorum April, ama durduk yere bayağı garipleştirmekte üstüne yok.”

“Sen soruya cevap ver.”

“Tüm o kelimeler doğru yazılmış. Wikipedia’nın nasıl çalıştığını biliyorsun değil mi, sayfayı düzeltebilirsin. Muhtemelen biri düzeltmiştir.”

Sayfayı tekrar yükledim, tüm yazım hataları duruyordu, yenisi eklenmemişti.

“Hatayı düzelt.”

“April, çekim için iki saate şehir merkezindeki ABC News’a gitmemiz gerekiyor. Wikipedia’da bir sürü hata oluyor, hepsini bugün düzeltemeyiz.”

“OF YETER ARTIK DEDİĞİMİ YAPAR MISIN!” dedim yüksek sesle.

“Yaptım bile... sen söylenirken yapmıştım. Düzelmedi. Hımm, aslında çok garip, bu sefer de ‘tarafından’ yanlış yazıyor. Bir saniye, saydığın kelimelerden biri buydu. Nereden bildin ki?”

Maya araya girdi. “Hoparlöre versene.” Verdim.

“Andy, ben Maya, aynısı bize de oldu ama ikinci hatayı görebilmem için ilk değişikliği yapmama gerek kalmamıştı, muhtemelen April’le aynı IP adresini kullanıyoruz diyedir. Ne zaman bir hatayı düzeltsem bir tane daha çıkıyor, demin düzelttiğim dahil olmak üzere. Wikipedia’nın kayıtlarına göre kimse böyle bir değişiklik yapmıyor. Hatta Wikipedia’nın kayıtlarına göre biz de dahil olmak üzere hiç kimse bu sayfada düzelti yapmamış, sadece en son üç saat önce bir editör, şarkının güvenlik kamerası kaydında çaldığı bilgisini eklemiş.

“İkiniz konuşurken son çıkan hatayı düzeltmeye çalıştım ve yeni bir hata göremedim. Sanırım buraya kadarmış. Ayrıca bunu şu an anlamaya çalışmamız mümkün değil çünkü April’in yarım saat içinde saçını yapıp metroya binmesi gerekiyor,” dedi Maya emredercesine.

“Şu televizyona çıkma olayını yapacak mıyız sahiden?” diye sızlandım.

“Evet,” dedi Maya ve Andy aynı anda.

“Ama sizce bu daha ilginç değil mi?”

Aynı fikirdelerdi fakat öte tarafta 10.000 dolar söz konusuydu.

Çabucak saçımı yıkayıp maşayla şekillendirdikten sonra banyodan Maya’ya seslendim. “Yanlış yazılmış kelimeler neydi?”

“Britanyalı, ‘tarafından’...” Biraz düşündükten sonra kafasını banyoya uzattı. “‘Albüm’ ve ‘ağustos.’”

“*I, A, M, U,*” dedim.

“Hmm?” dedi sorarcasına, klozete otururken. Çişini filan yapacağından değil, banyoda oturulacak yer olmadığından.

“Eksik harfler *I, A, M, U,*”

“*I am you* kelimelerini andırmıyor mu?”

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

“Ben senim demek. Fakat Wikipedia'daki kelimelerin harflerini gizliden gizliye silen kişi olmadığımı eminim.”

“April, bu gizemi şu anda çözecek vaktimiz yok.”

“Offfff!” dedim bıkkınlıkla. “Nasıl yapabiliyorsun bunu?”

“Neyi?”

“Çözmek istemiyor musun?”

“Bir saate haberlere çıkacaksın, tatlım. Onlarca ihtiyar seni izleyecek, düzgün görünmen lazım.”

“Of, çok korkunç.”

Güldü. “Şu an ne yaptığının farkındasın, değil mi?”

“Nasıl yani?”

“April, bir düşün. Genç bir kadın, sevdiği grup için harika bir tasarım yapar ve gruptan, lisanslı ürünleri için tasarım yapma talebiyle ilgili bir e-posta alır. Sonra kadın e-postaya cevap vermemekle kalmaz, o grubu dinlemeyi bile bırakır. Sonra da şunu düşün, o kadın *aslında sensin*.”

“Zaten artık pek dinlemiyordum, o şarkılardan keyif aldığımı düşünmek bile utanç verici.”

“Eminim öyledir,” dedi, inanmamıştı. “Mesele, para yüzünden bir şeyler yapmak zorunda kalmaktan nefret etmen; ilginç şeyler olsa bile. Anlıyorum, paranın kölesi olmak çok kötü ve sen de bu duruma, ortalamaya göre biraz daha yabancısın.”

Alınarak, “Hakkımı yiyorsun,” diye karşılık verdim. “Mesela Andy ‘serbest çalışıyor’ çünkü babası kirasını öderken o portföyünü genişletebiliyor.”

Güldü. “Evet, tabii ki senden daha çoğuna sahip insanlar var. Ben bile öyleyim! Ama her halükarda birçok insandan fazlasına sahipsin. Neyse. Sen böylesin ve normal şeyler yapmayı sevmiyorsun ve birisi sana bir şey yapman için on bin dolar teklif ettiğinde normal olan, o işi yapmandır. Korkutucu ve stresli olsa da.”

“Televizyona çıkmaktan korkmuyorum,” dedim üstüne basa basa.

“Tabii ki korkuyorsun!” diye karşı çıktı.

Düşündüm ve haklı olduğunu fark ettim.

“Nereden anladın?”

“Televizyona çıkmak korkutucu da ondan. Bu sana özel değil, insanlık hali. Ama para için yapmamalısın. Korktuğun için de yapmamalısın. Alışılmadık olduğu için yapmalısın. İnsanların görme şansı bulamadığı şeyler göreceksin, bazı şeylerin nasıl işlediğini anlayacaksın, sonra gelip hepsini bana anlatacaksın, ben de dinleyip büyüleneceğim, hep beraber acayip televizyoncularla dalga geçeceğiz, sonra şu tuhaf Wikipedia saçmalığıyla uğraşacağız.

“Ayrıca bir haftada gıcır gıcır elli bin doların olacak ve harika olacak ve senin adına aşırı seviniyorum. Yapman gereken şeyleri yapman gereken sırayla yapman gerek.”

Maya’nın sahip olduğu irade gücü bana adeta yabancı bir dil gibi geliyordu. Kullandığını görüyordum, gerçek olduğunu biliyordum fakat beynime anlamsız sözcüklerden ibaretmiş gibi geliyordu hep.

“Ve Wikipedia saçmalığını da şu anda çözmeyeceğiz,” diye tamamladım onun yerine.

“Evet. Ben üstüne düşüneceğim ve sen eve döndüğün gibi üstünde çalışacağız.” Saçıma bakmak için ayağa kalktı.

“Yapabilmiş miyim?”

“Maceraperest bir tarz olduğunu söyleyemem. Ama işin güzel yanı, şurada ne yaparsan yap,” saçımı gösterdi, “geri kalanının,” yüzümü ve vücudumu kast ediyordu, “genetik açıdan saf bir güzellik olduğu gerçeğini değiştirmeyecek.” Bakışları sıcacıktı ve ilk kez olmamakla birlikte, hem şahane bir huzur veren hem de mütthiş bir korku yaratan, karşılıklı bir beğeni ritmi tutturduğumuz hissine kapıldım.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

O akşam televizyon röportajlarının vakit geçirmek için korkunç ama 20.000 dolar kazanmak için harika bir yol olduğunu keşfettim. Makyajımı evde yapmama gerek olmadığını, çünkü televizyonda geçirilen vaktin devasa bir kısmının, programları çarpıcı kılmaya harcandığını çabucak öğrenmiştim. Binaya girdiğim anda yüzüme yepyeni bir yüz resmedilmesini de kapsıyordu bu. İşin ilginç, Andy'yle beraber yapmamız istenen röportajlarda kendisi “yüz rekonstrüksiyonu” için ayrılan zamanı, deri kanepelerde beleş donut yiyerek geçirebiliyordu.

Haber izlemediğimi söylemek az bile kalır. Sadece televizyondan değil, sosyal medyadaki haber videolarından da var gücümle kaçınıyordum. Haberlerde yaşanan türde şeylerden etkilenmeyen bir tür balonda yaşadığıma inanıyordum (belki de inanmak istiyordum).

Hızlandırılmış kursa katılmak üzereydim. İlk öğrendiğim şu oldu:

Televizyon kanallarındaki haber kuşaklarında, etkileyici görünmeye çok fazla çaba ve para harcanıyordu çünkü aslında ele alınan konular hiç de etkileyici değildi. İçeriden bakınca o pırıltı

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

anında kayboldu. Stüdyolar içinde insanlar olan odalardı, o kadar. Bazı insanlar iyi ve tatlıydı; ötekiler güvensiz ve kabaydı. Aslında insanlarla dolu tüm odalar gibiydi; sadece yarısı çok gösterişli ve önemliymiş gibi görünürken, öteki yarısı beton ve yapı iskelelerinden oluşuyordu.

Sanki bir depo lüks bir otelin lobisine çarpmış ve dağınıklığı olduğu gibi bırakmışlardı.

Televizyoncularla ilgili bayağı iyi bir metafor sanırım bu. Bir yandan sıkıcı ve normaller, bir yandan da televizyoncuların tuhaf karikatürleri gibiler. O kadar “televizyoncuyum ben” diye bağıyorlar ki sanki televizyoncularla dalga geçiyorlar. Normal insanların konuşmasına *katiyen benzemeyen* belli bir standartta konuşuyorlar. Televizyonda doğal görünüyor ama gerçek hayatta, “Bir saniye bir saniye... niye öyle konuşuyorsun?” oluyorsunuz.

Hikâyeyi burada biraz ileri saracağım ama artık pek çok televizyon kanalına çıkmış biri olarak Benim de Fikirlerim Var.

Başta Maya'nın benim adıma betimlediği sebeple televizyona çıkıyordum: Alışılmadık bir şeydi, yeniydi ve yirmi dakika boyunca konuşmanız için 10.000 dolar veriyorlarsa kabul ediyordunuz. Herkesin bir fiyatı olduğunu düşünmek istemiyordum ama eninde sonunda vardı ve benimkinin, saati 30.000 dolardan düşük olduğu ortaya çıkmıştı.

Carl'dan önce bile, bir platformum olursa neler söyleyebileceğimi düşünürdüm. Sanat da böyle bir şey değil mi? Yani aplikasyon arayüzleri değil, sanat.

İyi sanat eserlerinin büyük kısmı, kültürü yansıtmaya ve ondan uzaklaşıp üstüne yorum yapmaya dair bir denge tutturmuştur. En iyi ihtimalle, sanatçı kültürle alakalı henüz söylenmemiş ve söylenmesi gereken bir söz söyleme fırsatı bulur. Bu esaslı bir hedef ama kötü bir hedef değil. Güzel sanatlarda dört yılımı, bunu yapabileceğime inanmakla (hatta bunu yapmam gerektiğine inanmakla)

daha gerçekçi olup sanatı hakiki sanatçılara bırakmalıymışım gibi hissetmek arasında gidip gelerek geçirdim.

Ama hakikatin bir tür aracısı olabileceğimi düşündüğüm den-
gesiz anlarda bir gün sesimi duyurabileceğim bir platformum olsa
ne söyleyeceğime kafa yorardım. Gelir eşitsizliği çıkırından çıktı.
Herkes birbirine benziyor o yüzden birbirimizden artık nefret etmesek
harika olur. Şiddet içermeyen suçlara verilen hapis cezaları saçma
ve uyuşturucu bağımlılığı bir sağlık sorunu, cezai bir sorun değil.

Eh, sonunda fırsat bulmuştum ve genel olarak şöyle şeyler
söylemişim: “Hayır, şey... belki de ne kadar çok şeyi görmediği-
mizi bile görmediğimizi söylemenin, göstermenin bir yoludur. Yani
şey, haberler gibi, öyle çok önemli şey oluyor ki, hiçbir şey önemli
görünmüyor. İnsanlar haberleri niye seyrediyor ki?”

Televizyon kanallarından birine verdiğim röportajdan alıntı
bu. Birebir alıntı. Konuşmanı harika planlamışsın, April. Ne söy-
lediğimi gerçekten iyi biliyordum.

1. Adım: Anlatmak istediğini anlatmaya çalışırken aptal
gibi gevele.
2. Adım: Deli saçması laflarına yer ayıran tüm kurumları
ve onları izlemekten keyif alan herkesi aşağıla.
3. Adım: ????
4. Adım: Kazanç!

O röportajdan sonra Andy'nin babası, basınla ilişkilere dair
ipuçları vermek için beni aradı... şükürler olsun ki. Konu hakkında
kursu gitmemi falan da istemişti ama işi çabuk kapıyordum. Sırrı,
yüzde yüz anlatmak istediğiniz tek bir şeyi karşıya nasıl aktaraca-
ğınızı ve çenenizi ne zaman kapayacağınızı bilmekte yatıyor. Benim
en büyük problemim ikinci kısımdı. Hep kuvvetli bir kapanış ya-
pıyordum ama her defasında başka bir şey söyleyecekmişim gibi
“şey” diyordum ama söyleyecek lafım olmuyordu. Eski kayıtları

dinlerken o “şey”i duymaktan nefret ediyorum. Aptal suratıma tokat atasım geliyor.

Her neyse, böyle beş altı röportaj verdim ve sonuncusunda bayağı iyiydim. Dört gün üst üste sabahın dördünde kalktım, *Good Morning America* ve benzeri bir programa katılmaya gittim. İşten izin alabilirse Maya da geliyordu ve Andy hep oradaydı (babasının sözleşmesinin bir parçası da buydu). Yorucu ve büyüleyiciydi. Aynı zamanda dikkat dağıtıcıydı ve Carl ile Wikipedia gizemine hak ettikleri önemi vermekten hepimizi alıkoyuyordu. Gerçi üstüne kafa yormamız da pek bir işe yaramayacaktı ya.

YouTube’da o eski röportajların çoğunu izleyebilirsiniz. Aptal gibi görünmeyen tek bir kişi bile yok çünkü herkes her şey hakkında tamamen yanıldı. İnsanlar benimle bunun sanat olmadığını; aslında devletin, parasını çarçur ettiğini tartışıyordu. En yaygın teori (ki buna karşı çıkamıyordum) Carl’ların yeni bir film veya bilgisayar oyunu, hatta belki kayıp bir Queen albümünün tanıtımı için hazırlanmış bir tür reklam olduğuydu. Ciddiyim. Yanıldığınızı unutmak o kadar kolay ki.

Bilirkişilerin aslında neler olduğuna dair konuşmak istemediklerini de anlamıştım; yaşananları, zaten her gün bahsettikleri şeyler hakkında konuşmak için kullanmak istiyorlardı. Sonunda neredeyse hepsinin, televizyonlara para almadan çıktığını fark ettim. Dünyayı değiştirmek veya ilginç bir şey yapmak istediklerinden çıkmıyorlardı. Televizyona çıkıyorlardı çünkü yüzlerini ve isimlerini dünyaya duyuruyorlardı.

Ama başta tüm bunlara bayağı tereddütle yaklaştığımı söylesem yalan olmaz. Önceleri, zaten uzak durduğum internetle mesafemi korumaya çalışmıştım. Oysa kontrolümden çıkması çok sürmeyecekti. Şöyle oldu: Maya’yla yatağında oturuyordum (salondaki yatakta). İkimiz de telefonlarımızla ilgileniyor, Netflix’teki bayağı kötü ama bir o kadar şahane yemek programını seyrediyorduk. O sıralar çektiğim ilginin ve namımın kısa ömürlü olduğunu düşün-

düğümden e-posta adresimi sitemden silmemiştim. E-postalarımı kontrol edince karşıma şu çıktı:

Acımasız ekselansları

Bugün Twitter'da seninle konuşurken çok büyük bir hayal kırıklığına uğradım. Televizyondaki röportajlarından ve YouTube videolarından görebildiğim kadarıyla içten birine benziyordun. Hatta nazik olduğunu düşünmüştüm. Ne kadar yanıldığımı anladım. Tahmin etmem gerekirdi. Hiç de iyi biri olmadığını yüzüne vurmak istedim.

Mary

Bunun üstüne yanıt verdim çünkü o gün Twitter'da Mary'ye iyi davranmamayı bırakın, Twitter hesabım bile yoktu. Çok garip geliyorsa, size katılıyorum. New York'ta kendi baloncuğunuzda kalmak kolaydır. New York zaten kendince bir dünyadır. Instagram yetilerimle (sanat, tasarım ve fotojeniklik) örtüşen tek platformdu. Ayrıca okuduğum şeylerin fotoğraflarını paylaşmayı falan seviyordum, genellikle Louisa May Alcott okuyordum ama ünlü bir sanatçının biyografisi de olabiliyordu. Yoksa bir kız tüm dünyaya hem eleştirel hem de sofistike olduğunu nasıl anlatabilirdi ki?!

Her neyse, Mary bana Twitter konuşmasının linkini gönderdi ve gerçekten de benmiş gibi yapan kişi Mary'ye çok boktan davranmıştı.

"Twitter'dan bir tweet'i nasıl kaldırtıyorsun?" diye sordum, sosyal medya konusunda benden becerikli olan Maya'ya.

"Şikâyet ediyorsun sanırım. Ne oldu?"

"Birisi benmiş gibi yapıyor, nasıl şikâyet edeceğimi bulamadım." Telefonumu aldı.

"Ah, tatlım, giriş yapmamışsın ki. Giriş yapman lazım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“İyi de, Twitter’ım yok.”

“Eh, seni taklit edenlerin çıkması çok da garip değil o zaman.”

“Nasıl yani?”

“Seni takip etmek veya seninle tartışmak ya da sırf neler paylaşıyorsun diye görmek isteyen insanlar seni aratacaktır. Bulamayanların küçük bir kısmı seni taklit etmek isteyebilir. Gerçeği ortalarda olmadığına göre bunu yapan kişinin taklitçi olduğunu iddia edemezsin.”

“Başkası niye şikâyet etmemiş ki?”

“Kimsenin... umurunda olmadığından olabilir mi? Ben şikâyet edebilirim. İşe yarar mı bilmem. Galiba taklit edilen kişi şikâyet edince daha ciddiye alıyorlar.”

“Ne?!” Çok şaşırmıştım. “Üye olmazsam yapamıyor muyum yani?”

“Evet.”

“Yani insanlar benmişim gibi davranmasın diye Twitter’a üye olmam mı gerek?”

“Aynen öyle!”

“Hiç adilane değil,” dedim, ciddi bir sesle.

“Hiçbir şeyin adilane olmadığını ne zaman fark edeceksin merak ediyorum,” dedi gülümseyerek.

Böylece Twitter’a üye oldum, YouTube kanalına linkini koyduk, Twitter’a birkaç şey yazdım ve günün sonunda beş yüz gerçek, etten kemikten insan, ağzımdan çıkacak her kelimeyi duymayı bekliyordu... yani bir seferde en az on, on beş kelime duymayı en azından. Öte yandan Instagram’ım tüm hafta takipçi dolup taşmıştı. Eskisinden on kat fazla takipçim olmuştu. Hem heyecan verici hem de stresli, garip bir durumdu. Biraz elim ayağıma dolanınca pek gurur duymadığım bir sürü şeyi silmiştim. Çerçevesi tüm fotoğrafların gitmesi *şarttı*. Her paylaşımı en ince detayına kadar değerlendiriyordum ve yeterince kaliteli olmayan hiçbir şeyi

koyamayacağımı düşünüyordum. Aniden paylaşımlarım çok daha iyi hale gelmişti (ve çok daha fazla çaba gerektiriyordu).

Yedinci günün sonunda ofisi arayıp işe gidemeyeceğimi haber vermeyi tamamen bırakmış, hiçbir şey söylemeden gitmez olmuştum. Böyle yapmayın. İşe gitmeyerek işten ayrılırsanız gelecekte iş bulmanız çok zor olur ama ben öyle yaptım. O sırada binlerce dolar kazanmamın faydası dokunuyordu. Fakat kaynaklar kurumaya başlamıştı. Televizyona çıkıyoruz diye para kazanmıyorduk; para kazanıyorduk çünkü videomuzu kullanıyorlardı ki onun da ücretini çoktan ödemişlerdi. Televizyona çıkmaya devam etmemizden memnuniyet duyarlardı elbette fakat para ödemeyeceklerdi. Ve para ödemeyeceklerse yapacak çok daha önemli işlerim vardı.

En nihayetinde Freddie Mercury Sekansı olarak tanınacak şey hâlâ gizemini koruyordu. Wikipedia'daki dizilimi onlarca defa denemiştım. Her seferinde girdiğim düzeltiler üç ayrı yazım hatası üretiyor ve tekrar başa dönüyordu. Wikipedia sayfasında düzeltilemeyen bir yazım hatası olduğuna dair bir not düşülmüştü, yani en azından bir kişi daha durumu fark etmişti.

Günler geçtikçe Carl'lardan sorumlu sanatçı/reklamcı/kararlık-devlet-kurumu arayışı hızlanmıştı. Fakat işin içinde başka bir şeyler olduğunu bilmek beni dünyanın geri kalanından farklı yönlerle götürüyordu.

Google'da "IAMU" diye aratmak hiçbir işe yaramıyordu. Bunun IAMU kısaltmasını kullanan Uluslararası Denizcilik Üniversiteleri Birliği veya Iowa Belediye Hizmetleri Ortaklığı'yla ilgisi olması mümkün değil gibiydi. Bir ipucu olma ihtimali vardı; bizim anlayamayacağımız kadar muğlak bir ipucu.

"İnternete sorsak ya?" diyerek lafı yine bize getirdim. Salondaki yatağımda oturuyorduk. Maya'yla çeşitli bilgisayar aktivitelerimize dalıp gitmişken güneş batmıştı ve ikimiz de ışıkları açacak kadar ara vermemiştik. İşsiz hayat harikaydı. Onu ekranın ışığından görebiliyordum ancak.

“Ne?” dedi Maya, işiyle ilgili hızlı hızlı bir e-posta yazarken. Maya, Carl’a hayatın akışını değiştiren bir güç olarak değil, gün in birinde şık elbisesiyle havalı bir kokteylde etrafına toplanmış yöneticilere anlatabileceği şahane bir anekdot olarak yaklaşıyordu. Mesleğin idari yönüne de ilgi duyuyordu ki bu gerçekten işine yarayacak bir şeydi ve muhtemelen o yüzden en havalı mesleğe sahip olan da oydu.

“I-A-M-U için diyorum. İnsanlar çözmeye çalışsın diye o garip Wikipedia ipucunu Twitter’a yazabilirim. Ne demişler, on bin el üç elden üstündür!”

Twitter takipçilerimi Carl ve siyaset paylaşımlarımla artırıyordum. Twitter takipçi sayımı artırmaya yepyeni, doymak bilmez bir ilgi duymaya başlamıştım. Beynim sayıların arttığını görmeyi seviyordu.

“Fikrin hiç hoşuma gitmedi.” Bilgisayardan kafasını bile kaldırmadı.

“Neden, artık kafaya takmamı istemiyorsun diye mi?”

Onunla bir sürü aptal fikrimi paylaşıyordum fakat tek kelimelik cevapları bu tantanadan bıktığını hissettiriyordu.

“Hayır, April.” Bana döndü. “Çünkü tuhaf bir durum. Zaten garip ve içinden çıkılmaz bir şey ama böyle yaparsan daha da garip ve içinden çıkılmaz bir hal alacak. Hem ya ortaya büyük bir şey çıkarsa? Bundan vazgeçmek ister misin?”

Son kısmı mantıklı bir argüman olduğu için değil, beni ikna etmek için eklediğini hissetmiştim.

“Ama başka birisi bulabilir ve hakkında ilk o konuşabilir! Dünyanın bunu öğrenmesi daha mantıklı ve onlara söyleyen ilk kişi olmak istiyorum.”

“Bir gizem olduğunu ortaya koyan ilk kişi olmak mı istersin? Yoksa gizemi çözen ilk kişi olmak mı?” diye devam etti Maya, istediğini yaptırabilmek için yeni keşfettiğim kibrime oynamaya devam ederek.

Yaptığı şeyin farkındaydım.

“Öf, tamam, anlıyorum, psikanalize gerek yok. İkisi de olmak istiyorum ama şu anda hakkında tweet atarsam teki olacağıma yüzde yüz eminim.”

Bir şeyleri yeni yeni öğrenmeye başladığım zamanlarda kafaya takmaya meyilli oluyordum. Twitter’da böyle olmuştu, YouTube’da da olmaya başlamıştı, hatta televizyon kanallarıyla ilgili de oluyordu. Freddie Mercury Sekansı’na dair tweet atmak isteyen bir tarafım vardı, böylece o platformu kullanmaya ve anlamaya daha çok fırsatım olacaktı ve... neler olacağını görecektim. Twitter’da bir şeyler yazmak için çok kötü bir sebepti ama gayet yaygın görülen bir durumdu.

“Peki, sanırım üç kişiden fazlasına ihtiyacımız var ama on bin kişiye de henüz açıklamamak olur. Başka kime güveniyoruz?”

“İıı...” Aklımıza kimsenin gelmemesine biraz bozulmuştum. Takımımız üç kişilikti; güvendiğim iki insan ve ben. Dar çemberimize birini daha eklemek, on bin kişiyi eklemekten yanlış geliyordu. Anne babam? Abim? Üniversiteden birkaç arkadaşım, liseden arkadaşlarım? Aklıma bilmece ustası biri gelmiyordu.

“Açıkçası,” dedim sonunda, “internette tekrar tekrar karşıma çıkan, tatlı, ilgili ve beni desteklemiş birkaç kişi vardı. Videodan sonra ufak bir grup kurdular. Kendilerine...” Devam etmek istemediğim için sustum.

“Kendilerine, ne?” diye sordu şüpheyle.

“Kendilerine Carlie’nin Melekleri adını vermişler.”

Maya’nın sırtışı kıkırtıya, ardından kahkahaya dönüştü. Ben de gülmeye başladım. Bu konu hariç her konuda konuşabilmiş gibi hissetmeyi sonunda bırakabildim.

“Hiç sorma,” diye devam ettim. “Nedense sanırım hepsi kadın. Erkekler de bu isme takılmıyor.”

“Carlie’den başka şey bulamamışlar mı?”

“Kelime oyunu olsun da ne olursa olsun demişler herhalde.”

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

Gülümsedi. “Haksız değiller. Tanıdığın var mı?”

“Hayır, önüme tekrar tekrar aynı isimler çıkıyor. Carli’nin Melekleri Twitter hesabını takip ediyorlar ve bazılarıyla konuşmuşluğum var. Henüz Wikipedia’daki olaya denk gelmemelerine şaşırdım. Twitter’dan mesaj atabilirim sanırım.”

Maya endişeliydi. “Senin veya Carl’ın hayranları mı bunlar?”

“İkimizin de sanırım... Hayranlarım olduğunu düşünmek çok garip. Onlara bir şey yazdığımda aşırı heyecanlanıyorlar.”

“Evet, Twitter böyle işliyor.”

“Bu tip şeylerden bahsederken tam bir aptal gibi mi görünüyorum?” diye sordum.

“Bu kadar hızlı kendini kaptırdığını görmek biraz şaşırtıcı, o kadar.” Heyecanlı görünmüyordu.

“Diğer şeyleri ne kadar yavaş keşfettiğim düşünülünce mi?” Koca bir yıl boyunca birlikte yaşayıp ilişkiye başlamamamıza, pek de örtülü olmayan bir gönderme yapıyordum.

Dizüstü bilgisayarının üstünden uzanıp onu öptüm.

“Biraz manipülatifsin, farkında mıydın?”

“Hı hı. Ya sen? Katiyen.”

“Buna sonra karar verelim,” dedi.

Ertesi sabah Bay Skampt’in ayarladığı bir söyleşi programına katılmak için Los Angeles’a uçmam gerekiyordu. Artık ödeme almasak da bunun başka şeylere önyak olabileceğini düşünüyordu, ayrıca Los Angeles’ta bazı toplantılara girmemizi istiyordu. Maya işten rahat rahat izin alamadığı için vedalaşmamız gerekiyordu.

O gece pek uyuyamadım. Sabahlara kadar çılgınlarcasına sevişebildiğimden falan değil, uçak sabahın altısında olduğu için 4.30’da kalkmam gerekecekti. Korkunç bir şeydi çünkü uçaklarda katiyen uyuyamıyordum. En azından öyle zannediyordum.

Andy’yle uçağa binip koltuklarımıza geçtik. Yan yana oturuyorduk ve benim koltuğum ta en arkadaydı. Arkaya varınca

başka birinin koltuğuma çoktan oturduğunu ve yakında başka boş koltuk olmadığını gördüm. Biletleri karşılaştırma dansını icra ettik ve saat 5.45'ti ve herkes tamamen ayıktı ve kimse uyuyamamıştı ve hepimiz ölmek istiyorduk fakat binış kartlarımızda tam olarak aynı koltuk yazıyordu. Benim hayatta hiç olmadığım kadar uyanık görünen ve otuz iki dişle gülümseyen kabin görevlisine durumu açıkladığımda birinci sınıf bir insan olduğumu ilan etti!

Böylece beni uçağın önüne yönlendirdiler ve kendimi genelde tüm birinci sınıf insanlar gibi orta yaşlı, kelleşmeye yüz tutmuş bir adamın yanına otururken buldum. Daha uçak kalkmadan elime bir kokteyl tutuşturuldu fakat önümdeki koltuğa gömülü küçük televizyon çalışmıyor, sayı ve renklerden oluşan bir ekran görünüyordu. Fotoğrafım çekip tweet attım:

@AprilOlmayabilir: LA uçuşunda birinci sınıfa terfi ettim. Ama küçük ekranım bozuk o yüzden harcama-
dığım parayı geri istiyorum!

Artık resmen bir sosyal medya ünlüsü olduğum için tecrübe ettiğim her sıkıntıyı tüm dünyaya duyurmam gerekiyordu!

Havalandıktan kısa süre sonra uçaklarda uyumakta zorluk çekmediğimi keşfettim; rahatsız koltuklarda uyumakta zorluk çekiyordum. Bu koltuk resmen *yatak* oluyordu. Birinci sınıf rüya gibiydi.

Çekimden birkaç saat önce indiğimiz için havalimanından hızla çıkmamız gerekiyordu fakat bir grup öğrenci Andy'yle yanımıza gelip her biri ayrı ayrı fotoğraf çekilmek isteyince dışarı çıkmamız mümkün olmadı.

Andy'nin babası nihayet bizi insan düğümünden sürüklercesine çıkarıp bagaj teslim bölümündeki banda götürdü. Yürüyen merdivenin başında, elinde isim yazan bir kâğıtla takım elbiseli biri bekliyordu. Kâğıtta "Marshall Skampt" (Andy'nin babasının isminin) yazması biraz hayal kırıklığıydı. Yine de Maya'ya gönder-

mek için fotoğrafını çektiğim sırada indiğimizden beri tüm o telaş içinde ona mesaj atmadığımı fark ettim.

Stüdyoya kadarki yol Andy'nin fazlasıyla heyecanlanmasından oluşan yorucu bir süreçti. Tüm bu olaylara benden çok daha fazla kaptırmıştı.

Tamam, bu tam anlamıyla doğru değil.

Andy gösteri kısmına kaptırmıştı. Benim hiç önem vermediğim eğlence kültürüne o, şevkle yaklaşıyordu. İçerikten keyif almanın ötesine geçen, içeriği bir araya getiren tüm parçalara tapınmaya varan bir tür ilgi duyuyordu. Ben hâlâ zorunluluktan kaynaklanan bir iş gibi görüyordum. Hiçbir yönü beni heyecanlandırmıyordu fakat bana ne faydası dokunacağını görmek istiyordum. Farklı bakış açılarımız biraz sürtüşmeye sebep olmaya başlamıştı.

O söyleşi programının kulisinden bir sahne:

“Her şeyden nefret etmek zorunda değilsin, April.”

“Çizkeke nasıl baktığımı hiç gördün mü?”

“Ne demek istediğimi anladın. Başımıza bir daha asla bu kadar havalı bir şey gelmeyecek ama sen sürekli kakan varmış gibi davranıyorsun.”

“Kakamı düşünmez misin!”

“Televizyona çıkmak... senin yaptığın şeyleri yapmak için cıyayet işleyebilecek insanlar var. Tarafsız bakarsan, özel biri gibi muamele görüyorsun, ülkenin dört bir yanma uçuyorsun ve resmen ünlü olduk ama sen nefret etmeyi kafaya koymuşsun bir kere!”

“Andy...” Kendimi toplamak için durdum. “Televizyon seyretmiyorum. Hiç televizyon seyretmedim. Konuşacağımız adamla ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Ama ondan da önemlisi, Carl Öncesi'nden bu yana beş saatten fazla uyuyamadım, uçmayı sevmiyorum, lüks beni huzursuz ediyor ve hayatım öyle altüst oldu ki regl olacağımı unuttuğum için demin hiç tanımadığım birinden tampon istemek zorunda kaldım.”

“Tuvalette tampon makineleri yok mu?”

“Kontrol etmek bile aklıma gelmedi çünkü BU İŞTE YENİYİM.”

Ve bunu der demez gülmeye başladık.

“Özür dilerim Andy, ne yaptığımı bilmiyorum. Hiç olmadığım bir şey olmam isteniyormuş gibi hissediyorum. Niye onca insan dururken bunları bana soruyorlar? Ben kimim ki? Ama bazen hoşuma da gidiyor. Fikrimin önemli olduğunu düşünmeleri hoşuma gidiyor. Sadece... önemli olduğundan emin değilim.”

Andy uzun uzun düşündükten sonra karşılık verdi. “April, bence harika bir iş çıkarıyorsun.”

Gözlerine bakıp neredeyse aptalca ve iğneleyici bir şey söylemek üzereydim ki sustum ve “Teşekkürler, Andy,” dedim.

Benim için her şeyin değiştiği gece buydu. O konuşmadan sonra bir şeyi fark etmiştim: Eğlence sektörünü asla Andy’nin sevdiği gibi sevmeyecektim fakat harika bir fırsat olduğu konusunda haklıydı. Ve ilgisizliğim bana bir tür güç veriyordu. Paralı kanalların haber programları ile ulusal kanalların söyleşi programları arasında ne gibi bir fark var bilmiyordum mesela. Bana kalsa televizyon, televizyonda işte. Yapmak üzere olduğum şeyin büyük bir olay olduğunu bilmiyordum. Tüm bunlar sebebiyle –önceki hafta edindiğim deneyim, etkisi altına almasına ve sunduğu güce karşı bağışıklığımı sayesinde– bir anda televizyonda bayağı başarılı olmuşum.

O gece işler şöyle ilerledi. (Üstüme doğrultulmuş on iki kamera filan olduğu için yapılan konuşmaları kelimesi kelimesine aktarabilmek çok eğlenceli.)

“Sevgili seyirciler! Karşınızda, New York Carl’ı keşfeden April May ve Andy Skampt!”

Alkışlar eşliğinde dışarı çıkıyoruz. Genelde daha haber içerikli programlarda boy gösterdiğimiz için bu seferki biraz farklı.

“Geçen hafta nasıldı sizin için?”

Genelde konuşmaları ben yürüttüğüm için ben başlıyorum. “Bayağı acayıptı, Pat. İnanmazsın, çok acayıptı.”

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

“İsmim Pat değil.” Pat gülüyor.

“Açıkçası, tüm habercilere Pat demeye başladım çünkü h. çbi-
rinizin ismini aklımda tutamıyorum.”

Andy araya giriyor. “April televizyon müessesesine henüz alışmış
değil. Hayatını 1860’lardan kalma romanlara adamıştı.”

Seyircilerden kıkırdayanlar oluyor.

“Hiç de bile, arkadaşım! Hayatımın bayağı büyük bir kısmını
çizkeklere adamıştım.” Önceki konuşmamıza bilerek atıfta bulu-
nuyorum. İzleyenler biraz daha yüksek sesli gülüyor.

Sunucu burada tekrar devreye giriyor. “New York Carl efsanesi
garipleştikçe garipleşiyor. Pazarlama kampanyasıysa, yüz milyon
dolardan fazla para harcanmış olması gerektiği tahmin ediliyor.”

Andy cevap veriyor. “Evet, elektromanyetik darbeye güvenlik
kameralarını devreden çıkarmak sadece pahalı değil, aynı zamanda
yasadıışı.”

“Çin’deki Carl’ların halkın erişimine kapatıldığına dair bilgiler
edindik. Sizce insanların endişelenmesine gerek var mı?”

“Anlamadığınız bir şeyle karşılaşınca en doğal fakat bir o kadar
da sıradan olan şey, korkmak bence,” diyorum. Sonra sıkıldığım
ve gösterişçi olduğum için konuyu değiştiriyorum. “Sizce de Carl
güzel değil mi?”

Bu insanlarla ön röportajlar yapıyorsunuz. Size soracakları
soruları söylüyorlar, hatta tam bir gerzek gibi görünmemeniz için
önceden hazırladıkları şakaları veriyorlar. Sunucular doğaçlamada
becerikli fakat genelde konuklar becerikli olmadığı için senaryoya
bağlı kalmanızı istiyorlar.

Kaydı izlerseniz bu soruyu sorduğumda Andy’nin gözlerinin
kocaman açıldığını görebilirsiniz. Panikliyor.

Pat gözünü bile kırpıyor. “Işık doğru açıyla vurduğunda, biraz.”

Seyirciler gülüyor.

“Pazarlama hedefiyle yapıldıysa muazzam heykeller bence.
Filmler için, savaşı devasa robotlar tasarlamaya ne kadar zaman

harcandığını unutmak kolay. Birbirlerinin aynısı gibi görünseler de insanlar binlerce saatlerini bunları yaratmaya harcıyor. Onları seviyoruz çünkü güzeller, güzeller çünkü çok büyük bir çabanın ürünü hepsi.”

Pat onaylar gibi başını sallayıp konuyu değiştiriyor: “İkiniz için hayat farklı bir yöne saptı mı?”

Andy tekrar metne döndüğümüz için rahatlıyor. “April’le şakasına çektiğimiz bir video sayesinde sokakta tanınmak çok garip. Söyleşi programımız filan yok sonuçta.” Yine gülüşmeler.

“Benim için değişen şey para! YouTube videosu şimdiden beş bin dolar kazandırdı. Linke tıklamaya devam edin, arkadaşlar,” diyorum, doğrudan kameraya bakarak.

Andy yine paniklemeye başlıyor.

“O kadar çok mu kazandınız?” diye soruyor Pat.

“Aynen öyle,” diyorum. “Ayrıca bir sürü kanal iznimiz olmadan videomuzu kullandı, o yüzden Andy’nin babası, ki kendisi avukat olur, kanallardan yüz kızartacak paralar koparmayı başardı. Bu hafta öğrenim kredimin tam olarak yüzde 42’sini ödedim.” Kame-
raya dönüp göz kırpyorum.

Daha sonra herkesin aklını karıştıran gizemden bahsettik tabii ki. Pat, Carl’ın uzaylılar tarafından gönderilmiş olabileceğine dair şaka yaptı, ben de kimsenin haberi olmayan Wikipedia sekansını bildiğim için büyük bir özgüvenle işin içinde başka bir şey olduğunu ima ettim. Tabii ki ne bildiğimi söylemedim. Ukala görünüyordum ama kimileri böylesine bayılır, kimileri de nefret eder ve (fark etmeden de olsa katıldığım) ilgi çekme oyununda her ikisi de etkilidir.

Dünyayla ilgili gerçekten aptalca bir şey söyleyeyim: Havalı görünmenin sırrı, havalı görünüp görünmediğinizi umursamamakta yatıyor. Havalılığım zirvesine tam da zerre umurunuzda olmadığı anda erişiyorsunuz. O televizyon programının ağırbaşlılığını hiç

umursamıyordum ve bunun beraberinde getirdiği özgürlük 'e özgüven damarlarımda akıyordu. Duyumsadığım hissin güç oldu ğunu anlamam biraz zaman aldı.

Bazıları beni küstah bacaksızın teki gibi görüyordu fakat önemli değildi çünkü aynı insanlar yine de seyrediyorlardı ve programlara davet edenlerin tek ilgilendiği buydu. Bazıları da beni zeki ve yeni bir soluk olarak nitelendiriyordu ve dürüst olmam gerekirse bu hoşuma gidiyordu. Kamerada iyi görünmeyi, insanların hakkımda konuşmasını, Twitter'da daha fazla takipçi edinmeyi ve beni dinlemelerini seviyordum.

Genellikle güç, ortalamadan daha basit bir yaşam sürmek demektir. O kadar içselleştirilen bir şeydir ki insanlar genelde ne kadar güçlü olduklarını fark etmezler. Mesela, ABD'de ortalama bir orta sınıf birey, dünyanın en zengin yüzde üçlük diliminde yer alır. Dolayısıyla dünyanın en güçlü insanlarından biridir. Fakat ona sorsanız, kendisini gayet ortalama bir insan olarak görür.

Güç sadece yakın çevredekilerin gücünden ve daha da önemlisi, kişinin daha önce sahip olduğu güce kıyasla farklı olduğu idrak edildiğinde *güçlendirici* etkisini gösterir. Ben de yeni keşfettiğim o alışık olmadığım özgüvenin bu yeni ve alışık olmadığım platformla birleşiminden mest olmamışım ve bu bağımlılık yapmaya başlamamış gibi davranmam. Güç yozlaştırır derler... Ne kadar çabuk yozlaştırdığını hiç söylemezler!

Bizi otele götüren yeni araba kokan Escalade'in yumuşacık deri arka koltuğunda Carl'la ilgili haberler bulabilmek için takıntılı biçimde Twitter ve Facebook'a bakıyordum, Andy ise hiç eğlenmemişti ve bana hayli sinirliydi.

"Sana söylenenleri niye yapamıyorsun?"

"Çünkü sıkıcı. Bir sürü insanın benim yerimde olmak iste-yeceğini söylerken haklıydın, o yüzden hiç değilse ilginç şeyler yapabilirim."

“Sanki...” Üstünde düşünüp durduğu şeyi sonunda bulmuş gibi konuştu. “Bunlara hiç saygı duymuyorsun sanki.”

“Andy, olay tam da bu. Duymuyorum zaten. Sana dedim ya, bu programların hiçbirini seyretmedim. Netflix’te sadece 1990’lardan kalma komediler seyrediyorum. Pauly Shore arayıp programına katılmamı istese kafayı yerim fakat bu şeylere senden farklı bir değer atfediyorum, o kadar.”

“İyi de senden başka herkesin bunlara aynı sebeple değer atfettiğini ve saygı duyduğunu göremiyor musun?”

“Hayır, Andy. Açıkçası, hayatım boyunca böyle düşünmemek için çaba sarf ettim. Bence bir sürü insan kötü şeylere saygı duymaya böyle başlıyor. Demin kaydedilen program kötüydü diye demiyorum... eminim bir sürü insan seviyordur ve onları mutlu ediyordur. Sadece programı umursayacak kadar bilgim yok.”

Kendimi kötü hissetmeye başlamıştım fakat hissettiğim özgürlük ve güçten de vazgeçmek istemiyordum.

“Ben gerekli miyim bilmiyorum... Niye buradayım ki?” dedi sessizce.

Yüzünü kavradığımda kızardı. “Andy, saçmalama. Buradasın çünkü bunun parçasısın. Ayrıca video çekmek için buradasın.”

“Ne?”

“Dün demiştin ya hani.” Diyordu gerçekten. “Elli bin takipçili bir YouTube kanalımız var. Daha çok video çekmeliyiz. Bu hikâyeye biz yön vermeliyiz.”

“İstiyor musun gerçekten?”

“İstiyorum sanırım.”

“Ama...” Daha çok video çekmek istememeye dair sıraladığım onca sebebi dile getirmesine gerek yoktu.

“Benim savunduklarımı bana anlatma hiç... Sen kazandın.”

“Yüz bin,” dedi. “Son iki günde ikiye katlandı.”

Öne uzanıp şoföre, “Bizi kamera satılan bir dükkâna götürebilir misiniz?” diye sordum.

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

O gece ikinci April ve Andy videosunu hazırlayıp siteye yükledik. Carl'dan Sonra hayatlarımıza dair bir videoydu. Herkesin, Andy'nin kanaldaki partnerim olduğunu anlamasını sağladım. (Ne zaman televizyona çıksak ilk videoda onu sokaktan geçen bir yabancı gibi gösterdiğim için insanların kafası karışıyordu.) Televizyonun çok sıkıcı olduğuna ama en azından beleş yiyeceklerle yumulabildiğime dair şakalar yaptım. Carl'a sadece muğlak atıflarda bulundum ve Freddie Mercury Sekansı'ndan katiyen bahsetmedim. Carl'm sonsuza kadar haber niteliği taşımayacağını düşünüyordum, o yüzden bu işi daha uzun soluklu bir düzleme taşıyacaksak kendimizi ondan koparmaya başlamamız gerekiyordu.

Bunu sanat ve tasarımla ilgili bir programa çevirebileceğimizi düşünüyordum. Konuşmaları ben yapabilirdim; Andy çekim ve düzenleme kısmını hallederdi. Hatta bölümleri kaleme alması ve illüstrasyonları yapması için Maya'yı da işin içine katardık. O zamanlar hayal ettiklerimize dönüp bakmak, hem "Yaa, ne kadar boş ama tatlı insanlarmışız" hem de "O hayatı o kadar özliyorum ki her şeyi geri alabilmek için tüm pandaları kendi ellerimle tek tek yok edebilirim" hissine kapılmak çok garip.

O videoyu çektiğimiz sırada program Doğu Kıyısı'nda yayınlandı ve beş bin mesaj filan aldım. Hiçbirine cevap vermekle uğraşmadım, Maya'ninkine bile. Zaten yakın zamanda konuşacağımızı düşünüyordum. Gördüğüm ilgiden, uykusuzluktan ve Andy'yle yaptığımız şey yüzünden içim içime sığmıyordu. Kedi olalı bir fare tutmuştuk ve farenin aslında ne kadar büyük olduğunu fark ediyordum. En azından ucundan tuttuğumuz kadarının.

Fakat belki de en heyecan verici kısmı, ertesi sabaha kadar hiçbir şey yapmamıza gerek olmamasıydı. Andy'nin babası, ajanslarda ne hakkında konuşuluyorsa onları dinlememizi istediği için bizi bir ajansa götürmek istiyordu fakat randevumuz öğleden sonra üçte falandı. En sonunda UYUYACAKTIK! Gerçek, hakiki, muhteşem, salya akıtmalı, koca yataкта tek başına yatmalı bir uyku!

Andy'yle oturup programın Batı Kıyısı'nda yayınlanmasını beklemedim bile. Ayaklarımı sürüye sürüye odama gidecek, lanet olasıca ayakkabılarımı, lanet olasıca sutyenimi ve lanet olasıca pantolonumu çıkaracak, kendimi şık ve kaliteli otel örtülerine gömecektim.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Tabii ki öyle olmadı. Telefonuma baktım ve bana mesaj atmış onlarca insanın bir kısmına cevap vermek yerine Twitter'ı açıp hakkımda söylenmiş iyi kötü her şeyi okudum. Sonra tam bir aptal gibi e-posta hesabımı açtım.

Maya'dan gelen e-postayı okuyup cevapladım; bir diğeri abimden geliyordu, benimle gurur duyuyor, nikâhında görmek için sabırsızlanıyordu; bir diğeri annemle babamdandı, kendime dikkat etmemi istiyorlardı. Sonra UC Berkeley'deki kadına gönderdiğim e-posta aklıma geldi. Cevap vermiş mi diye baktım. Vermişti, hem de on iki gün önce. Görmemiştim. Attığı cevap diğer her şeyin arasına gömülmüştü ve konuşmamızı tamamen unutmuştum.

Bunun hayli talihli bir durum olduğu ortaya çıkmıştı çünkü beni ezip geçecek kaygılara kapılmadan iki mutlu koskoca hafta geçirmemi sağlamıştı. Neredeyse son kez böyle uykuya dalacaktım. Tek bir normal gece daha geçirecektim. Yani tabii ki normal değil ama böyle de değil. E-postayı hiçbir şeyine dokunmadan buraya kopyalıyorum (gerçi bazı yazım hatalarını düzelttim çünkü düzeltmesem Miranda resmen kafayı yerd).

RE: Ilık mı dediniz?

April,

Bahsettiğin özellikler... sert, tınlıyor, parlak, ağır, ısı iletkenliği düşük; bunlar tuhaf şeyler değil, imkânsız şeyler. Bu özelliklere sahip, bilinen bir madde yok. Bu özelliklere sahip *olabilecek* bir madde hayal etmek bile zor. Oakland'daki Carl'a erişebilmeyi başardım ve kendim de inceledim. İletkenlik özellikleri anlaşılır gibi değil. Isıl iletkenliği %0 görünüyor. Sıfır. Ona çarpan tüm enerji olduğu gibi sekiyor. Bu mümkün olamaz, yani kullandığım aletler yeterince hassas değil muhtemelen. Ayrıca arkamda selfie çeken turistler sıra bekliyordu, o yüzden çok kalamadım, yoksa dikkat çekecektim. Standart dışı yarıiletkenler üstüne araştırma yapıyorum, yani bu alanımın biraz dışında fakat biraz sorup soruşturdum ve konuştuğum kimse bunun mümkün olabileceğini düşünmüyor. Laboratuvar da enerjinin nasıl hareket ettiğiyle ilgili araştırmalar yapıyoruz ve çok sayıda maddeyle çalıştık. Carl aerojel gibi ama uranyumdan daha yoğun. Hiç anlamlı değil.

Her neyse, elimizde üç olasılık var.

1. Hakkında çok şey bildiğim bir konuda çok temel bir şeyi unuttum ve bu konuda konuştuğum, benden çok daha zeki ve çok daha fazla şey bilen herkes de aynı temel şeyi unuttu.
2. Birisi var olan veya var olabilmesi gereken şeylerden tamamen farklı davranan yepyeni bir madde yarattı ve herkes görsün diye ortalık yere koyuverdi.
3. Carl uzaylı. Uzaydan gelmiş uzaylı anlamında uzaylı.

Ockham'ın Usturası'nı duydun mu bilmiyorum ama temelde, en basit çözümün doğru çözüm olduğu prensibidir. Çok saçma bir şey bence. Nesnel bir basitlik ölçüğü varsa bile (yani, entropi temelli olanlar

haric) ben görmedim. Herkesin hangi açıklamanın en basiti olduğuna dair farklı bir fikri olacaktır. Yani ben "dışarıda bir yerlerden geliyor" hipotezi en basiti dediğimde önyargılarım çerçevesinde konuşmuş olurum. Öte yandan, en düşük olasılık olduğunun farkındayım çünkü günümüze dek bir sürü şey gerçekleşti ve hiçbirinin sebebi "dışarıda bir yerlerden geliyor" değildi.

Birtakım şeyleri dışarıda bir yerlerden geliyor diye açıklamanın başarı oranı %0, yani gerçekleşme ihtimali yok. Fakat daha basit bir açıklama yapamıyorum. Bunu anlamış tek kişi olamam ama güvenilir bir kaynağın da "dışarıda bir yerlerden geliyor" dediğini duymadım. Dürüst olayım, ben de söylemiyorum çünkü kulağa saçma ve mümkün değilmiş gibi geliyor.

Her halükarda, bence "enstalasyon" seçeneğinin üstünü çizebiliriz çünkü mümkün olsaydı bile (ki değil) üç metrelik altmış dört robotu tamamen yeni bir maddeden üretebilmenin maliyeti en az milyarlarca dolar demek.

Seni tanımıyorum ama bu haberi muhtemelen sana ilk ben verdiğim için kendimi sorumlu hissediyorum. İlk Temas'ı senin kurmuş olman gibi ciddi bir ihtimal söz konusu. Bilimkurgu hayranı değilsen açıklayayım, dünya dışı teknolojiyi... muhtemelen dünya dışı yaşamı keşfeden ilk insan sensin demeye çalışıyorum. Yani... tebrikler mi desem?

E-posta adresinin bende olmasından acayip gurur duyuyorum. E-posta adresini değiştirmelisin. Bir sürü şey yapmalısın aslında. Yaşadığın şeyi geri alamazsın. %90 ihtimalle hatalı olduğumu ve hayatının birkaç haftaya normale döneceğini söylemeye dünden razıyım. Fakat başka bir gezegenden gelen bir elçiyle ilk karşılaşmış insan olma ihtimalin de %10. Yani... biraz hazırlık yapsan iyi olabilir.

Konuşmak istersen Skype'ta adım CAMiranda,

Miranda

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

Hemen cevap yazmaya koyuldum ama cümlemin ortasında çevrimiçi mi diye bakmak için Skype'ı açtım. Oradaydı. Ek ledikten birkaç saniye sonra beni aradı. Cevap verdim, yüzü ekranımda belirdi.

Ofis gibi görünen bir yerde masa başındaydı. Mavimsi floresanların ışığı tel tel, kabarık, kızılımsı sarı saçlarına vuruyordu. Kocaman kahverengi gözler bana heyecanla baktı.

"APRİL MAY! Bu harika!"

"Hâlâ işte misin?" Beynim Doğu Kıyısı saatine ayarlıydı ama Batı Kıyısı'nda saat akşam onu geçiyordu.

"Laboratuvardayım, evet, iş sayılmaz. Dalgaboyları ve spektrometreler kimseyi beklemez! Zaten kampüste kalıyorum, eve gitmeye değmiyor."

Uyanık ve gayet dinlenmiş görünüyordu. Skype'ta güzel görünmek pek mümkün değildi ama o gerçekten çok tatlıydı. İlgilenmeyeceğim kadar tatlı. Açıkçası, hayatım boyunca tatlı görünmemeye çalışıp başarılı olamamıştım ve iki tatlı insanın çıkması kaldıramayacağım kadar sevimli geliyordu.

"Özür dilerim, e-postanı yeni okudum. Ve şey..." Başka ne diyeceğimi hiç bilmiyordum.

"Katılıyorum. Mesaj attıktan sonra ben de bin kere daha düşündüm ama konu açıklığa kavuşmadıkça daha da netleşiyor."

"Netleşiyor mu?"

"Evet, bence kimse dile getirmiyor çünkü herkes bunu düşünüyor."

"Bu akşam bir söyleşi programına katıldım, birazdan yayınlanır herhalde. Sunucu, Carl'ın uzaydan geldiğine dair şaka yaptı ama basit çözüm o diye çözüm de o olacak değil. Sence sen biraz..." Cümlemi tamamlamadım. Onu aşılamış gibi olmak istemiyordum.

"Bence de. Ben de senin gibi düşünüyorum. E-postamda dediğim gibi, bir şeyi 'uzaylılar' diye açıklamanın başarı oranı yüzde sıfır olur ancak. İlla zeki yaşam formları olması gerekmediği için 'dışa-

rıda bir yerlerden geliyor' diye özetlediğim hipotezimi göz önünde bulundurmamız gerek sadece. Çünkü başka seçeneğim yok.”

“İlla zeki yaşam formları olması gerekmiyor' ne demek?” dedim, daha şimdiden konuşmayı birkaç adım geriden takip ediyormuşum gibi hissederek.

“Tek bildiğim, bu şeylerin, olması gerekenden çok farklı bir yapıda olduğu. ‘Uzaylılar’ demek istemiyorum çünkü hiçbir şey bilmiyorum. Ama insan teknolojisiyle yapılmış olmaları mümkün görünmüyor ve doğal yollardan da oluşmadıkları kesin. Yani, Carl’lar tohumdan filizlenmedi. Dolayısıyla en muğlak, en genelleyen açıklamam ‘dışarıda bir yerlerden geliyor’ olabilir. Yani aslında bunun anlamlı olmadığını söylüyorum.”

“Yani Carl’ın uzaylı olduğunu söylemiyorsun.”

“Evet *ama* Carl’ların insanlar veya doğa tarafından yapılmadığına giderek daha fazla inanıyorum.”

“Yani Carl’ın *uzaylı* olduğunu söylüyorsun.”

“Hayır, ben... bilmiyorum, April! Heyecanlı bir olay ama uzaylı demek, çok geniş çaplı bir duruma çok spesifik bir açıklama getiriyor. Evrende insanlar ve uzaylılardan çok daha fazlası olabilir. Belki insanlar tarafından yapıldılar ve gelecekte gönderildiler. Belki de uzay-zamanda bir tür izdüşümün sonucu bu. Evrenimizin simülasyon olduğunu ve birilerinin kodları değiştirdiğini kanıtlıyor da olabilirler. Eldeki verilerle uyuşan başka seçenekler düşünmüyorum diye tek bir açıklama doğruymuş gibi yapamam.”

Benimle konuşmaktan biraz çekiniyormuş ve ürküyormuş gibi görünse de kendinden bayağı emindi.

“Peki, Miranda, eldeki verilerden bahsetmişken... Bunu kimseye söylemedik ama dahası var.”

Gözleri her nasılsa daha da büyüdü.

Ona Wikipedia ipucunu adım adım anlattım.

“Bu gerçekten imkânsız,” dedi, tüm sekansı adım adım yaptıktan sonra. “Ayrıca anlamsız. I-A-M-U.”

“Bence de. Günlerdir buna kafa yoruyorum, o yüzden hemen çözen mümkün...”

“Elementler,” diye araya girdi.

“Ne?”

“Elementler. I, Am, U... Bunların hepsi element. İyot, amerikyum, uranyum.”

“Yüz kilometrelik tahmin listesine bir satır daha eklendi.”

Biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi ve ilk çözüm bulma çabasını hemen baltaladığım için kendimi kötü hissettim. Yani, Miranda tabii ki bilimsel bir açıklama bulacaktı, bilimsel şeylerle uğraşıyordu ne de olsa. O yüzden devam ettim. “Ama ilginç tabii. Bunu düşünmemiştik.”

Tekrar gülümsemeye başladı.

“Peki, bu Wikipedia şeysi... hipotezini daha mı olası kılar, yoksa tersi mi? Ayrıca bundan emin olabilir miyiz ki?”

Sağa sola baktı, bir an düşündü, sonra konuşmaya başladı. “Wikipedia şeysi garip ama heykelde kullanılmış maddeden daha az garip. Belki de internetle ilgili çok şey bilmememdendir. Bilmediğim şeyleri bilen biriyle konuşmam lazım. Ama o madde sadece bilinmeyen bir teknoloji ürünü değil; fizik bilgime dayanarak söylüyorum, var olması mümkün değil. İkinci sorun da çok iyi bir soru. Bundan emin olabilecek miyiz bilmiyorum. Belki hiç bilemeyiz. Bazen bazı olayların gizemi asırlarca çözülemiyor. O yüzden bilmiyorum. Öylece bir açıklama ortaya atamam.”

Uzunca bir süre birbirimize baktıktan sonra huzursuzlandı. “Şey... evet...”

“Sence Carl’ın... dışarıda bir yerlerden geldiği varsayımı üstünde mi duralım? En azından kendi aramızda.”

“Ne olduğunu anlamak çok zor.”

“Öyle.”

Bunu dile getirmek yaşı birine küfretmek gibi hissettiriyordu. Şoka girmemiştım ama bunları dinlediğim için kendimi aptal gibi hissediyordum.

Miranda devam etti. “Bazen böyle yapmamız gerekebiliyor. Bazen mükemmel olmayan bir teoriden yola çıkıyoruz ve...” Suskunlaştı, gözleri odağını yitirdi, oraya buraya bakmaya başladı. Ben de ağzımı açmadım çünkü bir şey söylersem çok şahsi ve kutsal bir şeyi bölecekmişim gibi hissediyordum.

“April, ya Carl bir şey istiyorsa? Yani onlara bir şeyler götürmemizi istiyorlardır belki. Bu elementler öyle bol bulunmuyor. Belki bir şeye ihtiyaçları vardır!”

Dürüst olayım, aklım bunları katiyen almıyordu. Miranda için birtakım şeyler fazlasıyla çabuk yerine otururken ben daha Carl'ın böyle bir şeyi hakikaten yapıyor olabileceğine dair bir fikir bile yürütememiştım. Carl'ın canlı olduğuna dair. Carl'ın... dışarıda bir yerlerden geldiğine dair. Miranda'ya ayak uydurabilmek için elimden geleni yapıyordum.

“Eh, Carl'a uranyum vermemiz mümkün değil.”

“Niye?”

“Çünkü uranyum. *Geleceğe Dönüş*'teki Doc Brown bulmaya çalışınca teröristler onu vuruyor.”

“O plütonyumdu, ayrıca olay miktarda yatıyor. İyot basit, laboratuvarı var. Uranyum yok ama Amazon'dan rafine edilmemiş uranyum cevheri satın alabiliyorsun, saflaştırılmadığı sürece tehlikeli olmuyor. Fakat amerikumu bilemiyorum. Transuranik bir element, dolayısıyla radyoaktif ve nadir bulunuyor. Biraz araştırma yapmam lazım. Nadir maddelerle ilgili en sıkıntılı şey, miktarları ve saflık dereceleri.”

Bunları arka arkaya motor gibi sıralıyordu ve “biraz araştırma yapmam lazım” dediği saniyede konuşmaya devam ederken yazdığını duyabiliyordum.

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

“Hah! Amerikyumla ilgili bir şey buldum,” dedi kısa bir ıradan sonra. “Çoğu duman dedektöründe varmış, yani Walmart’tı an bile alabilirsin.”

“Miranda, Carl’ın uranyum istemiyor olma ihtimali var mı? Tehlikeli olup olmadıklarını soran mesajlar alıyorum. Radyoaktif maddeler aramamaları, imajları açısından daha hayırlı olur.”

“Yani, bilemiyorum, öylesine bir düşünceydi.”

O güzelim beyin çarkına çomak soktuğum için kendimi kötü hissediyordum fakat konuşmayı biraz yavaşlatmak istiyordum.

“Açıkçası...” Onu teşvik etmek istedim. Onu sevmemek zordu, biraz çocuk gibiydi. Dâhi bir çocuk. “Haklı olabilirsin. Sadece uranyum depolamaya başlamadan önce biraz daha emin olsak diyorum.”

Ben konuşurken yazmaya başlamıştı yine.

“Tanrım,” dedi, korkmuş gibiydi. Beni de korkutmuştu. Carl’ların bize zarar vermeye gelmiş olabileceğini belki de ilk defa o zaman düşündüm. Sanki amerikyum, iyot ve uranyumu karıştırınca dünyayı yok edecek bir bomba elde edilebileceğini keşfetmiş gibiydi.

“İyi misin?”

“Şışışşt sus.” Beni azarlamıştı resmen. Kendisi çok önemli bir müşterisiyle telefodaymış da ben dondurma isteyen beş yaşında bir çocukmuşum gibi. Tıklıyor, tıklar tıklar yazıyor, tıklıyor, yazıyordu. Ben de öylece oturdum çünkü belli ki Miranda bu probleme benim gücümün asla yetmeyeceği bir güçle girişebiliyordu. Benim sessizce oturduğum tam bir dakikanın sonunda tam da bıraktığı yerden devam etti.

“HAH!” diye bağırdı. İrkildim. “Pardon! Evet! Tanrım, April, çok özür dilerim. Sana ne biçim davrandım. İnanmıyorum.” Yüzü kızarıyordu fakat tam o sırada başka şeyler de yaptığını hatırladı. “April, endişelenmene gerek yok. Ama Carl ‘I AM U’ derken kesinlikle elementlerden bahsediyormuş çünkü Wikipedia sayfasındaki her şey, ilk yazım hatası haricinde eski haline dönüyor fakat...” Elinin

üstüne delicesine bir şeyler yazmaya başladı. “Kaynakçadaki dokuz rakam hariç. Dokuz sayı yok.”

Elini kaldırdı, üstünde, “127243238” yazıyordu.

“Bunu bu kadar çabuk nasıl anlayabildin?”

“BBC programlarını izleyebilmek için proxy kullanıyordum. Sayfayı aynı anda hem kendi IP’mden hem İngiltere IP’sinden açabildim. Sayıların olmadığını fark edince karşılaştırmak kolay oldu.”

“Peki, neymiş yani? Telefon numarasına benzemiyor.”

“Hah... değiller. O elementlerin en yaygın izotopları. İyot-127, amerikyum-243, uranyum-238. İzotop ne biliyor musun?”

“Hayır, ama bilmeme gerek olmayabilir mi?”

“Evet, şu an bilmesen de olur. Şu kadarını söyleyeyim, Carl elementleri istiyor ve daha sık bulunabilen elementler olsa da o en yaygın izotopları istiyor, yani Carl’ın kuryeleri olacaksak işimiz kolay.”

“Sen gerçek misin?”

“Ne açıdan?”

“Son iki haftadır zihinsel enerjimin her damlasını tüketen bir bilmeceyi beş dakikada çözdün mü yani şimdi? Kaynakça sayılarına bakmadığıma inanamıyorum!”

“Kimse bakmaz, boş ver. Bazen yeni bir çift gözün de bakması gerekir.”

“Evet, amerikyumu duymuş bir çift gözün.” Amerikyum diye bir şey olduğunu bile bilmiyordum ve ismi resmen “AMERİKyum” olmasına rağmen Amerika’ya atıfta bulunarak adlandırıldığını bile anlamamıştım.

“Gözler duyamaz, April! Bu akşam televizyona mı çıkıyorsun? Çok heyecanlı.”

“OF HAYIR HİÇ DE DEĞİL!”

Sırıttı. “Evet, olmayabilir.”

“Hey, Miranda?”

“Evet?”

“Benimle Walmart’a gelmek ister misin?”

Gece yarısıydı. Katıldığımız program televizyondaydı ama o an bu, dünyanın en sıkıcı şeyi gibi görünüyordu. Olayın gizemi, tanımadığım insanların performansını değerlendirmesine dair takıntımı gölgede bırakmıştı. Miranda'yla randevulaştık. San Francisco'dan gelecek ve havalı ajans toplantımızdan sonra benimle Hollywood Carl'ın orada buluşacaktı. Andy'yle tanışacağı için de heyecanlıydı.

Otelin kocaman, ipeksi, yumuşacık, serin yatağına uzanıp ışıkları kapadım ve bir saat boyunca gözkapaklarımın içini seyrettikten sonra vazgeçtim.

Miranda haklıydı: Daha önce bu düşünce aklımdan geçmişti. Açıklaması imkânsız bir şey yaşandığında, saç baş dağılmış, "BENİ UZAYLILAR KAÇIRDI" diyen insan stereotipi akla geliveriyordu. Otomatikman böyle düşünüyorduk. *Don't Stop Me Now*. Carl'ların ortaya çıkışını gösteren kayıt olmaması. Büyük bir çaba sarf edilmemiş olsa da Carl'ların hiçbirinin yerinden kaldırılmaması. Neredeyse iki hafta geçmiş olmasına rağmen, muhtemelen devasa bir lojistik girişim olan bu eylemi kimsenin üstlenmemesi.

Bence bir sürü insan "dünya dışı yaşam" diye düşünmüştür ve internette aynısını söyleyen bir sürü insan vardı. Fakat kimse televizyona çıkıp "Bunu uzaylılar yaptı!" teorisini savunan garip tip olmak istemiyordu. "Uzaylılar" kelimesini saçlarınızı karıştırıp gözlerinizi belirtmeden söylemeniz mümkün değildi.

Yani bu düşünülüyordu fakat her zamanki "beynim aptalca şeyler düşünüyor" düşüncesi gibi düşünülüyordu.

Fakat Miranda aptala benzemiyordu. Gayet havalı ve zekiydi ve madde rezonansı ile ısı iletkenlik konularında çok şey biliyordu... önemli ve gayet geçerli gibi görünen konularda yani. Ayrıca uzaylılar olmayabileceği konusunda da netti; sadece, en azından gizli-den gizliye, bu olasılığı da hesaba katmaktan zarar gelmeyeceğini düşünüyordu.

Normalde daha şüpheli yaklaştırdım fakat Carl'a dokunmanın nasıl bir şey olduğunu, ne kadar garip geldiğini hatırlıyordum; daha önce dokunduğum hiçbir şeye benzemiyordu, evimize yıldırım düştüğü için kablolar aşırı yüklenmişken televizyonun fişini çekince bir nevi çarpıldığım zaman hissettiğim gibiydi. Onun gibi canımı acıtmamıştı, sadece yepyeni bir histi.

Aklıma gelen bir diğer fikir de çok gizli bir tür askeri zımbırtı olmasıydı fakat nedenini anlayamıyordum. Herhangi bir devletin bir sürü yere aynı anda birtakım robotlar koyup Wikipedia'ya üç kimyasal elementle ilgili tuhaf bir ipucu bırakmasından çıkarı ne olabilirdi? Sırf "Bakın bunu yapabiliyoruz! Korkutucu, değil mi?! Bizimle uğraşmayın!" diyebilmek için miydi? Aslında biraz mantıklıydı... fakat öyleyse, kendilerine mal etmeleri gerekmez miydi? Gözlerimin belerdiğini hissedebiliyordum resmen.

O muhteşem yatakta uyumayı beceremezken kafayı yememin asıl sebebini bulmuştum. Evrende yalnız olmayabileceğimiz veya hayatım sonsuza kadar değiştiği ve yeni bir e-posta adresine ihtiyacım olduğu için değil. Bir karar vermem gerektiği için. Sadece bir kere verilebilecek ve geri alınamayacak, hayatınızı tamamen farklılaştıracak ve yol apaçık önünüzde uzansa da içten içe huzursuz eden bir karar.

1. Seçenek (makul seçenek): Bunlardan kendimi olabildiğince koparırdım. Televizyonlara çıkmaz, duman dedektörü almak için Güney Kaliforniya'daki Walmart'ta tanımadığım bir bilimciyle katiyen buluşmaz, internette bir daha asla hiçbir şey yapmaz, kredi borcumu kapattırdım. Tüm bunlar gerçekse ben ölene dek akmaya devam edecek lisans gelirleriyle bahçe kapısı falan olan büyük bir ev satın alır, zeki insanlarla yemekli partilere katılırdım.

2. Seçenek (kaçık seçenek): Televizyona çıkmaya devam eder, Twitter ile Instagram'ımı aktif tutar ve *fikri* ler öne sürerdim. Yani, tamamen şans eseri sahip olduğum platformu kullanarak sesimi duyurur ve bir ihtimal bir fark yaratırdım. Ne gibi bir fark? Hiçbir fikrim yoktu fakat böyle bir fırsatın bir daha asla karşıma çıkmayacağını biliyordum.

Diğer potansiyel faillerin listesini düşününce, beni asıl korkutanın bu olduğunu fark etmem biraz zordu. Fakat anladığım anda, yapılacak tek şeyin karar vermek olduğunu gördüm, yastık dağının ortasında uyumayı ancak böyle becerebilirdim.

Beynim korku, heyecan ve belirsizlikle (bir de kendisine fazlasıyla hayranlıkla) doluyken kararımı verdim. Genelde olduğu gibi, seçmesi daha kolay, sonuçlarıyla yaşaması daha zor seçenektir.

Seçimimi yaptıktan sonra beni vazgeçirmesi için hemen biriyle konuşmam gerektiği için Maya'yı aradım.

Telefonu açmadı.

Geriye bakıp hayatınızı ve belki de insanlık tarihini tamamen değiştiren küçük, önemsiz anları düşünmek çok garip. Mesela bu: Maya O Gece Telefonu Açmadı. Hemen telesekretere düşmedi, yani telefonu açtı... sadece telefonu açmıyordu.

Bir şeyler hakkında konuşmamız lazım, diye mesaj attım, sonra muhteşem yatağa son bir kez bakıp dizüstü bilgisayarımı kaptığım gibi odadan çıktım, koridorda yürüdüm, Andy'nin kapısını çaldım. Sonra tekrar çaldım. Üçüncü çalışmada kapı açıldı ve Andy karşıma, hayatındaki en güzel şeyi elinden almışım gibi dikildi, ki almıştım sahiden.

"Bir şey diyeceğim," dedim.

"Aklıma, yine bir şey söylemek için beni uyandırdığın çok spesifik başka bir sefer geliyor."

"Sonu hiç de fena olmadı, değil mi?"

“Şu saniyede keşke olmasaydı dedirtiyorsun. Lütfen, her ne oluyorsa olsun, beni bıraksan da altı saat yirmi üç dakika sonra gelsen olur mu?”

“Olmaz.” Onu kenara itip tüm ışıkları açtım ve sadece birkaç saattir orada olmasına rağmen çoktan darmadağın olmuş odaya girdim. “Çantanda bomba mı vardı acaba?”

“Dış fırçamı bulamadım,” dedi inleyerek.

“Tamam, sana birkaç şey söyleyeceğim.”

Yatağına oturduk, telefonumu çıkarıp Miranda’yla yazışmalarımızı okudum.

Bitirdiğimde ağzını bıçak açmıyordu. Bir süre sonra nihayet, “Carl uzaylı mı yani?” dedi.

“Evet, saçma geldiğinin ben de farkındayım, zaten muhtemelen uzaylı falan değildir. Resmen UZAYLI diyoruz çünkü! Gerçek bir şeyden bahsetmiyoruz.”

“Eh iyi de yani tabii ki uzaylılar var. Tek sorun, teknolojilerinin olup olmadığı ve bizi ziyaret etmek isteyip istemeyecekleri.”

“Ne demek *yani tabii ki uzaylılar var?!'*” dedim, kafam allak bullak olmuştu.

“Eee, April, evrende kaç tane gezegen olduğunu biliyor musun? Dünyaya düşmüş tüm kar tanelerinden fazla! Ya da öyle bir şey yani. Ben de tam bilmiyorum ama akıl almaz bir sayı. Şunu anlatmaya çalışıyorum, zeki bir yaşam formunun sadece bir kere meydana gelmiş olma ihtimali resmen sıfır.”

“Yani bu hiç de öyle büyük bir olay değil o zaman, öyle mi?” dedim, fikir yürütürcesine.

“BENİMLE DALGA MI GEÇİYORSUN? Bu gerçekse, büyük olaylar tarihindeki en büyük olay bu!” Bana bağırmıştı.

“Oha, peki, evet, peki, evet. Evet.” Bir kere daha “peki” demek üzeydim ki beynim bozulmuş gibi konuştuğumu fark ettim. O yüzden başka bir şey dedim. “Mümkün değilmiş gibi görünüyor olabilir ama başka bir haberim var.”

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

“Haklısın, başka haberler şu an önem teşkil edebilir miş gibi görünmüyor.”

“Miranda’yla konuştum ve Freddie Mercury Sekansı’nı anlattım, o da çözdü.”

“NE?! LANET OLSUN, APRİL!”

“Bana niye kızıyorsun?!”

“Bilmiyorum! Kız mıyorum! Galiba çok acayip ve tatsız bir rüya görüyorum. Görmüyorsam da ne yapacağımı şaşırdım ve yorgunum. Şaşırmama izin vardır herhalde.”

“Evet, tabii ki. Ama öğrenmek istiyor musun?”

“Eh, evet.” Fakat pek emin değil gibiydi.

Ona Miranda’nın yürüttüğü mantığı, kaynakça sayılarını keşfetmesini ve Amazon’dan basbayağı uranyum alınabildiğini anlattım.

Sonra dedim ki, “Yani daha önce elimizde bir fırsat olduğunu düşünüyorsan, şu an bambaşka bir fırsat var ve bence bunu değerlendirmeliyiz.”

“Nasıl yani?”

“Yani, uzaylı bir yaşam formuyla İlk Temas’ı ben kurmuşsam viral YouTube videosu çekmemizden çok daha büyük bir olay bu,” dedim, Miranda’dan alıntı yaparak.

“Sonra?”

“Sonra insanlar ebediyen bunu konuşacak. Hikâyenin daha büyük bir parçası olabiliriz.”

“Biz mi?”

“Evet. Biz.”

“April, eğer, eğer, EĞER, ki yani büyük, kocaman, Jüpiter boyutunda bir eğer düşün, eğer bu gerçekse, bizden çok daha büyük bir olay demektir. Ortaya çıktığı an tüm dünya liderleri haberlere falan çıkacak. Kimse seni dinlemeyecek.”

“Aynen öyle.” Duraksadım. “Tam da şu anda, hikâyenin ön saflarında yer almak için kışımızı yırtmazsak tabii. Uğraşıp herkes-ten önce Freddie Mercury Sekansı’nda istenen şeyleri yapmalıyız.”

“Sence başkaları da biliyor mudur?”

“Wikipedia’nın sohbet sayfasında konuşmaya başladılar bile. İlk biz yaparsak sadece New York Carl’ı keşfedenler ve uzaylı bir uygarlıkla İlk Temas’ı kuranlar değil, aynı zamanda insanlarla iletişim kurmak için kullandıkları ilk sistemi çözenler de biz olacağız.”

“Bunun kötü bir fikir olmadığından emin misin?”

“Hiç değilim! Açıkçası, *kötü* bir fikir olduğuna eminim. Ama öteki ihtimali de değerlendirdim, yani bu işi burada bırakıp tamamen soyutlanmayı ve kulağa hiç eğlenceli gelmiyor.”

“Seni vazgeçirmeye çalışan kişi olduğuma inanamıyorum ama...”

“AYNEN, BEN DE! Sus artık!”

“Carl uzaylı olmayabilir, değil mi?”

“Evet ama öyleymiş gibi davranacağız. Öyleymiş gibi kararlar alacağız. Bunu dile getirmeyeceğiz, hakkında konuşmayacağız. Ve uzaylı çıkmazsa yanlış bir gerçekliğe yatırım yapmış oluruz. Fakat uzaylıysa herkesten üç adım önde oluruz.”

“Bu iyi bir şey mi ki? Yani ne bileyim, ABD başkanının falan, artık her neyse, bizim üç adım önümüzde olması gerekmez mi?”

“Bilmem ki,” dedim, dürüstçe. “Adım adım ilerleyip öğrenelim.”

Böylece bize üniversitede öğrettikleri şeyi yaptık: Bir marka yarattık. Tasarımcılar markalaştırma üstüne çok düşünür. Parfüm veya araba lastiği ya da popo kokulu sakız gibi bir şeyi alıp hakkında sorulmayacak sorular sorarsınız. Bu araba lastiği baloya gitse nasıl bir takım elbise giyerdi? Bu parfümün en sevdiği film hangisi? Bir ürünü insanmış gibi anladığınız bir noktaya varmaya çalışırdınız.

Bunun tersi, insanların markalaştırılması da kolay olmalıydı, değil mi? Zaten insanlar... daha baştan iş bitiyor. Fakat bir marka yaratırken aslında basitleştirme süreci yürütürsünüz. O boktan araba lastiğinin *özünü* anlamaya başlarsınız. Bir insanı markalaştırmak da basitlikten ciddi anlamda istifade ediyor. İnsanlar karmaşık fakat markalar basit.

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

Pazarlama eylemden çok, düşünmeye dayanır. Carl'ın n arkası ile benim markamın ne olabileceğini bulup bu iki kimliği, nasıl birbirinin parçası olabileceğini düşünmemiz gerekti. Oynayacağım role dair gerçekçi fikirler yürütmeliydik. ABD Başkanı olmayacaktım. Milli güvenlik veya bilim uzmanı olmayacaktım. Carl'ı nasıl hayal ediyorsak, beni ona göre tanımlayacaktık. Carl'ın güç, gelecek ve "öteki"yi temsil etmesine karar verdik. Bense insanlığı, zayıflığı ve Carl Öncesi dünyayı temsil edecektim. Carl'ı dengeleyecektim. Tüm "Bu nasıl olabilir" ve "inanamıyorum" çıldırmalarına karşı denge sağlayacaktım. Küçük, her şeyden bihaber bir vatandaş olarak bu yeni gerçekliği gayet iyi karşılıyorum, siz de çok takılmayın diyen biri olacaktım. Oynayabileceğim tarzda, önemli bir roldü, insanlara yardımcı olurdu ve bize güç verirdi.

Temel olarak, reklam kampanyası yapmanın el kitabında yazanları harfiyen uyguladık fakat bu logo tasarlamak veya font ve renk şeması seçmekle alakalı bir durum değildi. Hatta öyle şeylerin üstünde hiç durmadık. Birkaç saatlik çalışmanın sonunda elimizde bir plan ve üç farklı senaryo vardı. İlk ikisi April May fikrini iyice şekillendirmek için üretilmişti. April kimdi? Zeki, nazik, sivri dilli ama dünyanın güzelliğine ve hayret vericiliğine açık biri. Vakit buldukça bu senaryoların videolarını internete koyacaktık fakat en önemlisi, olmamı istediğimiz kişiyi betimlemeleriydi.

Videolara Carl'ın muhtemelen geldiği yere dair ufak tefek ipuçları yerleştirdik. Çin ve Rusya'da hükümetlerin Carl'ları taşımaktansa etrafını çevirdiğini çünkü muhtemelen onları yerinden kıpırdatamadıkları gibi şeyler. Ama genelde konu bendim.

Freddie Mercury Sekansı'ndan herkes haberdar olduktan sonra yayınlayacağımız videonun senaryosunu hazırladık ardından. Sekans üstünde nasıl çalıştığımızı, duman dedektörü almak için mağazaya gidişimizi, çabalarımızın meyvelerini Carl'a sunduğumuzu gösterecektik. Tabii ki o noktada senaryo son buluyordu çünkü ardından ne olacağına dair hiçbir fikrimiz yoktu.

Sonraları insanlar beni, bu durumdan istifade ederek zengin ve ünlü olmaya çalışan, hesapçı bir pazarlamacı olmakla suçlayacaktı. İnkar edecek, sadece başıma tuhaf bir olay geldiğini söyleyecektim ama bu yalandı. Hesapçı pazarlama taktiğimizin parçası olan bir yalan. Dışarıdan doğal göründüyse, iyi iş çıkardık demektir. Ama hesapçıydık. Havalimanlarında durdurulup fotoğrafımın çekilmesini seviyordum, para kazanmayı seviyordum, dikkat çekmeyi seviyordum ve sona ermesinden endişeleniyordum. Açıkçası, endişelenmekten de öte, bitecek diye içten içe dehşete kapılıyordum sanırım. O gece bir noktada gerçekleşmesi en muhtemel geleceğimi görmüştüm aniden. Günün birinde, başıma gelen en ilginç ve önemli şeyin çok çok önce yaptığım bir şey olarak kaldığını. Hayatımı sıkıcı tasarımlar yaparak geçirecektim; insanlar partilerde ve iş görüşmelerinde, “Aaa! Sen o April May’sin değil mi?” diyeceklerdi, bir zamanlar bir şeymişim de artık bir hiçmişim gibi.

İşte kaçtığım, bu gerçeklikti. Ve nereye doğru kaçtığımı düşünmediğimi söyleyemem çünkü son derece hesaplıydı ve bu, meyvelerini verdi. Ancak öngörmediğim tek şey, April May markasını yaratırken, tamamen yeni bir ben yaratmış olmamızdı. Rol yapmak bir yere kadardı, sonra bir bakmışsınız büründüğünüz karakter olmuşsunuz.

Tüm sosyal medya hesaplarımızı elden geçirdikten, senaryolar yazdıktan, çekimler yapıp düzenledikten, pazarlama metinleri hazırladıktan ve otomattan aldığımız bayat kurabiyeleri yedikten sonra saat sabahın onu olmuştu.

Telefonum bipleledi... Maya mesaj yazmıştı. *Neler oldu, tatlım.*

Cevap veremeyecek kadar yorgundum. Odama döndüm ve üç saat uyudum.

ALTINCI BÖLÜM

Andy'nin babasıyla beraber toplantıya gitmemiz gerektiği için öğlen birde kalkıp işlevsiz bedenlerimizi daha da işlevsiz beyinlerimizle, bize tahsis edilmiş araca kadar sürükledik. Yol boyu uyuduk ve Marshall Skampt'in çalıştığı, camdan ve çelikten binaya zombi gibi girdik. Bir ajansın avukatıydı, yani (o zamanlar anlamıyordum ama artık anlıyorum) şöhreti (ve sözüm ona yeteneği) paraya çeviren bir şirketteydi. Ajansların bünyelerinde menajerler, menajerler de profesyonel göstericiler veya içerik üreticileriyle çalışıyordu. Bir menajerle karşılaşırsanız beklemeniz gereken şu (tabii başarılılarsa):

1. Tanışacağınız en efektif insandır.
2. Sizinle konuşuyorsa ona para kazandıracığınız içindir.
3. Hepsi göttür, fakat şansınız yaver giderse *sizin* götünüz olan birini bulabilirsiniz.
4. Kusura bakmayın, garip bir betimleme oldu.

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

Bizim durumumuzda, Andy'nin babasıyla toplantımızın, aslında bayağı mühim biri olduğu söylenen Jennifer Putnam'la toplantı olduğu ortaya çıkmıştı.

Bina, tıpkı haber stüdyosu gibi, göz boyama amacıyla tasarlanmıştı. Buradaki tek fark *işe yaramasıydı*. Herkeste işe yaradığını tahmin ediyorum da bende aşırı işe yaramıştı çünkü küçük lobide oturup, içine salatalık doğranmış serin sularımızı içtiğimiz beş dakikanın sonunda şık bir genç adam isimlerimizi seslenince koridorda peşine düştük ve baştan beri grubu arkadan takip etsem de yolculuğumuzun üçüncü metresinde, yarı ölü ve yorgun halimle duruverdim çünkü koridordaki orijinal Sherman gözüme takılmıştı.

Pek çok önemli sanat eserinin koleksiyoncuların ellerinde, sadece bir avuç insanın keyfini çıkarabileceği yerlerde gizlendiğini hayal meyal anlayabiliyordum. Sanatın böyle bir tarafı da olduğunu biliyorum ve bununla ilgili hiçbir derdim yok; sadece o zamanlar bana soyut bir kavram gibi geliyordu. Yani gerçekten büyük sanat eserlerini müze veya internet dışında görmeyi katiyen beklemiyordum. Ama tam gözümün önünde, on binlerce dolarlık ve her kuruluşunu hak eden bir fotoğraf duruyordu.

Tahminimce ajanslar farklı insanların gözünü farklı şekillerde boyuyor. Belki bazıları binadaki sinema salonuna veya ince ince işlenmiş duvar kâğıdına tav oluyordur. Başkaları her masada bir orkide olmasını takdir ediyordu belki.

Bu fotoğrafsa benim gibileri hedefliyordu; *evet, burası harbiden sağlam bir yer* diye düşünüyorduk.

Diğerleri tabii ki yürüyüp giderken ben fotoğrafa bakakalmıştım. Yanlarında olmadığımı fark etmeleri biraz zaman aldı ama sonunda sevimli asistan beni almak için geri döndü.

“April, geride kaldığını görmedim, kusura bakma.” O kadar tatlı ve yumuşacık bir sesle konuşuyordu ki geride kalmamın onun suçu olduğunu düşünecektim neredeyse. “Baktığın fotoğraf Cindy Sherman'm, *İsimsiz Film Kareleri* serisinden *İsimsiz Film Karesi*

56 isimli fotoğrafı. Hepsi sanatçının kendi fotoğrafı fakat farklı rollere bürünerek, kültürümüzün cinsiyet algısının bir kurguya dayandığını ve izin verdiğimiz takdirde bizi kontrol edebileceğini daha berrak göstermeyi amaçlamış.”

Hepsini bilsem de bitirmesini bekledim çünkü koridorda sap gibi durduğum için bana kızmamasına sevinmiştim. Her şeyin daha da göz alıcı görünmesi için herkese sanat eserleriyle ilgili böyle bilgi verdiklerini düşünüyordum. İşe yaradığını söylemiş miydim?

“Teşekkürler,” dedim, başka ne diyeceğimi bilememiştim. Fotoğrafı geride bırakıp yürümeye başladık.

“Ajansta büyük bir koleksiyon var; bazı eserleri müşterilerimiz verdi, diğerleri şirket yöneticilerinin edindiği ve sergilememiz için ödünç verilen eserler. Sherman’ı sanırım Bayan Putnam vermişti.”

Yürürken başka muhteşem sanat eserlerinin de önünden geçtik. Duvarlar galeri beyazıydı, her beş metrede bir fotoğraf veya tablo veya çeşitli objelerden yapılmış bir eser duruyordu. Jennifer Putnam’ın ofisine gidene kadar herhalde iki milyon dolarlık eserin önünden geçmiştik.

Dört bir yanımızda eğlence sektörüyle ilgili işler yapılıyordu. Belli ki büyük kısmını telefon konuşmaları oluşturuyordu. Ayrıca klavyelerin başında tıkır tıkır bir şeyler yazmak ve şaşırtıcı derecede az sohbet de azımsanmayacak bir parçasıydı. Tanımadığım fakat zenginliği ve şöhreti ayan beyan ortada olan genç bir kadının yanından geçtik. Daha önce hiç görmesenez de bunu anlayabilmeniz çok acayip. Yüksek moda, gündelik kıyafetlerden parmak ısırtacak kadar farklıydı fakat aslında ben, çok açık ve net bir şekilde “fotoğraf çekirtmeyi aklından bile geçirme” havasıyla arkasında yürüyen üç kişiden anlamıştım.

Dünyadaki en nüfuzlu menajerlerden birinin ofisine girerken işte tam o haldeydim.

“Robin! Onu bulmuşsun! Merhaba, April.” Yüksek sesle konuşuyordu diyemem... daha çok, sesi güçlüydü. Şaşırtıcı ölçüde kuv-

vetli. Ayırt edici bir fiziksel özelliği yoktu. Kısa gri saçlı, ortalama boylu, formda bir kadındı. En çarpıcı özelliği sesiydi. İnsanları kelimeleriyle büyüleyebilecek bir kadındı.

Ofisi büyük olmasa da manzarası güzeldi. Raflarda kitaplar, bilgisayar oyunları, DVD'ler, hatta masa oyunları vardı. Sevdiği şeyleri koyduğu bir yerden çok başarılarının sergisi gibi duruyordu. Eşyaların her biri, yaptığı bir sözleşmeyle alakalıydı ve raflar dolup taşıyordu. Dördümüzün rahatça oturabileceği kadar alan vardı ama beşinciye sığdırmak zor olabilirdi.

Robin kapı önünde durdu. "Sherman'a hayran hayran bakıyordun."

"Ağzının tadını biliyorsun demek! Birkaç ay önce açık artırmada satın aldım. Artık Sherman'ın adı pek anılmasa da güzel bir yere astırdım." O fotoğrafa en az elli bin dolar verdiğini düşünürsek böyle söylemesi tuhaftı ama ağzımı açmadım. "Her neyse. Sizin için ne hafta olmuştur ama! Her saniyesini takip ettim. Çok heyecan verici, üstelik çok da iyi idare ettiniz! Dün gece *muhteşemdi*... tekrar viral oldunuz!"

Bir an kafam karıştı fakat gece geç saatte yayınlanmış söyleşi programını hatırladım. Lisedeki edebiyat dersimi hatırlamak gibiydi.

"Teşekkürler, şey..." Plana dair hiçbir fikrim olmadığını fark etmiştim ve rol kesemeyecek kadar yorgun olduğum için, "Peki, neden buradayız?" diye sordum.

"Marshall," Andy'nin babasını gösterdi, "ikinizden bahsedince sizi çağırıp bundan sonra neler yapmak istediğinizle ilgili konuşmanın mantıklı olacağına karar verdik. Birtakım fırsatlar önümüze çıkacak ve kapılar henüz açıkken onları değerlendirmemiz gerekiyor."

Gerçek hayatta kimsenin bu kadar hızlı konuştuğunu duymamıştım. Hızlı bir rap şarkısı gibi, kesik kesik. Tuhaf, bir o kadar da hoştu. Çoktan "siz"den "biz"e geçiş yaptığını da gözden kaçırmamıştım.

"Açıkçası..." Andy'ye baktım, hafifçe omuz silkti. Bunu "istediğin gibi devam et" olarak yorumladım.

Böylece tüm kartlarımı açtım.

“Dün akşam her şeyi değiştirebilecek birtakım bilgiler açığa çıktı. Güvenilir bir kaynaktan aldığım habere göre yetkililer, Carl’ların Dünya’dan olmadığını halka açıklamak üzere olabilir.”

Kelimelerim şok etkisi yaratmıştı. Jennifer Putnam, Andy’nin babasına; o, endişeyle Andy’ye, o da bana baktı. Yapabilseydim ben de kendime bakardım fakat yapamıyordum çünkü ben, *bendim*. İlk dürtüm ellerime bakmak oldu fakat bunun yanlış olduğunu bildiğim için, artık bana bakan Putnam’a baktım.

“Robin, iki saat içindeki tüm görüşmelerimi iptal et.”

“Tabii, Bayan Putnam.” Bu sıradışı bir talepe bile belli etmediler. Robin kapıyı arkasından sessizce kapadı.

“Ne gibi bilgiler bunlar?”

“İletişimde olduğum, UC Berkeley’den bir malzeme mühendisi, Carl’ların, sergiledikleri özellikler açısından imkânsız olduğunu söyledi. Garip veya pahalıya mal olmuş veya yeni şeyler değil. Bildiğimiz her şey göz önünde bulundurulduğunda, açık ve net bir şekilde mümkün olmadıklarını.”

“Ona güveniyor musun?”

“Yani... güvenilir görünen birisi?” dedim, kendimi tam bir aptal gibi hissederek. Ama Putnam şüphe duyuyorsa bile belli etmiyordu. “Ayrıca, tüm hikâye bu kadar değil. Anlatacağım şeyleri kimseye söylemeyeceğinizi bana garanti etmelisiniz.”

“İstersen Robin hızlıca bir gizlilik sözleşmesi hazırlayabilir fakat şimdilik sözüme güveniyorsan, anlatabilirsin,” dedi Putnam.

Böylece Freddie Mercury Sekansı’nı, Miranda’nın çözdüklerini ve konu hakkında bir video çekmeyi planladığımızı anlattım. Sekansın fiziksel maddelere dair bir talep olduğunu ve onları sunmayı planladığımızı söylemedim. Açıkçası, bunun bencilce ve aptalca olduğunu içten içe biliyordum ve beni vazgeçirmelerini istemiyordum.

Yaşım o zamankinden çok daha büyük değil fakat pek çok açıdan elbette bambaşka bir insanım. Yani bazıları iyi, bazıları kötü

kararlar verdiğimi fark etmem kolay oluyor. Fakat bu konı da, o zaman bile kötü bir fikir olduğunu bilmeme rağmen kendimi kontrol edememem çok şey anlatıyor. Bir fikrin kötü olduğunu bilmek onu hayata geçirme ihtimalinizi düşürmeyebiliyor. Bu kararımın ardındaki sebepleri inceleyecek olsaydım bulduklarımdan muhtemelen hoşlanmazdım, o yüzden incelememiştim.

Ona sekansı anlattıktan ve çözdüğümüzü söyledikten sonra Jennifer Putnam lafa girdi. “Öyleyse durum değişmiş demektir fakat soru aynı. April, Andy, siz ne istiyorsunuz? Haklıysanız, dilediğiniz her şeyi elde edebilirsiniz.”

Hollywood’da menajerlerin genç yıldızlara dünyaları vadettiğini duyarsınız hep; şuracığa bir imza at, sonra güneşi mi istersin ayı mı yıldızları mı, dilediğin her şey senin! Fakat kelimeler Jennifer Putnam’ın ağzından çıkınca inanmışım. Olayın muazzamlığı gözlerimi kamaştırdı. Sherman fotoğrafı, televizyona çıkmanın verdiği özgüven, başka kimsenin bilmediği şeyleri bilmek... Sanki çocuktum da bayram sabahı elime şeker tutuşturmuşlardı. Sanki hoşlandığım insanla ilk kez öpüşmüştüm.

Böylece ona pazarlama projemizi anlattım.

“Zaten strateji oluşturmuştuk. April May fikrinin, Carl fikrini dengelemesini istiyoruz. Onlar güçlüyken ben zayıf olacağım. Onlar korkutucuyken ben sevimli olacağım. Onlar dünyevi değilken ben insan olacağım. April May fikri sayesinde insanların Carl gerçekliğiyle yüzleşebilmesini istiyoruz. Bir platformum olduğunda insanları bir araya getirebilir ve daha iyi bir dünya için basit değişiklikler yapılmasını teşvik edebilirim.”

Teşvik etmek istediğim basit değişiklikler ne tam bilmiyordum... yapabilmeye muktedir olduğumda çözebileceğim bir mesele gibi geliyordu.

Her halükarda Putnam her kelimesine bayılmıştı fakat Bay Skampt öyle düşünmüyordu. Bazen, o odada olmasaydı nasıl olurdu diye düşünüyorum. Şöhretle ilgili mesele, şöhretin neler getireceğini

size dürüstçe anlatabilecek pozisyonundaki insanların, bu işe balıklama atladığınız takdirde bavullar dolusu para kazanacak insanlar olması genelde. Size çirkin gerçekleri söylemek için hiçbir sebepleri olmuyor ki Bay Skampt de orada bana bunu anlatmaya çalışmıştı.

“April, bu büyük bir karar. Böyle bir şeyle haşır neşir olmak... her şeyini ele geçirecek. İnsanlar ortada bir sebep yokken, saçma sebeplerden hatta mantıklı sebeplerden dolayı senden nefret edecek. Şöhret insanları mahvediyor ve pek çoğu bu seviyede bir şeyle uğraşmıyor bile. Kendinden bir araç gibi söz ediyorsun ama sen de insansın. Gelişen bir insan. Bu, tüm hayatını sonsuza kadar etkileyecek.”

Putnam, Andy’nin babasına değil, bana bakıyordu. “Bu endişeleri ben de paylaşıyorum kesinlikle. Nasıl bir şey olacağını, yapana kadar bilemeyeceksin ve şöhret sırf şöhret uğruna kovalanmamalı. Öte yandan bence bunu güvenli ele alma yolları bulabiliriz ve burada olmanız çok iyi oldu. Birçok şey konuşmamız gerekiyor ve istediğiniz an geri adım atabileceğinizi de bilin.”

“Bu pek doğru değil, Jennifer,” dedi Bay Skampt. “Bir kez o adımı attılar mı geri dönmek mümkün değil.”

Beynimi etkisi altına alan dopamin ve adrenalin, yorgunluğumu enerjiye dönüştürüyordu. “Nasıl hayır diyebiliriz ki? Varız.” Ofise girdiğimizden beri konuşmamış Andy’ye döndüm.

Bir saniye ayaklarına baktıktan sonra, “Dediği gibi, böyle bir fırsat kimsenin ayağına gelmez, değerlendirmemiz lazım,” dedi.

“Tamam, çabucak bir sürü iş yapmamız lazım. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?” diye sordu Putnam.

“Korkunç!” dedim.

“Yarrağı yemiş gibi,” diye ekledi Andy. Babası ona hoşnutsuzlukla baktı.

Jennifer Putnam gözünü bile kırpmadı. “Eh, o zaman elimizde ne varsa onu değerlendireceğiz!”

Sonraki iki saat boyunca Robin ve Bayan Putnam sözleşmele: hazırladı, telefon görüşmeleri yaptı ve Andy'yle beni sorguya çekti. Bay Skampt bu durumda şirketi değil, müşterileri temsil ettiğini açıkça belirtti ve anlayamayacak kadar yorgun olduğum bazı konularda Putnam'la tartıştı. Bay Skampt bizim için dişini tırnağına takarak çabaladığı için o kadar şanslıydık ki. Muhtemelen on beş dakikada kıcımızı (ve paralarımızı) elli farklı şekilde kurtarmıştı.

En garip kısmı, yüz yüze görüşmek için Andy'yle beni ayırmalarıydı. Birbirimizi etkilemediğimizden emin olmak istiyorlardı, ayrıca yaptığımız anlaşmayı ve ilişkimizi sordular. Yani Andy'ye de aynı şeyleri sorduklarını düşünüyorum; başka bir şey sordularsa da bana söylemedi. Olabildiğince açık yanıtlar vermeye çalıştım. Andy'yle iyi arkadaşlık, herkese yetecek kadar para vardı ve ayda yirmi bin dolardan fazlasını ne yapacaktım zaten?

Sonra beklemediğim bir kısım geldi.

“Seninle ilgili bilmemiz gereken bir şey var mı?” diye sordu Putnam.

“Eee, Terazı burcuyum?”

Bay Skampt araya girdi. “April, incelendiğinde ortaya çıkabilecek bir şey varsa şu an öğrenmemiz çok önemli.”

“Ha.” Bunu düşünmemiştim. “Şey, aklıma bir şey gelmiyor ki?”

“Peki, bizim birkaç sorumuz olacak.” Sonra yapmış olabileceğim onlarca korkunç şey sıraladı... hani aklımdan çıkmışsa diye. Arabamla hiç köpek ezmiş miydim? İnsan ezmiş miydim? Benden çok daha küçük biriyle ilişkiye girmiş miydim? Ya çok daha yaşlı biriyle? Hiç seks işçisi tutmuş muydum? Seks işçiliği yapmış mıydim? Uyuşturucu satmış mıydim? Kullanmış mıydim? Görmüş müydüm? Çıplak ellerimle birini öldürmüş müydüm? Yenilgiye uğrattığım düşmanlarımla dışlerini biriktirmiş miydim? Çocuk kemiklerini oyarak yaptığım silahlarla daha fazla çocuk katletmiş miydim?

Ve zahmet olmayacaksa şimdiye kadar seviştiğim herkesin ismini tek tek yazabilir miydim?

Sorulara cevap verdim, istenenleri yaptım ki hepsi çok rahatsız ediciydi fakat sınava tabi tutulduğumu düşündüğüm kadar pratik yaptığımı da düşünüyordum.

“April, listede iki cinse de ait olabilecek çok sayıda isim görüyorum,” dedi Putnam, soru olup olmadığı anlaşılmayan bir tonla.

“ÇOK mu? Bence çok değil,” dedim, bu sorudan *katiyen* utanmadan ve gayet rahat. (Alay ediyorum, hani anlaşılmadıysa.)

“Jennifer,” dedi Andy’nin babası, “bu bizi ilgilendirmez bence.”

Putnam, çocukla konuşur gibi karşılık verdi. “Marshall, yakında herkesi ilgilendirebileceğini sen de benim kadar iyi biliyorsun.” Bay Skampt yılmış görünüyordu.

“April,” diye devam etti Putnam, “şu an biriyle birlikte misin?”

“Evet, Maya’yla. Başta ev arkadaşydık. Biraz garip ama aramız çok iyi.” Dediğim anda devasa bir suçluluk duygusuna kapıldım çünkü *Neler oldu, tatlım* mesajından beri ona bir şey yazmadığımı fark etmiştim.

“Peki,” diye devam etti, “sadece eşcinsel olsan olur mu? Yani geçmişte erkeklerle ilişki yaşamış olsan ama o sıralarda da eşcinsel olsan?”

“Fakat ben... sadece eşcinsel değilim. Eşcinselim ve heteroseksüelim. Harika bir şey, birisine cinsiyeti yüzünden çekim hissetmemenin ne demek olduğunu bile bilmiyorum. Bence garip olan sizsiniz.”

Cinsel yöneliminiz her ne olursa olsun, insanlar buna kafa tuttuğunda anında savunmacı davranmamak çok zor. Bazı insanlar hissettiğim şekilde hissettiğime inanamıyor ve ben hemen karşılıklı durmama rağmen bana beni açıklamaya başlayıveriyorlardı. Açgözlü müydüm, seks delisi miydim yoksa bir türlü karar mı veremiyordum, belki de lezbiyendim ama kabullenemiyordum ya da sırf erkeklerin ilgisini çekmek için yapıyordum çünkü bunu seks buluyorlardı. Eh, öyle değilse belki de... “Bu arada kız arkadaşım

da biseksüel, belki bir gün (ANLAM YÜKLÜ BİR DURAKSAMA) birlikte takılırız.”

“April, seni çok iyi anlıyorum. Ama herkes anlamayacak. Sadece diyorum ki, sırf heteroseksüel ya da eşcinsel olursan daha basit olur. Biseksüellikle derdim yok ve dünyanın geri kalanının da böyle düşünmesini çok isterdim fakat ilgiyi, vermek istediğin mesajdan başka yöne çekecektir. Bazı insanlar seni daha az insani göstermenin bir yolu gibi sıkı sıkıya buna tutunacaktır. Buna sadece New York gözünden değil tüm Amerika gözünden bakıyoruz. Hatta tüm dünyanın gözünden. Cinsel yönelimin, saldırılabilecek bir zayıflık gibi görülecek.”

Yere baktım ve tam on saniye konuşmadım. Eh, evet, mantıksız değildi. Siktiğimin uzaylılarıyla uğraşıyorduk, eşcinselmışim biseksüelmışim ne fark ederdi ki?

Bay Skampt'e baktım, omuz silkmekle yetindi.

“Yani erkeklerle takılmayı düşünmüyorum şu anda zaten,” dedim, biraz yalan söyleyerek çünkü biraz önce gayet de Robin’le takılmayı düşünüyordum. Ama Bay Skampt’in sessizliği durumu bir nevi kabullendiğini düşündürdüğünden ben de razı oldum. “Peki, tamam, sadece eşcinsel olabilirim.”

Jennifer Putnam’ın ne kadar kötü bir insan olduğuna dair ilk ipucum buydu ve o sırada fark etmemiştim bile. Evet, onu suçladığımın farkındayım ve ben de eşit derecede suçluyum ancak kafam karışmıştı, tüm bu olaylar boyumu aşıyordu ve Putnam öylesine işinin ehli görünüyordu ki. İlginç lezbiyeni satması, ilginç biseksüeli satmasından daha kolaydı, ben de onun için ilginç lezbiyen olmuştum.

Gerçi bu konuda konuşmak bana düşer mi emin değilim çünkü kendimi bile isteye bir markaya dönüştürmeye çalışarak sabahın onunu etmiştim. Hedeflerimiz büyük ölçüde örtüşüyordu.

Bir tane bile bebek yemediğimden herkes emin olduktan sonra kahve molasına salındım ve Andy’yle sokağın karşısındaki

bir kafeye oturduk. Bildiklerimizi ve savaş anılarımızı paylaştık. Biseksüellik konusunu ondan sakladım, eminim o da bazı şeyleri saklamıştır. Her neyse, ikimiz de korkunç bir şey yapmamıştık ki önemli olan buydu.

Ara sıra Miranda'yla mesajlaşıyorduk. Berkeley'den çıkmış, Los Angeles'a geliyordu. Los Angeles'taki Carl'a (Hollywood Carl) en yakın CVS'te buluşacaktık (Walmart'ta değil, ne yazık ki). Tabii ki Los Angeles trafiği ona karşı komplo kuruyordu ama Putnam'la toplantımız da tahmin ettiğimizden çok daha uzun sürdüğü için hiçbir sorun yoktu.

Maya'ya hâlâ mesaj atmamıştım. Nasıl yapacağımı bilmiyordum. Söylenecek ve yapılacak o kadar çok şey vardı ki; ayrıca, dürüst olmam gerekirse, yaşanan olaylara vereceği tepkiden korkuyordum. Zihnimde onu hayal kırıklığına uğramıştan çileden çıkmışa kadarki bir skalada görüyordum. Hattın öteki ucunda heyecan ve destek bulacağımı düşünmediğim için iletişim kurmamaya devam ediyordum.

"April." Andy telefonuna bakıyordu. "Carl'la ilgili tuhaf bir olay daha olmuş. Kimse uzaylı olduğunu söylemiyor ama Oakland'da-kini daha düzgün bir yere taşımaya çalışmışlar çünkü trafikle ilgili sorun çıkarıyormuş ama taşıyamamışlar. Vinç kırılmış. Hikâyede belediyenin ya da vinç operatörünün beceriksizliği gibi anlatmışlar. Bence mesele bu değil."

Olayın boyutu tekrar üstüme çökerken kahveme bakmaya devam ettim. Olaylar olmaya devam edecekti. Normal hayatımı yaşayacaktım, içten içe her zaman nasılsam öyle olmaya devam edecektim ama hemen hatırlayacaktım. Birkaç yıl önce kedimiz Spot öldüğünde de benzer bir şey hissetmiştim. Hayatın bir daha aynı olmayacağını unutuyordunuz. Sonra bir anda şöyle oluyordu: "Spot nerede? Onu bugün hiç... ah... siktir."

"Tanrım, bu gerçekten oluyor, değil mi?"

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

“Jennifer Putnam gayet emin gibiydi,” dedi, ben kahveciden ilaç gibi bir yudum daha alırken.

Artık yaptığı işi (ve onu) daha iyi anladığımdan Jennifer Putnam’ın savaş boyalarını sürmesi için Carl’ın uzaylılığından emin olması gerekmediğini fark ediyorum. Küçük bir ihtimal bile onun için yeterliydi. Haklı olduğumuza yüzde beş ihtimal verse bile her şeyini bu işe adanmış gibi görünmeliydi çünkü milyonlarca dolar kazanmanın yüzde beş ihtimali bile harcadığı tüm çabaya değirdi. Sonunda Carl uzaylı çıkmazsa yine onun müşterisi olacaktık ve bize her zaman inandığını söyleyebilirdi. Her türlü kazançlıydı.

Kahve molasından sonra ofisine döndüğümüzde hızlı ama itinayla konuştu. “April, Robin’i sana veriyorum. Şu an tam zamanlı bir asistana ihtiyacın var ve senin güvenilir birini bulmandansa benim Robin yerine birini bulmam çok daha kolay. Harika biridir, yumuşak başlıdır ama tahmin edemeyeceğin kadar iş bitiricidir. Maaşını biz vermeye devam edeceğiz ama senin için çalışacak. E-postalarına girecek, senin için de sorun yoksa. Bir de muhtemelen sosyal medyana biraz el atar. Benim için değil, senin için çalışacağını kendisine açıkça bildireceğiz.”

Bay Skampt bundan çok hoşlanmışa benzemiyordu ama ka-bullenmişti. “Bu noktada başka birini işe karıştırmanın akıllıca olmayacağını düşünüyoruz.”

“Dolayısıyla şu andan itibaren bir çalışanın var. Böyle insanları kullandığın takdirde hayatını kolaylaştırıyorlar. Robin’e de günde en az bir kere kahve getirmesini söylemezsen çok fena alınıyor. Senin yanında olacak, ona ihtiyacın var, o da yardım etmek istiyor.”

“Robin bunları biliyor mu?” diye sordum.

Jennifer Putnam ahizeyi kaldırıp bir tuşa bastı.

“Robin, bir saniye gelebilir misin?”

On saniye sonra odadaydı.

“Buyurun, Bayan Putnam?”

“Bayan May için çalışmak konusunda ne düşünürsün?”

“Onur duyuyorum.” Hatta eğilerek reverans bile yaptı.

“Ne duyarsın?!” dedim. İnsanlar böyle konuşmazdı ki!

“Bayan May, sizi çok kısa süredir tanıyorum fakat güçlü, gururlu ve değerlerinin peşinden giden biri gibi görünüyorsunuz. Ancak bunların da ötesinde, tarihin tam merkezindesiniz. Bu olay doğruysa, insanların hafızasından çok ama çok uzun zaman çıkmayacak. Dolayısıyla,” duraksadı, “parçası olmak isterim.”

Ben de parçası olmasını isterdim. Hoş birine benziyordu, Putnam’dan çok daha güvenilirirdi ve neredeyse benimle yaşıttı ki benim için çalışmasını o kadar da garipsemememi sağlıyordu. Tek problem, Robin’in... yakışıklı olmasıydı.

O kadar tatlıydı ki Maya hiç sektirmeden, onu ne kadar yakışıklı bulduğumu öğrenmek isteyecekti. Üstüne üstlük asistanım olacaktı! Her şeyimin içine girecekti. *Kelimelerine dikkat et, April!* Kendisi... hayatımla haşır neşir olacaktı diyeyim. Fakat birisi çok yakışıklı diye onu işe almazlık edemezsiniz ya. Değil mi? Kanuna aykırı olabilir. Yani işte böyle. Artık asistanım vardı.

“Teşekkürler, Robin, seninle tanıştığıma ve çalışacağımıza memnun oldum. Lütfen bana yardım et. Okunmamış her e-posta, hayatımdan bir yıl götürüyor gibi hissediyorum. Şimdi söyleyeceğim kelimelerle sana beni kurtarma veya yok etme gücünü bahşedeceğim: Şifrem ‘eşekosuruğu.’”

YEDİNCİ BÖLÜM

Ajanstan nihayet akşam yedide çıktık. En akıllıcası, otele gidip biraz uyuyup sabah için düzgün bir plan yapmaktı. Fakat kafein yüzünden kafamız (daha doğrusu benim kafam) kıyak olmuştu ve kendimi yenilmez hissediyordum. Önceki gece Miranda'yla Hollywood Carl'ı görmeye gitmek (hatta belki üstünde deney yapmak) için plan yapmıştım. Otele gitmek saçma geliyordu. Daha sonra Andy bana durumu şöyle anlatacaktı: "Carl'ın kütlesi o kadar yoğunlu ki... nasıl ki zıplayarak Ay'a gidemiyorsak onun yerçekimine de öyle karşı koyamıyorduk."

Biz de karşı koymadık.

Taksiyle gideceğimizi sanıyordum ama Robin bunu kendisine yapılmış bir hakaret gibi gördüğünden, ayrıca bir yabancıнын arabasında uzaylılar hakkında video çekmemiz pek güvenli olmaya-
cağından videoyu Robin'in kullandığı arabada çektik.

Kamerayla ön koltuğa geçmiştim. Video kendimi çekmemle başlıyor.

"Merhaba, Robin'in arabasına hoş geldiniz. Bu Robin." Kamerayı inci gibi dişleriyle Robin'e çeviriyorum, el sallıyor. "Haberlerimiz var.

Birkaç gün önce Andy'yle birlikte," kamerayı, el sallayan Andy'ye çeviriyorum, "Freddie Mercury Sekansı diye adlandırma'ya başladığımız bir şey keşfettik. Queen'in *Don't Stop Me Now* şarkısının Wikipedia sayfasındaki yazım hatalarını düzeltmeye çalıştığınızda ortaya çıkan bir dizi değişiklikten bahsediyorum.

"Bu değişikliklerin ne anlama geldiğini henüz bilmiyoruz. Fakat UC Berkeley'den bir malzeme mühendisinin yardımıyla sekansın ne anlatmaya çalıştığını çözdüğümüze inanıyoruz. Bahsi geçen bilimciyle buluşmak ve teorimizi test etmek için Hollywood Bulvarı'na gidiyoruz şimdi."

Videonun son halinde Wikipedia sayfasının ekran görüntüsü var. Ben bunu nasıl keşfettiğimizi, Miranda'nın daha sonra kaynakça sayılarının da değiştiğini keşfettiğini ve sayıların elementlere tekabül ettiğini dış sesle anlatıyorum.

Robin bizi bıraktığında Miranda, Hollywood Bulvarı'ndaki CVS'in önünde oturuyordu. Bizi gördüğü an ayağa fırlayıp koşarak geldi ve bana sarıldı.

"Çok acayıp!"

"Aynen!"

Düşündüğümden biraz uzundu çünkü pek ortalama boyda sayılmazdı. Ben kısa boyluyum, dolayısıyla sarıldığında köprücük kemiğine zor yetişiyordum. Şu mahsusçuktan sarılmalardan da değildi. Onunla yuvadan beri tanışıyor muyuz gibi vücutlarımızı birbirine yapıştıran kucaklamalardandı. Işıl ışıl gözleri heyecanla parlıyordu. Benden biraz büyüktü ama bir o kadar küçük görünüyordu. Onu görünce yepyeni bir gerçeklik duvarına toslamıştım. Bu gerçekleşiyordu. Carl'ı ziyaret edecek, ona materyalleri verecek ve ne olacağını görecektik. Gerçekten yapıyorduk.

"Özür dilerim çok mu sarıldım?" Endişelenmişti.

"Hayır, gayet normal sarıldın." Tam inanamıyormuş gibi bana bakıp gülümsedi, sonraları heyecanı yüzünden kendisini azarlayacaktı.

“Bu sabah birkaç duman dedektörü aldım. Amerikyum kolayca çıkarılsın diye tasarlanmamışlar, o yüzden laboratuvarıda yaptığım iyi oldu.” Çantasından bir kutu çıkarıp içinde gümüşü metal şeritler olan küçük şişeyi gösterdi.

Robin park yeri bulmak için giderken arabanın diğer tarafından inmiş Andy yanımıza geldi. “Çıkarman iyi olmuş,” dedi, “ama gidip bir tane daha alalım ki nereden çıkardığımızı gösterebilelim.”

“Ya!” Miranda’nın heyecanı biraz utançla gölgelendi. “Vi-deoyu hiç düşünmedim! Ay, harika! Ben de çıkacak mıyım?” “Eğer istersen,” dedi Andy.

CVS’in önündeki birkaç genel çekimden sonra Miranda’yla kısa bir tanıtım yaptık.

“Hollywood Carl’dan bir sokak ötedeki CVS’e, Freddie Mercury Sekansı’nı çözen malzeme mühendisi Miranda Beckwith’le birlikte geldik. Burada ne işimiz var, Miranda?”

“Duman dedektörü almamız gerekiyor.”

“Çok garip bir gereksinim.”

“Normal bir gün olmadığı kesin!” Heyecanı çekim açısından harikaydı.

“Peki, neden duman dedektörü almamız gerekiyor?”

“Bence sekans gayet açık,” diye başladı Miranda. “Carl birtakım şeyler istiyor. İstediklerinin arasında amerikyum var, bayağı nadir bulunan fakat alfa partikülü kaynağı olarak bazı ticari ürünlerde kullanılan bir element.”

“Radyoaktif” kelimesini kullanmaktan ustaca kaçınmıştı.

“Bunun ne anlama geldiğini bilmeme gerek var mı?”

“Pek yok, hayır. Ama ilginç bence. Belki videonun açıklama kısmına detayları yazarız. Önemli olan, duman dedektörünün içinde,” kutuyu kaldırdı, “bir gramın beş binde biri kadarlık amerikyum olması.”

“Bu kadar yetecek mi?”

“Hiçbir fikrim yok! Carl’ın ne için istediğine göre değışir. Katalitik tepkime için kullanacaksa herhangi bir miktar yeterli olur muhtemelen. Bir şeyler inşa etmek için ihtiyacı varsa hayır, bu kadarı muhtemelen yetmez.”

“*Bunun ne anlama geldiğini bilmeme gerek var mı?*”

Miranda kameraya baktı. “Açıklama kısmından daha fazla bilgiye ulaşabilirsiniz. Ayrıca bizi takip etmeyi unutmayın!”

Carl’ların yerleştirildikleri yerler, tabii ki pek çok insan tarafından masaya yatırılmıştı. Yerlerinden kaldırılmaları mümkün değildi, ayrıca hepsi, gözden kaçırılmayacakları kentsel alanlarda ortaya çıkmıştı. Fakat her şehirde bulundukları noktalar, rasgele olmasa da tutarlı da değil gibiydi. Mesela hepsi kaldırımında ortaya çıkmıştı fakat şehirde bulundukları yerler tamamen rasgeleydi. Oakland Carl, San Francisco’nun Körfez Bölgesi’ndeki tek Carl’dı ve açıkçası San Francisco’lular buna güvenmişti. Manhattandan ise ilginçlik açısından görece daha tek tip bir yerdir. New York Carl bayağı kalabalık bir sokakta ortaya çıkmıştı fakat Manhattan’daki pek çok sokakta yoğun yaya trafiğı olurdu zaten. Fifth Avenue, Times Meydanı veya Madison Avenue gibi bir yerde ortaya çıkmamıştı sonuçta. New York Carl’ın Chipotle önünde durduğu yerin hiçbir özelliğı yoktu.

Öte yandan Hollywood Carl, şehrin en turistik yerlerinden ve muhtemelen Los Angeles’taki en çok insanın yürüdüğü yer olan Hollywood Şöhretler Kaldırımındaki Grauman’ın Çin Tiyatrosu önünde ortaya çıkmıştı. Sadece onunla da kalmıyor. Bulunduğı noktada genelde sokak sanatçıları ve fotoğraf başına yirmi dolar isteyen kostümlü süperkahramanlar takılırdı.

Hollywood Bulvarı’nı ve Amerika’nın şöhret takıntısını bilen biri olarak tiyatroya doğru yürüyüp Carl’dan ufka, hatta belki sonsuzluğı uzanan bir sırayla karşılaşınca şaşırmamalıydım aslında.

Ne de olsa hakiki bir Carl ta karşımızdaydı! Şöhretler Kaldırımına ünlülerin kaldırımdaki yıldızıyla veya betondaki el izleriyle

fotoğraf çekirmek için gidilir. Dünyada koleksiyon defterine bir şeyler eklemeyi en çok isteyen insanlar muhtemelen oradadır. Hatta bu durumda, Carl gece çekimlerinde daha iyi çıksın diye tiyatro ışık bile ayarlamıştı. Parlak kısımları sert ışıkla aydınlanıyordu. Sıra olacağını neden hiç düşünmemiştik bilmiyorum ama durum ortadaydı.

“Tanrım,” dedi Andy.

“Bunu mu bekleyeceğiz?” dedim karşılık olarak.

Sıranın sonunu görmeye çalışarak ilerledik. Nihayet bezdim ve yirmi kişi filan ilerlemişken bir kadına, “Ne zamandır bekliyorsunuz?” diye sordum.

Gözleri kocaman oldu, ağzı resmen daire şeklinde açıldı. Her heceye eşit vurgu yaparak, “İ-NAN-MI-YO-RUM,” dedi. Sonra arkadaşına döndü. “İNANMIYORUM ALISON ALISON, BU APRIL MAY! APRIL! İNANMIYORUM!”

Miranda ve Andy bakakalmıştı.

Her kültürde, yabancıları tanıdığa dönüştürme yöntemleri bulunur. Bu prosedürleri pek düşünmeyiz, onlar sadece vardır. Bu süreç neredeyse her seferinde, birine isminizi söylemeniz veya birinin sizi başka biriyle tanıştırmasıyla başlar. Kendi ismimi bana bağırarak söylemiş kişiye ismimi söyleyerek karşılık vermemin sebebi de buydu.

“Merhaba, şey, selam. Tanıştığımıza sevindim, ben April.”

“TABİİ Kİ!” diye cevap verdi kadın.

Genelde iki yabancı tanışırken karşınızdakine isminizi söylemeniz karşılığında karşıdaki kişinin de size kendi ismini söylediğini dile getirmekte fayda var. Ancak henüz bu gerçekleşmemişti, dolayısıyla sohbeti ilerletmeyi daha da zorlaştırıyordu.

Eninde sonunda alışıacaktım fakat o anda, birbirine yabancı iki insanın iletişim kurmasına dair kültürel sistem tamamen sekteye uğramışken ne diyeceğimi katiyen bilmiyordum.

Robin, belli ki park yeri bulmuş olacak, bir anda ortaya çıktı.

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

“April’le fotoğraf mı çektirmek istiyorsunuz?” Sakin, nazik ve gerçekten önemsiyormuş gibi konuşuyordu.

Sonra fotoğraf makineleri açılmaya çalışıldı, aman yanlışlıkla video çekmişim, bir tane benimle ve Alison’la çeker misiniz, bir tanede de ikimiz çıksak? Ah, Alison’ın telefonunda yer kalmamış, sorun değil, kendi telefonumla çeker sonra sana gönderirim ve sonunda bitmişti.

O sırada bir curcunadır gitmeye başladı ve etrafımızdaki herkes *ünlü* birinin geldiğinden haberdar oldu. Kim olduğumu bilmeseler bile sırada bekleyen herkes benimle fotoğraf çektirmek istiyormuş gibi bir hisse kapılmıştım. Alison ile arkadaşları Los Angeles Havaaalanı’ndaki liseli grup gibi değildi; elleri ayaklarına dolanmıştı. İyi haber şuydu:

1. Sırada bekleyen diğer herkes de fotoğraf istiyordu. Ve...
2. Sıraya kaynak yapmıştık ve sadece yirmi kişi gerideydik ama kimse şikâyet etmiyordu.

Bizi kurtaran da o sıra oldu. Kimse beklediği Carl sırasından çıkmak istemiyordu. Yoksa etrafımı tamamen çevirirlerdi ve birilerinin polisi araması gerekebilirdi.

Neyse ki sırada selfie çektire çektire ilerleyebildik ve sadece beş dakika falan sürdü. Oraya vardığımızda Andy (hayranlarla konuşmalarımın çoğunu videoya çekmişti) etraftakilere seslenerek bir açıklama yaptı.

“Şimdi Hollywood Carl’la kısa bir video çekeceğiz. Sadece birkaç dakika sürecek, sonra April isteyenlerle fotoğraf çektirecek. Sabrınız için teşekkür ederiz!”

Herkes heyecanlanmıştı.

Böylece video Miranda ve benimle devam ediyor. Onun uzun ince vücudunun yanında ben komik denecek kadar kısa kalıyorum ama Carl üç metre olduğundan göğsü bile kadrāja sığmamış. Arka

planda seyirciler video çekmemizi izlemek için toplanmış, onların da arkasında Çin Tiyatrosu görünüyor.

“Sırada bekleyen Carl hayranları sağ olsun, bize sıralarını verdiler,” bu esnada sıra görülüyordu, “onlar sayesinde Carl’a, istediği şeyleri verme işimizi halledebileceğiz. Miranda, Carl üç element istemişti galiba, değil mi?”

“Evet,” diye hemen söze girmişti Miranda, kendinden emin. “İyot, amerikyum ve uranyum izotopları. İyodumuz var, pek çok şeyde bulunabiliyor zaten. Laboratuvarı saflaştırılmış iyot kristalleri ve evlerde kullanılan bir duman dedektöründen dikkatlice amerikyum ekstrakte ettim.”

Yan keski ve penseyle çıkarmıştı yani.

“Peki, amerikyum güvenli mi?”

“Pek sayılmaz, hayır. Yutarsan ölebilirsin. Güvenlik açısından eldiven taktım. Bu şeyi sakın yemeyin.”

“Aklımdan çıkarmam.”

“Öte yandan, Carl’a uranyum getirmemeye karar verdik. Saflaştırılmamış uranyum güvenlidir ve satın alınabilir fakat ilk deney için biraz abartı gibi geldi.”

“Sence ne olacak, Miranda?” diye sordum.

“Şey, hiçbir fikrim yok desem?” Ona bilimle alakasız sorular sormama şaşırmış gibiydi.

“Ne olmasını umuyorsun?”

“Ben o şekilde düşünemiyorum. Bilimde ümit etmemek gerekir; deney yapar, gözlemlersin. Ama en azından *bir şeyler* olmasını umuyorum galiba.”

“Peki, şimdi ne yapıyoruz?”

“Önce iyotla başlayalım... eldivenlerini taksana.”

Eldivenleri taktım. Dürüst olayım, bunu yaptığımız gerçeği ve nelere yol açabileceği aklımdan bile geçmiyordu. Sadece yapıyorduk. Andy’nin dediği gibi, Carl’ın çekimine karşı koyamıyorduk.

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

Birtakım kararlar alıyordum, bayağı saçma kararlardı fakat o sırada öyle gelmiyordu.

“İyot tehlikeli midir?”

“Hayır, aslında besin takviyesi olarak kullanılıyor, guatrı önlemek için tuza ekleniyor. Ayrıca organik kimyasal reaksiyonlarda katalizör olarak da kullanılıyor, fikir yürütmem gerekirse, Carl bu yüzden istiyor diyebilirim.”

Miranda uzattığım elime şişeden küçük, gümüşü bir tanecik döktü. Ben de elimi Carl’a uzattım.

Andy beni geniş açıyla çekebilmek için geri gittiği sırada üç metrelik bir Transformer’a bir metre öteden lateks eldivenli elimi uzatıyordum. Üstün bir yaşam formuyla arabuluculuk yapmaya çalışan, kafası karışmış bir maymuna benziyordum tam olarak.

Ve tabii ki hiçbir şey olmadı.

“Dokunmayı dene,” dedi Miranda.

“Kestik,” dedi Andy. “Bunu yakından çekmek istiyorum.”

Andy yaklaşıp sol avcumdaki iyot taneciğini iki parmağımla alışımlı, sonra vücudumu ele geçirmiş korku ve beklentiye katıyen belli etmeden uzanıp Carl’ın sağ elinin arkasına bastırışımı çekti.

Sıcaktı. Sıcak gelmişti. Sonra bir anda başım döndü, midem bulanmaya başladı.

“Ahh nee oo...” derken hafifçe sendeledim.

Aniden Robin yanımda bitiverdi.

“April, iyi misin?” dedi Andy kameranın arkasından. Herkes bir anda çok korkmuştu, belki de ilk kez ne yaptığımıza dair hiçbir fikrimiz olmadığını fark ediyorduk.

Ama o hisler geçiverdi.

“Evet,” dedim, başımı sallayarak. “Evet, iyiyim... parmağım ısınmış gibi hissettim. Sonra bir an başım döndü.” Elime baktım. İyot taneciği yok olmuştu.

Bunlar hakikaten olmuş muydu yoksa hayal mi görmüştüm, aniden bilemedim. Tam o anda başımın dönmesinin pek çok sebebi

olabilirdi, ayrıca lateks eldivenden sıcaklık hissetmek pek öyle kesin ve ölçülebilen bir olay değildi. Ayrıca tanecik çok ufaktı, düşürmüş de olabilirdim.

Miranda hemen kendi elindeki iyot taneciğiyle aynı şeyi denedi ve hiçbir şey olmadığını söyledi. Tabii ki o kısmı videoya koymadık çünkü... eh, sıkıcıydı.

Devam edip etmemeye karar vermeye çalıştık. Artık gayet normal hissediyordum ve Miranda hiçbir şey hissetmediğinden ben de hissetmemişim gibi geliyordu.

Bu yüzden videoda bir sonraki sahnede Miranda, “Bence bu sonuçlar yetersiz, April May. Amerikyumu da denemek ister misin?” diyor.

“Deneyelim bakalım!”

“Bu küçük metal şerit,” Miranda görülsün diye kaldırmıştı, “bir gram amerikyumdan çok ama çok daha küçük. Plütonyumun bozulma süreci sonucunda ortaya çıkan radyoaktif bir metal. Carl ilgileniyor mu görmek ister misin April?”

Eldivenli elimle şeridi alıp Carl’ın elinin arkasına sertçe bastırdım.

“Sanırım yine o sıcaklığı hissediyorum ama başım dönmedi.” Elimi geri çektim fakat metal şerit hâlâ elimde duruyordu.

“Şerit, iyot gibi kaybolmadı,” dedim kameradan çok Miranda’ya.

“Şerit saf amerikyum değildi, geriye birtakım şeylerin kalması gerekiyordu zaten.”

“Keşke başkası yapsaydı da hissettiğim sıcaklığı hayal etmediğimden emin olsaydık,” dedim.

“Deney açısından biraz daha iyi olurdu, evet,” diye karşılık verdi Miranda. “Gerçi bu olay bilim açısından baştan sona bir rezalet. Bugün yaptıklarımızın hiçbirini akran değerlendirmesine uygun görülmezdi.”

Hiçbir şey olmamaya devam ederken birkaç saniye daha bekledik. Sonunda Andy kamerasını indirip Robin’e döndü. “Tamam o

zaman, arabayı getirebilirsen biz... Hasiktir.” Andy donakalı nıştı, amerikyumu bastırđığım yere bakıyordu ve bir saniye sonra delicesine kamerasına sarılıp kayıt tuşuna bastı. Tam vaktinde.

Carl’ın eli sessizce, kayarcasına hareket etmeye başladı. Andy o hareketin iki saniyesini kayda alabildi, sonra el hafif bir çıt sesiyle bedenden ayrılıp yere düştü. Şaşkınlıktan ağız bir karış açık kalanlar ortalığı velleeye vermeye başlamıştı ki buna ben de dahildim. Tam olarak neler söylediğimi videonun son haline ekleyemezdik çünkü çocuklar da izleyebilsin istiyorduk.

Carl’ın tabak kadar büyük eli betona düştü, parmakları yere gelecek şekilde kendini çevirdi ve koşmaya başladı.

“Koştu” diyorum çünkü yaptığı şeye dair bulabildiğim en yakın kelime bu. Beş parmağının üstünde doğrulacak şekilde kendini itti ve pıtır pıtır uzaklaşırken Hollywood Şöhretler Kaldırımı’nın kutsal mermerlerinde hızlı tıkırtılar çıkarıp gören turistlerin şaşkınlıkla çığlığı basmalarına neden oldu. Neler olduğunu görmek isteyenler veya korkuyla kaçanlar sebebiyle arkamızdaki sıra çabucak kısalmıştı.

Tam bir şaşkınlıkla içinde birkaç saniye daha baktıktan sonra (ki bence bu gayet anlaşılır bir şey), Miranda, benimle Andy’dan bir salise önce peşine düştü.

Los Angeles’ın tek kalabalık kaldırımında, kendimize bir polisiye filmdeki suçlular gibi yol açmaya çalıştık. Sevimli bir orta yaşlı çiftle poz veren Chewbacca’nın adeta üstünden atladım. Elin sağdaki Orange Sokağı’na döndüğünü görür görmez, bunun gerçekten yaşandığına emin olarak ve Şöhretler Kaldırımı’ndan resmen bir metre ötede yaya trafiğinin tamamen son bulması sayesinde hızımı artırdım.

Ben köşeyi uçarcasına dönerken beş on metre ötemdeydi fakat artık her nasılsa dörtlüye koşuyordu. Teker teker adım atmaktansa sıçrarcasına yol alıyordu. Andy sokağa sapınca elin peşinden koşmamı filme almak için durdu, sonra o da bizi takip etti.

Miranda ve bense durmadık. Otoparkların, otellerin ve apartmanların önünden uçarcasına geçtik. Hayatımın hiçbir döneminde atletik olmamıştım. Öte yandan Miranda, hiç yavaşlama belirtisi göstermediğinden ona ayak uydurabilmek için elimden geleni yaptım.

Sokak Franklin Caddesi'yle son buluyordu ama hem Miranda hem ben Carl'ın elinin caddeden dosdoğru karşıya geçip küçük turuncu bir duvarın üstünden sıçradığını görmüştük. Miranda'nın birkaç adım arkasından çıktığım yukarı doğru kıvrılarak dönen garaj yolunun sonunda karşıma... bir şato çıktı.

"Yok artık," dedim nefes nefese. "Daha neler."

Hava karanlık olsa da binayı dramatik ışıklarla aydınlatmışlardı. Kuleleri ve sahte mazgalı siperleriyle tuhaf ve şaşırtıcı mimari detayları vardı. Önünden koştuğumuz apartmanlardan ve dükkânlardan sonra Carl bir portal açmış ve bizi kalitesiz bir tür Narnia'ya ışınlamış gibi kafa karıştırıcı bir düşünceye kapılmıştım. Arkamıza baktım, kalabalık Franklin Caddesi'ni görebiliyordum.

Hâlâ gerçek dünyada olduğuma karar vererek otoparktaki vale tabelasının yanından hızla geçip smokinli genç adamın yanına gittim.

"Demin buradan büyük robot bir el koşarak geçti mi?" dedim, konuşabilecek kadar nefeslenmiştim.

"Hmm?" dedi, onunla konuştuğumu yeni fark ediyormuş gibi. "Ah. Evet, içeri girdi."

"Ne?"

"Yürüye yürüye geldi, içeri girmek istiyor gibiydi, ben de izin verdim. Kıyafet yönetmeliğine pek uyduğunu söyleyemem ama kurallar çok spesifik ve kapsayıcı olsa da kendi kendini idare eden bir elin içeri girmesine izin vermek mantıklı geldi." Bunun garip olduğunu düşünüyor gibi durmuyordu hiç.

Miranda karşılık vermeye çalıştı –"Şey, ama, biz..."– ve başaramadı.

"İçeri girmemiz gerekiyor," diye araya girdim.

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

Yirmilerinin sonlarında görünen, smokinli ve beyaz eklivenli adam bizi baştan aşağı süzdükten sonra, “Üye misiniz?” diye sordu, cevabı çoktan biliyormuş gibi.

“Şey, hayır. Ama demin kulübe robot bir elin girmesine izin verdiğiniz, biz niye giremiyoruz?”

“Öncelikle, üye değilsiniz. Ayrıca, bunu eleştiri olarak algılamayın ama kıyafet yönetmeliğine uygun giyinmemişsiniz.”

“Robot el uygun muydu yani?!” dedim şaşkınlıkla.

“Yönetmelikte robot ellerle alakalı bir kural yok.”

“Peki,” dedim, “etrafa kısaca göz atamaz mıyız?”

“Üye misiniz?”

“Hayır, hâlâ üye değiliz!” dedim, sabrım taşarak.

“Kusura bakmayın, burada...”

Onu itip geçtim. Yani öyle iriyarı biri değilim ama kendisi de gerçek bir koruma değildi. Buranın arbede çıkacak tarzda bir bar olmadığı alenen belliydi; şık bir tür kulüptü ve eleman, insanları yaka paça dışarı atmaya alışık tiplerden değildi.

Onu ittim, hemen ardımda Miranda’yla kapıdan içeri girdim ve koyu ahşap kaplamalı duvarlarıyla, birkaç ufak saksılı ağacın ve çok sayıda kitap rafının olduğu küçük bir odada buldum kendimi. Bir masanın arkasında iki tane daha yirmili yaşlarında genç duruyordu. Adam apar topar arkamızdan geldi. “Nika, özür dilerim, beni itip girdiler!” Hayrete kapılmış gibiydi.

“Robot bir el gördünüz mü?” dedim, koşudan sonra hâlâ biraz nefes nefese.

“Merhaba, ben Nika, Büyülü Şato’ya hoş geldiniz, üye misiniz?” Resmen umurunda değildik.

“Büyülü Şato mu?”

“Büyülü Şato,” dedi Nika. “Büyülü Sanatlar Akademisi Kulübü. Yalnızca üyelerin girebildiği bir sihirbaz kulübü.”

“Ve bu gerçek, öyle mi?”

Karşılık vermedi.

“O yüzden kendi kendini idare edebilen bir elin içeri girmesini garipsemiyorsunuz,” dedim.

“Daha da garip şeyler gördük.”

İşleri lehime çevirmek için televizyon becerilerimi kullanmaya karar verdim.

“Ne olursa olsun, yaklaşık yirmi beş santim boyunda bir robot el birkaç dakika önce buradan içeri girdi ve nerede olduğunu bulmam çok önemli.”

“Hanımefendi, müşterilerimizle ilgili bilgileri üye olmayanlarla paylaşma yetkisine sahip değilim. Ayrıca, kurallara aykırı olacağı için içeri girmenize izin vermem de mümkün değil. Daha fazla konuşmamıza gerek yok.”

Demin itip geçmek işe yaramıştı, bu yüzden onları da ite kaka, içeride artık ne çeşit bir tarikat hücresi varsa oraya girebileceğime karar vermiştim ki bu küçük odanın neden o kadar tuhaf olduğunu fark ettim.

“İçeri zorla girmek istiyorsanız,” dedi Nika, “istediğiniz kadar deneyebilirsiniz.” Kapısız odayı gösterdi.

“Burası ne biçim yer be böyle?” diye bağırdım. Miranda’ya baktım, kaşlarını öyle bir çatmıştı ki arasında derin bir çizgi oluşmuştu.

“Burası Büyülü Şato. Lütfen dışarı çıkar mısınız artık?”

Kapısız odada medet umabileceğimiz bir şey göremediğimizden dışarı çıktık.

Şatodan çıkarken birkaç dakikadır titreşip duran telefonumu cebimden çıkardım. Sebebi Andy ve Robin’di. İkisine de Kuzey Orange ile Franklin’in köşesinde olduğumuzu yazdım çünkü bizi “Büyülü Şato”dan almaları gibi saçma bir şey söylemek istemiyordum.

Gelmeleri bir dakika sürmedi.

Robin’in arabasına bindik.

“Neden içerisi bu kadar güzel kokuyor?”

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

“In-N-Out’tan yiyecek bir şeyler aldım,” dedi Robin. “N’ seversiniz bilemedim. Herkes et yiyor mu onu bile bilmiyorum ıma yemeyenler için vejetaryen kızartmalar da var.”

“Sen bir ilahsın!” diye haykırdım, açlıktan ölüyordum.

“Kızartmaları ben alırım!” dedi Miranda. Güzel dâhi aynı zamanda vejetaryendi tabii ki. Kızartmalara yumulan bir vejetaryen ile işi bana hizmet etmek olan bir adam...

Maya’ya mesaj atmalıyım, diye düşündüm. Ama kucağımda devasa bir hamburger duruyordu, o yüzden atmadım.

Robin bizi otele götürürken arabada yemek torbalarını elden ele dolaştırdık ve Robin ile Andy’ye Büyülü Şato’da yaşadığımız garip olayı anlattık.

“Sizi oraya sokabilirim,” dedi Robin.

“Orası ne ki?” diye sordu Miranda.

“Sadece sihirbazlar üye olabiliyor, üyeyseniz veya bir üye misafir kartı verdiyse içeri girebiliyorsunuz. Muhtemelen yarına kadar kart bulmuş olurum.”

“Muhtemelen çok geç kalmış oluruz. Ayrıca videoyu hazırlamamız lazım. Ayrıca tweet atmam gerekiyor.” Telefonumu çıkardım.

@AprilOlmayabilir: Hollywood Carl’la dramatik ve başarılı bir deney yaptık. Eli yerinden çıkıp kaçtı. Saçma gibi gelebilir ama tam da böyle oldu. Elimizde kaydı var ve videoyu düzenlemeyi bitirir bitirmez yükleyeceğiz.

@AprilOlmayabilir: Carl’ın eli Büyülü Şato’ya kaçtı ama kot pantolon giyiyoruz ve sihirbaz değiliz diye içeri giremedik! _(‘\’)_/~ Yine de Carl’la başarılı bir şekilde iletişim kurabildik ve Hollywood Carl’ın sağ eli artık kayıp.

Hemen ardından yaklaşık seksen kişi bana CARL'LARIN ELLERİ YOK OLDU başlıklı bir AP haberinin linkini gönderdi. Sadece Hollywood Carl'ın değil, son bir saatte tüm Carl'ların sağ elleri kaybolmuştu. Haber birkaç satırdı ve ellerin nereye gittiğine dair bilgi verilmemiş, Mexico City'de dolanan el fotoğrafları veya videoları konmamıştı. Olaylar daha yeni başlıyordu, o yüzden aslında tek bir elin koptuğunu anlayamamıştık. Kontrol edilen tüm Carl'ların artık sağ eli olmadığını biliyorduk sadece.

Aramanın içinde, "SİKTİR!" diye bağırınca, uyuyakalmış Andy'yi korkuttum.

"Ne oldu, April?" dedi Robin endişeyle.

"Tahminimizden büyük bir olaymış, AP çoktan bizi geçmiş."

İlk olmak, en iyi olmaya yeğdir, fakat en iyi olmak *çok daha fazla* çaba ister, o yüzden sinirim bozulmuştu. Attığım tweet'lerin ilk videom kadar viral olmasını istiyordum. Sayılar giderek artsa da, haber ilk benden duyulsa artacağı kadar hızlı değildi. Haberciler yakında aramaya başlardı, yani haberlerin bir parçası olacaktım en azından, ama *benim* haberim olmayacaktı; dolayısıyla, elin peşinden koşmak yerine tweet atsaydım elime geçecek fırsattan sonuna kadar fayda sağlayamayacaktım.

Hollywood Carl'ın elinin kaçışına dair haberlerin çabucak yayılacağını tahmin etmiştim elbette. Ancak altmış dört Carl elinin altı farklı kıtada altmış dört büyük kentte aniden dolanmaya başlaması, tam bir flaş haberdî! Ve biz geride kalmıştık. O kadar korkmuştum, o kadar sinirlerim bozulmuştu ki neyin peşinde koştuğumu bile biliyordum.

"Andy, kameranı çıkar, hemen bir final sahnesi çekip videoyu yükleyelim. Robin, hızlı internet bağlantısı olan bir yer bulmusun bize?"

"Bulamam," dedi Robin.

"Ne?" dedim, Robin'in herhangi bir şeyi yapamayacağı düşüncesiyle şoka girmiştim.

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

“Böyle yapmanıza gerek yok. Final sahnesini hazırlayın, bu gece çekin ama bu gece yüklemeyin. Basın organları biraz kafayı yesin, bırakın. Şimdi videoyu yüklerseniz onca gürültüde yok olur gider. O kamerada çok büyük bir haber var ama haberlerin bugüne yetecek kadar haberi var. Yarın ya da ertesi gün...”

“Yeni bir şey arayacaklar,” dedi Miranda.

“Aynen öyle,” dedi Robin.

“Ama çoktan tweet attım,” dedim, artık çok mu erken yoksa çok mu geç yazdığımdan emin değildim.

“Öyleyse basından bir sürü teklif gelecek demektir, biz de video yüklenene kadar onları görmezden geliriz, yüklendiğindeyse herkes daha da heyecanlanır,” dedi Robin.

Andy, “İyi plan çünkü hiç değilse dört saat boyunca falan kafayı yemedi durabilirim demek. Uçakta videoyu düzenlerim, şimdi de uyurum,” dedi. Sonra sıkılmış gibi ekledi: “Şoför bey, beni bilinçsizliğin derinliklerine ve bu saçma sapan kadından uzaklara götürün, lütfen.” Sonra tekrar pencereye yaslandı.

Ön koltuktan Andy’ye dönerek, en iyi Amerikalı Hermione Granger taklidimle, “Andy, tarih yazılıyor ve biz en can alıcı noktasındayız,” dedim.

“April, ben de can alacak noktadayım.” Gözlerini açmadı.

“Neden can alıcı demişler ki?” diye sordu Miranda.

“Ne kadar önemli olduğuna vurgu yapmak istemişler herhalde. Ölüm kalım meselesi gibi düşünmüş olabilirler,” diye fikir yürüttü Robin.

“Millet, başardık,” dedim. “Ve bunu yapıyoruz.”

Arabada birbirimize baktık. Hiçbirimiz yirmi beşten büyük değildik, Santa Monica Bulvarı’nda yol alıyor, uzaylılarla İlk Temas’a dair yapacağımız açıklamayla ilgili stratejiler geliştiriyorduk.

Hepimiz biraz sersemlemiştik, derken biri kıkırdamaya başladı. Birkaç saniyeye kalmadı herkes kakhaha atıyordu. Her şeyin saçmalığına; o gecenin, geçen haftaların, gele gele bizim başımıza

gelmesinin saçmalığına. Bu rollere bürünmeye hiç hakkımız yoktu, ancak sahneye çıkmış, oynuyorduk. Yumruklar tokuşturuldu, çığlıklar atıldı, yaşananların özetleri geçildi ve Andy uyku sersemliğinden az da olsa sıyrılıp gülümsemeye başladı.

Artık herkesin yanakları ağrımaya başlayıp da tüm gece baştan sona tekrar ele alındıktan sonra not tutma uygulamamı açıp bir senaryo yazmaya başladım ve otele giderken Miranda'nın başı Andy'nin omzunda, ikisinin de uyuduğu araba yolculuğunda video çektim.

"Hollywood Carl'ın elini Orange Sokağı'ndan koşup sihirbazların girebildiği bir kulüp olan Büyülü Şato'ya kadar kovaladık fakat içeri girmemize izin verilmedi. Öte yandan, çalışanlar, binaya bir el girdiğini gördüklerini dile getirdiler. Freddie Mercury Sekansı'nı doğru yorumlamışız ve Carl'a amerikyum veya iyot veya her ikisini vermek elinin yerinden çıkarak Los Angeles'ta kendi başına hareket etmesine sebep oldu. Elin şu an nerede olduğunu bilmiyoruz. Tüm kıtalardaki tüm Carl'ların sağ elinin yerinde olmadığı artık biliniyor ancak Hollywood Carl'ın eli kaçarken görülmüşken başka pek çok videoda diğer Carl'ların ellerinin tam olarak aynı anda yok olduğu görülüyor sadece. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyoruz, dürüst olmak gerekirse ne yaptığımızı da bilmiyoruz. Ama bizden bazı materyaller istediler, biz de verdik. Şimdi fark ediyorum ki," kendimi düşünmekten resmen alıkoyduğum için fark etmem bu kadar uzun sürmüştü, "tüm insanlık adına pek çok eylemde bulunduk ve belki de başta bir şekilde izin istemeliydik... ya da doğru yolda ilerleyip ilerlemediğimize dair kararı hükümete bırakmalıydık. Bunu yapmadım. Deneyimizin sonucunun bu kadar muazzam ve önemli olacağını düşünmedim. Ancak Carl'larm bu noktada dost olmadığını düşünmek için hiçbir sebebim yok... Sadece bayağı tuhafılar."

O videoyu böyle bitirmiştım. Arka koltuğa baktım. Miranda'nın başı Andy'nin omzundaydı. Gayet iyi bir fikir gibi geldiği için otele varmamıza beş dakika kala uyudum ve Rüya'yı ilk o zaman gördüm.

Şık bir ofisin lobisindeyim. Pırıl pırıl, aydınlık, yepyeni. Her taraftan ışık vuruyor ama pencere yok, sadece ahşap panelli duvarlar var ve yer gri halı döşeli. Müzik çalıyor ama tanıdık değil. Etrafta kimse yok, sadece resepsiyonda küçük bir robot var. Yani, küçük değil de insan boyunda. Carl'dan daha pürüzsüz ve şık duruyor; krom parçaları yok, mavi beyaz. Cana yakın duruyor, yaşıyorum.

“Merhaba,” diyor, pürüzsüz, insan erkek sesiyle.

“Merhaba, Carl'ı görmeye geldim,” diyorum.

“Parolanız var mı?” diye karşılık veriyor masanın ardındaki robot.

“Hayır?” diyorum, şüpheyle.

Hemen ardından uyanınca otele geldiğimizi fark ettim. Ben uyurken programlar yapılmıştı. Miranda'nın gece bir yerde kalması gerekiyordu, Robin arabayla dolanmamak için bizim otele ona oda tutmayı önermişti. Andy'yle benim uçuşumuza altı saat vardı, yani gerçek yataklarda net dört saat uyuyabilecektik! Herkes zombiye dönmüştü ama Andy ve ben herkesten beterdik. Miranda resepsiyonda işini hallederken Andy tuhaf bir şarkı mırıldanıyordu. Şarkıyı bir yerlerde duymuştum ama tam hatırlayamıyordum.

Asansörle yukarı çıktık. Miranda da Andy'nin mırıldandığı o garip şarkıyı mırıldanıyordu.

“Of, şu şarkı ne? Çok tanıdık. İkiniz de mırıldanıyordunuz,” dedim, Miranda'yla Andy'ye.

“Şey,” diyebildi Andy ancak.

“Kusura bakma, mırıldandığımı bile fark etmemişim,” dedi Miranda, uykulu uykulu.

Sorun çözmeyi becerebildiği için Robin'e baktım. “Kusura bakma, April, ben hiç duymadım.”

Hepimiz odalarımıza gittik.

Giyisilerimi çıkarmadım ama telefonumu çıkardım. Gönderilen tonlarca tweet'e baktım. Elle ilgili yazdıktan sonra on bin takipçi

gelmişti. Etkileşime girmemiştım bile, takipçilerimi tanımaya çalışmıyordum, sadece kitlenin büyümesini seyrediyordum. Telefonum beş kiloydu sanki ve uyuyakalmak üzereydim ki Facebook'umu ihmal ettiğimi ve e-postalarımı bakmadığımı fark ettim. Tweet'lerimi kopyalayıp Facebook'a da koydum ve gönderinin orada da paylaşılmasını seyrettim. Buradaki takipçiler durumdan tamamen bihaber gibiydi ve gönderi Twitter'daki kadar hızlı yayıldı. E-postalarımı bakıp annemle babama, onları yarın arayacağımı söyledim. Sonra bir Facebook'a, bir Twitter'a yeni haber var mı, insanlar bana (ve benim hakkımda) ne diyor diye baktım. Telefonuma Maya'dan mesaj geldi. *Yarın görüşürüz herhalde*, yazıyordu. O kadar yorgundum ve mesaj o kadar bıkkınlıkla yazılmış gibiydi ki uğraşmak hiç içimden gelmiyordu. Kenara kaydırıp ekrandan sildim. Telefonla uğraşmaya devam ederken nihayet uyku, bilincimle girdiği savaşı kazandı.

Pırıl pırıl ofis lobisindeydim, şarkı çalıyordu, robot masanın arkasında, yaklaştım. “Merhaba,” dedi yine.

“Selam, kendinle ilgili bir şey söyleyebilir misin?” dedim, onunla konuşabilme umuduyla.

“Parolanız var mı?” dedi.

“Hayır ama...”

Ve uyandım. En azından artık şarkıyı nerede duyduğumu biliyordum: Rüya lobisinde çalıyordu. Altmışlardan kalma bir pop şarkısının enstrümantal asansör müziği versiyonu gibiydi. *It's Not Unusual*'a benziyordu ama o değildi. Fakat dilime çok fena takılmıştı ve yaklaşık altı ay daha orada kalacaktı.

Arabada söylüyordum herhalde, diye düşündüm. Miranda ile Andy öyle duymuştu. Onların da diline dolamıştım.

Tekrarlayan rüyalar gören insanlardan değildim. Evet, tüm sene derse girmedğim, sonra sınava girmek zorunda kaldığım rüyalar görmüştüm ama onları herkes görüyordu. Daha önce gördüğüm rüya ile birebir aynı rüyayıysa ilk kez görüyordum.

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

Ama garip olduğunu düşünen bir tarafım vardıysa bile ben uykuya dalmaktan alıkoyacak kadar ısrarcı değildi demek ki anın da uyudum.

Ve ne yapmadım, biliyor musunuz? Mesajlarıma bakmak için telefonumu açmadım. Baksaydım, son yirmi dört saatte Maya'dan gelen bir dizi mesajı görürdüm.

April 02.00: *Konuşmamız gereken bir şey var*

Maya 09.52: *Neler oldu, tatlım*

Maya 12.12: *April?*

Maya 19.02: *İyi misin?*

Maya 21.30: *Hey?*

Maya 00.12: *Yarın görüşürüz herhalde.*

Ertesi sabah Miranda'yı görmedim bile. Robin tam bir kahraman gibi gelip bizimle lobide buluştu, önce havaalanı girişinden, sonra güvenlikten geçirdi ve uçağa binene kadar New York'a dönüş için son anda bilet aldığını bile fark etmedim. Ayrıca, beni ve Andy'yi birinci sınıfa terfi ettirmişti.

"Hiç uyuyabildin mi?" diye sordum, şık ve rahat koltuklarımıza geçtikten sonra.

"Uyuyamadım, bir sürü e-posta yazmam gerekiyordu. Bir kitap sözleşmesi imzalaman gerekecek," diye ekledi Robin aniden.

"Niye?"

"Kamuoyunu kendi tarafına çekebilmen için. Kitabını okuyan herkes senin tarafını tutmaya meyilli olacaktır. En etkili mecra kitaptır. İnsanlar kitap okumaya saatlerce vakit harcıyor. Ayrıca para vermeye gönüllüler hâlâ."

"YouTube videolarımdan para kazanıyorum zaten," dedim, Twitter'a bakarken. İnsanlar çıldırmış gibiydi. Kendime engel olamadığım için bir şeyler yazdım: "Video bugün geliyor, şimdi düzenliyoruz. Çok acayip. Çok heyecanlı."

Ben yazarken Robin devam etti: "YouTube videolarından çok az para kazanıyorsun. Videoyu izleyen her kişi için bir sentten az para geliyor. Kitabını satın alanlardan kişi başına beş dolardan fazlasını kazanabileceğini düşünüyorum."

Gözlerim açıldı. "Kaç kişi kitabımı alır ki?"

"Yüz binlerce." Duraksayıp devam etti: "En az."

"Bir kitap sözleşmesi imzalamam gerekecek," dedim. "Ayrıca düşünüyordum da, Carl'ın olduğu sokakta bir daire tutabilirim."

"Ah! Güzel fikir. Beğendim. Gözünün önünde olur, gelişmelerden haberin olur. Araştıracam. Özel bir gereksinimin var mı?"

"Ne gibi?"

"Ücret limiti, tarzı..." Duraksadı. "Kaç odalı istersin mesela?" Tabii ya.

"Maya ve ben..." dedim Robin'e. "Biraz garip, ev arkadaşınız ama çıkıyoruz ama henüz 'ortak eve çıkalım' aşamasında değiliz. Çıkmaya başladığımızda beraber kalıyorduk zaten."

"Zor bir durum," diye karşılık verdi Robin.

"Tavsiyelerine açığım."

"Sana ne diyebileceğimi bilmiyorum. Önümüzdeki haftalarda ve aylarda çok karışık bir hayat yaşayacağını, başka şeylere pek vakit bulamayacağını biliyorum. Ayrıca sevdiğin ve seni seven birinin gerçeklikle bağını yitirmemene faydası dokunacağını da biliyorum."

"Sahneyi ne zaman gözümde canlandırsam... Maya'ya benimle eve çıkmasını söylediğimi hayal edemiyorum. Kayanın içinden bozuk para geçirmeye çalışmak gibi. Beynim kabullenmiyor."

"Sırf hayal edemiyorsun diye yapamayacak değilsin," dedi.

"Hiç fena bir tavsiye değil." Yine de düşünmek bile başımı ağrıtıyordu. Ve yorgunluktan bitap düşmüştüm.

"Peki, kaç oda?" diye sordu Robin.

"Off, iki diyelim." Seçeneklerimin olması daha iyiydi. Sonra neredeyse anında uykuya daldım.

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

Tabii ki hemen Rüya'yı gördüm. Yine. Ve üstüne pek düünmedim. Yine.

Andy'yle Rüya'yı henüz çözememiş olmamız garip gelebilir fakat gayet sıkıcı bir rüyaydı ve ilginç rüyaları anlatmak bile aşırı sıkıcıydı. Rüyalarımı katiyen anlatmıyordum çünkü başkaları yaptığında ne kadar nefret ettiğimi biliyordum. Ayrıca Andy'yle o gün birbirimize en fazla dört kelime falan etmiştik.

Robin'le biraz daha fazla konuşmuştum ama Robin henüz uymamıştı. Bu noktada Rüya zihninde olsa da bilmesine imkân yoktu. Yakında öğrenecekti, tıpkı uçaktakilerin yarısı ve havalimanında konuştuğum diğer insanlar gibi.

Başarılar listeme bunu da ekleyebilirsiniz:

April May, eski evcil hayvan dedektifi, mandıra malzemeleri şirketi mirasçısı, uzaylılarla İlk Temas kurucu, video blogger ve bilinen ilk ve tek bulaşıcı rüyanın ilk taşıyıcısı. Bir de... korkunç kız arkadaş.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Yirmi üç yaşında, ilişki yaşamama ustası olmuştum bile. Varlığını dahi fark edemediğiniz, derinlere gömülü, bilinç-dışında yatan korkular sebebiyle siz de kendinizi başka insanların sevgisinden tamamen izole etmekten keyif alıyorsanız birkaç ipucu:

1. Düzenli takıldığınız biri size fazlasıyla tanıdık gelen sevimli bir kelimeyle hitap ediyorsa karşılık verirken elinizden geleni ar-dınıza koymayın. Mesela:

“Kumandayı uzatır mısın, tatlım?”

“Tabii, al, kremalı ballı lokma çiçeğim.”

2. Sohbetler, ilişkinizin “ilişki” olarak betimlenebileceği yön-lere gidiyorsa, sohbeta dair bütün toplumsal kuralları hiçe sayın. Örneğin:

“Aramızdaki şey... bir yerlere gidiyor mu sence de?”

“Başım yukarda meydan okuyorum hayata.”

“Şarkı mı söylüyorsun sen?”

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

3. Bir anda kendinizi, en sevdiğiniz ve havadan bile çok ihtiyaç duyduğunuz insanlardan acımasızca ve gaddarca uzaklaştırıyaya hazır olun. Örneğin:

“April, annem ziyarete gelecekmiş.”

“İyi.”

“Peki, tanışmak ister misin?”

“Burada yaşıyorum ya zaten?”

Yani, aslında kendinizden hiç hoşlanmadığınız için, değerli herhangi birinin zahmet edip de size zaman ayırabileceğini hayal dahi edemediğinizden, size verdikleri değer ve kurdukları bağla dalga geçip yermek için elinizden geleni yapın. Zaten sizden hoşlanıyorlarsa, onlarda bir sorun olmalı, değil mi?

Bu size garip geliyordur muhtemelen çünkü siz sosyal medyadaki ve videolardaki April May’i tanıyorsunuz. Hep kendine güvenen, açık ve rahat kıızı. O insan nasıl bu kadar kendinden emin görünüp, içten içe bu kadar güvensiz olabilir ki? O kadar güvensiz olmasam, hayatımın her gününü kendinden eminmişim gibi görünmeye çalışarak geçirmeye ne fırsatım ne yatkınlığım olurdu.

Maya’yla ilişkim, sürdürdüğüm en uzun romantik ilişkiydi. Harika bir ev arkadaşı ve okul partneri olması sayesinde, pek çok kere kapıldığım, ilişkimizi paramparça etme dürtüme yenik düşmemiştim. Fakat Maya’nın, bana beslediği duygularla dalga geçmemi anlayışla karşılaması sayesinde ayakta duran ilişkimiz ondan değil, kendimden ne kadar tiksindiğimi açıkça gösteriyordu aslında.

Güzel ve zeki bir kadınla sürdürdüğüm bu orta vadeli ilişki sayesinde, hayatımı Maya’lı ve Maya’sız olarak bir saniyelğine dahi ele alsam, ona ne kadar derinden ve tutkuyla âşık olduğumu fark ediyordum. Neler yaşadığımı Maya’ya söylememin gerekmesi ve bundan dolayı kapıldığım hisler yüzünden (meseleyi benimle konuşarak çözmesini istemem, benim yüzümden hayal kırıklığına uğrayacağından korkmam, aklımdan geçen en ufak şeyi merak

etmem, beni gerçekten tanıdığını bilmem), peşimden anakonda kovalıyormuş gibi kaçasım geliyordu. Yirmi metrelik, bana GERÇEKTEN SIKI SIKI sarılmak isteyen bir anakonda.

Bunları o sıralar çok iyi anlıyormuşum gibi anlatıyorum. Anlamıyordum. Tek bildiğim, o ilk cevapsız aramadan sonra, nihayet fırsatını bulduğumuzda yapacağımız konuşmayı hayal etmekte giderek daha da zorlandığımdı. Ve size bunu şu an söylüyorum çünkü benden nefret etmenizi istemiyorum. Muhtemelen birkaç sayfa sonra benden nefret edeceksiniz, o yüzden psikolojik çalkantılarıma dair genel bir perspektif sunuyorum ki daha az nefret edesiniz.

Döndüğümde ev pırıl pırıldı. Uzun zamandır görmediğim kadar temizdi.

“İnanmıyorum, anneliğin mi tuttu?” diye bağırdım boş salona, Maya’nın evde bir yerde olduğunu biliyordum.

“APRİL! Sonunda gelmişsin! Çok endişelendim!” dedi yatak odasından çıkarken. Üstünde Wonder Woman atleti ve ekose pijama altı vardı.

“Endişelendin mi? Gerçekten anneliğin tutmuş.” Şakaymış ama pek de değilmiş gibi sııttım.

“Konuşmamız gereken bir şey var yazdıktan sonra bir daha mesaj atmadın. İnsanı endişelendirebileceğini tahmin edersin.” Gerçekten endişeli görünüyordu, tahmin ettiğimden de fazla.

İki şeyin aynı anda farkına vardım. İlki, ondan ayrılmamı beklemeye başlamış olabileceğiydi. İkincisi, bunun hakikaten bir ayrılık, gerçek bir ayrılık, daha önce yaşamadığım kadar büyük bir ayrılık olacağıydı. İşler nasıl böyle çığırından çıkmıştı?

Panikle.

“Konuşmamız gereken şeyler var.” Bu, endişesini azaltmadı ve konuşmaya zaten yanlış bir yerden başladığımızı fark ettim. Devam ettim. “Los Angeles seyahatim olaylı geçti.”

“Carl’ların sağ ellerinin yok olduğunu duydun mu?”

Gülmeden edemedim. “Evet de şey, tam öyle değil.” Twitter’ı lakin bir videoda Tokyo Carl’ın eli *yok olunca* bir turistin şokla nefesini tutmasını izlemiştim. Hollywood Carl’ın eli gibi düşüp koşmamıştı, kaybolmuştu. Diğer Carl’ların videolarında da eller kaçmıyor, hepsi kayboluyordu. Hollywood Carl hariç. Bunları Maya’ya anlattım fakat beni Twitter veya Facebook’ta takip etmemesine biraz hayret etmiştim.

Sonra ona Hollywood Carl’ın eli kaçarken orada olduğumu söyledim.

“Tanrım, hiç şaşırmadım!” Gözleri çıkmak çıkmak olmaya başlamıştı.

“Maya, çok şey oldu. Şey...” Bu kolay değildi. “Carl muhtemelen uzaylı ve Andy’yle...”

“Carl NE?”

“Muhtemelen uzaylı. Yani bu dünyadan değil, E.T. tarzı uzaylı yani.” Daha fazla açıklamaya ihtiyaç duyacak mı diye bekledim, duymayınca tekrar başladım. “Bizim çektiğimiz video...”

Tekrar araya girdi. “Uzaylı konusundan devam et!”

“Şey, peki, sekansı çözdük. Daha doğrusu, Miranda çözdü.”

“Miranda kim?”

“Berkeley’den bir lisansüstü öğrencisi, Carl’ın fiziksel özellikleriyle ilgili bana e-posta atmıştı. Sekansı anlattığımda altı dakikada falan çözdü, şahaneydi.”

Maya bu haberden pek hoşlanmamıştı. Yeni bir kız arkadaşım varmış gibi bir portre çizmediğimi umarak adım adım anlattım.

“Carl’ın yapıldığı malzeme, materyallerin davranışı, çevreleriyle etkileşimleri; hiçbirisi mantıklı değil. Yani mümkün değil. Carl imkânsız bir şey fakat Chipotle’ın önünde muhafız gibi duruyor, dolayısıyla insanlar tarafından yaratılmadığı çıkarımına varıyoruz.”

“Peki?”

“Pekisi, Miranda, Carl’ın kimyasal elementler istediğini çözdü. I, Am, U... iyot, amerikyum ve uranyum.”

“URANYUM MU?!”

“Evet, pek çok insan aynı tepkiyi veriyor. Her neyse, Carl’a biraz iyot ve amerikyum verdik ve eli kopup kaçtı ama sana neden hikâyeyi anlatıyorum da videoyu seyrettirmiyorum ki? Andy her an kanala koyabilir.”

YouTube hesabına girip kanalın herkese açık üçüncü videosu olacak videoyu gösterdim. Bitince bana dönüp, “Çok hoş biriymiş,” dedi.

Beş dakika geçmemişti. Maya’nın Miranda’yı tehdit unsuru olarak görmemesi için olumsuz ama yalan olmayacak bir şey bulmaya çalıştım.

Elimden gelenin en iyisi, “Evet, garip bir kız,” oldu.

New York sokaklarında resmen uzaylı bulmam, onunla video çekmem ve uzayın bilfiil elçisi haline gelmem gibi daha sıkıntısız konulara geçeceğimizi umduğum uzun bir sessizlik yaşandı.

“Bu videoyu herkese açacaksınız, öyle mi?”

“Evet! Elin kendi başına hareket ettiğine dair kimsede kayıt yok, sadece bizde var! Ve bunun nasıl ya da neden olduğuna dair fikri olan sadece biziz! Daha kimse sekansı bile bilmiyor! Senin de dediğin gibi, artık sadece sekansı bulan değil, çözen de benim!”

İstediği şey olmuştu, o yüzden suçun bu kısmını ona atabildim en azından.

“Bunu yaparsan ne olacak biliyor musun?” Suratı taş kesilmişti.

“Bir platformum olacak. İnsanların ihtiyaç duyduğu bir dönemde basit, olumlu mesajlar paylaşabileceğim. Reklamcılıktan pek farklı değil, ayrıca Andy sosyal medya konusunda uzman.”

“Andy. Yani bu, Andy’nin fikriydi.” Soru sormuyordu.

“Saçmalama, Andy zorladı diye ampul bile değiştirmem ben. Benim fikrimdi, baştan sona.”

“April.” Yatağıma oturdu, sonra huzursuz edecek kadar uzun süre sustu. “Sence bu neyle ilgili?”

Cevabı benden iyi biliyormuş gibi söylemişti. Biliyordu da, fakat bu, öfkemi yatıştırmıyordu.

“Kimsenin önüne böyle bir fırsat çıkmıyor, Maya! Evet, işin içinde para da var ama sadece ondan değil. Biraz da olsa işe yarayabileceğimi düşünüyorum.”

Neden değerli biri gibi hissetmediğimi bilmiyorum hiç. Hissetmiyorum işte. Beni yönlendiren bu. Kişiliğim bunun üstüne kurulu. Maya, bunu benden iyi biliyordu. Konuyu açmanın faydası olmayacağını da bildiğinden açmamıştı... henüz.

“Ve altından tek başına kalkabileceğini düşünüyorsun.” Yine soru sormamıştı.

Ben de ona Putnam’ı, Bay Skampt’i ve halihazırda e-postalarım konusunda yardımcı olan asistanımı anlattım. Robin’den çok bahsetmedim çünkü birileri iç çamaşırlarımı göreceksa Robin’in şansı Miranda’dan çoktu. Bir menajerim vardı ve muhtemelen bir kitap sözleşmesi imzalayacaktım ve Andy’yle çoktan bir marka ve pazarlama stratejisi geliştirmiştik.

“Bunları bana anlatmanın iyi bir fikir olabileceğini düşündün mü hiç?”

İşte, aklı başında herhangi bir insanın konuyu tatlıya bağlayacağı nokta burası. Sapla samanı birbirinden ayırmak çok kolaydı aslında. “Evrende Yalnız Değiliz” temalı konuşma ile “Güç Elde Etmek ve Onunla İyilik Yapmak İstiyorum” temalı konuşma ve “İlişkimiz Beni Korkutuyor” temalı konuşma arasına biraz mesafe koymak muhtemelen iyi bir fikir olurdu. Fakat kavgayı ayrılığa çevirmek *istiyordum*; “biz” fikri, “April May” fikriyle yarışmıyordu. O yüzden her şeyi ateşe verdim.

Dedim ki: “Konunun seninle ne alakası var?”

Tam anlamıyla şoka girdi. Ayağa kalktı ve donakaldı; üstünde pijamaları, ağzı resmen birkaç saniye açık kaldıktan sonra neler döndüğünü anladı. “Siktir git, April.”

“Ne var? Ev arkadaşınız, arkadaşız. İlk gece sana mesaj attım çünkü tavsiye lazımdı, ama sonra olaylara kaptırınca dönünce anlatırım dedim.”

“Ev arkadaşınız. Evet.”

“Bu arada...” Kayıtsız bir tavırla konuşmayı planlamıştım ama sesim zorlama ve titrek çıktı. “Düşündüm de, pratik olması açısından şehir merkezine taşınmam daha mantıklı. Robin, penceresi New York Carl’a bakan bir daire bulmuş.”

“Robin mi?”

“Asistanım.”

“Sana yeni daire bulmuş.” Ateş püskürüyordu. “Tek odalı herhalde?”

“Biz sadece ev arkadaşınız, Maya.”

Bunun üstüne sessizlik çöktü. Duyguları karman çormandı. Öfke, acı, hayal kırıklığı. Durumla ilgili değil, benimle ilgili hayal kırıklığı. Öte yandan, tam da beklediği gibi çıktığım için şaşır-mamıştı sanki.

Tüm kuvvetli duyguları üzüntüsünün içinde eridi o anda. Bana arkasını dönüp yatak odasına giderken ağlamaya başlamıştı. Kapıya vardı, çoktan şişmiş gözleriyle arkaya baktı ve yumuşacık bir sesle konuştu. “April, hiçbir fikrin yok, değil mi? Bunun aslında neyle alakalı olduğunu bilmiyorsun. Sadece seni sevecek bir kitle arıyorsun ve ben sana yetmiyorum. Aslında sana onlar da yetmeyecek ama bunu kendi gözlerinle görmek gerekecek.” Bana ilk kez o zaman “seni seviyorum” demişti. En azından yaklaşmıştı. Doğrudan söylese kafayı yiyeceğimi biliyordu.

“Elli beş kiloyum ve gördüğün en korkutucu yaratık olabilirim. İnsan olmadan beni arama.” Kapıyı arkasından kapadı.

Şimdi düşünüyorum da, o kapı kapandığında tek hissettiğim, rahatlamaydı. Telefonumu alıp Twitter’a baktım.

Tam bir aptaldım.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Bir insanın çoğu niteliği, en azından bazı açılardan, o insan tarafından betimlenir. İyi futbolcudurlar, komiktirler, Roma tarihi hakkında çok şey biliyorlardır, sarışındırlar. Bazıları kişinin çaba harcayıp edindiği, bazıları şans eseri sahip olduğu şeylerdir ama hepsi o kişinin karakterinin parçasıdır.

Şöhret böyle değil.

Sizi gören herkese farklı görüldüğünüzü düşünün. Kimisi sizi daha güzel, kimisi daha çirkin bulabilir, böyle bir şeyden bahsetmiyorum. Biri kovboy botları ve şapka giyen, derisi güneşin altında kayış gibi olmuş, altmış beş yaşında bir kovboy olduğunuzu düşünürken, bir başkası beyzbol formalı on bir yaşında bir kız olduğunuzu düşünüyor tarzı bir şeyden bahsediyorum. Ve üstünde hiç kontrolünüz olmadığını düşünün; dış görünüşünüzün, yaşadığınız hayat, hatta genlerinizle hiçbir alakası olmadığını. Size bakanların ne gördüğüne dair bir fikrinizin de olmadığını.

Şöhret böyle bir şey.

Kulağa güzellik kavramı gibi geldiğini düşünebilirsiniz, güzellik görecelidir deyip dururuz. Doğru, güzel olup olmadığımıza dair

karar merci değiliz. Herkesin farklı bir görüşü olacaktır ve hoş olup olmadığımı karar verebilecek tek kişi bana bakan kişidir. Öte yandan, neyin güzel olduğuna dair aşağı yukarı bir fikir birliğine varılmış. Güzellik insan doğası ve kültürüyle şekillenen bir nitelik. Aynada gözlerimi, dudaklarımı ve memelerimi görebiliyorum. Neye benzediğimi biliyorum.

Şöhret böyle değil.

Kişinin şöhreti, o kişi hariç herkesin zihninde. Havaalanında sizi gören 999 insan, kalabalığın arasındaki sıradan biri olduğunuzu düşünebilir. Bininci kişiyse sizin İsa'dan bile ünlü olduğunuzu.

Tahmin edebileceğiniz gibi, şöhret bu yüzden bayağı kafa karıştırıcı olabiliyor. Kimin neyi bildiğini asla bilemiyorsunuz. Birisi güzel bulduğu için mi, aynı okula gittiğiniz için mi yoksa videolarınızı seyrettiği veya müziklerinizi dinlediği veya yıllardır dergilerde sizinle ilgili şeyler okuduğu için mi size bakıyor asla bilemiyorsunuz. Sizi tanıyıp seviyor mu asla bilemiyorsunuz. Daha da kötüsü, sizi tanıyıp sizden nefret mi ediyor, onu da bilemiyorsunuz.

Aynanın karşısına geçip güzel olduğuma kanaat getirebilirim, oysa ünlü olup olmadığınıza asla kanaat getiremiyorsunuz çünkü şöhret herkesin size eşit sunduğu bir şey değil. Karşılaştığınız herkeste, çok geniş bir skalanın farklı bir yerlerine yerleşiyorsunuz.

Ancak gariptir, artık gerçekten ünlü olduğunuz öyle bir nokta geliyor ki, ünlü olduğunuzun düşünülmesi için isminizin duyulmasına gerek kalmıyor. Ünlü olduğunuzun öğrenilmesi bile insanların umursaması; ilgilenmesi; bir fotoğraf, bir imza, bir parçanızı istemelerine yetiyor.

Ortaokuldayken havaalanında insanların, gayet ünlü görünen bir adamla fotoğraf çektiğini görmüştüm. Adamın büyük bir güneş gözlüğü, bir sürü ıslıl ıslıl yüzüğü ve iki tane saati vardı. Gidip ben de fotoğraf çekti miştim. Daha sonra, adamın müzik prodüktörü olduğunu ve birkaç Lil Wayne şarkısında rap yaptığını öğrenmiştim. Lil Wayne'in kim olduğunu bile bilmiyordum.

Şöhrete dair pek çok insandan daha fazla kafa yorma fırsatı buldum fakat şöhret öyle yekpare bir şey değil; yerel haber kanalındaki hava durumu sunucusu ile Angelina Jolie için aynı işlemiyor. O yüzden April May'in şöhret teorisinden bahsedeyim biraz.

1. Küme: Popülerlik

Lisede veya mahallede önemli birisiniz. Çevrenizdeki insanların tanıdığı tuhaf bir aracınız var, orta-büyük ölçekli bir kilisede rahipsiniz, bir zamanlar lise futbol takımının yıldızıydınız.

2. Küme: Nam

Belli çevrelerde tanınıyorsunuz ve/veya meşhursunuz. Belki, tüm lepidopteristlerin idolü olan, önde gelen bir lepidopteristsiniz. Veya belediye başkanı ya da orta ölçekli bir şehirde meteoroloji uzmanı olabilirsiniz. Hakkında Wikipedia sayfası açılmış hayattaki 1.1 milyon insandan biri olabilirsiniz.

3. Küme: Emekçi Şöhreti

Sizi dünyanın dört bir yanından pek çok insan tanıyor. Markette bir yabancıнын yanınıza gelip size selam verme ihtimali var. Profesyonel sporcu, müzisyen, yazar, oyuncu, sunucu veya internet ünlüsüsünüz. Para kazanmak için uğraşmak zorunda olabilirsiniz fakat mesleğiniz şöhretiniz. Ölürseniz muhtemelen Twitter'da gündem olursunuz.

4. Küme: Hakiki Şöhret

O kadar çok hayran sizi tanıyor ki şöhret adeta bir yük. İnsanlar sizden izin almadan fotoğrafınızı çekiyor ve kendinize ünlü deseniz kimse burun bükmez.

Birisiyle çıkmaya başladığınızda, dergilerde görseniz şaşırılmazsınız. Sanatçısınız, politikacısınız, ülkenizdeki pek çok insanın tanıyacağı bir sunucu veya oyuncusunuz. İnsaniyetiniz öylesine aşınmaya uğramış ki ara sıra yiyecek falan satın aldığınızı görenler “tıpkı onlar gibi” olduğunuza şaşıyorlar. Parayı asla dert etmenize gerek yok fakat evinizin bahçesine görüntülü diafonu olan bir kapı taktırmanız gerekiyor.

5. Küme: İlahilik

Dünyanızdaki herkes tarafından tanınıyorsunuz ve o kadar önemli birisiniz ki artık sizi insan olarak görmüyorlar. Hikâyeniz herhangi bir insanın yaşamına sığamayacak kadar büyük ve dünyevi bedeniniz toprak olup gittikten çok sonra bile hatırlanacaksınız. Bir ülkenin kurucusu, bir peygamber, bir imparator veya bir fikirsiniz. Şu an hayatta değilsiniz.

Bu ölçüğe dikkatle bakarsanız şöhretin her katmanına işlemiş iki farklı nitelik olduğunu göreceksiniz: İlki, sizi tanıyan insanların sayısı. İkincisi, bu insanların size olan bağlılığı. Tarikat liderlerine 5. Küme seviyesinde bağlılık gösterilse de 1. Küme kadar takipçileri olur. Şöhreti bu şekilde düşünmek, ünlü olmanın ne anlama geldiğini fark etmeme, ölçüğün neresinde olduğumu anlamama ve bu konuda ne yapacağıma karar vermeme fazlasıyla yardım etti.

Andy'yle ilk New York Carl videosunu yükledikten sonraki haftalarda ite kaka 3. Küme'ye yükselmeyi başarmıştım. New York'lular beni hâlâ görmezden geliyordu fakat turistik yerlere yakınsam birileri benimle fotoğraf çektiriyordu. Bir keresinde bir kadın yanıma gelip arkadaşımımış gibi sohbet etmeye başlamıştı. Beş dakika kadar sonra, “Sizi tanıyor muyum?” dedim. Meğerse birbirimizi tanıdık-

ğım:zı zannediyormuş çünkü gözü beni bir yerden ısıırıyormuş ve garıp bir durum oluşmasın diye çocuklarının başladığı yeni okulu anlatmaya başlamış.

Bu arada bu, yanlış bir strateji.

Neye harcayacağımı bilemeyeceğim kadar çok para kazanıyordum fakat New York'ta veya Los Angeles'ta hoş bir ev alabilecek kadar da değil. Ayrıca küme ölçeğindeki yerim pek sağlam değildi. Carl hikâyesinin büyüklüğü sebebiyle muhtemelen o ilk videodan ölene dek gelir elde edecektim fakat Hollywood Carl'ı ziyaret etmeden önce kendimi Nam Kümesi'ne hızla düşerken bulmuştum. Kısa süre sonra beni sadece sıkı hayranlar veya daha kötüsü, *tarihçiler* umursayacaktı ve herkes bir zamanlar hayal meyal... birisi olduğumu düşünenekti.

Hollywood Carl videosu bunu değiştirmiş, beni doğrudan 4. Küme'ye oturtmuştu. Ve 3. Küme ile 4. Küme arasında büyük fark var. Fikir yürütmem gerekirse, Amerika'da 3. Küme'de müzik grupları, sanatçılar, yazarlar, politikacılar, sunucular ve oyuncularla falan aşağı yukarı otuz bin ünlü vardır diyebilirim. 4. Küme'de ise muhtemelen beş yüzden az kişi vardır.

O noktada işler hızlanmaya başladı.

Garip, standarttan sapan, öylesine bir olayın parçası olmaktan çıkmış, hikâyenin çok farklı bir parçası haline gelmiştim. Artık bir televizyon programına çıkmak istediğim takdirde Jennifer Putnam dileğimi yerine getirebiliyordu. Bir fikrimin olması bekleniyordu, bende de bol bol fikir vardı. Büyülü Şato, Carl'la ilgili komplo teorilerinin merkezi haline gelmişti ama ben daha büyük ilgi odağıydım. Şato, yarattığı illüzyonu bir süreliğine bozup polisleri içeri almak zorunda kalmıştı fakat kimse bir el bulmamıştı (daha doğrusu bulduklarında söylememişlerdi). Ama ben bir insandım; suç olmadığı takdirde FBI gelip beni arayamazdı ve böyle şeylerle ilgili pek yasa da yoktu. Yetkili birilerinin bizimle iletişime geçeceğini düşünüp duruyorduk fakat kimse bir şey dememişti.

Onun yerine e-postalarımı kontrol eden Robin dünyanı ı dört bir köşesindeki haber ajanslarından videoyu kullanma talepleri alıyordu. Artık sormadan kullanamayacaklarını biliyorlardı. Lisans başına beş bin, on bin, yirmi beş bin dolar istiyordu. Bir medya turnesi planlıyordu fakat kim bilir ne zaman yazmaya zaman bulacağım bir kitabın ön siparişi gibi, pazarlayabileceğimiz bir şey olana kadar yapmamı istemiyordu.

YouTube, Facebook ve Twitter'daki yorumlar küçük, dostane, destekleyici bir topluluğun mesajlarından, hayal edilebilecek en gürültücü, akıl almaz fikirlere evrilivermişti. İrkıma ihanet ediyordum. Aşırı sikilebilir biriydim. Uzaylıydım. Aşırı sikilebilir bir uzaylıydım. Filan falan.

Kulağa korkunç geleceğini biliyorum, ama Maya'yla tam zamanında ayrılmıştık. O gece Andy'yle New York Carl'ı ziyarete gittik. Herkes bizi tanıdığı için sırayı atlayıp insanlarla selfie çektik. Ama artık insanlar kendileri karede yoksa bile benim fotoğrafımı çekiyordu. Biraz huzursuzdum, mesela o sabah daha düzgün makyaj yapmış olabilirdim (evden makyajsız çıkmayan insanlardandım). Ama ben insanları oyalarken Andy gayet rahat tavırlarla ekipmanı kurup kalabalığın ve Carl'ın arşiv olarak kullanmak üzere bir sürü yakın plan görüntüsünü çekebildi.

Carl'lara uzunca bir süre elimizi kolumuzu sallaya sallaya ulaşamayabileceğimize dair bir hisse kapılmıştım, o yüzden elimizde olabildiğince çok kayıt olmasını istiyordum.

"İyi misin?" diye sordu Andy, çektiklerini bilgisayara aktarmak için onun evine gittiğimizde.

"Niye sordun?"

"Eve gitmediğini fark etmemek mümkün değil, ayrıca Maya'yla konuşmuyorsun sanki?"

"Ha, evet, ayrıldık." Bunu söylerken tatsız tuzsuz bir şey yemişim gibi hissediyordum. "23. Sokak'ta bir eve çıkıyorum."

Önce şaşırmış, sonra hiç şaşırmamış gibi baktı.

“Sonra da benimle Carl’ı çekmek ve yabancılarla binlerce fotoğraf çektirmek için dışarı çıktın ama iyisin, öyle mi?”

“Yani, evet?” Beynim kötü yerlere gitmesin diye uğraşıyordum.

“Yorulmuyor musun?”

Bir saniyeliğine, “Korkunç bir insan olmaktan yorulmuyor musun?” demek istediğini zannedip cevap vermekten korktum.

Ama devam etti. “Çok büyük çaba gerektiriyor, ben olsam yapamazdım. Bir sürü insan, hepsine tek tek aynı şeyleri söylüyorsun, aynı şeyleri yapıyorsun. Şakalaşıyorsun, sürekli enerjiksın, rolünden hiç çıkmıyorsun.”

“Gerçekten yorulmuyorum. Doğal geliyor, eğleniyorum, iyi olduğun bir sporu yapıyormuşsun gibi düşün.”

“Eh, iyi olduğun kesin. Giderek de iyileşıyorsun.”

Bir süre bilgisayarla uğraştı, sonra devam etti. “Maya’yla ayrılmanıza üzüldüm. Konuşmak istediğin zaman haber ver.”

Andy’yi niye sevdiğimi tekrar hatırlamıştım.

“Teşekkürler. Bilemiyorum... Hayat belli bir gariplik seviyesine ulaştığında daha da garip şeyler olmasını umursamıyorsun galiba.”

Kıkırdadı ve kendimizi ekrandan seyretmeye başladık.

O gece Andy’de kaldım ama daha fazla kalamazdım. Takılmaya-çağımızı bildiğini anlayabiliyordum ve istediğine dair hiçbir işaret göstermiyordu fakat eninde sonunda işler garipleşecekti ve en iyi arkadaşımı kaybedecektim. Ne garip. Andy Skampt, en iyi arkadaşım.

Eşyalarımı Maya’nın evinden almam gerekiyordu. Hâlâ 9-5 çalıştığı için Robin’le ayarladığımız nakliyeciler eşyalarımı eski evden 23. Sokak’taki yeni eve taşıdılar, böylece Maya’yı görmek zorunda kalmadım. Hem Robin hem Jennifer Putnam medyada daha fazla boy göstermemem gerektiğini sıkı sıkı tembih etmişti. İnsanların, kontrolü ele alabildiğim yerlere; Facebook, Twitter, YouTube, Instagram hesaplarıma gelmelerini istiyorlardı. Bunu stüdyolara gitmeden veya Skype’la bağlantı kurmadan yapabilirdim. Sürekli

bir şeyler paylaşarak takipçilerimi artıracığımı, ayrıca bası kuruluşlarının benimle konuşmaya daha büyük talep göstereceğini söylüyorlardı. Bazı görüşmeler ayarlıyorlardı fakat Carl'a odaklanan kısa röportajlardan ziyade, önemli dergilerde yayımlanacak baş makaleler için beklememi istiyorlardı.

Yeni dairem, Manhattan emlak piyasasının akıl almaz dünyasında yaşamıyorsanız o kadar da göz alıcı sayılmazdı. Manhattan yaşam tarzını, sahip olduğunuz kapı sayısı ile özetleyebilirsiniz. Doğrudan dairenize açılan tek bir kapınız olması pek ideal değildir fakat en azından New Jersey'de yaşamıyorsunuzdur. Öte yandan iki kapı... Sokak kapısı ve banyo kapısı... İşte *lüks hayat* budur!

Robin'in bana tuttuğu dairedeyse *altı kapı* vardı. Hem de dolap kapılarını saymazsanız. Onlarla birlikte toplam sekize çıkıyordu! Sokak kapısı vardı, iki yatak odası için birer kapı vardı, iki banyo için birer kapı vardı ve büyük odanın balkonuna açılan kapı vardı. Büyük odada, toplamı Maya'nın yatak odası kadar olan iki giysi dolabı vardı. Robin bana gösterse tutmasına asla izin vermezdim, o da göstermemişti. Artık ne kadar astronomik bir rakam istedilerse, meblağın altına imzasını atmış, bana adresi göndermişti. Gereğinden de fazla alan vardı fakat hayır diyemememin en büyük sebebi balkondur. Tırabzanın üstünden eğildiğimde doğrudan soğanın karşısındaki Carl'ı görebiliyordum. Bu da bize, gelip geçen herkesi görebilmek gibi harika bir fırsat tanıyordu.

Yani, Flatiron Bölgesi'nde, kapıda 7/24 görevlisi, ücretsiz vale parkı ve spor salonu olan iki odalı bir daireye maddi gücüm yetiyor muydu? Eh... evet...

Aniden kavuşulan başarıyla ilgili mesele, gerçekleştiğini bilseniz de, kontratlardaki tüm sayıları gözlerinizle görseniz de gerçekten paranız olmaması. YouTube analiz sayfası gayet açıklayıcıydı. İlk videodan Andy'yle kişi başı elli bin dolardan fazla para kazanmıştık. İkinci video daha birkaç gün içinde ilkinin rakamlarına yaklaştırmaya başlamıştı. Röportaj ve teliflerden ikimiz de altı haneli bir kazanç

elde etmiştik. Carl, haberleri işgal ettiği her gün rakamlar yükseliyordu ki daha uzunca bir süre haberlerde yer alacağına emindik.

Fakat aslında hiçbir çek gönderilmiyor, (daha teknik bir açıklama yapacak olursam) mevduat hesabına yatırılmıyordu. Daha iki hafta olmuştu ve şirketlerin, ödemelerini çok garip zamanlarda yaptıklarını öğrenmiştim. Sözleşmelerde “altı ila sekiz hafta içinde, ilk dolunayda ve/veya Satürn Başak burcundaydı ancak canımız da isterse” gibi cümleler yer alıyordu. O yüzden bir menajere sahip olmanın bir başka güzel yanı... Jennifer Putnam gelecekteki çeklerin birinden düşülmesi kaydıyla dairenin parasını ödemişti. Her nasılsa, büyük bir olay değilmiş ve iyilik gibi bile görmemeliymişim gibi davranmasından ona borçlu olduğumu çok net anlıyordum. Tekrar.

Taşındığım akşamın, hayatım boyunca kendi başıma uyuduğum ilk akşam olduğundan eminim. Yani kendi yatağında demiyorum, tek başıma kaldığım bir evde diyorum. Kapıdaki görevliye ve kilitlere ve mahallenin gerçekten güvenilir olmasına rağmen korkmuştum. Aynı çatı altında yaşayan iki genç kadının döküntüleriyle dolu küçücük bir daireden, üst üste kolilerin durduğu devasa bir salona ve büyük, boş, mağaramsı yatak odasına geçiş yapmıştım.

23. Sokak trafiğe kapatılmıştı, pencereler de yeni ve çift camlıydı, o yüzden içerisi huzursuz edecek kadar sessizdi. Şehrin seslerini sevmişimdir hep: kornalar, motorlar, matkap sesleri, bağırıp çağırılar. Böyle seslerle büyümemiştim fakat gerçek bir şehirde geçirdiğim ilk geceden sonra seveceğimi anlamıştım. İnsanlığın rasgele patırtıları, akan bir derenin etrafında ötüşen ateşböcekleri kadar huzur veriyordu bana.

Dairenin boşluğu ve sessizliği, hayatımda ilk defa evimde tek başıma uyuduğum bilgisini pekiştiriyordu. Kendim olmayı o kadar şiddetle isterken, bunu yaptığım sırada birilerinin de beni görmesini istediğimi bu sayede fark etmiştim.

Eh, en azından telefonum vardı ve hiç abartısız yüz binlerce insan bana bir şey söylemek istiyordu. Yeni penceremi Instagram’a

koyup herkese Carl'ın tam üstüne taşındığımı bildirdim. İnsanların nerede yaşadığını bilmesinde sorun olmadığını düşünüyordum... artık apartmanımda kapı görevlisi vardı. Annemle babamı, hatta abimi aramayı düşündüm. Bir süredir tek başına yaşıyordu, belki bana tavsiye verirdi. Sonra yatağıma uzanıp Twitter'a bakmaya başladım. Örtüleri yıkamamıştım bile. Eşyalarımın kalanıyla birlikte bir çantaya tıkmış, nakliyeciler her şeyi buraya getirdiklerinde şiltenin üstüne geçirivermiştim. Yan dönüp bildirimlere baktım. Birkaç ünlü içerik üreticisi, hesabımı takibe almıştı. Sonra yanı-ğım, Maya'nın greyfurtlu şampuanı gibi kokan bir yere değdi ve sessizliğin ortasında ağlaya ağlaya uykuya daldım.

Rüyadaki lobideydim. Her şey aynıydı. Müzik, masa, robot, duvarlar, yer. Ancak bu sefer daha da uzun süre kalabilir miyim diye merak ediyordum. O ana kadar rüyayı ne zaman görsem masadaki robotla konuşur konuşmaz sona ermişti. O yüzden robotun yanından geçip arkasındaki kapıya gittim.

Kapının açıldığını ve kimsenin beni durdurmadığını görünce şaşırdım. Şık ve modern bir ofise açılıyordu. İnternet startup'ı gibi değildi, garip resimler veya batari gibi şeyler yoktu, alanın büyük kısmında çalışma bölmecikleri ve karşiki duvarın önünde buzlu camla çevrili konferans odaları vardı. Pencereden dışarı bakınca binanın etrafında, farklı dönemlerden kalma yapılar gördüm. Kulü-beler, kır evleri, yel değirmenlerinin yanında ahşap müstakil evler ve taştan büyük apartmanlar görünüyordu fakat içinde bulundu-ğum tarzda bir gökdelen yoktu. Arazi tepelikti ve pek çok binanın mimari tarzını tanımıyordum.

Dönüp çalışma bölmelerine yürüdüm. Kablosuz bir düz ekran, klavye ve fare masada duruyordu. Sandalyeye oturup fareyi hareket ettirdim. Ekran açıldı. Bembeyaz masaüstündeki tek ikonda "Oyun" yazıyordu.

Üstüne tıklayınca bir resim açıldı. Altıya dört tane kare vardı ve karelerden birinin içi kırmızıydı. Resmi kapayıp tekrar açtım.

Birkaç klavye kısayolu denedim ama bilgisayara başka bir şey yaptıramıyordum. Masayı dikkatle inceledim, klavyeyle fareyi kaldırdım, masanın ve sandalyenin altına baktım ama sıradışı bir şey göremedim.

Bir başka çalışma bölmesine gidip aynı şeyleri yaptım. Açtığım tüm bilgisayarlarda “Oyun” isimli resim vardı. Dünyanın en sıkıcı rüyası buydu herhalde. Ama vazgeçmedim ve açtığım altıncı bilgisayarda resim farklıydı. Kareler aynıydı fakat bu sefer başka bir kare de doluydu ve bu seferki maviydi. Yan masaya geçtim, aynı şekilde iki kare doluydu. İlk masaya dönünce resimde hem kırmızı hem de mavi kare vardı.

Tekrar oturdum. Bir düzen söz konusuydu fakat anlayamıyordum. Rüyada bilinçli kararlar almam garip gelmiyordu ve Rüya'dayken hiç böyle hissetmeyecektim. Uyandıktan sonra garip geliyordu ama oradayken asla.

Her neyse, vazgeçtim. Bu rüyanın aptalca olduğuna ve uyana-
cağıma ve rüyayı bitireceğime karar vermiştim. Daha önce bunu lobideki robotla konuşarak yaptığımdan, geri döndüm. Tam kapıya giderken odaya son bir kez bakmak için dönünce görüverdim.

Çalışma bölmecikleri altıya dörtlük bir düzende yerleştirilmişti.

O noktadan sonrası kolaydı. Kareler, gitmem istenen bir sonraki masanın yerini gösteriyordu. Kırmızı kareyi temsil eden masadan sonra mavinin temsil ettiği masaya kolayca gittim. Hop, turuncu bir kare ortaya çıktı, ben de turuncuyu temsil eden masaya gittim, sonra mor, sonra yeşil, sonra pembe, sonra kırmızı ve en sonunda biri hariç tüm masalara gitmiştim.

Ona da oturduğum sırada harika bir şeyler olabileceğini düşünüyordum. Fakat olmadı. Dosyayı açtım ve kareler yerine bir cümle vardı: “Havalı lale adam.”

Resepsiyona koşar adımlarla gittim. Carl'la mı tanışacaktım? Masadaki robot bana müthiş bir ödül mü verecekti? Freddie Mercury Sekansı'nı çözdükten sonra diğer sınavı da bu kadar çabuk mu geçmiştim?

"Merhaba," dedi, yaklaştığımda.

"Merhaba, evet," dedim çabucak. "Carl'ı görmeye geldim."

"Parolanız var mı?"

"Havalı lale adam."

Ve uyandım. Öfkelenmiştim. Tabii ki sonunda bir şey çıkmayacaktı, ne bekliyordum ki? Rüyaydı işte. Hem fiziksel hem duygusal açıdan bitap düşmüştüm. Hayatım karman çorman olmuş, kıtır kıtır doğranmış, yenmiş, yutulmuş, tükürülmüştü. Garip rüyalar görecektim tabii. Üstüne üstlük, o lanet olasıca şarkıyı söylüyordum. Fakat bu sefer sözleri vardı. "Altı, yedi, altı, dört, beş, F, sıfır, sıfır, dört, D, altı, bir, yedi, dört."

Şarkıyı söyleyerek, saçma olduğunu bilerek ama umursamayacak kadar yorgun ve hayal kırıklığıyla uykuya daldım.

Ertesi sabah hükümet, ABD'deki tüm Carl'ların etrafındaki bölgelerin kapatılacağını açıkladı ve sebep olarak ne olduğu anlaşılmayan, ufak bir kamu sağlığı meselesini öne sürdü. Tüm sokak kapatılacaktı. Bölgede bulunan şirketlerin uğrayacağı tüm zarar devlet tarafından karşılanacaktı. Sadece sokakta oturanların girmesine izin verilecekti (ki yaşasın, çünkü bunlara ben de dahildim).

Ancak Carl'ın uzaylı olduğunu dile getirmemişlerdi.

Her halükârda spekülasyonlar havada uçmaya başladı ve Carl uzmanına en yakın şey ben olduğumdan, olayla ilgili ne zaman az çok mantıklı bir şey paylaşısam takipçilerim pathlıyordu. Sakindim ve herkesten çok şey bildiğime dair dikkatle ipuçları veriyordum oysa ki artık baklayı ağzımdan çıkardığım için, pek bir şey bilmiyordum... Benim canım baklalarım. Aklınızda olsun: Benimki gibi baklalarınız varsa, benden daha dikkatli davranmanız iyi olabilir.

Fakat bir anda yepyeni bir baklam olmuştu.

O sabah Robin gelmiş, neden şirket kurmam gerektiğini anlatmaya çalışıyordu. Vergilerden, mükellefiyetten, sigortalardan, ipoteklerden filan bahsediyordu ve hepsinden nefret etmiştim. Başka bir şey düşünmemeye çalışırken kısık sesle mırıldanıyordum ki Robin konuşmayı bırakıp tenim morarmış gibi bakmaya başladı.

“O şarkıyı nerede duydun?” diye sordu. Ondan beklenmedik bir şeydi. İlişkimizi profesyonel seviyede tutmaya kendini o kadar adanmıştı ki işle alakasız soru sormasına şaşırılmıştım resmen.

“Galiba rüyamda kendim uydurdum. Çok acayip, değil mi?”

Önceden tenim morsa, artık eriyik lava dönmüş gibi bakıyordu.

“İyi misin?”

“Rüyayı biraz daha anlatsana.”

“Yani, şey, garip biraz. Benzer rüyayı dört kere gördüm. Şık bir ofisin lobisindeyim...”

Cümlemi o bitirdi: “...robot bir resepsiyonist var ve akla takılan bir şarkı çalıyor, şu demin söylediğin şarkı.”

“Nasıl bilmiş olabilirsin ki?”

“Aynı rüyayı günlerdir görüyorum, April. Robotla ne zaman konuşmaya çalışsam...”

Bu sefer cümlesini ben bitirdim: “...parola istiyor ve parolan yoksa uyanıyorsun.”

“Parolan yoksa mı?”

“Evet!” Heyecanlanmıştım. Robin'den fazlasını biliyordum. “Rüyada bir bilmece çözdüm, bana bir parola verdi. Resepsiyoniste gittim, sonra şarkının sözleri aklıma takıldı. ‘Altı, yedi, altı, dört, beş, F, sıfır, sıfır, dört, D, altı, bir, yedi, dört.’”

“Bu...” Devam etmesine gerek kalmadı.

“Andy ve Miranda!” diye bağırđım.

“Ne?”

“Los Angeles'tayken Andy de aynı şarkıyı mırıldanıyordu,” dedim, aramak için telefonumu alırken. İki kez çaldıktan sonra açtı.

“April,” dedi.

“Bekle, konuşmaya Miranda’yı da ekleyeceğim.” Ekle im.

“Alo?” dedi Miranda.

“Bir şey soracağım, şık bir ofis lobisinde, robot resepsiyonistin size parola sorduğu, arka planda akla takılan bir müzik çalan bir rüya gördünüz mü hiç?”

Fazla sessizdiler.

“Bu...” dedi Miranda.

Birkaç saniye geçtikten sonra Andy konuştu. “April...”

Onlar algılamaya çalışırken hiçbir şey söylemedim.

“Nasıl yani!” diyebildi Andy sonunda.

“İkiniz de bu rüyayı gördünüz.”

“Evet,” dediler, aynı anda.

Heyecan ve korkudan yerimde duramadığım, uzunca bir sessizlik oldu.

“Hoparlör açık, Robin yanımda, o da görmüş. Resepsiyonun olduğu yerden hiç çıktınız mı?”

Çıkmamışlardı. Onlara bilmeceyi ve garip harf ve sayı dizisini söyledim.

“Bir anda çok fena uyuyasım geldi,” dedi Andy.

“April, kodu tekrar edebilir misin?” Telefon hoparlöründen Miranda’nın sesi tiz geliyordu.

“Altı, yedi, altı, dört, beş, F, sıfır, sıfır, dört, D, altı, bir, yedi, dört.” Aklıma öyle bir kazınmıştı ki bir kere bile takılmamıştım.

“Onaltılık sanırım.”

“O ne?” dedi Robin.

“Onaltılık sayı sistemi. Yani, normalde kullandığımız rakamlar onluk tabanda. Onaltılık sistemse on altılık tabandadır. Bilgisayar programlamada on altıya kadar her rakam farklı bir sembolle karşlanır. Yani sıfır, bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz, dokuz, A, B, C, D, E, F.”

“Ne?” dedim.

“Anlatması biraz zor,” diye karşılık verdi. “Bilgisayarların iletişim kurmasının basit yollarından biri. Daha iyi bir yöntem çünkü on altı ikinin dördüncü kuvveti ve bilgisayarlar ikili sistemde çalışıyor.”

“Hâlâ anlamıyoruz fakat sana inanıyoruz,” dedi Andy.

“Peki, sanırım şu an en önemli soru, bunun sadece bizim başımıza mı geldiği,” dedim.

“En yorgunumuz kim?” diye sordu Robin.

Miranda, “Muhtemelen April’dir,” dediği sırada Andy, “April,” derken, “Ben mi?” dedim.

“Evet, muhtemelen aptalca bir soruydu. April, uyuyabilir misin?”

“Yani, neredeyse her fırsatta.”

“Tamam, senin için bu. Ne bulacaksın bak bakalım. Biz de başka kim bu rüyayı görüyor ve ne anlama geliyor diye biraz araştırma yapalım. Hâlâ imkânsız gibi geliyor.”

“Hemfikirim,” dedi Miranda.

“Oysa hale bak!” diye ekledi Andy.

“Peki, ben yatıyorum! Herkese kolay gelsin!”

Ortaokulda ve lisede, insanların kaybolan evcil hayvanlarını bularak harçlık paramı çıkarırdım. Kuzey Kaliforniya’daki kasabamızda yaklaşık elli bin kişi yaşıyordu, çoğu da birkaç kilometrekarelik bir alanda oturuyordu. Humane Society gönüllüsüyken başlamıştım. Köpekleri yürüyüşe çıkarır, kafesleri dezenfekte eder, tuvaletleri temizler, hayvanlarla “sosyalleşirdim” (oyun oynardım yani). Bayağı iyi bir işti ama para kazandırmıyordu.

Barınağa sık sık bir kedi veya köpek gelir, aynı gün biri hayvanını sormak için arardı. Evcil hayvanı sahibiyile kavuşturmak harika bir histi. Fakat pek çok arayanın da hayvanı bizde olmuyordu. Çok üzülüyordum. Barınak çalışanları çok karışmamamı tavsiye ediyordu fakat dışarıda bir yerde, bir verandanın altına sığınmış, belki yaralanmış veya hasta olmuş ama kesinkes korkmuş bir evcil hayvan olması düşüncesine katlanamıyordum. Hayvanların sahip-

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

leri de ayrı bir konuydu, genelde çocuklar da söz konusuydu. Bu insanlar evcil hayvanlarını geri almak için her şeyi yapardı, para ödülü vermek dahil.

Evcil hayvan dedektifliği gerçek bir iş gibi görünmeyebilir fakat internette araştırmıştım ve gayet de gerçek insanlar tarafından yapılıyordu. Birkaçına e-posta atıp okul projesi yaptığımı söyleyerek işleriyle ilgili daha çok bilgi alabilmek için onlarla görüşmüştüm. Bir kadın açık açık, profesyonel bir evcil hayvan dedektifi olmanın püf noktasının hayvanı bulsanız da bulmasanız da para talep etmek olduğunu, hayvanın öldüğünü keşfettiğiniz takdirde bile paranızı istemeniz gerektiğini söylemişti. Bu sık karşılaşılan bir durumdu. Hayvanlar bir yerlere düşüyor veya sıkışıp kalıyor, aklıtan ölüyor ya da rakun veya tilki kapanlarına giriyor, ama en çok da arabaların altında eziliyorlardı.

On dört yaşındaydım, yani gün başına falan para almıyordum fakat bırakılan numaraları arıyor, hayvanı aramaya başlayacağımı, diri veya ölü bulduğum takdirde ödül talep edeceğimi söylüyordum.

Genellikle çok sıkıcı bir işti. Hayvan hakkında olabildiğince şey öğreniyordunuz; davranış kalıplarını, korktuğu şeyleri. Sonra kalabalık sokaklarda en kötü şeyin gerçekleşmediğini umarak dolanmaya başlıyordunuz.

Genellikle vakalar sıkıcıydı ve hayvanları canlı bulmayı başarmak, aldığım iki yüz dolarlık ödülден daha değerliydi. Gerçi dürüst olayım, iki yüz dolar benim için bayağı büyük olaydı. Öte yandan, gerçekten ilginç vakalarla da karşılaşmıştım; ipuçları, tuhaf tipler ve dram dolu olaylarla. Kayıp hayvanların şaşırtıcı bir kısmı bir arkadaş veya aile bireyi tarafından, bir çeşit intikam amacıyla kaçırılmış oluyordu.

Karşılaştığım en garip vakayı çözmek aylarımı almıştı. Andrea Vander'ın Maine Coon cinsi kedisi Bitter'in günün birinde gidip kendisine başka bir aile bulduğundan yüzde doksan emindim. Genellikle gezmesi için sokağa bırakılan kedilerde bu sık görü-

lür; daha çok sevdikleri birilerini bulurlar ve evlerine dönmezler. Andrea Vander pek sevilesi bir insan değildi ve kedi olsam muhtemelen ben de kendime yeni bir ev bulurdum. Fakat yaklaşık bir kilometre çapında tüm evlerin kapısını çalmış ve Bitter'in izini bulamamıştım. Bir gün Vander'in evindeyken durumun umutsuz vaka olduğunu kabullenmek üzereydim ki yirmili yaşlarında bir kadın yiyecek siparişi getirdi.

Andrea Vander verdiği siparişin parasını gözlerimin önünde tek tek sayıp tek kuruş bahşış bırakmadı.

Kurye gittikten sonra Bayan Vander'e, "Yiyecekler güzel görünüyor," dedim. "Sık sık sipariş veriyor musunuz?"

"Her gün veriyorum," dedi.

Ertesi gün aynı restorandan yemek sipariş ettim. Aynı kurye kapıma geldi, ben de onunla bir anlaşma yaptım. Bitter yirmi dört saat içinde kapımda belirirse ağzımı açmayacak veya eyleme geçmeyecektim. Ancak bu gerçekleşmediği takdirde, beni mahallesinde sorular sorarken bulacaktı.

"Çok korkunç bir kadın!" diye sızlandı.

"Şişşt..." dedim, tavsiye verircesine.

Bakın, çok büyük bir olay gibi görmeyebilirsiniz fakat Bitter evine döndü, ben iki yüz dolarımı aldım, herkes mutlu oldu.

Bu hikâyeyi anlatıyorum çünkü on altı yaşında kendimi hayli başarılı bir dedektif addediyordum. Yirmi üçümde daha da iyi olacağıma inancım tamdı. Freddie Mercury Sekansı'nı kimsenin haberi bile yokken çözmüştüm. Tabii ki yardım almıştım fakat iyi bir dedektif böyle yapardı zaten. Kendimle bayağı gurur duyuyordum.

O yüzden bir saat boyunca bir o yana bir bu yana dönüp durduktan sonra nihayet uyuduğumda doğrudan Rüya'ya dalmaya hazırdım. Binanın keşfedebileceğim kısımlarında dolanarak işe başladım, sadece resepsiyonistten uzak duruyordum çünkü insanı uyandırmakta üstüne yoktu.

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

Bilmece odasına açılan kapı, resepsiyonun olduğu zalandan çıkmamı sağlıyordu fakat başka bir kapı vardı: karşı duvardaki asansör. Başta düşünmemiştim fakat ofise girebildiysem onu niye denemeyecektim ki?

Aşağı düğmesine bastığım anda asansör kapısı açıldı. Sıradan bir asansördü, düğmelerin sayısı haricinde hiçbir özelliği yoktu. Düğmeler kapının iki yanında, uzanamayacağım kadar yukarılara çıkıyordu. Yukarı çıkmayı düşündüm fakat çoktan aşağı düğmesine bastığım için zemin kata inmeye karar verdim. Tuhaf şehre pencereden bakmıştım; dışarı çıkabilecek miyim, görmek istiyordum.

Asansör kapıları şık bir iş merkezinin devasa lobisine açıldı. Hepsi farklı görünse de aynılar aslında. Bunda da zemin mermerdi, tavan on metre yukarıdaydı. Masalarda çiçek aranjmanları, güvenlik görevlisinin bankosu, duvarlarda resimler ve alanın tam ortasında her şeye tepeden bakan iki kat büyük bir Carl.

Eh, bir gizem çözülmüştü. Bunun bir şekilde Carl'la alakasız bir gizem olma ihtimali tamamen ortadan kalkmıştı.

Dikkat çekecek kadar eksikliği hissedilen tek şey insanlardı. İş merkezi lobileri insan doludur, hareket eksik olmaz. Burası gerçeklikten sökülüp bir tür müzeye yerleştirilmiş gibiydi: "Yirmi birinci yüzyılın başlarından kalma klasik bir iş merkezi lobisi tasarımı ve dekoru görmektesiniz. Taş işçiliğinin yanında özenle sergilenen çiçek aranjmanları göze çarpıyor. Sert ve yumuşak, kalıcı ve geçici iç içe, ancak ikisi de maliyetli ve alanı paylaşanlara üst sınıf bir lüks duygusu veriyor."

Aslında daha sonraları Rüya'daki tüm peyzajların bir tür üç boyutlu görüntü; içinde bulunmak için değil, seyretmek için inşa edilmiş yerler olduğunu düşünecektim.

Her neyse, keşfetme isteğimi bastırıp devasa alanda dolandıktan sonra kapıdan dışarı çıktım. Dışarıya yine muazzam bir sükûnet hâkimdi fakat birbiriyle çelişen tarzlar insanın üstüne üstüne geliyordu. Sokağın tam karşısında Arby's vardı ama sıra

sı a dükkânın arasına sıkıştırılmış bir Arby's değil, etrafında ot-parkıyla tek başına duran müstakil bir Arby's. Yanında, diz boyu otların ortasında ahşap kiliseye benzeyen bir bina göze çarpıyordu. Çatısında haç yoktu fakat padavraları ile binanın önündeki çift kanatlı kapılardan bir tür ibadet yeri olduğu anlaşıyordu.

Binaların hiçbiri tek başına garip durmuyordu; sadece birbirlerinin bağlamından olabildiğine farklıydılar, hele ki demin çıktığım devasa mermer lobi düşünülecek olursa. İş merkezine bakmak için döndüm. New York'ta birkaç yıl yaşadıktan sonra kafanızı kaldırıp bakmaz oluyorsunuz fakat bu sefer başımı kaldırıncı demin çıktığım binanın bir sonu olmadığını, göz alabildiğine yükseldiğini gördüm. Daha da yukarıyı görmek için başımı arkaya attıkça atıyordum. Aniden dengemi kaybedip yalpaladım ve uyandım.

Telefonum çalıyordu. Arayan Andy'ydi.

"Niye uyandırırıyorsun beni, deli misin! Binadan çıkmıştım. Koskoca bir şehir var. Arby's bile gördüm!"

"Evet, biliyorum. Gören sırf biz değilmışız, üstelik yayılıyor. Hem de çok hızlı."

ONUNCU BÖLÜM

“Çözdüğün sekans var ya... sekanslardan biriymiş... resepsiyonistin katındaki çoktan çözülmüş ama kendi başına yapman da bayağı iyi.”

“Ne? Lanet olsun, Andy, kafana göre konuşmadan önce açıklamak yapman gerekiyor.” Hâlâ uykuluydum.

“Rüya diyorum, bir sürü garip bilmece, bulmaca ve ipucuyla doluymuş. Nasıl olduysa görememişiz ama internette onlarca forumda konuşmaya başlamışlar bile. Senin çözdüğün ilk çözülenmiş... ilk kim çözdü kimse bilmiyor. Çok acayip bir durum çünkü rüya olduğu için insanlar sadece kendilerinin görmediğini başta anlayamamışlar. Fakat artık bir sürü insan şehre çıkıp bilmeceleri çözüyormuş. Hatta wiki sayfası, reddit başlığı ve bir sürü sohbet odası açılmış.”

Bu bana fazlasıyla koymuştu. Yani reddit başlığı değil, geride kaldığım gerçeği. O kadar uzun süre rakiplerimin önündeydim ki. Henüz çözemediğim... *çözmüş olmam gereken* şeyleri tüm dünyanın bilmesi... O sırada henüz anlamadığım sebeplerden huzurumu bozuyordu.

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

“Bir saniye, biri daha arıyor.” Jennifer Putnam’dı. Telefonu aç t m.

“Rüya’yla mı ilgili?” diye sordum.

“Hem öyle hem değil,” dedi, müthiş bir ciddiyetle.

“Bugün birkaç programa katılmak istiyorum... Robin’le konuşabilir misin? Bir de Rüya konusunda bilgi edinmem lazım.”

“Tamam, ben hallederim. Bu arada, Başkan seninle görüşmek istiyor.”

On saniye sessizlikten sonra netleştirebilmek için sordum: “Amerika Birleşik Devletleri’nin başkanı olan başkan mı?”

“Ta kendisi. Biraz sonra arar.”

“Niye?” Aniden *sakinleşmişim* ki bu çok acayipti.

“Beyaz Saray’dan arayıp telefon numaranı istediler, ben de bu kadarını biliyorum. Keşke başka şey söyleyebilsem. Sana iyi şanslar diliyorum, April. Bu, harika bir şey. Sana şampanya göndereceğim.”

“Votka limon tercih ederim.”

“Eh, daha klas şeylerin tadına varman için bir fırsat olur belki. Ben kapatıyorum ki arayabilsinler. Görüşürüz, April.”

Andy’ye döndüm.

“Rüya hakkında bildiğin her şeyi anlat,” dedim. “Çabuk!”

“Dileğiniz benim için...”

“ÇABUK!” diye araya girdim.

“Off, April, tamam. Rüya’yı üç gündür görenler varmış ama çoğu tek bir kez görmüş. Miranda’yla biz dört gündür görüyoruz, o yüzden Hollywood Carl’la uğraştığımız sırada başlamış olabileceğini düşünüyorum. Kimse nasıl yayıldığını bilmiyor fakat herkeste aynı başlıyor. Ofisin lobisinde, aynı müzik çalıyor, aynı robot resepsiyonist var. Herkes aynı soruyu sormuş, başka diller konuşanlar kendi dillerinde sormuşlar fakat soruyu sorduğunda parolan yoksa elin boş uyanıyormuşsun.

“Uyandıktan hemen sonra uyursan Rüya’yı tekrar görmüyorsun. Bir süre uyanık kalırsan görebiliyormuşsun.

“İş merkezinin dışında yüzlerce hatta binlerce bina varmış. İnsanlar kataloglamaya çalışıyormuş fakat biraz karmaşık bir iş çünkü şehir aşırı büyükmüş. Binaların hepsi farklı dönemlerden ve tarzlardanmış, bazılarının da gerçek dünyada benzerleri varmış. Başlangıç noktası olan iş merkeziyse kesinlikle gerçekçi değilmiş. Devasa bir binaymış, iki yüz kattan yüksekmiş, Burc Halife’den de yüksekmiş.

“Her binada en az bir bilmece olduğunu düşünüyorlar. Belli bir dil veya Shakespeare veya garip bir tür İran spor dalını falan bilmiyorsan bazılarını çözmek imkânsızmış.

“Fakat bilmeceyi çözdüğünde bir parola buluyormuşsun ve binadaki resepsiyoniste söylediğinde harf ve sayı dizisi öğreniyormuşsun, bunun da onaltılık sayı sisteminde olduğunu düşünüyorlar.

“Miranda’nın dediği gibi, onaltılık sistem bilgisayar programcılığında kullanılıyormuş. Sıfırdan dokuza kadar tek haneli on sayı var ya, sonra on rakamının yerine bir koyup baştan başlıyoruz ya hani?

“İuu...”

“Hani dokuzdan sonra rakamlar iki haneli oluyor ya?”

“Evet,” dedim, neye evet diyorum ondan bile emin değildim.

“İşte bilgisayarlar her nedense on rakamından hoşlanmadıkları için, off, Miranda anlatsa daha iyi olacak ama temel olarak, on rakamına gelince çift haneye geçmektense onaltılık sistemde çift haneye on altıda geçiliyor işte. Dokuzdan sonrakiler harf... A, B, C, D, E, F. Yani sıfırdan on beşe gitmek yerine, sıfırdan F’ye gidiyorsun. On altı da on oluyor.”

“Peki?”

“Her neyse, bilmeceyi çözdüğünde aldığın parola sayesinde öğrendiğin sayı dizilerinin onaltılık sistemde olduğunu ve doğru sırayla bir araya getirilip doğru bilgisayara girildiği takdirde bir programa dönüşeceğini ve o programın bir şeyler yapacağını veya bir tür bilgiyi açığa çıkaracağını düşünüyorlar. Yürüttükleri fikir bu yönde.”

“Bu kod dizilerinden ne kadar var?”

“Hiçbir fikrim yok. Yüzlerce, belki binlerce.”

“Binlerce mi?!” dedim. “Binlerce parola mı var yani? Her akşam bir tane bulsan, hepsini bulman yıllar sürer!”

“Olabilir ama insanlar çoktan onlarcasını çözmüş durumda ve birbirleriyle paylaşıyorlar. Aralarından biri –takma adı Mırlertarya– tek başına altısını çözmüş.”

Yüreğim ağzıma gelmişti fakat hiç ses çıkarmadım, Andy de devam etti. O takma isim... tanıdık.

“Bir kişinin bunu yalnız başına yapması mümkün değil. İnsanlar kendilerine pay çıkarıyorlar tabii, fakat çözülmüş bilmece-lerin, nerede bulunduklarının ve çözüldüyse ortaya çıkan kodların listelerinin olduğu bir Wikipedia sayfası bile açılmış.”

“Ne güzel yapmışlar,” diyebildim.

“Evet, herkes bilgiyi bizim gibi kendine saklamıyor anlaşılan.”

Telefonum çınlayınca zaten hızlanmış kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

“Tamam, teşekkürler Andy. Kapamam lazım.” Diğer aramaya geçtim.

“Alo?” dedim, telefonumun ekranında doğru yere bastığıma dua ederek.

“Başkan’ı bağlıyorum,” dedi bir kadın. Ardından ölümcül bir yirmi beş saniye geçti.

Nihayet hattın bağlandığını belirten tıkırtının ardından hiç şüpheye yer bırakmayacak sesiyle Amerika Birleşik Devletleri Başkanı konuştu: “April May, bu kadar kısa süre içinde benimle görüştüğün için teşekkür ediyorum.”

“Rica ederim, sayın başkan,” dedim.

“Ah, aferin sana, protokolü öğrenmişsin.” Kadının sesinden, sırtıttığını anlayabiliyordum. “Yüz yüze görüşmemiz mümkün olmadı için özür diliyorum ancak şu anda vaktimiz bir hayli dar. Bazı

lonuları açıklığa kavuşturmak üzere on dakika sonra televizyona çıkacağım fakat evvelinde seninle görüşmek istedim.”

“Harika,” dedim, ne diyeceğimi bilmediğimden.

“Böyle düşünmene sevindim.” Kendinden emin, etkileyici, az ama öz konuşuyordu. “Öncelikle, seni azarlamak niyetinde değilim ancak bu hafta sergilediğin davranışlardan tam anlamıyla memnun olduğumu da söyleyemeyeceğim, bunu bil.”

Endişe verici bir haberdü. bu.

“Çok özür dilerim, sayın başkan, ne yapmam gerekirdi?” diye sordum, gerçekten bilmiyordum.

“Tuhaf karşılayabilirsin fakat benimle iletişime geçmen gerekirdi.”

“Nasıl yani?”

“Bu bir demokrasi, April. Vatandaşlarımızın parlamentodaki temsilcilerine erişim hakkı var. Bu şartı gerçekleştirmek kimi zaman zor olabiliyor ancak senin bana oldukça hızlı ulaşabileceğine eminim. Araman çok makbule geçerdi.”

“Cidden mi?” diye sordum.

“Cidden,” diye cevapladı soğuk soğuk. “Artık olan olmuş ama gelecekte bir uzaylı yaşam formundan ve dünya halklarına gönderdiği mesajdan haberdar olur da bu bilgiye dayanarak harekete geçmeyi planlarsan, böyle bir eylemi gerçekleştirmeden önce yaşadığın ülkenin hükümetini durumdan haberdar etmen daha iyi olur. Hatta şu an elinde başka bir bilgi varsa benimle paylaşman da uygun olacaktır.” Öyle bir “uygun” demişti ki alt anlamının “hukuki yükümlülük” olduğunu düşündürüyordu.

Pencereden dışarı bir an bakıp başka bir şey bilip bilmediğimi düşündüğüm sırada aniden ve ilk defa Dünya’nın geri kalanıyla eşit şartlarda olduğumuz sonucuna vardım. Sonra telefonum bipledi. Biri daha arıyordu. Annemle babam. Meşgule verdim. “Şey, her-kese mal olmamış bir şey bilmiyorum şu an,” dedim, belki azıcık yalan söyleyerek. Rüya’yı ilk ben gördüğüm için sebebi olduğumu

da biliyordum fakat başkaları da bu kadarını tahmin ediyordu, ayrıca bunu itiraf etmek istemiyordum açıkçası.

“Peki, Rüya hakkında herhangi bir şey biliyor musun, nasıl işlediğini veya ne anlama geldiğini mesela?”

“Bilmiyorum. Hiç olmaması gereken bir şey aslında,” dedim.

Buna karşılık vermeden devam etti. “April, iyi bir insan olduğuna inanıyorum. Birtakım tartışmaya açık kararlar aldığını düşünüyorum ancak Carl’larla ilgili yazdıklarının bir kısmını okudum ve beğendim. Rahatlıkla ortalığı kızıştıracak tehlikeli sularda ilerleyebilecekken sakın ve akli başında olmanı takdirle karşılıyorum. Bunun haricinde, herhangi bir şey keşfettiğin takdirde hemen aramanı istediğim bir telefon numarası vereceğim sana. Bu işin tam merkezinde gibisin. Aynı takımda olmamız benim için çok önemli.”

Her nasılsa son cümlesi hem harika bir hediye hem de fazlasıyla tehditkâr gibi gelmişti.

“Teşekkür ederim, sayın başkan,” dedim, sesim hafifçe titreyerek. “Size bir soru sorabilir miyim?”

“Cevap taahhüt etmiyorum.”

“Tabii ki,” dedim. “Şey diyecektim, yani bu mümkün mü? Tüm bunlar. Siz...” Korkuyor mu diye sormak istiyordum. *Benim* korkmam gerekir mi diye. Herkesin gözünde, kararlı bir portre çiziyordum. Bir yola baş koymuştum, geri adım atmayacaktım. Fakat zihnimin gerilerinde imkânsız bir rüyaya yakalandığımı ve çoğu uzaylı filminin savaşıyla sona erdiğini biliyordum. Ancak bir şey demedim.

“April, cevabımı beklemen gerekecek. Sen de herkesle birlikte duyacaksın. Şimdi kapamalıyım. Seninle yüz yüze de görüşmek isterim. Yakın zamanda ayarlayabiliriz umarım,” dedikten sonra kapadı.

Şaşırtıcı bir şekilde Andy hâlâ öteki hattaydı. Ona geçtim.

“İNANNNMIYORUMMMM,” dedim.

“Demin ne yaşandı?” diye sordu, heyecan ve şaşkınlık dolu bir sesle.

“Başkan’la konuşmakla kalmadım, bir de kendisi lise müdürümmüş gibi beni azarladı. Neden uzaylı bir robotla takılmaktan daha garip geliyor bilmiyorum ama kesinlikle daha garip.”

“Neye kızmış?”

“Eh, vasıflı ve yetkili birilerinin karar vermesine izin vermek yerine uzaylılarla kendimiz iletişim kurup ülkemin ve türümün ve gezegenimin adına onlara hediyeler sunmamıza falan işte.”

“Böyle söyleyince gayet mantıklı geliyor. Hapse mi girecekmışız?”

“Hah. Hayır. Fakat böyle bir şeyi tekrarlırsak çok güçlü düşmanlar edineceğimiz hissine kapıldım.”

“En güçlüleri,” diye karşılık verdi Andy.

“Sanırım abartı sayılmaz,” dedim. “Televizyona çıkıp Carl’larla ilgili bir konuşma yapacağını söyledi. Bir yerlerde gösteriyorlardır herhalde.” Dizüstü bilgisayarımı açtım ve evet, insanlar yapılacağı bir saat önce açıklanmış konuşmayı bekliyordu.

Konuşma başlayana kadar Andy’yle telefonda kaldık. Sonra da kapamadık; birlikte sessizce oturduk, birbirimizin konuşmayı dinlemesini dinledik.

Başkan’ın değindiği noktalar akıllıcaydı. Öncelikle herhangi bir tehlike olmadığı konusuna açıklık getirmek istiyordu. Sağlıkla ilgili endişeye mahal verecek bir şey yoktu ve Carl’lar hiçbir tehdit unsuru teşkil etmiyordu. Rüya, gezegenin dört bir köşesindeki insanların birlikte çalışmaları için sunulmuş zararsız bir çağrı gibi görünüyordu. Carl’ın eli hâlâ kayıptı ve Büyülü Şato işbirliği yapmıştı. Ardından diğer ihtimalleri nasıl eleediklerinden bahsetti ve vurucu kısmı sona bıraktı: Carl’lar aslında kaldırımda durmuyor, kaldırımın birkaç mikrometre üstünde duruyordu; katiyen kıpırdamıyorlar, ne tür bir kuvvet uygulanırsa uygulansın hareket ettirilemiyorlardı. Oakland’dakinin altını kazmışlardı. Carl, daha önce kaldırımın bulunduğu alanın hemen üstündeki yerinden hareket etmemişti.

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

İnsanlık tarihinde harika bir şeye şahitlik ediyormuşuz gibi lanse etti, Carl'ların gizemlerini çözmek için hükümetin canla başla çalıştığına güvence verdi ve tüm insanlığın Rüya'nın gizemini çözmek için bir araya gelmesi gerektiğini söyledi. Başarılı bir konuşmaydı. Hemen hemen herkes için ani bir gelişmeydi ancak benim için değil. Benim için yavaş ve giderek büyüyen bir his gibiydi; kanser teşhisi konmuş köpeğinizin bir yıl sonra ölmesi gibi. Bu gerçeği bir yanıyla kabullenmiştim. Fakat yine de köpeğim ölmüştü ve ölmemiş olmayacaktı asla. Gerçekleşmişti, resmiydi, Amerika Birleşik Devletleri Başkanı onaylamıştı, bilimcilere danışılmıştı: Carl'lar uzaylıydı ve evrende yalnız değildik.

“Hasiktir,” dedi Andy, sonrasında.

“Hasiktir,” dedim, teyit edercesine.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Pekâlâ, bu noktada anlatılacak çok şey var. Önce altı ay kadar geçmişe gidelim. Banyodan çıkıyordum ve Maya dizüstü bilgisayarına bağladığı çizim tabletiyle yatağımdaydı. Omzunun üstünden bakıp, “Ne üstünde çalışıyorsun, çok tatlıymış,” dediğim anda bilgisayarının ekranını çat diye kapatıverdi. “Yuh! Özür dilerim, gizlice bakmak istememiştim.”

“Yo, sorun değil. Sadece...”

Bu daha önce hiç olmamıştı. Maya benim için açık bir kitap gibiydi.

“Yoksa bir... sırrın mı var?” dedim, müthiş bir keyifle.

Bana önce rahatsız olmuş gibi baktı, ardından heyecanlandığını gördüm.

“April...” Yüzüne yavaşça bir gülümseme yerleşti. “Var.”

Sonra aniden, altı ay sonra, kız arkadaşımın *tamamen farklı bir hayatı* olduğunu keşfedecektim.

Daha önce de söylediğim gibi, Maya harika bir illüstratördür. Kaligrafi çalışmaları harikadır, öte yandan çok güzel karakter tasarımı yapar ve uzmanlık alanı kedilerdir. On beş dakikada falan

otuz tane birbirinden farklı çok sevimli kedi çizebilir. İlk gördüğümde, ortaokuldan beri o minik tüy yumaklarını tasarladığımı bilmiyordum. Ortaya çıkan son ürün hem şık hem de çok tatlıydı. Kafaları nerede bitiyor, vücutları nerede başlıyor belli değildi ve her biri aynı görsel öğelere sahip olsa da bambaşka görünüyordu.

Üniversitede onu pek iyi tanımadığım sıralarda iki hobisini (tatlı kediler çizmek ve geç kapitalist finansallaşmayı eleştirmek) anti-kapitalist kedilerle ilgili *Mırletarya* adında bir internet çizgi romanına dönüştürmüştü. Bayağı bir takipçi toplamıştı ve takipçilerin maddi desteği ile tişört satışlarından elde ettiği gelir sebebiyle çizmeye devam etmesi gerekiyordu. Fakat hem profesyonel hem kişisel sebeplerden, *Mırletarya*'nın gizli bir proje olmasını seviyordu. İçerik üretmek ama üstünde hak iddia etmemeye veya onu kullanarak diğer sosyal medya hesaplarının reklamını yapmaya şimdilerde burun kıvrılıyor fakat ben de eskiden öyleydim ve Maya'nın sevdiğim özelliklerindendi (hâlâ öyle).

Her neyse, *Mırletarya* ismini duyduğumda ne yapacağımı o yüzden şaşırmıştım. Muhtemelen Maya değildi, ama belki de oydu.

Andy'yle konuşup tüm bildiklerimizi paylaştıktan sonra telefonumu çıkarıp Maya'ya mesaj atmayı düşündüm. Tabii ki atmadım. Planlamam gereken tweet'ler ve yazmam gereken Facebook iletileri vardı. Andy bir senaryo üstünde çalışıyordu fakat bir sürü değişiklik yapmak isteyeceğime emindim. Robin röportaj talepleriyle ilgili benden evet/hayır mesajları bekliyordu ve ben tüm bunlarla uğraşırken annemle babam tekrar aradı.

"İkinize de selam." Birlikte aradıklarını önceki deneyimlerimden biliyordum.

"Merhaba, April." Annemin sesi endişeli geliyordu. "Facebook iletilerine bakılırsa hiç uyumadığımı tahmin ediyoruz. Nasıl gidiyor?"

"Eee..." Düşündüğüm bir konu değildi. "İyiym galiba. Ben... demin Başkan'la telefondaydım."

“Ne?!” dediler aynı anda, sonra babam, “Tatlım, bu harika. Televizyondaki konuşmadan sonra mı?” diye ekledi.

“Öncesinde konuştuk, siz ilk aradığınızda onunla görüşüyordum.”

“Normalde telefonu açmadığında keyfimiz kaçıyor fakat bu seferkinin sebebi çok iyiymiş!” dedi annem, suçluluk psikolojisinin sınırlarında dolanarak. “Ne konuştunuz?”

“Rüya’dan bahsettik, benim belki biraz daha... dikkatli davranmış olmam gerektiğini söyledi ve galiba bana telefon numarasını verdi.”

“Vay be!” dedi babam.

“April, canım, sence dedikleri konusunda haklılık payı...”

Bitirmesine izin vermedim. “Evet, anne, haklılık payı var. Sonuna kadar.” Ağzımın payı verilmişti. Haddimi aşmışım ve bunu sonunda anlamaya başlıyordum. “Özür dilerim, saçma bir riskmiş. Üstüne düşünmemiştim. Hepimiz kendimizi gizemin heyecanına kaptırdık. Sizi korkuttuysam özür dilerim.”

“Güvende olmana seviniyoruz, April,” dedi babam.

“Biliyorum, baba. Çok iyisiniz. Her şey o kadar heyecan verici ki. Yani, Başkan’la konuştum resmen! Çok acayip!”

“April...” Annemin ses tonu, heyecanımı yansıtmıyordu. “Rüya’yla ilgili endişelenmemizi gerektirebilecek mantıklı sebepler var mı sence?”

Bu hevesimi biraz kaçırdı. Yani, sinirbilimci falan değildim ama rüyaların birinden başkasına bulaşmaması gerektiğinin farkındaydım. Haberlerde Carl’ların insan beynini değiştirmiş olması gerektiğinden bahsetmeye başlamışlardı bile ve bu öyle basit bir ihlal değildi. Önemliydi. Korkutucuydu.

“Siz gördünüz mü?” dedim.

“Daha görmedik.” Babamın sesi biraz kaygılı geliyordu.

“Korkutucu bir şey değil. Hatta eğlenceli. Bence Carl insanlığa, üstünde birlikte çalışılacak bir proje vermeye çalışıyor. Belki işbirliği yapıp yapamadığımızı test ediyorlardır.”

“Herkes görene dek ne kadar zaman geçer?”

“Bilmiyorum anne, ama endişelenmeniz gereken bir şey değil.”

“Ama beyinlerimizi değiştiriyorlarmış. Senin beynini çoktan değiştirdiler, değil mi? Yani bu Rüya normal rüyalar gibi değil. Ya seni tahmin ettiğinden de çok değiştirdiyse?”

Bu gerçekten korkutucu bir düşünceydi ve annemin ağzından duymak, internette bir trollden duymaktan çok daha gerçek ve çok daha kaygı verici kılıyordu.

“Bilmiyorum, anne. Carl’lar bize zarar vermek istese muhtemelen verirlerdi diye düşünüyorum. Senden daha fazlasını bilmiyorum ama...” Söylemek üzere olduğum şeyi söylemek istemiyordum fakat başlamıştım, o yüzden söyleyiverdim: “Sanırım onlara güveniyorum.”

“April,” dedi babam, “bir sürü işin olduğunu biliyorum. Ve bir şeyi sonuna kadar sürdürdüğünü de biliyorum. Bu yönüne hep saygı duydum. Ama ara sıra mola ver, tatlım. Bizi ara. Maya’yla vakit geçir veya yürüyüşe çık.”

“Ah, anne, baba... Maya’yla ayrıldık.”

İşte tam karşımdaydı; aptallığının ve işe yaramazlığının gerçekliğiyle yüz yüzeydim. Tam da babam bana bu kadar içten yaklaşırken ona ne denli bozuk olduğumu hatırlatmam gerekiyordu.

“Ah, canım benim.” Annemdi bu. “Çok üzüldük. Şimdi bahsetmek zorunda değilsin.”

Beni iyi tanıdıkları için üstüme gelmiyorlardı. Neler olduğunu biliyorlardı. Detayları bilmiyorlardı fakat beni yavaşlattığını hissettiğim şeylerle anında bağlarımı kopardığımı biliyorlardı. Hoşlarına gitmiyordu ancak düzeltmeye çalışmayacaklardı.

En sonunda babam konuştu. “Tom’un düğünü yaklaşıyor, geldiğinde uzun uzun sohbet ederiz. Zaman yaratırız. Her şey onun etrafında dönmek zorunda değil. Seni seviyoruz, April.”

Sonra annem ekledi: “Ara bizi!”

Arc'ından kendimi haber maratonuna kaptırdım. Başkan konuşmasında benden ismen bahsetmemiştir fakat çalışmalarına değinmiştir. Artık bu hikâyenin ayrılmaz bir parçasıydım. Carl'ı keşfettiğim için değil, bir sürü takipçisi olup da onun uzaylı olduğunu söylediğim için değil, elinin kopup Hollywood'da koşturmasına sebep olduğum için de değil, bu *üç şeyin hepsi* olduğum için.

Robin bana bir araba yollattı, ben de kayıt stüdyosuna gittim. Manhattan manzarasının önünde oturduğum video dünyanın herhangi bir yerindeki herhangi bir programa gönderilebilecekti. Prodüktör nerede ve kiminle konuşacağımı söyledi ve o insanlarla tek bağlantım küçük bir kulaklıktı. Skype'la bağlanmaktan bir nebze iyi, stüdyoda olmaktan bir nebze kötüydü. Fakat bu şekilde, odadan çıkmadan Amerika'nın iki yakasındaki tüm haber programlarına çıkabiliyordum.

Gelmiş geçmiş en büyük haber bu olduğundan, akla gelebilecek herkes konuşmaya hazırды ve hepsiyle söyleşi programlarına katılıyordum, birbirimizle alakamız olsa da olmasa da. Emekli generallerle, fizikçilerle, uyku psikologlarıyla, nörologlarla, filmlerde uzaylı rolleri almış oyuncularla, ünlü bilim iletişimcileriyle konuştum... Herkes hikâyenin parçası olmak istiyordu ve televizyon kanalları ötekilerden bir adım öne geçebilmek için büyük isimlerden oluşan paneller düzenliyordu.

Evet, o gün bir sürü havalı ve ünlü tiple konuştum ve şaşırtıcıdır, gayet rahattım. Gayet tatsız geçen tek bir röportaj oldu.

Haber sunucusu: "Bugün aramızda bu inanılmaz haberle ilgili konuşmak için gelen, New York Carl'ı keşfeden April May," el salladım, "ve Amazon'da bir numaraya tırmanan *İstila* kitabının yazarı Peter Petrawicki var." Başıyla selam verdi.

"Peter, seninle başlayalım. Carl'la ilgili haber öğrenileli daha birkaç saat oldu fakat kitabın Amazon listelerinde tırmanışa geçti. Bu nasıl oldu?"

Petrawicki başka bir yerdeki bir kayıt stüdyosundan katıldığı için ekranda benimkinin yanındaki küçük karede görünüyordu. Öğle paydosunda Wall Street'te dolanırken gördüğüm tüm erkekler gibiydi: kırklarının ortasında, koyu renk saçlı, bronz tenli, beyaz dişli, gri takım elbiseli, bir iki düğmesi açık mavi gömlekli, kravatsız. Belli bir görüntüye bürünmek istemişse bu, “vasatın vasatı” olmalıydı. Tabii onu o sıralarda göremiyordum. Tüm program kuşağımın içindeki seslerden ibaretti.

“April gibi ben de tuhaf bir şeyler döndüğüne giderek daha fazla kani oldum ve mantıklı gelen açıklamaların sayısı giderek azalıyordu. Kitabımda Başkan'ın açıklamaları yer almıyor elbette, güncel bilgileri eklediğim edisyon üstünde çalışmaya çoktan başladım fakat bu, asrın olayı gibi görüldüğü için bazı gerçekleri masaya yatırmam gerektiğini hissettim.”

“Peki, April, Bay Petrawicki'nin, Carl'ların potansiyel bir tehdit ve istilacı bir güç olduğu iddiası konusunda ne düşünüyorsun?”

Kaydı izlerseniz bunun beni tam anlamıyla hazırlıksız yakalandığını görebilirsiniz. Doğru tepki, artık her tür röportaj ortamında nasıl davranacağımı bildiğim için, şöyle olurdu: “Bay Petrawicki ne üstünde çalışıyor bilmiyorum fakat...” Sonra da ne söylemek istiyorsam onu söylerdim. Oysa, savunmaya geçmiştim.

“Bence çok saçma.” Sonra düşüncelerimi biraz toplayabilmek için duraksadım ama devam edemeden önce...

“Saçma mı? Aniden çok daha güçlü bir kuvvet şehirlerimizde belirmişken Amerikalıların güvenliğini düşünmek mi saçma? Yeraltına inmiş, kim bilir nerelerde dolanan bir kuvvetten bahsediyoruz! Sadece şehirlerimizi istila etmekle kalmamış, zihinlerimize de girmiş bir kuvvetten bahsediyoruz! Biraz dikkatli olmak saçma mı sence?”

Karşılık vermem gerekiyorsa bile veremedim. Neyse ki sunucu araya girdi.

“Bay Petrawicki, Carl’ların gerçek niyetleriyle ilgili bir şey bilmiyoruz.”

“Zırh giydiklerini biliyoruz, habersiz çıkageldiklerini biliyoruz, uluslararası ve iç hukuku ihlal ettiklerini biliyoruz, radyoaktif materyaller istediklerini biliyoruz ki bunlardan biri, programa katılan bu hanım tarafından kendilerine teslim edildi.”

Donakaldım. Kafama tabanca dayasa bu kadar sabit duramazdım. Robin’e çabucak, “KİM BU SİKİK HERİF” bakışı attım fakat gözlerimi kameradan ayırmamamı işaret etti. Gözünüzü ayırınca garip görünüyorsunuz.

Sunucu yine araya girdi. “Evet, April. Sıradan bir vatandaş için fazlasıyla büyük bir karar gibi görünüyor.”

Neyse ki bu soruya hazırlıklıydım.

“Temin ettiğimiz element amerikyum pek çok evde bulunuyor. Hollywood Carl’ın durduğu sokaktaki CVS’ten satın aldık. Radyoaktif fakat güneş de öyle. Gerçi kendimizi eğlenceye biraz fazla kaptırdığımızı kabul ediyorum. Bulduklarımızı hükümete iletmedik ki bu bilgiyle ne yapılması gerektiğine karar verebilsinler.”

Konuya bu noktadan yaklaştırmaya karar vermiştik. Röportajı izlediyseniz (sonraki günlerde ben pek çok kez izlemiştim), Petrawicki’nin suratındaki “Evet, aynen öyle, ayrıca tam bir aptal, kibirli, burnu havada çocuğun teki gibi de davranmaman gerekirdi” bakışını da görmüşsünüzdür.

Sözü tekrar sunucu aldı.

“Başkan, Carl’ların bir tehdit unsuru oluşturmadığını...”

Sunucunun soruyu bitirmesini bekliyordum ama Peter lafa dalıverdi.

“Kimseyi galeyana getirmek istemem fakat Başkan, ne sizden ne benden fazlasını biliyor. Bu şeylerin barışçıl elçiler olduğuna inanmamız onun işine gelir. Fakat bu muazzam tehditle karşı karşıya kalmışken niye en iyisinin yaşanabileceğine inanalım ki? Biraz dikkatli adım atmamız daha mantıklı değil mi?”

“Bence,” dedim, “Carl’lar bize zarar vermek isteseydi, sahip oldukları gücü kullanarak bizi tümüyle yok edebilirlerdi.”

“Yani ne öneriyorsun, bu müthiş güçlerinin karşısında elimiz kolumuz bağlı duralım da istediklerini yapsınlar mı?”

“Hayır... yani... yaptıkları şeylerde hiçbir tehdit unsuru yok. Heykel gibiler, dünyanın her yerini ziyaret ettiler ve rüyalarımızda oynayabileceğimiz oyunlar sundular.”

“Sen de hiçbir şey bilmiyorsun. Amaçlarının ne olduğuna, nereden geldiklerine, bizden ne istediklerine dair kimsenin fikri yok. Fakat gezegenimizin tarihinde, ileri uygarlıkların daha az gelişmiş kültürlerle karşılaşmalarının, o kültürün insanları için genelde pek iyi sonuçlar doğurmadığını söyleyebilirim. Hatta bu bir temayül değil, kural, yasa. Hem Başkan’ın hem de bu ülkenin her bir vatan-daşının bu tehdidi göz önünde bulundurması bir zorunluluktur.”

“Sizin açınızdan bu neleri gerektiriyor peki?” dedi sunucu.

“Söz konusu, bizim ülkemiz. Biz hiçbir zaman kavgadan kaçmadık. Köşeye sıkıştırıldığımızda gücümüzü göstermesini biliriz. Şahlandığımız andır bu.”

“Bugünlük vaktimiz bu kadar. Bir aradan sonra...” Ve bu kadardı.

“Sonraki röportaj, KCKC’yle on dakika içinde bir radyo röportajı,” dedi prodüktör.

Kulaklığı sökercesine çıkarırken, “Kim bu sikik herif!” dedim.

Size aratmamak için Robin’le on dakika sonraki radyo röportajımdan önce araştırma yaptık ve bulduklarımız şunlardı:

Benim gibi Peter Petrawicki de aranan isimlerdendi. *İstila* isimli kitabı, kapağına rasgele bir resim konmuş bir blog yazısına daha çok benziyordu. Yirmi sayfaydı ve ne zaman yeni bir haber gelse kitaba ekleme yapıyordu. Sadece internette vardı fakat Amazon’da en çok satan kitap olmuştu. Üç dolardı. Ayrıca dünyadaki Carl hakkındaki tek kitap olmasının fazlasıyla faydasını görüyordu. Çoğu muhafazakâr tandanslı birkaç gazetede köşe yazısı yazmışlığı

vardı. Kitabı, Hollywood Carl videosundan bir gün sonra çıkmıştı, kendisi de o günden beri haberlerde boy gösteriyordu.

Birkaç politikacı onun ortaya attığı fikirleri savunmaya başlamıştı: Başkan yumuşak başlıydı; Carl'lar tehdit unsuruydu; devasa robotlar bir anda Amerika'daki her şehirde (her nasılsa dünyanın geri kalanından bahsedilmiyordu) ortaya çıkabiliyorsa devasa nükleer başlıkların ortaya çıkmayacağı... ve patlamayacağı ne malumdu? Çocuklarınıza mukayyet olun, karılarınızı saklayın! 23. Sokak'ta uzaylı bir terörist var!

Carl'dan önce Peter Petrawicki, adı pek duyulmamış, muhafazakâr bir "gazeteciydi" ve tırnak işaretlerini kullanıyorum çünkü hayatında bir kere bile araştırma yapmamış olabilir. Gerçeği ideolojilerinin filtresinden gören ve internette avazları çıktığı kadar bağırان binlerce insandan biriydi. Fakat hızlı düşünmesi (ve yazması) sayesinde (ne de olsa manifestosunu kaleme alması iki gün sürmüştü) anında ismini duyurmuştu.

Bu bana daha da koyuyordu çünkü ben de benzer bir yol izlemiştim. Aslında bu tartışmada hiç yerim olmamasına rağmen kendimi bir parçası yapmışım. Ben de bazılarının aklıma yatan, bazılarının yatmayan belli bir ideolojiyi savunuyordum. Başkalıktan korkan insanlara farklı bir perspektifin akla daha yatkın gelmesi gayet mantıklıydı. Karşıt bir ideolojinin ortaya çıkması kaçınılmazdı, ben o sırada fark edememişim sadece. Bu yüzden insanların Peter Petrawicki'ye kulak asması beni gerçekten şaşırtmıştı. Alenen ortada olan bazı sebeplerden dolayı bakış açısı çok saçmaydı. Öncelikle, ikimizin de hemfikir olduğu gibi, Carl'lar bizi yok etmek isteseydi bunu anında yapabilirlerdi. Birinin sizden güçlü olması, bu gücü size zarar vermek için kullanacakları anlamına gelmiyordu. Buna inanan insanlar genelde ikiye ayrılıyordu:

1. Bu tür bir davranışın kurbanı olmuş insanlar veya...
2. Güç elde etseler size zarar vermek için kullanacak insanlar.

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

Peter bana ikincisi gibi geliyordu.

On dakikalık araştırmamın sonunda, “Göt Herifin Teki” ie dair muğlak fikirlerim, zihnimde Peter Petrawicki olarak vücut bulmuş nefret yumağının detaylı bir haritasına dönüşmüştü. Kişisel çıkar sağlayabilmek için insanları korkutuyordu ve bu korkudan doğmaya yüz tutan Carl nefreti beni içten içe delirtiyordu.

Üstelik Hollywood Carl'ın eli koptuğundan beri her gün haberlere çıkmıştı. Ben kız arkadaşım ile ayrılır, yeni eve taşınır, e-postalarımı yanıtlar, YouTube yorumlarına cevap verirken bu adam Carl karşıtı bir ideoloji inşa etmiş ve bir ordu dolusu takipçiyi peşine takmıştı. Onları benim için yapılan yorumlarda da görmüştüm fakat her zamanki nefret dolu tipler olarak değerlendirip üstünde durmamıştım. Ancak kendi başına takılan troller ile bir hareket arasında büyük fark vardı. Bu da bir hareketti ve ben tamamen yanlış tanımlamış ya da bilerek görmezden gelmiştim.

Maya'yla ayrılmamızdan sonraki günlerde sadece yaşanan olaylara tepki verdiğimi fark etmiştim. İlgiyi ayakta tutmaya çalışıyordum... Kim beni suçlayabilir ki? Bir sürü şey oluyordu ve kendimden geçmiş haldeydim. Öte yandan benzinimin bittiğini hissedebiliyordum. Gizemi çözümüştüm ve yeni gizem bir kişinin tek başına çözemeyeceği kadar büyüktü. Belki de işim bitmişti artık. İki haftada yaptıklarımızın meyvelerinden sonsuza kadar faydalanabilirdim. Baştaki iyi niyet yakıtım tükeniyordu ve belki de yapabileceğimiz her şeyi yapmıştık.

Başkan'la konuşmamız geçici bir yakıttı. Hollywood Carl videosunun önemi de öyle. Bir uzaylıyla İlk Temas kuran insan olarak tarihe adım yazılacak olsa da bu geçiciydi. İyi hissettiriyorlardı fakat ilk yaşadıkları zaman hissettirdikleri kadar iyi hissettirmiyorlardı. Ve olayların bende yarattığı etki, olay yaşandıktan hemen sonraki anlarda bile azalırken, içimde bıraktıkları boşluğun büyüdüğünü hissediyordum.

Fakat bu farklıydı. Hissettiğim rahatsızlık sinir bozukluğuna, sinir bozukluğu öfkeye, öfke nefrete dönüşmüştü ve nefretin alevi kolay sönmez. Peter Petrawicki yakıt depomu doldurmuştu.

Bu, kısa vadeli akıl sağlığım ve verimliliğim açısından harika, diğer her şey açısından tam bir felaketti.

Peter Petrawicki bana bir sürü strateji de vermişti. Onun taktiklerini alıp ona karşı kullanmışım, üstelik benim daha fazla takipçim ve daha iyi bir mesajım vardı.

Kayıt stüdyosundan eve döndüğüm gibi, Peter Petrawicki'nin iddialarını paramparça edecek bir video hazırlamak için Andy'yi çağırmıştım. Adamın elime geçirebildiğim her şeyini okumuş, seyretmişim. (Hatta kitabı için üç dolar bile sökülmüştüm.) Sonra argümanlarını teker teker ele alıp hepsini o kokuşmuş ağzına geri sokmuştum. Ondan öğrendiğim bir diğer taktik, destekçilerinin söylediği şeyleri o söylemiş gibi davranmaktır. Körükle gidilmemesi gereken ateşleri körüklüyordu ve takipçilerinin en korkunçlarına dikkat çekerek bunu göstermek en kolay yöntemdi.

Tabii o zamanlar bundan haberim dahi yoktu fakat onu hedef alarak hem ona hem de takipçisi olan kaçıklara bir platform sağlamış oluyordum. Sahip olduğum geniş takipçi kitlesi sayesinde fikirleri daha fazla insana ulaşıyordu ve tutulabilecek iki taraf olduğu düşüncesini bizzat ben (tabii tüm televizyon kanalları da) tasdiklemiş oluyordum. Korkunç bir hataydı, tıklanma açınsındansa harikaydı.

Kanallarım için bayağı dramatik bir dönüştü. Tamam, daha önce de bilgi veriyorduk ama yaşananlara genelde doğrucu, sevimli, esprili ve bayağı samimi yaklaşıyorduk. Markamız mutlu, heyecanlı, ilgili bir markaydı. Aniden işin içine alaycılık ve, eh, politika girmişti. Herkesin bildiği bir şeyden çıkmış, herkesin üstüne fikir yürütebileceği bir şey haline gelmiştik.

Carl'ların neden burada olduğuna dair Peter'in fikirleri varsa benim de vardı. Carl'ların, insanlığın yalnız olmadığına dair bil-

giye nasıl tepki vereceğini gözlemlemek için gönderilmiş sıyrıcılar olduğuna dair düşüncelerimi açıkça paylaşmaya başlamıştım. Rüya'ya da uyuyordu bu: Kimsenin tek başına beceremeyeceği bir görev vermişlerdi bize. Altından kalkabilirsek bu küresel, işbirliği yapabilen bir tür olduğumuzu gösterecekti.

Carl'ın bizi soktuğu testte başarısızlığa uğradığımız takdirde sonuçlar korkunç olabilirdi veya hiçbir şey fark etmeyebilirdi. Öte yandan sınavı geçerse fakirliğin veya hastalıkların sonu olabilirdi. Carl'ları yapan kimse, bizimkinden çok daha ileri bir teknolojiye sahipti belli ki. İsteseler bize yıldızlar arası yolculuktan ölümsüzlüğe kadar her şeyi sunabilirlerdi.

Tabii ki hepsini kıcımdan sallıyordum. Carl'ların tehlikeli olup olmadığını veya beynimin kontrol edilip edilmediğini bilmiyordum. Salladığım saçmalıklar, Peter Petrawicki'nin salladığı saçmalıklar kadar zehirli olmadığı sürece kimin umurundaydı ki?

Eninde sonunda markam *bendim*, dolayısıyla ağzımdan çıkanlar inandığım şeyler haline geldi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

İşte bu sebeple hayatımın onca ayını dünyada en nefret ettiğim şey, profesyonel bir tartışmacı, bir bilirkişi olarak geçirdim. Bu işi iyi kıvırdığım veya paraya ihtiyacım olduğundan değil, korkmuş ve kızgın olduğumdan ve başka ne yapacağımı bilemediğimden. Carl'lar hayatımdan da ötesi haline gelmişti; onlar artık kimliğimdi. Televizyonda iyiydim çünkü umursamazdım ve insanlar vurdumduymazlıktan hoşlanıyordu. Artık iyi olmak zorundaydım çünkü umursuyordum.

O dönemden işte bu dersi çıkarmaya çalışıyorum. Her ne yaptysam umursadığım için yaptım. Carl'ın dünya için bir iyilik timsali olduğuna inanıyordum ve insanlığın Carl'a dair fikri önemliydi çünkü Carl'ların bizi değerlendirmek için geldiğine tüm kalbimle inanmaya başlamıştım. Haklı olmak ya da olmamak umurumda değildi çünkü içinde yaşamak istediğim dünya böyle bir dünyaydı; aklıma yatan dünya buydu. Haksız olsam dahi, haklıymışım gibi davrandığımız takdirde dünyanın daha iyi bir yer olacağına inanıyordum.

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

Peter'in parçası olduğu (daha sonra Muhafızlar adını alan) uluslararası (ve büyük kısmı internet temelli) harekete katılan herkes, insanlığın karşısında yer alıyordu.

Buraya kadar hayatımın yaklaşık üç haftasını ele aldık ve kitabın neredeyse yarısı tuttu. Bundan sonra olaylar biraz daha atlaya atlaya gidecek. Sizin için sorun olmaz umarım. O aylardan gurur duymuyorum fakat daha önemlisi, genel olarak sıkıcıydılar ve 13 Temmuz'a daha çok olduğunu biliyorsunuz ve ne zaman oraya geleceğimi merak ediyorsunuz. O yüzden o aylarda yaşananları kısa kısa anlatacağım olaylarla gayet iyi özetleyebileceğimi tahmin ediyorum, hepsine de o gün attığım bir tweet'le başlayacağım. Mesela:

12 Şubat

@AprilOlmayabilir: Hak ettiğimiz kahraman Pauly Shore.

Andy'yle benim evin küçük yatak odasına kurduğumuz stüdyo/ofiste oturuyorum. Her taraf darmaduman, daha rahat video çekebilmemiz için düzgün görünsün diye uğraştığımız çalışma masamın arkası derli toplu sadece. Arkamdaki duvara, güzel sanatlar bölümünden bir arkadaşımıza yaptırdığımız yarı empresyonist Carl portresi asılı. Paranızın olmasının en güzel yanlarından biri insanlara, çıkardıkları iyi işin karşılığını verebilmek.

Bir diğer güzel yanı da problemlerin çözülmesini sağlaması. Mesela Robin bize sadece pizza değil, internetteki April May karakterime tahsis edilmiş bir tane daha cep telefonu da getirmişti. Miranda veya Andy ya da Robin eline alıp benim adıma tweet atabiliyordu, böylece kendi telefonumu normal insan olmaya tahsis edebiliyordum.

Kamera ve ışıklar bana dönük ama kapalı. Robin, video çekerken Andy'nin oturduğu dönen sandalyede oturuyor.

İkimiz de demin aşağıdaki Frank's'ten aldığı pizzayı yiyoruz. Bir haftadır *Carl'la Hayatım* ismiyle basılacak kitabı yazmaya çalışıyorum. Henüz bir felaket ama bir şeyler yazmam gerekiyor. Putnam paradan daha fazlasını yitirdiğimizi söylemiş. Dünya çapında oynanan kumarda kaybetmeye başladığımızdan korkuyormuş. “Birileri ‘çoksatan yazar Peter Petrawicki’ dediğinde yanma bir de ‘çoksatan yazar April May’ ekleyemediği her gün itibarımızdan götürüyor,” demişti kelimesi kelimesine.

“Robin, gölge yazarlık gerçekten normal bir şey mi?” diye sordum, pizza yerken. Robin’in yanında kendimi aşırı rahat hissetmeye başlamıştım.

Andy, onun çalışma odası olarak düzenlediğimiz salonda, *Ölümspotting* bölümü üstünde çalışıyordu muhtemelen (evet, bunca şeyden sonra bile takım arkadaşı Jason’la o aptal podcast’i yapmaya devam ediyorlardı).

“Standart bir uygulama,” dedi, biraz huzursuzlanarak.

“Robin, bak,” dedim, ona dönerek, “seni seviyorum. Bence zekisin. Bana yardımcı olmanı ve faydanın dokunmasını da istiyorum, dolayısıyla dürüst olmanı rica ediyorum. Putnam gibi açık yalan söylememeni takdir ediyorum fakat bana karşı dürüst olmalısın.”

İyice huzursuzlanmıştı. “Jennifer sana yalan söylemedi ki.”

“Öyle mi? Gölge yazarlığı artık kimsenin şaibeli bir iş gibi görmediğini söylemesine ne diyeceksin? Gölge yazar ne demek onu bile bilmiyordum ama açıkladığında *ben* şaibeli buldum, demek ki birileri gayet de şaibeli görüyor.”

“İlerleyebilmen için en iyi ve kolay yol konusunda kendini kötü hissetmemen için öyle dedi.”

“Sence başka birine kitap yazdırıp üstüne kendi ismimi koymak en iyi yol mu?” 23. Sokak hâlâ trafiğe kapalı olduğundan sessizlik tüyler ürperticiydi.

“Bu da bir yol ama April May’in yapacağı tarzda bir şey değil bence.”

“Of, arkadaşlarım bile beni iki ayrı insan olarak görüyor.”

Biraz yüzü kızardı ama o sırada anlamamıştım. “Sen kendinden böyle bahsederken aynı alışkanlığı edinmemek zor.” Gülümsedi.

Ben hâlâ sivri dilli, güzel sanatlar mezunu April May’dim fakat dünyanın görmesini istediğim kişi o değildi. Uzaylılarla İlk Teması kuran kişi o değildi. O yüzden bir de şaşırtıcı, kendi halinde, mütevazı ama Carl’lardan tutkuyla bahseden zeki konuşmacı April May’dim.

“Yani gölge yazara yazdırmamalıyım.”

“April May’in yapacağı türde bir şey değil bence,” diye tekrar etti.

“OF! Sana *sonuna kadar* hak veriyorum ve bu çok sinir bozucu. Kitaplar ne kadar uzun oluyor ki? Ulusal Roman Yazma Ayı’nda millet ne kadar yazıyor mesela?”

“Bakayım.” Dizüstü bilgisayarını açtı.

Andy hiç sektirmeden, “Elli bin kelime,” dedi salondan.

Sırıtarak Robin’e döndüm. “Elindeki tüm araçları değerlendir-melisin. Yani bir kelimeyi elli bin defa yazmam lazım. Aynı kelimeyi tekrar tekrar değil tabii. Ortalama bir tweet’te kaç kelime var? Yirmi mi? 2500 tweet eder. 2500 tweet atabilirim. Hatta çoktan atmış bile olabilirim. Tweet’lerimden kitap yapamaz mıyız?”

“Yapamayız, ama bunu kendi başına yapmanın da dereceleri var. Bir ay boyunca burada tek başına oturup sadece yazı yazmana gerek yok. Bence sana iyi bir editör bulmalıyız, böyle kitaplarda çalışmış birini. Kitabın büyük kısmını editörü kaleme alırsa ortak yazar olarak onun da adı geçer çünkü bu, April May’in yapacağı tarzda bir şey.” Gülümsedi.

Robin ince yapıydı, masmavi gözleri vardı. Pek gülümsemezdi, o yüzden gülümsedi mi iyi hissediyordum.

Biraz ona doğru eğildim. “Hakkımda bu kadar iyi düşündü-ğüne sevindim.”

Geriye yaslanıp bilgisayarını kucağına koydu. "Sana editörlerle toplantı ayarlaması için Jennifer'a e-posta atacağım. İstedğini seçebilirsin böylece."

Klavyenin üstünde hareket eden ellerini seyrederken, *Onu daha fazla videoda oynatmıyoruz*, diye düşünüyordum.

19 Şubat

@AprilOlmayabilir: Partnerinizin sahip olabileceği ideal meslek sizce ne?

@AprilOlmayabilir: Herkes "Masözi" veya "Doktor!" diyor. Ama bence "Siyasi Uzman" çünkü sabah onları sarsarak uyandırıp, Amerika'yı mahveden korkunç işlerinden istifa etmedikleri takdirde onlardan boşanaçağınızı söyleyebilirsiniz.

@AprilOlmayabilir: Evet, ben de bir siyasi uzmanım, farkındayım.

Şehir merkezindeki bir kafede oturuyorum. April May olmanın hiç bitmeyen stresi yüzünden tüm gece uyumanın ne demek olduğunu unutmuşum ve artık bir kahveseverim. Normalde çift shot Americano alıyorum, süte hiç gerek yok. Fakat şeker atıyorum çünkü tadı böyle sıcak çikolataya benziyor.

Masada benimle birlikte Robin ve tanıştığım ikinci editör Sylvia Stone var. İlk editör nasıl bir kitap istediğimi adı gibi bildiğini düşünüyordu ve onunla hemfikir olmadıgımda bozulmuştu. Toplantıdan o kadar nefret etmiştim ki kaçabilmek için ishal olmuşum gibi yapmıştım. Otuzlarında, siyah ipek gömlek ve kot giymiş, gri gözlerini çevreleyen kemik çerçeveli gözlüğüyle Sylvia beraber çalışmak istediğim profile daha çok uyuyordu.

“Bu hikâyede iki büyük sorun var,” diyordu Sylvia. “Öncelikle, hikâye çok büyük. Tüm dünya içinde ve insanlar senden kaç samlı bir hikâye bekleyecek. Tüm dünya okumak istiyor diye öylesine bir şeyler çiziktiremezsin. Böylesi mecburiyet olur ve taşıması da ağır gelebilir.”

Robin bana baktı. Yaşadığım problemin en azından bir parçasının bu olduğunu bildiğim için başımı onaylarcasına sallıyordum.

“İkincisi, henüz bitmemiş. Şu an tam ortasındasın. Rüya hiç gerçekleşmeseydi, çok belirgin bir olay örgüsü olacaktı. Bir tür gizemle bitecekti fakat o gizem de gayet dozunda çözümlenmiş olacaktı. Oysa milyonlarca insan her gün Rüya’daki bilmeceleri çözmeye çalışıyor, her gün daha fazla bilmece çözülüyor. Tüm hikâyeyi anlatmaya kalkışmamız mümkün değil çünkü içindeyiz.”

“Peki, yaşadığım bir sürü probleminden en az ikisine değindin,” dedim. “Fakat bunların bana bir faydası dokunmuyor.”

“Zaman aralığını belirlemen, kitlene ne anlatmak istediğine karar vermen gerek. Bu kitapla neyi hedefliyorsun? İnsanlar okuyup bitirdiğinde ne düşünsünler istiyorsun? Seni anlamalarını mı istiyorsun? Hikâyeyi anlamalarını mı istiyorsun?”

“Açıkçası, bunun insanlık için bir fırsat olduğunu hissetmelerini ve Carl’ların uzaydan gelen bir kâbus değil de iyi bir şey olduğunu düşünmelerini istiyorum sadece.”

“Bak, bu bayağı iyi. Bunu daha sık söyle.”

“Anlamadım?”

“Ah, özür dilerim. Ben...” Biraz telaşlanmıştı. “Söylediklerini redakte ediyordum. Kusura bakma, alışkanlık. Yani, kaleme aldıkların bu fikre daha fazla odaklanmalı demek istemiştım.”

Güldüm. “Çok iyi dediniz aslında. İyi bir nokta. Gerçekten endişeleniyorum çünkü sosyal mecraların gerek kültürel, gerek duygusal, gerek toplumsal etkilerine daha yeni yeni ayak uydurmaya başlıyoruz bence. Bundan önce bizi pek bir araya getirmemişti, değil mi? Fakat alışmamız gereken devasa bir değişiklik daha var. Nifak

tohumları ekmeye devam edersek, giderek daha fazla korkarsak...” Devam edemedim çünkü neler olacağını bilmiyordum; sadece kötü şeyler olacağına emindim. “Kış geldiğinde dışarısı çok kötüdür ya hani, güneş akşamüstü 4.30’da batar mesela. Bunları kafaya takıp sinirlenebilir, üzülebilir, huysuzlanabilirsiniz. Ya da birkaç arkadaşınızı çağırırsınız, sıcak çikolata yapıp mum yakar, battaniyelerin altında komik lise maceralarınızı anlatırsınız. Dışarısının iğrenç olmasına verilebilecek tepkilerin ikisi de gayet doğal, ikisi de kış deyince yapılabilecek şeyler ama biri şahane, öteki çok fena. Bu da öyle bir şey, sadece kış yerine uzaylılar söz konusu.

“Söylemek istediğini doğru anlamış mıyım?” dedim, sonunda nefeslenerek.

“April, bu kitabı yazmana yardım etmek istiyorum. İyi haber, yazabileceğin en basit kitap muhtemelen bir tür manifesto olur. Kendi hikâyenden parçalar katarsın fakat aslında bir argüman savunursun. Gayet geleneksel bir kitap formatıdır ve uzun olmasına gerek de yok. Uzmanlara danışırsın, sana dönüş yaparlar. Onlardan alıntı yaparsın, bir argüman inşa edersin ve kitabını basarsın. Böyle bir kitabın taslağını bugün bile oluşturabilirim. Bana yardım edersen muhtemelen daha çabuk bitiririm.”

Robin bu kadının gayet pratik olduğunu söylemişti. Neredeyse tüm büyük gazetelerde ve dergilerde makaleler kaleme alıyordu, birkaç kitabı da vardı. *Palavracıdır Talih* isimli en bilinen kitabını Audible’den indirip biraz dinlemiştim. İnsanların kafalarında kurdukları veya önem teşkil etmeyen olayların bir tür düzen oluşturduğuna inanıp çok yanlış şeylere kanmalarını konu alıyordu. Konusu hoşuma gitmişti.

“Tamam, yapalım,” dedim.

“Peki,” diye karşılık verdi Sylvia, “senin evinde mi benimkinde mi?”

“Hemen burada yapabiliriz. Bir taslak çıkaralım,” dedim, ne anlama geldiğini tam bilmeden.

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

Robin ağzını açmadı. Memnuniyet göstermekten korkuyordu sanırım, çünkü fark edip sırf ona inat olsun diye fikrimi değiştireceğimi düşünüyor olabilir.

Bir saat içinde bir kitap hazırladık. Yazılmamıştı da inşa edilmişti. Biraz kendimden bahsettiğim bir giriş kısmı vardı ama onun dışında bölümler Carl'lerden korkmaya karşı çıkan savlardan oluşuyordu, o kadar. Kolaydı! O akşam taslağı eve götürüp bazı kısımları detaylandırdım. Sylvia fikirlerime sağlam bir temel oluşturması için alıntı yapmak üzere kimlerle konuşabileceğimize dair fikirler ve birkaç yorum ekledi.

10 Mart

@CADDY95: April May güzel kız ama kendini bir şey sanması çok çirkin.

@AprilOlmayabilir: Kendimi öyle veya böyle bir şey sanmam gerekmez mi? Sonuçta gaz ve toz bulutu değilim. Etten, kemikten ve utanç verecek kadar çok Doritos'tan oluşuyorum.

O kadar stresliydim ki sakatlanmıştım. Yirmi üç yaşındayım ve belim tutulmuştu; belki tuhaf yerlerde uyumaktan, belki kitabın son düzelteleri üstünde gece geç saatlere kadar çalışmaktan, belki stresten. Lafı hiç dolandırmayayım, strestendi. İki aydır hiç durmadan televizyonlarda, radyolarda, dergilerde ve gazetelerde boy gösteriyordum. Önceleri kendi hikâyemi anlatıyordum, sonra Carl'ı savunuyordum, çok geçmeden Başkan'ı, anayasayı ve ifade özgürlüğünü savunmaya başlamıştım. Robin basınla ilişkiler, kamu yönetimi ve uluslararası hukuk konularında uzman eğitmenler tutmuştu ki atıp tuttuğum konularda bir fikir sahibiymişim gibi görünebileyim.

İşin korkutucu yanı, atıp tuttuğum konularda gerçekten de fikir sahibi olmaya başlamıştım. Ve söylediklerime şiddetle inanıyordum.

Robin ayrıca spa'da bir gün de ayarlamıştı. Başka hiçbir şeyle ilgilenmeyeceğim bir gün boyunca vücudum bir yabancı tarafından yoğurulacak, ayak tırnaklarıma bakım yapılacak ve sonunda belki birazcık insan gibi hissetmeye başlayacaktım. Çalışanlar saygılı ve içtendi. Beni tanıyorlardı, seve seve muhabbet de ederlerdi fakat müşteri konuşmak istemedi mi anlıyorlardı ve açıkçası ben de hiç konuşmak istemiyordum.

Biraz garip gelebilir ama birisinin bana dokunması çok güzeldi. Robin'le flört etmek heykelle flört etmeye benziyordu. O kadar profesyonel takılıyordu ki kucaklaşmıyorduk bile. Bazen geceleri yatağa uzanıp birisinin *üstümde yatmasının* hayallerini kuruyordum. Başka bir insanı hissetmek istiyordum sadece. Kitap üstünde çalışmaya, sayfalarına gözümü dikip bakmaya, Sylvia'yla konuşmaya o kadar kaptırmıştım ki bedenim var olmayı bırakmıştı sanki.

Her neyse. Masajdan sonra biraz rahatlamıştım. Kimseyle konuşmadan geçirdiğim vakit kendimi gözden geçirip istediğim şeylerin üstünde çalıştığımdan, uykusuzluk ve stresin buna değdiğinden emin olmam için iyi bir fırsattı. Çıkarken lobideki kadınlara teşekkür ettiğim sırada biraz gergindiler, ben de bunu April May'in etrafında nasıl davranacaklarını bilmemelerine yordum.

Spa'daki günü bitmiş bir başka kadının arka taraftan gelmesiyle, daha fazlası olduğu ortaya çıktı. Kadın ellilerindeydi, olabildiğince süslü ve bakımlı görünüyordu ve New York'taki bazı zenginlerin kullandığı, "tek bir insanla konuşuyorum fakat dünyadaki diğer herkesin de beni duymasını her halükârda tercih ederim" sesiyle konuşuyordu.

"... cüret! Rachel Carver'la takılıyor ve uluslararası ilişkiler konusunda onunla zıtlasabileceğimi zannediyor. Daha *çocuk*! Bu kadar mide bulandırıcı olmasa gülüp geçersin." Onunla ilgilenen masaj terapistiyle beraberdi.

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

Tesadüfe bak, dedim kendime. Üç gün önce falan ben le Rachel Carver'ın programına katılmıştım.

Oradaki herkes neler olduğunu benden çok önce anlamıştı. Herkes durdurmak istiyordu; kimse yapamıyordu. Terapist bana gözücuyla bakıp konuyu çabucak değiştirmeye çalıştı. “Bacak kasınız daha iyidir umarım, seans sırasında bayağı gevşedi gibi.”

“Eh, muhtemelen tüm bu olaylar yüzünden oldu. O şeyin şehrimde olmasından nefret ediyorum ve yapabileceğim hiçbir şey yok. Ve o çocuk gibileri...” derken beni gördü. Görür görmez sustu ve benden bahsettiğini *nihayet* o anda anladım.

“Kaydınızı kapatalım, sonra ne zaman isterseniz çıkabilirsiniz,” dedi terapist, kadına.

Robin çoktan ödeme yapmıştı, o yüzden lobiden çıkmak için arkamı döndüm, koridorda yürüdüm ve neyse ki o kadın gelmeden asansöre binebildim.

Bu küçücük aptal olay, bir yabancının bana uluorta nefret saçtığını duyduğum ilk seferdi. İşte o anda, dünyanın dört bir köşesinde binlerce insanın her gün her saniye aynı şeyleri söylediğini fark etmiştim. Bu insanlar gerçekte, sahip oldukları düşünceler kendimi asla doğru dürüst savunamayacağım, bana dair abartılmış veya düpedüz yalan hikâyelerle biçimlendirilmişti.

Dünya çapında hiç tanışmadığım ve hiç tanışmayacağım insanlar benden nefret ediyordu. *Nefret*. Ve benimle ilgili düşünceleri üstünde hiçbir hükmüm yoktu.

Hayatımın o döneminde başıma gelen önemli şeylerin neredeyse hepsini Twitter'a yazıyordum. İçerik üretmeyi asla bırakamazsınız çünkü hem sizi dinleyecek insanlar olması hoşunuza gider hem de insanların ilgisini cezbetmeye devam etmeniz gerekir. Ben de hayatımı kaç beğeni aldığımla ölçmeye alışmıştım. Oysa bu olayı yazmadım. Kimseye bahsetmedim. Robin'e, spa'da ne kadar güzel bir gün geçirdiğimi ve beni düşündüğü için çok mutlu olduğumu yazdım sadece. O kadına (ve dünyanın dört bir yanındaki yoldaşla-

rına) kızmayı bırakırsam, öfkeden çok daha kötü hislerle yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyordum.

Böylece bana o sırada yardımcı olabilecek insanlarla konuşmak yerine eve gittim ve internete girip ne kadar korkunç, çirkin ve hain olduğumu anlatan yazılar okudum.

17 Mart

@Bir1nciVatansever: Bazen April May gibi insanlara hükümet taraftarlığı yapsınlar diye ne kadar para verdiklerini merak ediyorum

@AprilOlmayabilir: Bana popkekle ödeme yapıyorlar. Sağım solum popkek. Bu sözleşmeyi ne diye imzaladım ki? Bu kadar çok popkeki ne yapacağımı bilmiyorum.

Balkondan sarkmışım, yanımda Andy'yle dışarıya bakıyorum. Carl'ın üstündeki çadırı kaldırıp 23. Sokak'ı tekrar trafiğe açmalarını çekiyor. Gürültü tekrar başlayacak, şükürler olsun. Ayrıca artık aşağı bakınca, her nedense Manhattan'da çok değerli kaldırım alanlarını işgal eden telefon kulübelerinin yanında duran Carl'ı görebileceğim.

Kitabım en ufak hatayı ve yanlış kurulmuş argümanı bulmaya çalışan editörler ordusunun elinde. O noktada artık yapabileceğim hiçbir şey yok ve bu şahane çünkü lanet olasıca kitaptan gına gelmiş. Ayrıca çekmemiz gereken videolar var.

Carl'ın etrafına gerdikleri çadıra girip çıkan uzman birlikleri son birkaç haftada tek bir şey bile çözememiş. Neler olduğunu görmek için Carl'a uranyum verdiler mi? Bilmiyorum fakat bir yerlerde birilerinin verdiğinden eminim ancak herhangi bir etki yaratmış gibi görünmüyor. Carl hakkında yeni bir şey keşfettilerse de kimseye söylemediler.

O sırada Carl'ın kaldırımında durmadığını; hemen üstünde, her nasılsa uzayda spesifik bir alan kaplıyormuşçasına havada süzülükünü biliyorduk. Isıl iletkenliği yoktu; dünyamızın atomları onun vücudundaki atomlarla etkileşime bile girmiyor gibiydi. Hareket ettirilemiyor, zarar verilemiyordu. Sanki onu görebiliyorduk fakat o bizim kapladığımız alanı kaplamıyordu. Tabii Hollywood Carl'ın eli hariç. O tuhaf sihirbazlar kulübüne girip kaybolduğundan beri onu gören olmamıştı.

Aniden Peter Petrawicki ortaya çıktı, arkasında kamera taşıyan genç bir çocukla sokakta yürüyordu. Polisler üstüne yürüdüler, neler olduğunu duyamıyordum. Peter kızgın görünüyordu; Carl'ı ve arkasındaki binayı işaret ediyordu. Polisler katiyen videoda olmak istemiyormuş gibi görünüyordlardı fakat kimseyi Carl'a yaklaştırmama emri almışlardı. Ayrıca sokak henüz açılmadığı için içeri nasıl girmiş olabilirdi ki?

"İnsan şu herife bakıp da gelmiş geçmiş en korkunç şey olduğunu nasıl anlamaz?" dedi Andy.

"Aynı şeyi benim için söyleyenler de var," dedim düşünceli düşünceli.

Peter daha sonra o videoyu internete yükledi ve tabii ki Andy'yle birlikte izledik. Genel olarak Peter şöyle şeyler söylüyordu: "Ne buldunuz? Güvenli miymiş? Geçen ay koca sokağı kapatacak kadar tehlikeli olduğunu düşünüyordunuz, öyleyse şu an güvenli olduğunu kanıtlayacak ne buldunuz? İnsanların bilmeye hakkı var!" Falan filan. Sonraki sahnede küçük ama sık bir çalışma odasında otururken görülüyordu.

"Eyleme geçme vaktimiz nihayet geldi. Buradan Muhafızlar'a sesleniyorum. Rüya'dan topladığınız bilgileri gizli tutun. Pek çoğumuzun Rüya'yla bağ kurmak istemediğini, zihinlerimizi daha fazla enfekte etmemesi için kendimizi hemen uyandırdığımızı biliyorum. Ancak şimdiye dek yüzlerce şifre bulunduysa bile, yüzlercesi daha duruyor ve... pervasız biri kodu çözecek olursa tüm gezegeni tehli-

keve atabilir. Öncelikle kodu çözmeliyiz. Neticeyi kontrol edebilmek için bu oyunu birlikte oynayabiliriz ve oynamalıyız. Bu amaçla kurduğumuz birkaç çevrimiçi platformun linklerini aşağıda paylaşıyorum. Birkaç hükümetin, şifreyi başkalarından önce çözebilmek için personel ayırdığına dair bilgimiz var ancak hükümetlere de bu konuda güvenilmemesi gerektiğine inanıyorum. Birlikte çalışacak olsak da ele geçirdiğimiz kodları ortak ve gizli bir yere depolayacağız. Bir şifreleme programı yazdım ve nasıl kullanılacağına dair bilgileri aşağıda bulabilirsiniz. Kod bulduğunuzda lütfen şifreleyerek bize gönderin, biz de Rüya içindeki doğruluğunu kontrol ettikten sonra sadece Muhafızlar'ın erişimi olacak kod listesine ekleyeceğiz. Bu topluluğun boyutu, tutkusu ve zekâsıyla hikâyenin bir sonraki bölümünü ilk bizim kavrayacağımıza inancım tam ve bu bilgi konusunda sadece sizlere güvenebileceğimi biliyorum. Teşekkürler ve kendinize mukayyet olun.”

Her videosunu “Teşekkürler ve kendinize mukayyet olun” diye bitiriyordu. Kasıntı ve alttan alta tehditkârdı. Tam bir Peter Petrawicki özeti!

“Kodlarla ilgili bizim de aynısını yapmamız gerekecek,” dedim, videoyu izledikten sonra.

“Siktirsin gitsin. Onun o boktan seviyesine düşemeyiz.” Andy çok kızmıştı. “Carl’lar bu işi insanların birlikte yapmasını istiyor. Peter’sa sadece bizi birbirimize düşürmeye çalışıyor.”

“İnsanların akıl almaz bir uzaylı ırkını inceliyormuş gibi hissetmesini imkânsız kıldı şu videoyla. Ben de aynı şeyi senin kadar çok istiyorum fakat insanları, çözdükleri kodları uluorta paylaşması için teşvik edemem. Peter hem gizli kodlara hem de diğerlerinin bulduğu herkese açık kodlara erişim sağlarsa şifreyi gerçekten de ilk Muhafızlar çözer ve kontrol onlara geçer.”

“Belki de bu yarışı kaybetmemizde bir sakınca yoktur.”

“Siktirsin gitsin,” dedim ben de. “Onun kazanmasına izin vermeyeceğim.”

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

“En azından durup bir düşünelim. Grupça fikir yürütelim.”
Yürüttük. Miranda ve Robin’e Skype’la bağlanıp Petrawici’nin planını anlattık.

“Hiç iyi değil,” dedi Miranda. “PP dâhiyane bir adım atmış. Kazanma şanslarını artırmakla kalmıyor, durumu ortaklaşa bir çaba değil de yarış perspektifinden sunmak bile onların davasına yarıyor. Herkesi yavaşlatıyor ve birbirine düşürüyor.”

“Tamam, anlıyorum, herif zeki ve iğrenç biri. Ne yapacağız peki?” diye sordum. Önce kimse konuşmadı.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Robin, bunu söylerken fiziksel acı çekmiş bile olabilir. Yardımcı olamamak kadar sevmediği şey yoktu. “Açıkçası ben Rüya’yı o kadar iyi bilmiyorum.”

“Ben de,” diye karşılık verdim. Herkes şaşırmişti.

“Ciddi misin?” dedi Robin.

“Nasıl olur?” dedi Andy. “Tam da senlik bir şey sanmıştım. Gizeme bayılırsın! Evcil hayvan dedektifliği bile yapmışsın be!”

“Ne?” dedi Miranda ve Robin aynı anda.

“Sonra anlatırım. Açıkçası... başka milyarlarca insan da aynı şeyle uğraşınca garipsiyorum. Başka konulara çaba harcasam daha verimli olur gibi geliyor. Eşsiz bir parola bulma ihtimalim sıfıra yakın. O yüzden Rüya’da en fazla zaman geçiren sen olabilirsin, Miranda.”

“İıı... Aslında hayır, beni strese sokuyor. Bir bilmeceye başladım mı duramıyorum, sonra normal rüya göremiyorum. Gerçi her halükarda dinlenmiş uyanıyorsun. Pek mantıklı değil ve muhtemelen imkânsızdır ama sinir bozukluğuyla uyanmak istemediğim için kendimi uyandırıp tekrar yatıyorum, böylece geceleri normal biri gibi uyuyorum.

“Ortaya çıkan data üstünde çalışmanın daha verimli olabileceğini düşünmüştüm ben de. Parolalar, on altılı sistemde çalışabilecek kodlar üretiyor, bunları bir araya getirince bir vektörel grafik

ortaya çıktığını çözdüler zaten. Matematiksel ifadelerden oluşan bir resimden bahsediyorum.”

“Hah, Andy’yle vektörel grafiklerin ne olduğunu BAYAĞI iyi biliyoruz.”

“Ah, doğru, tasarımcı olunca!” dedi Miranda. “Mesele şu: Ne zaman yeni bir kod dizisi girilse resim tamamen değişiyor. Birbiriyle bağıntılı devasa bir matematik çorbasından bahsediyorum, yani ne zaman bir şey eklense her şey değişiyor. Tek başına hiçbir kod, tamamı olmadan işe yaramıyor.”

“Kaç tane olduğu biliniyor mu?” diye sordum, bunların hiçbirini bilmediğime çok şaşırmıştım.

“Muhtemelen,” dedi Miranda. “Grafik formatına harfiyen uygun mu bilmek mümkün değil ama öyleyse toplamda 4,096 kod parçacığı olmalı. Yine de Rüya’yla ilgili pek bir şey bilmiyorum, sadece parolalarla ortaya çıkarılmış kodları gördüm.”

“Peki, aramızda kimse Rüya’da vakit geçirmiyor. Geçiren ve güvendiğimiz biri var mı?” diye sordu Andy.

Çözümlemiş bilmecelele ilgili sürekli yenilenen bir Wikipedia sayfası vardı. Şimdiye dek beş yüzden fazla bilmece çözülmüştü. Takip ediyordum çünkü hem nasıl gittiğini görmek istiyordum hem de listede bilmecelelerin çözümlmesine yardımcı olmuş insanların isimleri (ya da takma isimleri) vardı. En çok çözenlere göre sıralayınca aşağı yukarı ilk on isim Rüya’yı pek takip etmeyenler arasında bile tanınmaya başlamıştı. Üçüncü sırada, on bir şifreyi tek başına veya ortaklaşa çözmüş Mırletarya duruyordu.

“Yani, açıkçası,” dedim, “boş verin.”

“Cümle dediğin öyle kurulmaz,” dedi Andy. “Bir kere ‘yani açıkçası’ dedin mi, bir fikir yürütmüşsün demektir.”

“Mırletarya, Maya olabilir.”

“Ne?” Andy adeta bağırıyordu.

Robin ve Miranda suskundu. Maya’yı tanıyorlardı ama onunla tanışmamışlardı.

“Niye öyle düşünüyorsun?” diye sordu Andy.

“Sır desem?”

Robin bu noktada araya girdi. “Onunla iletişim kurup konuyla ilgili ne düşündüğünü sormak ister misin?”

“Çevrimiçi mi?” diye sordum.

“Eee, evet, konuşsam mı?” Andy tereddütlüydü.

“Kız benim eski kız arkadaşım, cehennem zebanisi değil. Ekle gitsin!” dedim tekdüze bir ses tonuyla bağırarak.

Ve karşımdaydı. Bizim evde, yatakta oturuyordu. Daha doğrusu eski evimde. Aniden kirayı nasıl ödediğini düşünüp endişelendim. Onu ortada mı bırakmıştım? Bu konuyu düşünmemiştim bile. Her yerimden ter fişkırıyordu.

Aynı büyük mavi yastıklara yaslanıyordu, yatağın üstünde aynı Hundertwasser resmi asılıydı. O kadar... o kadar aynıydı ki. Yeni bir ev arkadaşı var mıydı? İş nasıl gidiyordu? Andy’yle ben zengin olurken kendisinin olmamasına gücümüş müydü? Benden nefret ediyor muydu? Tabii ki nefret ediyordu ve bunu fark edince ne kadar nefret ettiğini merak ettim.

“Selam?” dedi, hepimize biraz şüphe, biraz endişe, belki biraz da bıkkınlıkla bakarak. Evden ayrıldıktan sonra ilk kez konuşuyorduk. Öfkeli görünmüyordu; sinir olmuştu.

“Selam, şey...” dedim, ne diyeceğimi bilemeden.

Andy sözü aldı: “Mırletarya sen misin?”

“Lanet olsun, April,” dedi neredeyse fısıldayarak. “Onlara ne anlattın?”

“Mırletarya olabileceğini söyledim, o kadar.” Bana sadece gizli kimliğini ortaya çıkarma ihtimalim yüzünden kızacaksa *fazlasıyla* ucuz kurtuluyordum.

Bıkkın görünüyor, öfkeli değil... en azından o an.

“Biz...” Baştan başlaması gerekti. “Rüya’yı neredeyse herkesten önce görmeye başladım. Gördüğüm ilk gece dört sekans çözdüm. Öylesine bir rüya olmadığını anlamıştım. Orası... orası harika bir yer.”

Rüya'yı neredeyse hiç keşfe çıkmadığım için kendimi biraz suçlu hissediyordum. Tüm zamanımı onu savunarak geçiriyor ama bir yandan ondan uzak duruyordum.

“Arkadaşlarını tanıştıracak mısın?”

“Ah, unuttum! Özür dilerim. Maya, bu Miranda. UC Berkeley’den bir malzeme mühendisi, birlikte çalışıyoruz. Bu da Robin, asistanım,” dedim.

Andy araya girdi. “Seni gördüğüme çok sevindim, Maya.”

“Ben de.”

Ne kadar boktan biri olduğuma dair bir örnek daha. Aslında Andy’yi bir seçim yapmaya zorladığımı ve onun beni seçtiğini fark etmemiştim bile. Müthiş bir sıcaklık dalgasıyla tekrar ter bastı. Neyse ki Andy sözü alıp Maya’ya Petrawicki olayını anlattı.

“Of, o sıçan suratlı göt herife boyun eğmeyin. İnsanlar kendileri hakkında kötü bir şey düşünüldüğü her sefer bir kuruş kazanıyor olsaydı dünyanın en zengini o adam olurdu.”

“Evet, kimse geri adım atmak istemiyor zaten ama bir şey yapmak zorundayız yoksa kontrolü ele geçirecek.”

“Öncelikle, hayır, geçirmeyecek. Karmaşık ipuçlarının hiçbirini işbirliği yapmadan çözemiyorsun. Mesela dün bulunan parola, Hintçe’nin bir diyalekti ile o bölgenin yaradılış mitolojisini bilen birinin soyut matematik bilen biriyle ortaklaşa çalışması sayesinde ortaya çıkarılabildi ancak. Olayı baştan sona takip ettim ve hâlâ tam anlayabilmiş değilim. Hem geometrik hem mitolojik çemberlerle ilgili bir şeydi. İnsanların kültürlerine dair inanılmaz detaylı bir anlayış söz konusu. Ve Muhafızlar ne kadar güçlü olurlarsa olsunlar, dünyanın kültürel açıdan en farkındalık sahibi insanları değiller.”

Herkes hemfikirli.

“Daha da önemlisi,” diye devam etti, “onlarla uğraşabiliriz.”

“Hmm, kulağa güzel geliyor,” dedim.

“Bir parolanın gerçek olup olmadığını kontrol etmek için zaman harcamak gerekiyor. Rüya’ya dalıp, parolayı söyleyip, kod dizisini

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

öğrenemiyorsun. Tüm bilmece sekansını geçmen, parolayı bulunan, sonra da gidip söylemen gerekiyor. Bazı bilmece sekansları sahteler sürüyor.”

“Ah, şahane,” dedim. “Yani Peter Petrawicki’ye günde yüzlerce sahte bilmece ve kod dizilimi gönderecek bir sürü insan bulmamız gerekiyor.”

“Hayır,” dedi Maya, “*senin* hiçbir şey bulman gerekmiyor. Rüyacı topluluğunda aktif insanlar eyleme geçtiler bile. ‘Onlarla uğraşabiliriz,’ derken, bizden bahsediyordum, senden değil. Alınma ama yırtınsan da inandırıcı bir sahte bilmece sekansı uyduramazsın sen.”

Hiç alınmadım. Kendimi topluluğun lideri gibi görüyordum, üyesi değil. O sıralar bunun ne kadar feci bir perspektif olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. “Ah, yani bir şey yapmamıza gerek yok. Problem kendiliğinden çözülecek o zaman.”

Maya’nın nasıl sinirinin bozulduğunu anbean gördüm. “Hayır, April, bu problem, sen olmayan insanlar tarafından çözülecek.”

Bu azar üstüne herkesin gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Miranda kıpkırmızı kesildi, benimse muhtemelen betim benim atmıştı.

“Anladım,” diye kekeledim. “Tabii ki. Özür dilerim, saçma bir laftı.”

Maya kendi de dehşete kapılmış gibi dudaklarını ısırды. Yaptığım saçmalıklarla ilgili uzunca bir süredir fırça yememiştim. Hoş değildi fakat taze bir soluk gibiydi.

“Sormamda sakınca yoksa,” dedi Robin, “Rüyacı topluluğuyla nasıl bu kadar içli dışlı olabildin?”

“İlk gece kırk dokuzuncu, ellinci ve elli birinci kattaki bilmece sekanslarını çözdüm. Bunun ortak bir deneyim olduğu fark edilene kadar, herkesin başladığı o kırk dokuzuncu kattakini yüzlerce insan çözmüştü. Daha ilk Rüyacı toplulukları kurulmaya başlarken o üçünü, hatta binanın dışındaki birkaçını da çözmüştüm. Tabii April’le bağım olması da işime yaradı.” Başıyla beni gösterdi. “Şimdiyse hoşuma

gidiyor, insanlar harika, tüm dünyadan bir sürü farklı fikir ve bakış açısı bir araya geliyor, ortak bir hedef için beraber çalışılıyor. Çok güzel bir şey. Aslında Rüya'da daha fazla vakit geçirmelisiniz. Wikipedia'daki çözülmüş sekanslardan birini inceleyip deneyin. Carl'ları daha fazla takdir edebilirsiniz. Benim açımdan öyle oldu.”

Birkaç saniye düşünceli düşünceli oturduktan sonra devam etti. “Ayrıca, ne bileyim, muhtemelen bu şeylerle bir şekilde bir bağım olsun istedim. Geride bırakmak düşündüğüm kadar kolay olmadı.”

Doğruca bana baktığını biliyordum. Ne diyebileceğimi hiç bilmiyordum ve söylediğim takdirde boğazımda bir yumruyla konuştuğumu duymasından korkuyordum.

“Bu arada başta söylemek istemedim ama isterseniz bize bir konuda yardımcı olabilirsiniz.”

O gece Maya'nın teklifini değerlendirirken tavsiyesine uyup Rüya'da biraz vakit geçirmeye karar verdim. Fakat önce, yeni çözülmüş birkaç bilmece sekansı ile ilgili bilgi edindim. Seçtiğim bilmece Mırletarya'nın son çözümlerindendi ama listede isminin yanında tanımadığım iki isim daha vardı. Aynı anda çözmediklerini keşfetmiştim; birlikte yapmışlardı.

Uyuduğumda kendimi Rüya'nın lobisinde buldum. Arkamı dönüp asansörün aşağı düşmesine bastım. Kapı açıldı, bindim, lobi düşmesine bastım. İndim, devasa Carl'ın yanından geçtim, kapıdan sokağa çıktım. Rüya sokakları Manhattan gibi birbirini dik kesmiyordu; çaprazlama gidiyor, üç veya beş, hatta altı yolun kesiştiği oluyordu. Binaların arasındaki dar sokaklar tahmin edilmedik yerlere çıkıyordu ve mimari anlaşılır gibi değildi.

Başlangıç noktasının olduğu iş merkezine bakmak için döndüm. O kadar yüksekti ki durduğum yerden sonsuza kadar yükseliyormuş, iki yüz kattan da yüksekmiş gibi görünüyordu. Bunlardan gerçek gibi bahsetmek çok garip çünkü rüyadalar ama herkes tıpatıp aynı şekilde deneyimlediği için elle tutulur bir şey gibi geliyordu. İn-

sanların evrensel olarak aynı şekilde deneyimlediği şeyler değilse, gerçeklik nedir? O açıdan Rüya çok ama çok gerçektir.

İş merkezinin kapısının hemen karşısında Arby's vardı. Rüya'daki bu müthiş lokasyon Arby's'in başına gelebilecek en iyi reklamdı; tüm dünyadaki Rüyacılardan resmi olmayan fastfood restoranı haline gelmişti. Hemen yanında eski ahşap bir kilise, Arby's'in öteki tarafındaysa kesinlikle modern olmayan ama hangi döneme ait olduğunu hiç bilmediğim bir tren lokomotifi vardı. 1920'lerden kalmıştı belki.

Karşıya geçip Arby's'e girdim. Rüya'daki her şey gibi boştu. Bu sekans, Arby's'deki ekipmanların nasıl çalıştığına dair bayağı detaylı bilgiye sahip olmayı gerektiriyordu. Maya lisede Arby's'de çalışmıştı, ayrıca bu sekansı ilk deneyenlerdendi.

Kasanın yanında tezgâhta tavuklu sandviç, büyük boy içecek ve şu elmalı çöreklerden duruyordu. Tezgâhın arkasına geçip kasanın, yiyeceklere karşılık gelen düğmelerine bastım. Yazarkasanın çekmecesi açılınca normalde tanımayacağım fakat hakkında okuduğum için Pakistan parası olduğunu bildiğim bir tomar banknot çıktı. Bana bir şey ifade etmiyorlardı fakat Maya'nın internette bulduğu Pakistanlı bir Rüyacı banknotlardaki birkaç harfin eksik olduğunu fark etmişti. Eksik harfler yan yana getirilince Urduca "zemin" ve "altında" kelimeleri ortaya çıkıyordu. Birkaç gün boyunca çözülemeyen gizem bir başka Rüyacı, yakınlarındaki bir tamirhaneden levye getirip zemin karolarını levyeyle sökme fikrini ortaya atınca çözülebilmıştı. Sipariş verecek olsanız duracağınız kasanın önündeki bir karoyu sökünce zeminin altından parlak mavi harfleri ışıltıyan bir parola çıkmıştı: "Çifte resim günü."

Bana levye lazım değildi. Hangi karo olduğunu biliyorsanız tırnaklarınızla da kaldırılabiliyordunuz. Artık parolayı biliyordum fakat gidip robota iletmem için bir sebep yoktu. Yoksa uyanırdım ve zaten herkesin haftalardır bildiği bir kod dizisi öğrenmiş olurdum. Bunun yerine şehirde dolaşmaya başladım. Her üç binadan ancak

birinin tarzını biliyordum. Ahşap bir müstakil ev, ateş tuğlasından bir bina, kimisi eski kimisi çok eski kimisi yeni duran bir sürü kilise. Bir alışveriş merkezi, İtalyan villası, tapmaklar ve camiler vardı. Düz bir hat izlememeye çalışıyordum. Bir o yana bir bu yana giderek yolumu kaybettim. Ara sokaklara dalıyor, darmış genişmiş demeden dolambaçlı yollara giriyordum. Tüm gece böyle yürümeye devam etsem de en nihayetinde uyanacaktım.

Ben de böyle yaptım. Yürüdüm, yürüdüm, yürüdüm, ta ki şehrin sınırına gelene dek. Çok ani olmuştu; otlarla, sonsuza kadar uzanan otlarla bitiyordu. Otların arasına girdim. Ne patika vardı ne ağaç ne tepe, sadece sık bitki örtüsünün kapladığı uçsuz bucaksız bir düzlük. Gelmiş geçmiş en sıkıcı golf sahası gibiydi. Gökyüzünden gelen sese baktım. Bir uçak iniş yapmak için alçalıyordu. Şehirde havalimanı mı vardı? Nereye yerleştirilmiş olabileceğini bilmiyordum ama öte yandan, neden olmasını ki? Garipti, gördüğüm ilk hareketli nesneydi. Rüya şehrinin ürkütücülüğü insansızlığından kaynaklanıyordu genel olarak. Ama hava durumu da söz konusu değildi; bulut yoktu, hatta algılanabilecek bir sıcaklık bile yoktu. Güneş mavi gökyüzünde sabitti. Hiçbir şey hareket etmiyordu. O uçak haricinde.

Otlarda yürümeye başlayıp uyanana dek yürüdüm. Sabah olmuştu. Ayaklarım ağrıyordu, gayet dinlenmişim ve en çok da Maya'yla konuşmak istiyordum.

Rüya, Carl'ların bu yaratısı benim zevkini çıkarmam için vardı ve işe yarar bir şey yapamayacağımı düşündüğüm için görmezden gelip durmuştum. Ne fark eder gerçi. Harika bir yerdi. İnsanların neler başardığını görmek bile her şeye değdiğini hissetmemi sağlıyordu. Küçük savaflara saplanmak sizi küçültür. Televizyon kanalından televizyon kanalına koşup bir o anlaşılmazlığa bir bu anlaşılmazlığa dair tartışmak beni küçültmüştü. Sadece savaşı düşünür olmuştum, neden savaştığımı değil.

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

Skype'ı açtım. Maya çevrimiçiydi. İsmine tıkladım, sonra bilgisayarımı kapadım ve onunla konuşmak yerine Muhafızlar'ın taktiklerinin Rüya'nın yarattığı açık tartışma ortamını bulandırmasına izin vermeyeceğimize ve tam da bu hedefimize ulaşmamızı sağlayacak bir araç yaratabilmek için tanınmış bazı Rüyacılarla çalışacağımıza dair bir video hazırlamaya başladım.

Genel olarak nisan ayı

@AprilOlmayabilir: Rüyacılar tarafından Rüyacılar için tasarlanmış, sekansları çözmeye yardımcı dokunacak bir mecra olsa, en çok nasıl bir şey görmek isterdiniz?

Artık Rüyacı topluluğunda milyonlarca insan aktifti ve çözülmüş sekanslara ek olarak hangilerinin çözülemediğini veya üstünde çalışıldığını da takip edebilmek zorlaşmıştı. Üstelik yüzlerce forumda, üstünde çalışılan sekanslarla ilgili işe yarayacak bilgi veya beceriye sahip insanlar aranıyordu. Bu sitelerin bazıları Reddit, Facebook ve Quora gibi halihazırda var olan platformlardan faydalanıyordu; bazıları da forum siteleriyle mesajlaşma programlarının kabaca bir araya getirildiği sayfalardı.

Resmen yüzlerce farklı sitede aynı çaba veriliyordu. Maya, benim (ve Andy'nin) başka kimsede olmayan iki şeye sahip olduğumuzu düşünüyordu:

1. Dünyadaki herkesten daha fazla Carl hayranının ilgisi ve buna eşdeğer bir saygınlık.
2. Çuvalla para.

Tabii ki boş zamanlarında seve seve Rüyacı topluluğunun işine yarayabilecek bir şeyler ortaya çıkarmaya çalışan binlerce yazılımcı ve mühendis vardı. Fakat kimse para kazanmıyordu, herkes de ipleri

kendi eline almak istiyordu. Maya problemi saptamıştı ama çözen kişi (ben ve Andy'den gelen parayla birlikte) Miranda olmuştu.

Miranda kendisinin boktan bir yazılımcı olduğunu söyleyip duruyordu ve gerçekten de uzmanlık alanı bu değildi fakat ortaya bir fikir atıp tartıştığımızda “Hayır, bu uygulanabilir değil” veya “Evet, bunu on beş dakikada çözersin zaten” gibi şeyler söyleyen her seferinde Miranda’ydı. Zor problem ile basit problem arasındaki farkı, bizim aklımızın bile almadığı bir şekilde anlayabiliyordu. Ve Andy’nin ev arkadaşı Jason’ı ilk programcımız olarak aramıza kattığımızda Miranda hem hedefimizi hem de uygulanabilirliğini öyle bir kavramıştı ki Jason’ın başına onu vermek en mantıklısı gibi görünüyordu.

İşte Som’u böyle yaptık. (“Biz” derken genel olarak Maya, Miranda ve paradan bahsediyorum).

Rüyacıların becerilerini, projelerini, teorilerini, başarısızlıklarını ve başarılarını paylaşabileceği ortak bir alandı Som. Başta sadece internet sitesiydi fakat Jason telefon uygulamasıyla kolayca entegre edilecek şekilde tasarlamıştı. Eski işyerimden insanları tutmaya başladık.

Kısa sürede Som uygulaması, birileri belli bir beceriyi arattığında veya kişinin takip ettiği teoriyle ilgili konu başlığına yeni bir yorum yapıldığında kullanıcıya anında bildirim gidecek şekilde ayarlanabilmeye başladı. İlk ayın sonunda, programda o kadar çok bağlantı kurulmuş ve özellikler o kadar şişmişti ki sıradan kullanıcıların içinden çıkamayacağı bir hal almıştı. Ama sıradan kullanıcılar için değil, sıkı Rüyacılar için tasarlanmıştı ve ara sıra takılıyor olsa da bir oradan bir buradan aparılmış diğer tüm çözümlerden açık ara iyiydi.

Ayrıca kullanıcı tabanı genişledikçe para saçmaya devam ediyorduk. Ne zaman bir videoda Som’dan bahsetsem kullanıcı akını yaşıyordu. Ve ne zaman akın yaşansa siteyi işler halde tutabilmek için daha fazla yardıma ihtiyacımız oluyordu ki sunucuların

maliyetinden bahsetmiyorum bile. Neyse ki maliyet önemli değildi. Robin ve Jennifer Putnam kitabım için ağza alınmayacak kadar yüklü bir avans koparmamı sağlamıştı, sözleşmeyi imzalarken de dörtte birini almıştım.

Som büyüdükçe (ki hızla büyüyordu) Miranda yönetmeye devam etti. Önceleri Jason'ın başındaydı; sonra Jason'la birlikte iki uygulama mühendisinin başına geçmişti; sonra arayüzcülere, veri mühendislerine, yazılımcılara, veritabanı tasarımcılarına, grafik tasarımcılara, telefon uygulaması yazılımcılarına, hatta birkaç muhasebeciye bile patronluk taslamaya başlamıştı. Miranda'nın tek bir konuda uzmanlaşacak türde biri olmadığı ortaya çıkmıştı. Pek çok şey konusunda PEK ÇOK şey biliyordu.

Miranda'yla muhabbet ettiğimizde pek kendinden emin görünmüyordu. Utangaç değildi; daha çok yumuşak başlıydı. Dolarıyla bu keşmekeşi her nasılsa çekip çevirebilmesi, hayli büyük bir teknoloji startup'ının yirmi beş yaşında CEO'luğuna yükselmesi ondan çok beni hayrete düşürüyordu. Benim haricimde uğraştığı insanlara dostane ve içten yaklaşıyordu ama bir o kadar sert ve otoriterdi. Böyle projeleri gayet iyi yönetebildiği ortaya çıkmıştı. Maya'yla beraber çalışarak –Rüyacı topluluğunda büyük saygı görüyordu ve ihtiyaç duyabilecekleri araçlara dair çok iyi fikirler üretiyordu– Som'u birkaç hafta içinde Rüyacılar arasında en çok kullanılan program haline getirdik. Peter Petrawicki'nin sekans çözümlerini gizli bir yere saklamaya dair sefil planı da Som'dakiler tarafından sürekli sekteye uğratılıyordu. Canı sıkılanlar gizli sohbet odalarına girip sahte sekans çözümleri üretiyorlardı.

Mart sonunda Rüya, hayatımızın o kadar büyük bir bölümünü ele geçirmişti ki Carl'lar adeta gündemimizden düşmüştü. Yine de onu gözlemleyebilmek için 23. Sokak'ta Carl'ın karşısında bir ofis kiraladık. O kadar hızlı para harcayabilmemiz inanılmazdı. Paramızın biteceği yoktu ama “zengin”in fazlasıyla göreceli bir kavram olduğunu anlamamız da çok uzun sürmemişti. O sıralar bankada

galiba yaklaşık iki milyon dolarım vardı ve programın geliştirilmesiyle geçen o ilk ay üç yüz bin dolarını harcamıştık bile. Para resmen geldiğinden hızlı gidiyordu fakat kitap çıktığında her şeyin değişeceğine herkes fazlasıyla emindi, ben de ona odaklanıyordum.

İşin iyi yanı, para probleminin çözümü ufukta görünmüştü bile.

24 Nisan

@AprilOlmayabilir: Aşk yapmak ne zaman "aşk yapmak" anlamına geldi, bir sürü eski şarkıda aşk yapmaktan bahsediyorlar ama sevişmekten bahsettiklerini sanmıyorum.

Abim, evlendiğini seyredebilelim diye benim ve iki yüz yılın arkadaşının Kuzey Kaliforniya'ya gidiş dönüş uçak biletlerini karşılamıştı. Herkesi yanımda götürmek istiyordum ama Som'un geliştirilmesi artık tam zamanlı bir iş olmayı da geçmişti. Sadece Robin gelmişti çünkü hayatımı kolaylaştırmak onun işi. Ve işini çok iyi yapar.

Size karşı dürüst olacağım, bu düğün ağırıma gidiyor. Çok güzel bir düğün, hatta tablo gibi. Ulu ağaçlarla dolu bir ormanın ortasındaki bir mekân kiralandı. Tom çok para kazandığı için masraftan kaçınmamışlar. Nişanlısıyla sadece birkaç kez sohbet etmişimdir ama çok tatlı biri ve onlar adına gerçekten seviniyorum fakat New York'ta yapmam gereken işler var.

İğrenç biriymişim gibi düşünebilirsiniz ama ortada bir uzaylı olduğunu ve rüyalarımıza sızdığını hatırlatırım. Hatta muhtemelen unutmuşsunuzdur ama Rüya'nın nasıl işlediğine dair daha fazla bilgi edindiğimiz ve herkesin kafayı yediği hafta bu hafta.

Nedime olduğum için provalarda orada olmam gerekiyordu ve tabii ki düğün yemeğinin provası yapıldı ve kadehler kaldırıldı ve her şey çok duygusaldı falan ama çok zaman alıyordu. Provala-

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

rın ortasında haber patladı. ABD hükümeti henüz Rüya'ya maruz kalmamış birkaç kişi bulmuştu ve karantina altında incelemeye başlamıştı. Rüya'nın tıpkı hava yoluyla bulaşan bir hastalık gibi insandan insana geçtiğine emindiler. Üstelik enfeksiyon (herkesin kullandığı kelime bu olmasın diye uğraşıyorlardı ama en uygunu da buydu) fiziksel olarak yayılıyordu. Filtrelenebiliyordu. İnsanların beyinlerini ölçülebilecek kadar değiştiriyordu; "enfeksiyonlu" olanlar ile olmayanların beyinlerinin fonksiyonel manyetik rezonans taramalarında açıkça değişiklik olduğu görülmüştü.

İyi bir kardeş olmaya çalıştığım için tam üç saat boyunca telefonuma bakmamıştım ama elime aldığımda kıyamet kopmuştu. Tuvalete gittim ve prova yemeği sırasında kaçırdıklarımı öğrenebilmek için yarım saat orada kaldım.

Robin mesaj attı: *Şu "enfeksiyon" saçmalığını duydun diye tahmin ediyorum. Yoksa sana ilaç getirmemi ister misin?*

Bir şeyler yapmam gerekiyormuş gibi hissediyorum. İnsanlar bir şeyler söylememi bekliyor fakat neyi nasıl dile getireceğimi bilmiyorum, yazdım tuvaletten.

Muhafızlar şuna benzer binlerce tweet atmıştı:

@CurukElma24: Bir anda @AprilOlmayabilir fazlasıyla suskunlaştı. Bu habere ne diyeceksin minik kız?

Peter Petrawicki de yazmıştı:

@PeterPetrawicki: Bugün aprilolmayabilir gibilerin bir şey yazmasını beklemeyin, bilimsel araştırmaların net ortaya koyduğu, zihinlerimizi değiştiren bir hastalığa yakalandığımız gerçeğiyle yüzleşmek istemiyorlar.

Sizi kendi istedikleri yere çekebilmek için yaptıkları buydu. İşe yaramıyor da diyemem. Halihazırda o kadar büyük bir sinir bozuk-

luğu, o kadar çok korku vardı ki insanlar Rüya'dan uzak durabilmek için uyumamaya çalışıyor, bazıları amfetamin kullanıyordu. Ama uyumamak mümkün olabilen bir şey değil. İki kişi ölmüştü... Peter Petrawicki'nin pazarladığı korku yüzünden ölmüşlerdi.

Robin: *April, ailen burada ve ne yaptığının farkındalar.*

Telefonumu çantama bıkkınlıkla atıp dışarı çıktım.

Dışarıda Robin'e, "Özür dilerim," dedim. "Haklısın. Daha sonra bahsedebileceğim birkaç konu başlığı listeleyebilir misin?"

"Tabii ki."

"Takım elbiseyle harika görünüyorsun bu arada."

"Teşekkürler, pek ucuza mal olmadı."

"Aklımı başka şeyle meşgul edemiyorum. Herkes 'enfeksiyon' diyor. Çok kötü bir bakış açısı. Birkaç saat önce ilgilenebilseydim üslubu az da olsa şekillendirebilirdim, daha teknik bir kelime bulurdum belki."

"April, şu an abinin yanında olmalısın."

"Biliyorum, teşekkürler, Robin. İyi bir arkadaşsın." Biraz yüzü kızardı. Sonra kafam hiç başka yerde değilmiş gibi davranmaya döndüm ve abimin düğününe beyin gücümün en fazla yüzde yirmi beşiyle katıldım.

19 Mayıs

@AprilOlmayabilir: "Carl'la Hayatım: Anı ve Manifesto" kitapevlerinde! Gerçi kimi kandırıyorum, siz de benim gibi Amazon'dan sipariş veriyorsunuz çünkü ülkemizin refah içinde yaşamasındansa iki dolar az vermeyi tercih ederiz! <http://amzn.to/2EIGwTL>

Barnes&Noble'dayım; kitabım raflarda. Kapak resm soyut gibi duruyor ama Carl'ın omzunun yakın çekim fotoğrafı altında. Yayıncı kapakta yüzümün olmasını istemiş, daha çok satılacağını söylemişti ama yüzümün dünyadaki tüm havalimanı kitapçılardan bana baktığını hayal edemiyordum. Kitabı alıp rasgele bir sayfasını açtım ve kendi yazdığım, artık bir kitapevinin rafında duran kelimeleri okudum.

Rüya'nın yaratılabilmesi için gereken şey muhtemelen iyotmuş. Harvard'lı biyokimyacı Alan Reichert'a göre, istenen kimyasallar arasından iyot, "biyokimyasal süreçlerde sıklıkla kullanılıyor." Birden fazla tiroit hormonunun salgılanabilmesi için gerekli bir bileşik. Rüya'nın yayılma mekanizmasını hâlâ anlamasak da Carl'ın eline iyotla dokunduğumda bir an başım döndü. Hemen ardından, yakınımdaki herkes benim gibi Rüya'nın taşıyıcısı haline geldi. Rüya nasıl yayılıyorsa yayılsın, Carl'ın gerek havada gerek betonda bulabileceği hammaddeler kadar iyoda da ihtiyacı varmış demek.

Gözünüze çarptı mı? Bir keresinde bir arkadaşım, redaksiyon aşamasında kitabı ne kadar çok okursanız okuyun, kitabınızın son halini açtığınız ilk sefer baktığınız ilk sayfada bir yazım hatasıyla karşılaştığınızı söylemişti. Öf.

Ama yapmıştım. Bir kitap yazmıştım. Karşımdaydı. Kalın kapaklı, on binlerce kelime ve hepsini ben yazmıştım. Sylvia beni pek çok yerde yönlendirmişti elbette, ama en nihayetinde kendi elimden çıkmıştı. Ortaya çıkardığım diğer sanatsal ürünlerden çok farklıydı. Çok büyük bir parçam onun içindeydi ve artık ben de raftaydım. İnsanlar açıp okuyacaktı ve bazılarının fikirlerinin değişebileceğini umuyordum. Fakat o kitabı okuyan neredeyse herkes

zaten benim tarafımı tutuyordu ve kitabın tek yaptığı, benim gibi insanları daha da öfkeliendirmek olmuştı.

1 Haziran

@AprilOlmayabilir: Sadece bir haftadır turnedeyim ama tüm hayatımı bu otobüste geçirmişim ve geri kalan her şey illüzyonmuş gibi hissetmeye başladım.

Ann Arbor, Michigan'da iki bin kişinin önünde sahnedeyim. Hepsi kitabımı sesli okumamı; sonra da Andy, Miranda ve benim soru yanıtlamamızı seyretmek için bilet almış. Standart bir oditoryumda değil; bir otelin hah kaplı kutu gibi bir odasına birileri iki bin sandalye yerleştirmiş. Etkinlik biletleri bir günden kısa sürede tükenmiş. Katılımcıların, kitabı satın alması şartı var... önceden almış olsalar da.

Turne aslında bayağı iyi geçiyordu. Üçümüz ve Robin (ara sıra başkaları da katılıyordu: Andy'nin babası, Jennifer Putnam, Sylvia Stone, reklamcılar, pazarlamacılar, vs.) içinde yatakları, Nintendo'su, duşu ve buzdolabı olan bir turne otobüsündeyiz. Özel alanımız pek yok ve ara sıra birbirimizin sinirine dokunuyoruz ama genel olarak şapşal şapşal eğleniyoruz. Miranda ve Andy birlikte bayağı vakit geçirdiği için bana da yazmam, Som'da takılmam ve Twitter'da Muhafızlar'a bağırمام için vakit kalıyor.

O sırada da yirmi dakikadır soru cevaplıyoruz. Soruların çoğu Rüya'yla veya New Mexico'da Rüya'ya yakalanmamak için yaklaşan herkese korkuyla ateş açan tarikata ya da Carl'larla alakalı şu veya bu deli saçması teorilere dair neler düşündüğümle alakalı. Bir anlaşmamız var: Deli saçması teorileri ben idare ediyorum; Andy, benim ve Miranda'nın ne kadar güzel olduğuyla ilgili "şaka" yapanları idare ediyor; Miranda da teknik tüm konuları. Miranda, Som üstünde çalışabileceği zamandan çaldığımız için bize içerlese

de otobüste hızlı bir internet bağlantısı olması koşuluyla bizimle gelmeyi kabul etmiş. Benimse turne boyunca, Rüya'yla ilgili soruları idare etmesi için Maya'nın da yanımızda olmasını dilediğim bir gerçek.

Mesela:

"Rüya'da başınıza gelen en garip şey neydi?" Bunu on iki yaşında bir kız sormuştu.

"Eh, aslında tamamı çok garip," dedim, oyalamaya çalışarak, "ama o kadar sessiz ve durağan bir yer ki uçağı her gördüğümde şaşıyorum."

"Neyi?" diye sordu Miranda yan koltuktan.

"Uçağı. Şehrin bittiğı yere gittiğın sırada bir yerlere iniş yapıyor. Nereye indiğini bir türlü bulamadım."

Odada bir hareketlilik oldu.

"Şehrin bittiğı yere hiç gittin mi?" diye sordum.

"Hayır, gittim de..." dedi Miranda. "Uçak yok ki. Şehirde hiçbir şey kıpırdamıyor. Asla."

Andy araya girdi. "Rüya'da uçan bir uçak görenler ellerini kaldırsın."

Kimse kaldırmadı.

"Ya," dedim.

Fazlaca uzun bir sessizlik oldu, sonra, "Eh, Rüya'da başıma gelen en garip şey buymuş o zaman!" dedim. Güleşenler oldu ve sıradaki soruya geçtik.

Otuzlarında bir adamdı. Spor ceket giyiyordu ve bakımlı, güzel kesimli koyu renk saçları vardı. Soru sorarken sesi biraz çatladı.

"Bu soru April için. Kendi türüne ihanet etmek nasıl bir his?" Bunun üstüne kalabalıktakiler seslerini yükseltince adam mikrofona bağırarak zorunda kaldı çünkü diğerlerinin mikrofonsuz çıkardıkları seslerden onu duyamayacağımızdan korkmuştu. "Bildığın onca şeye rağmen hiçbir tehdit unsuru yokmuş gibi davranmaya devam etmek nasıl bir his? Gezegenini ve ülkeni üç kuruş paraya,"

bu arada kitabımı gösteriyordu, “ve şöhret uğruna satmak nasıl bir his?” Sesi titriyordu ve gergin gibiydi. Birkaç arkadaşı (onu tanıyorlar mıydı yoksa ortalığı karıştırmak için gelmiş duygudaş Muhafızlar mıydı, bilmiyorum) tezahürata başlayıp bağırarak “ay-nen öyle” gibi şeyler söylüyordu.

“Bakın, sizinle hemfikir değiliz.” Böyle çıkışlarla daha önce karşılaşmıştım ve nasıl muhatap olacağımı daha iyi biliyordum artık. “Gezegenin iyiliğini düşündüğünüzü çok iyi anlıyorum ve benimle aynı şeyi kabullenmediğinizi bilmek beni üzüyor. Carl’ların tüm insanlığı birbirine yaklaştırdığı dışında elimizde hiçbir kanıt...”

“SİKTİR GİT, HAİN OROSPU!” diye bağırды, mikrofonu tutan değil de arkalarda oturan biri.

Aniden tüm salon birbirine girdi. Andy ve Miranda’ya baktım, irkilmiş ve korkmuşlardı. İnsanlar bağırını görmek için ayağa kalkıyordu. İşler resmen çığırından çıkmıştı. Mikrofona bağırıyordum fakat kimse beni duymuyordu, ya duymuyorlardı ya da umursamıyorlardı. İnsanlar koridorlara akın etmişti. Başımı kaldırıncaya Andy’nin önümde durduğunu gördüm. Elimi tutup beni ayağa kaldırdı. Sahneden inmek istemiyordum. Salondakileri sakinleştiremezsek yarın hepsi haberlere taşınırdı: APRIL MAY’İN KİTAP TURNESİ PROTESTOCULAR YÜZÜNDEN İPTAL EDİLDİ gibi bir başlıkla falan. Fakat salondakiler sakinleşmiyordu. Andy ve Miranda beni sahneden zorla indirdi.

6 Haziran

@AprilOlmayabilir: Uzaylılar bir gezegeni fethedebilmek için beni sıfırdan yarattıysa mememi kapıya sıkıştırmayacak kadar koordinasyon sahibi olacağımı düşünürsünüz.

Heyhat...

23. Sokak'taki evimde, bilgisayarımın başındayım. Ne yapmam gerektiğini biliyorum ama yapamıyorum.

Ann Arbor fiyaskosundan sonra kitap turnesi iptal edilmişti. Ortaya çıktıkları andan itibaren Muhafızlar internette beni taciz etmişti. Komplo teorileri birbirinin üstüne eklendikçe eklenmiş, artık resmen insandıışı bir yaratık olmuştum. Deccal olabilirdim, iblis olabilirdim, belki uzaylıydım. İnsanlıktan çıkmak normalde metafor olarak kullanılır fakat belli başlı insan grupları için gerçeklik halini almıştı. İnsan değildim.

Size karşı dürüst olacağım. Dehşet vericiydi. Otelde, işlerin çığırından çıktığı o an korkunçtu. Ama daha da kötüsü, insanların sanrılarından oluşan o tavşan deliğine dalmak ve her şeyin tam merkezinde yer aldığımı, ölsem huzura kavuşacak binlerce insan olduğunu bilmekti ki bunu bana sürekli söylüyorlardı zaten. Sürekli kaygılıydım, bu da beni karamsarlığa itiyordu, bu yüzden dikkatimi toplayamıyor, dolayısıyla felaket senaryoları kuruyordum. Dışarıdan bakıldığında James Dean'den bile havalı takılıyordum.

Adresim bir sır değildi. Dairemde rehin tutulduğunu iddia edenler on kez falan polisi aramıştı. Evinizi polis bassın diye uygulanan bir tür taciz stratejisiydi. Özel hareket ekiplerinin olayı ciddiye alıp kapımı kırarak içeri dalmasını umuyorlardı. Şanslıydım çünkü Robin daha ilk haftadan polis departmanını arayıp baskıncı özel hareket ekipleriyle burun buruna gelmemem için beni, hedef olabilecek kişiler listesine ekletmişti. Ama tabii ki başkalarının başına geldiği videoları seyretmiştim. Genelde canlı yayında bilgisayar oyunu oynayanların başına geliyor. Dehşet verici bir şey. Özel hareket timi kapıyı kırıyor, herkes bağırıyor, çelik yelekler giymiş iriyarı tipler önüne çıkan herkese tüfek doğrultuyor. Rüya'nın bir iyi yanı da tüm gece içinde kalıp uyanmadığım takdirde kâbus görmememdi.

Yüz günde on bin kere her şeyi bırakıp saklanmak istemişim. Miranda aylık beş dolarlık bir premium üyelik seçeneği eklediği

arıda Som kendi kendini döndürür hale gelmişti. *Carl'la Hayatım* bir milyondan fazla satmıştı ve her satan kitaptan kazandığım yedi dolar akıl almaz şeydi ve yani, hesabı siz yapın işte. Artık emekli olabilirdim ki olsaydım çok daha güvenli ve iyi olurdu. Oyuna devam etmemin temelde birkaç sebebi vardı:

1. Peter Petrawicki ile Muhafızlar'dan nefret ediyordum ve gerçeği ortaya çıkarmaya çok yaklaştığımıza inanıyordum, verdikleri mesajı da bu gerçeği kullanarak alt etmek için elimden geleni yapacaktım.
2. İnsanlar taciz ediyor diye geri adım atmak onların kazanmasına izin vermek demekti.
3. İnsanların bana ilgi göstermesini öylesine çok, öylesine derinden, öylesine tutkuyla, öylesine fena istiyordum.

Dürüst olacağım demiştim.

Konudan sapıyorum. Evin küçük odasında, bilgisayar başında oturuyordum. Kimse yoktu. Saat 20.03'tü. O gün Maya'ya mesaj atmış, Skype'ta konuşmak istediğimi söylemişim. Tamam demişti, akşam sekiz ona uygundu. Ben de oturmuş, üç dakikadır parmağım farenin üstünde bekliyordum.

Tabii ki kendisi hiç tereddüt etmeden beni aradı. Açtım.

"Selam," dedim, normal konuşmaya çalışarak.

"Merhaba, April. Nasılsın?" Onu görmek çok güzeldi.

"Bilmiyorum, bugünlerde durup kendime bakmam çok zor oluyor açıkçası," diye cevap verdim, fazla dürüstçe.

Hem endişe hem sinir bozukluğuyla başını salladı. "Evet, bu... pek şaşırmadım. Ann Arbor'da olanları duydum, çok üzıldüm. Korkunç şeyler yaşanmış."

"Alışıyorum," diye yalan söyledim. Alıştığım tek şey, alışıyor-
muşum gibi davranmaktı. Maya yalan söylediğimi bildiğinden ve benim de onun bildiğini bildiğimi bildiğinden üstünde durmadık.

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

“Ann Arbor’da garip başka bir olay oldu,” dedim. “Ak’ımdan çıkaramadım. Rüya’yı herkesten çok biliyorsun, o yüzde ı sana anlatmak istedim.”

“Söyle bakalım.”

“Şehirden ne zaman çıkıp otların arasında yürüsem bir yerlere bir uçağın indiğini duyuyorum ve görüyorum. Binaların arasında kaybolana kadar takip edebiliyorum ama bir yere indiğine eminim. Bunu söylediğimde tüm seyirciler uydurduğumu zannetti.”

Maya başını hafifçe ama çok hafifçe yana eğmiş, dudakları aralanmış, kaşlarını azıcık çatmış, tam bir taş gibi oturuyordu. Yüzünde, biraz midesi bulanıyormuş gibi bir ifade vardı.

“Maya?”

“Rüya’da hiçbir şey, sen hareket ettirmediğin takdirde hareket etmiyor,” dedi.

“Resepsiyonist hareket ediyor,” dedim.

“Evet, tamam, onun haricinde.” Üstünde durulacak bir şey değil gibi konuşmuştu. “Onu herkes biliyor. Rüya’daki kumaşlar... Bayrak direklerinde bayraklar var ama rüzgârda dalgalanmıyorlar. Bitkiler var ama ne büyüyor ne çiçekleri dökülüyor. Bu herkes tarafından kabul gören ve bilinen bir şey. Rüya’da hiçbir şey hareket etmiyor.”

“Eh, şehrin bitimine ne zaman gitsem böyle oldu. Uçak geliyor ve bir yere iniyor.”

Maya kısık sesle, uzun uzun inledi. Başını öne eğince saçları yüzüne döküldü.

“Yanlışı bir şey mi yaptım?” diye sordum. Savunmacı değil, endişeliydim. Maya’dan, sanki bir şeyleri elime yüzüme bulaştırmışım duygusu seziniyordum.

“April.” Maya kameraya baktı, sonra yüzünden yirmi farklı duygu geçti. Sinir bozukluğu, korku, heyecan, tekrar sinir bozukluğu, merak, tekrar heyecan, sonra tekrar ve daha fazla sinir bozukluğu.

“Maya,” dedim, onu kendine getirmem gerekiyormuş gibi gelen bir süre geçtikten sonra.

Ne diyeceğini bilemiyormuş gibi kollarını kaldırdı ve sonunda tek eliyle yüzünü kapadı.

“OF YETER AMA NE VAR?!” Aslında biraz korkmuştum, rüya kanserine falan yakalanmışım gibi hissediyordum.

“Rüya’da hiçbir şey hareket etmiyor, April. Ama daha da garibi, yani kötüsü, Rüya’da her şey herkes için aynı. Resepsiyonist hareket ediyor ve rüya görenin anadilinde konuşuyor ama onun haricinde her şey tıpatıp aynı. TIPATIP. Bir evin önündeki çimenlikteki çimleri sayanlar oldu. Herkes için aynı. Dünyadaki her bir insan için.

“Yani rüyanda, başkalarının rüyasında olmayan bir şey gördüğünü söylediğinde hem aşırı heyecan verici hem de aşırı sinir bozucu geliyor. Heyecan verici olmasının sebebi, seninle çözmeye çalışacağımız bu gizemli olayın Rüya’daki son bilmece olma ihtimali yüksek, çünkü 4,096’ya varmak üzereyiz. Sinir bozucu çünkü yani Tanrı aşkına, iyi biri olduğunu biliyorum fakat özel olduğuna dair başka bir işarete ihtiyacın yoktu sahiden.” İç geçirdi.

Bu beni biraz sinirlendirdi. Sert bir ifadeyle, “Maya, bunların hiçbirini ben istemedim,” dedim.

Maya konuşmadan önce uzunca bir süre düşündü. “Son cümlemi geri alsam ve bu konuşmayı ciddi bir şekilde devam ettirsek senin için de uygun olur mu?”

“Çok mantıklı bir hareket.” Kavgadan kaçtığı için kızmıştım ama ben de kavgaya etmek istemiyordum. “Ben sıradışı bir Rüya problemi yaşayan biriymişim, sen de bana yardım etmesi gereken uzmanmışsın gibi yapalım. Fantezi gibi!” Bu şakadan anında pişman oldum. Ama Maya nezaketen de olsa güldü.

“Tamam, bunu çözebilmek için beynine giremediğim için aşırı sinirim bozuluyor fakat şöyle yapabilirsin. Rüya’ya daldığın anda doğrudan şehrin bitimine git. Oraya muhtemelen en hızlı Broadway’den koşarak ulaşırsın... binadan çıktığında adım attığın sokak yani. Uçağı gördüğün an koşacaksın, SAKIN YÜRÜME, ona

doğru koş. Uçağı görürsen veya ona binebilirsen arayacağın şeyleri söyleyeceğim.

“Öncelikle sıradışı şeyler bulmaya çalış. Sonraki birkaç saatini, hatta belki de birkaç gününü uçaklarla ilgili öğrenebildiğin her şeyi öğrenmeye ayır. İlk seferde ne tür bir uçak olduğunu anlamaya çalış. Boeing mi? Airbus mı? CRJ mi? Geniş bir alandan başlayıp uyku aralarında araştırma yaparak alanı daraltabilirsin. Bir şeyler garipmiş gibi bir hisse kapılabilirsin. Rüya ipuçları genelde eksiklikler üstüne kurulu, olması gereken şeyler olmayabiliyor ama uçak kokpiti neye benziyor bilmiyorsan göremeyebilirsin.

“İkincisi, tekrarlarda bir terslik var mı diye bak. Genelde tekrarlayan objeler birbirinin tıpatıp aynısı oluyor, dolayısıyla birini diğerlerinden ayıran herhangi bir şey muhtemelen önemlidir. Mesela uçak koltuklarından birisi tam dik durmuyor veya pencerelerden biri çift değil tek cam olabilir ya da tuvalet garip kokabilir. Herhangi bir şey olabilir.

“Üçüncüsü, bunu tek başına yapmaya kalkışma. Benimle konuş. Konuyla ilgili bilgisi olabilecek, güvendiğim birkaç kişiyi bir araya getireceğim. Tek başına kazanmak sana çok çekici bir fikir gibi geliyor, biliyorum ama bir aydan uzun süredir hiçbir bilmece sekansı tek bir Rüyacı tarafından çözülemedi. Bayağı komplike şeyler ve Carl’ların birlikte çalışmamızı istedikleri bence ortada. Ne öğrenebiliyorsan öğren ve bana haber ver. Ben ne yaptığımı biliyorum.”

Not alıyordum. Tekrar Skype’a geçtim. “Bana verebileceğiniz başka bir bilgece öğüt var mı Rüyaların Ulu Gurusu?”

“Var,” dedi. “Benimle dalga geçme yoksa seni yapayalnız bırakırım ve çözmeyi başaramadığın için kendi kendini yer durursun.”

“Peki!” dedim.

Tüm o konuşma derin bir uçurumun birkaç santim kenarında güzel bir gezintiye çıkmışım gibi hissettirmişti. Çok hoştu, hatta harikaydı diyebilirim. Ama en ufak dengem bozulsa, bayağı ciddi

ve keyifsizlik verici şeylere yuvarlanacağımı unutmam mümkün değildi.

“Sabaha haber veririm,” dedim.

“En ufak bir yalan söylediyse evini ateşe veririm,” dedi.

O gece uyumam çok kolay olmadı. Beklenti her seferinde bitkinliğin hakkından gelir, benim gibi sürekli bitkin biri olsanız bile. Yine de dördüncü kez okuduğum Rodin’in biyografisini okurken kendimi nihayet lobide bulmuştum. Maya’nın dediğini yaptım, şehirde bir yerlere inen uçağa doğru koşmaya başladım. Uçaklarla ilgili biraz araştırma yaptıktan sonra büyük bir uçak olduğunu anlayabilmişim, devasa değildi. 747 veya A380’ler gibi iki katı yoktu, dolayısıyla birbirine neredeyse tıpatıp benzeyen yirmi beş farklı uçaktan biri olmalıydı.

Uçağın indiğini düşündüğüm yere koşarken yorulmadığımı, dilediğimce son sürat koşabildiğimi fark ettim. Sanırım rüya olduğu için garip değil ama Rüya’daki gibi bir kontrole ve farkındalığa sahip olmak heyecan vericiydi. Olabildiğince hızlı yol aldım, ki gerçek hayatta gidebildiğim kadar hızlıydım ancak. Yani pek hızlı değildim.

Uçağı gözden kaybettikten sonra nereye indiğine dair fikir yürütmem gerekti. İndikten sonra hareket etmeye devam etmesi gerekiyordu (uçaklar böyle şeyler yapıyordu), dolayısıyla varabileceği yer olduğunu düşündüğüm yöne gittim.

Başaramadım. Kayboldum, kırk beş dakika kadar şehirde dolandım, aklıma bir fikir geldi ve başımı bir ağaca sertçe vurdum. Bilerek tabii. Rüya’dan uyanmanın birkaç yolu vardı ama en kolay canınızı acıtmaktı. Aslında canınız acımıyordu ve kendinizi yatakta uzanırken buluyordunuz.

Rüya’ya dönebilmek için bir süre uyanık kalmak gerekiyordu. Hemen uyursanız tüm gece normal rüyalar görüyordunuz.

Ben de uyku mahmurluğuyla Twitter’a baktım, Som’da birkaç mesaj okudum, sonra yeterince uyanık kaldığımı düşünerek tekrar yattım.

Bu sefer şehrin bitimine giderken azıcık dolanıp aradığımı buldum: diğerlerinden daha yüksek bir bina. Aşağı yukarı yedi katlı bir bina kadardı; havalı bir Japon pagodasıydı. Şehrin bitiminden birkaç sokak gerideydi ve etrafındaki çoğu binadan yüksekti. Araştırdım ta tepesine kadar merdivenle çıkılabildiğini gördüm.

Şehrin bitimine gittim, uçağı gördüm, sonra pagodaya doğru deli gibi koşup en üst kata çıktım. Uçağın nereye indiğini yine görememiştim ama yakındaki yapılar sayesinde çok daha iyi bir fikir edinmiştim. Ana gökdelenin önünde bir yerde gözden kayboluyordu, yani şehrin benim bulunduğum kısmındaydı. Deneyimli bir Rüyacı oraya doğruca gidebilirdi fakat şehrin dolambaçlı dar sokakları hâlâ kafamı karıştırıyordu.

Yine de varabildim.

Bugün bile uçağın nasıl oraya inebildiğini bilmiyorum fakat oradaydı; uçak sığsın diye yapıldığı çok açık olan küçük bir parka konmuştu. Belli ki pist gerekmiyordu. Yani, bu şeylerin bir mantığı olmaması doğal. Uçağa doğru yürüyüp de bir şeylerin çok garip olduğunu hissettiğimde bu iyice açığa çıktı. Maya böyle hissedebileceğimi söylemişti, bir şeyler eksik olabilirdi fakat bu öyle hayal meyal hissedilen türde bir şey değildi. Uçağın iniş takımları yoktu. Karın kısmı yerden bir iki metre yukarıda, motoru yaklaşık elli santim yüksekte olacak şekilde havada duruyordu. Kapıldığım cidden anlamsız korkuyu yenip elimi jet motoruna koydum ve içindeki devasa pervaneyi döndürdüm.

Uçak bir havayolu şirketine aitmiş gibi görünecek şekilde boyanmıştı ama logoyu tanıımıyordum. Gri yatay bir bandın üstünde açık gri bir yuvarlak vardı. Güneşin okyanusun üstünde yükselmesine benziyordu ama yuvarlak şekil, ufkun önündeydi. Öylesine etkileyici bir basitliği vardı ki şirket logosundan çok ülke bayrağına benziyordu.

Uçağın gövdesi petek deseni kaplıydı ve beyaz altıgenlerin arasında rasgele kırmızı altıgenler vardı.

Etrafında dolanıp ilgi çekici bir şey göremedim. Kapısına ulaşmayı hayal dahi edemeyeceğim kadar büyüktü. Yürürken yukarı uzandığımda ancak metale dokunabiliyordum fakat açabileceğim bir kapak olabileceğini düşündüğüm hiçbir şey açılmıyordu. Tırmanabileceğim iniş takımı da olmadığı için motora tırmanmaya çalıştım. Başta ön kısımdan çıkmaya çalıştım fakat beceremeyeceğim ortadaydı. Motor benden iki kat yukarıdaydı ve tutunacak hiçbir şey yoktu.

Arka tarafına gidip tırmanmaya çalıştım. Pek formda değilim ama en azından hafifimdir. Kendimi motorun dış ve iç kısımları arasına sıkıştırıp yukarı itmeye çalıştım. Motorun uçağın arkasına doğru kıvrıldığı kısma ulaşmayı başardım, neredeyse yukarı çıkmıştım. Artık sadece ellerimi öteki tarafa çevirip motorun dış kısmını tutmam gerekiyordu.

Bunu yapmaya çalışırken popom kaydı ve aniden panik içinde beş metre aşağıya yuvarlandım. Yere çarpmadan uyandım.

Ertesi gün Maya'ya anlattığımda bana birkaç öneride bulundu, en önemlisi de bunu tek başıma çözemeyeceğim ve bu hikâyenin tek kahramanıymışım gibi davranmayı bırakmam gerektiği. Bizi yavaşlatmakla kalmadığını, tehlikeli de olduğunu savunuyordu. Kendimi hikâyenin merkezindeymişim gibi gösterdikçe benden nefret eden insanlar daha fazla nefret edecekti.

Karşılık olarak o insanların dengesiz pislikler olduğunu, dolayısıyla onları dinlemememiz gerektiğini savundum. Maya ise onların deli olduğunu... dolayısıyla dinlememiz gerektiğini.

8 Temmuz

@AprilOlmayabilir: Bugün bir milyarderle tanıştım ve kendisi hiç sektirmeden kendimi ona nasıl tanıttığımla ilgili detaylı bir eleştiride bulundu ve açıkçası... siktirsin gitsin.

Hayatımın en havalı partisine katılmıştım. Miranda, Andy, Maya ve ben çok ünlü bir adamın çektiği belgeselde kullanılmak üzere röportaj vermiştik ve prömiyerine davet edilmiştik. Kendimizi film yıldızı gibi hissettiren (hatta belki de gösteren) aşırı pahalı giysiler almıştık. Sonra yüzlerce profesyonel fotoğrafçı fotoğraflarımızı çekerken gerçek bir kırmızı halıda yürümüştük.

Şans eseri, film prömiyeri Rüya'daki 4096. (ve bildiğimiz kadarıyla sonuncu) sekansın çözüldüğü güne denk gelmişti ama o sırada bunu bilmiyorduk.

Filmi tarihi bir sinema salonunda seyrettikten sonra film ekibi için kapatılan bara gittik. Karanlıktı, tüm ışıklar kırmızısımsı tonlardaydı ve bardan Carl temalı bedava kokteyller dağıtılıyordu.

Tabii ki bu tip partilerde hep olduğu gibi, davetli listesindeki isimler az ama özdü. Filmle bağlantısı olmasa da pek çok ünlü gelmeye karar vermişti çünkü önemli bir etkinlikti.

Hepsi benimle konuşmak istiyordu.

Ve bu harikaydı ancak çok fena çişim gelmişti ve tuvaletin önünde kırk kişi sıra bekliyordu. Böyle şeyleri düşünürler zannediyorsunuz...

Fotoğraf çekilmek için benim kadar aranmayan Robin ile ekibin kalanı bir masaya kurulmuştu. Miranda koyu yeşil pamuklu bir elbise giymişti. Yarası örgülü yarası düz kumaştandı. Kollarını bileklerine kadar sıkıca sarıyordu ve belden çan gibi genişleyerek tam dizlerinin üstüne iniyordu.

Sevimliydi. Çok sevimliydi.

Ama Miranda'nın sevimliliği benim tarzıma uyan bir sevimlilik değil, diye hatırlattım kendime.

Her neyse. Onlara doğru yürüyordum ki şan şöhret ve şaşa-anın içine geri çekiliverdim ve film yapımcısı beni bir milyarlerle tanıştırdı.

O gece ettiğim sohbetlerin çoğu, havalı tiplerin bana havalı olduğumu söylemesini içeriyordu ve bu esnada içtiğim üç kadeh içki beni "bu kadarcık çakırkeyiflikten zarar gelmez" rahatlığından neredeyse çıkarıyordu ama henüz çıkarmamıştı. Partide genellikle internet için içerik üreten başkaları da vardı, onlarla da sohbet edebilirdim ki ettim de. Geleneksel Hollywood tipleriyle hiçbir ortak noktamız yoktu.

Yani aslında fazlasıyla eğlenceliydi fakat sonra zaman geçti ve en sonunda otel odamdaydım ve her şey bitmişti ve ne yapacağımı bilmiyordum. Hâlâ sarhoştum. Uyumak istemiyordum. Orada beni bekleyen tek şey neredeyse bir aydır üstünde çalıştığım, gizemi çözölemeyen uçaktı. O uçağın dışını santim santim incelemiştim. Maya becerim dahilinde yardım etmeye çalışmıştı ama hiçbir şey elde edememiştik ve konuyu başkalarına açmasına izin vermiyordum. Otel televizyonu seyredesim yoktu. Partiyle ilgili birkaç tweet attım ama hiçbir şey ifade etmiyordu. Her şey fazlasıyla sıradan geliyordu ve öyle bir portre çizmemem gerekiyordu.

Beynimin iyi hissetmek isteyen kısmını gece boyu beslemiştim ve şimdi her şey sona ermişti. Şık otel yatağıma huzurla kıvrılıp derin mi derin bir uykuya dalacağımı düşünürsünüz ama hayır... Rock yıldızları da konserlerden sonra böyle hissediyor işte. O yüzden konser sonralarında seks ve kokain partileri veriyorlar. Kafanızın kıyaklığı devam etsin istiyorsunuz ama sonsuza kadar sürmesi mümkün değil tabii.

Otel telefonunu alıp resepsiyonu aradım.

"Beni Miranda Beckwith'in odasına bağlayabilir misiniz?"

“Bir saniye bekletiyorum.”

Ve Miranda telefondaydı.

Miranda’yla sevişirsem hayatımın iyice karmaşıklaşacağını biliyordum. Miranda’ya karşı çekim hissetmiyordum ama (ve sürdürdüğüm aşırı ayrıcalıklı hayat dolayısıyla bu noktaya vardığımı farkındayım) o soğuk otel yatağının hissettirdiği korkunç yalnızlıktan delicesine korkuyordum.

“Alo?”

“Alo, ben April, yatmış mıydın?”

“Hayır da niye mesaj atmadın?”

“Böylesi daha eğlenceli olur dedim. Hattı *operatöre* bağlattım!”

Yalancıkıtan heyecanlanmışım gibi konuşmama aynı ses tonuyla, “Oooo,” diye karşılık verdi.

“Şu benim 767 Sekansı hakkında anlattıklarım ile ilgili araştırma yapıyordun ya hani.” Maya, Andy, Robin ve Miranda’ya anlatmış, kimseye söylemeyeceklerine yemin ettirmiştim. Miranda’nın şimdiye kadar bir şeyler bulmuş olabileceğini düşünüyordum. “Odama gelsen de yatmadan önce üstüne konuşsak diyecektim.”

“Olur! Birkaç fikrim var!” Onu çağırmamın başka bir sebebi olabileceğinden tamamen bihaber geliyordu sesi ve bu beni endişelendirmişti. Bana biraz kafayı taktığı ortadaydı ama belki de “April May, New York Carl’ın Kâşifi” diye düşünmekten öteye geçmiyordu. Belki yanlış bir hisse kapılmışıtm. Belki gayet heteroseksüeldi veya benden o şekilde hoşlanmıyordu!

İşte tam da böyle bir korku temelli heyecan arıyordum.

“Harika, 606. oda,” dedim.

“Çok ilginç,” diye karşılık verdi.

“Ne?”

“Hiç. Gelince söylerim.”

Tuvalete gidip dişlerimi fırçaladım. Şık elbisemi çıkarmıştım tabii ki, ama fark etmeyeceğini umarak biraz makyajımı tazeledim. Sonra biraz fazla küçük askılı ve biraz fazla büyük eşofman altımı

giydım. Aynada kendime bakıp, *Ben olsam benimle sevişirim*, diye düşündüğüm sırada kapıyı tıklattı. Göz göze gelmeden önce bir saliseliğine beni baştan aşağı süzdüğüne yemin ederim.

Üstü dar, gri pamuklu elbisesiyle her zamanki gibi sevimli görünüyordu. Yüksek belli bir elbiseydi. Göğüs kısmı dardı ama altında kalanları belli belirsiz göstererek genişliyordu.

Böyle bir geceye ihtiyacım vardı.

Yatakta yan yana oturup akşamki olaylardan biraz bahsettikten sonra Rüya yorumlarına geçtik. “Altıgenleri anlayamıyorum. Herhangi bir şey o şekilde kodlanmış olabilir. İkili sistem olabilir, bir tür rakamsal düzen takip ediyor olabilir, bilmiyorum April. On farklı şekilde yaklaştım ve hiçbir şey anlamlı gelmedi. Ama havayolu şirketi logosuna benzeyen şeyle ilgili birkaç ipucu buldum.” Odada sandalye namına pek bir şey olmadığı için dizüstü bilgisayarlarımız kucağımızda, yatağın kenarında oturuyorduk.

“Rüya’da gördüğümde tanıdık gelmişti,” dedim, “ama araştırdığımız hiçbir şeyden sonuç çıkmadı.”

“Aslında,” bilgisayarını kaldırıp hafifçe bacağıma dayadı, “tanıdık gelmesinin sebebi uzaktan bayrağa benzemesi muhtemelen. Üst kısmını doldursan, dikdörtgen oluşturan renkli bantların ortasında bir yuvarlak olur. Yani bayrak tasarımı 101 resmen. Ama bu var olan bir ülkenin bayrağı katıyen değil, üstelik başka bir şeyi temsil etmesi daha büyük ihtimal.”

“Niye?” Elimden geldiğince o büyük kahverengi gözlerine bakmaya çalışıyordum.

“Bilmiyorum, Rüya’nın spesifik bir ülkeye bu kadar açık gönderme yapması mantıklı gelmiyor. Genelde çok daha soyut bir yer.”

Hem heyecanlı hem gergin gibiydi.

“Sembolik olması ya da bir şeyi temsil etmesi bana daha mantıklı geliyor. Mesela okyanusun önündeki güneş gibi bir sembol; birileri için bir şeyler ifade edebilir ama bana etmiyor. Ben daha çok temsil kısmının üstünde duruyordum. Ya tek bir sembol değil

de iki sembolden oluşuyorsa? Mors kodundaki gibi bir nokta ve bir çizgi olabilir. Sadece bir nokta ve çizgiyse A harfini temsil eder. Ama iki harfe bölünürse,” bilgisayarına baktı, “E... ve T çıkıyor.”

Parmağımı ona doğru uzattım. “E.T. gibi mi?”

O da parmağıyla benimkine dokundu. “Eviiii araaaaa.”

Güldük, yüzü kızardı, arkadaşla gülerken yapılması en doğal şeymiş gibi elini tuttum. Birazcık daha fiziksel bir bağ olsun diye. Başını öne eğdi, sonra kaldırıp bana baktı; gülümsemesi gitmiş, yüzü kızarmıştı. Elini bırakıp omzuna dokundum. Elbisesine dokunduğum anda öpüşmek için uzandı ve aslında düşününce, biraz acemiceydi.

Önemli değildi.

Yaklaşık bir saat sonra (eğlenceli kısımları atladığım için üzgünüm... Miranda mahremine düşkün biri) örtülerin altında uzanıyorduk, Miranda koluma başını koymuştu. Biraz terli ve yapış yapıştık ama umursanmayacak kadar güzeldi.

“Tam bir aptal gibi konuşmuş olacağım ama April May’le yattığıma inanamıyorum.”

“Nasıl yani?” diye sordum biraz endişelenerek.

“Yani arkadaş olduğumuzu falan biliyorum, sen de normal bir insansın. Seninle bayağı yakın olduğumuzu düşünüyorum.” Biraz gururlu konuşuyordu. “Ama sen yine de April May’sin yani. Uzaylı ziyaretçilerimizin şampiyonu, İlk Temas’ı kuran, Rüya’yı başlatan.”

“Sonuncuyu beraber yaptık,” diye hatırlattım.

“April, hepimiz yörüngedeki uydularız.”

Bu beni bayağı huzursuz etmişti.

“Saçmalama, Miranda,” dedim ciddileşerek. “Sen bir dâhisin. Asıl ben demin Miranda Beckwith’le yattığıma inanamıyorum.”

Bunun üstüne geniş geniş gülümsemeye başladı.

“Ay! Neredeyse unuttuyordum.” Dirseğinden destek alıp doğruldu, örtüyle göğsünü kapatıyordu. “Aklıma en yakın gelen seçenek, o

gör-lüğün bayrağın aslında başka türlü bir kod olması. Onun gibi görünen alternatif bir sayı sistemi var. Çizgiler beşleri, noktalar birleri temsil ediyor. Yani bir çizgi ve bir nokta altı ediyor. Maya rakamları.”

“Maya mı?” diye sordum, resmen başım dönmüştü. Aniden kendimi aldatıyormuşum gibi hissettim ama Maya’yı mı Miranda’yı mı bilemiyordum.

“Evet, hani şu Mezoamerika uygarlığı var ya?”

“Garipmiş...” diyebildim. “En mantıklı ipucu bu gibi.”

“Kesinlikle.” Sonra bana Maya rakamlarının detaylarını anlatmaya başladı. Garip halimi fark ettiyse de belli etmedi. Saçını okşarken olabildiğince dikkatimi vermeye çalışıyordum, o da Mayaların yüzleri ve binleri ne şekilde yazdıklarını açıklıyordu.

12 Temmuz

@AprilOlmayabilir: Gözlerinize inanın. Akşam 8'de CNN'deyim.

İşte geldi, hepinizin korktuğu tarih. Merak etmeyin, ben de aynı durumdayım. Bu konuda yüzlerce kitabı dolduracak kadar yazıldı çizildi, o yüzden doğrudan kendi deneyiminin parçası olan kısımlara odaklanacağım. Tüm bu olaylar sırasında süregiden uluslararası ilişkilerden, hatta kendi ülkemde yaşananlardan bile pek bahsetmediğimi fark etmişsinizdir. Bu benim hikâyem; öteki türlü, kırk beş saatlik bir Ken Burns belgeseli olurdu.

Hikâyenin bu noktasında artık tüm Rüya sekansları, sadece benim erişebildiğim gizli olan haricinde çözülmüş durumda. İnsanlar onaltılık sistemdeki kodu işe yarar hale getirebilmek için delice çaba harcıyor fakat hiçbir şey ifade etmeyen rasgele çizgiler elde ediliyor. Bazıları bir tür anahtarın, her şeyin kilidini açacak birkaç karakterlik küçük bir kod dizisinin eksik olduğunu düşünüyor. Ben

ve bizim ekip haricinde kimse o anahtarın nerede olabileceğini bilmiyor. İnsanlar Rüya'ya dalıyor, boşu boşuna arıyor. Muhafızlar ın, sekansları kontrol altına alma girişimi korkunç bir başarısızlıkla sonuçlanmış ama kamuoyunu gayet de onlar yönlendiriyor. Petrawicki kendisiyle hemfikir olmayan herkesin itibarını zedeleme konusunda çok becerikli. Sosyal medya sayfalarında, olayların o kadar da kötü olmayabileceğini dile getirmiş hemen herkes hakkında yalan yanlış komplo teorileri paylaşıyor. İzlediğim tüm videolarında, katıldığı tüm televizyon programlarında resmen keyfine diyecek yokmuş gibi görünüyor.

Öte yandan ben sersefil haldeyim. 767 Sekansı'nı çözemiyorum, ama varlığını paylaşmaya da gönlüm razı gelmiyor. Zenginim, ünlüyüm ve bir anda hiç arkadaşım kalmamış resmen. Som her nedense eskisinden de popüler. İnsanlar Rüya'daki tüm sekansları tekrar tekrar deneyip anahtarı bulmak için ipuçları arıyor, bu yüzden herkes meşgul ve beraber hiç vakit geçiremiyoruz. Miranda'yla işler garipleşmiş, Andy aniden mesafeli ve siniri bozuk görünmeye başlamış ama nedenini sormak istemiyorum ve Maya'yla ilişkimize olsa olsa çalkantılı denebilir. Grupta bir tek Robin bana garip davranmıyor. Gerçi bir yandan da benim için çalışıyor, dolayısıyla arkadaştan sayılabilir mi emin değilim. Ona para vermesem yine de orada olur mu?

Tüm bu sinir bozukluğumu Muhafızlar'a yönlendirmiş durumdayım. Uyumadığım neredeyse her saati yazdıklarını okuyarak, argümanlarına karşı çıkarak, video hazırlayarak ve sosyal medyada tartışarak geçiriyorum.

Jennifer Putnam öfkem (ve açgözlülüğüm... ama en çok öfkem) yüzünden televizyona çıkıp Peter Petrawicki'yle teke tek karşılaşmaya beni ikna etmiş. Bu bana korkunç bir fikir gibi geliyordu. Petrawicki laf ebeliğinde benden çok daha iyiydi ve bizi yan yana koyduğunuzda ben hep çocuk gibi kalıyordum.

Ama Putnam, Petrawicki daha fazla sayı kazansa bile, benim, savunduklarımı bilmeyen ama bilse beni destekleyecek insanları tarafımıza çekeceğimi söylemişti. Bunu yapabilmenin en iyi yolu, iletilmek istenen mesajla olabildiğince fazla insana ulaşmak ve medyanın satabileceği bir şeyler yapmaktır. En nihayetinde, Peter'a nefretim ve Putnam'a inancım (ne de olsa tavsiyeleri sayesinde buraya kadar gelebilmiştim) aklımı çelmişti.

Bu artık unutuldu gitti fakat o zamanlar çok büyük bir olaydı. Kendimizi polemğin iki ayrı ucuna oturtmuştuk ve ortadaki çatlak köklü siyasi çizgileri kabaca (bayağı kabaca) birbirinden ayırıyordu.

İkimizin de küçük orduları vardı ve birbirlerinden nefret ediyorlardı. Carl'ların tehdit unsuru muamelesi görmesi ve militerleşme için bir bahane olarak kullanılması beni çileden çıkarıyor, benim tarafımdakilerin öfkesini besliyordu. Peter'ın tarafında o öfkeyi besleyense benzer bir infial, üstüne bol bol korkuydu.

Olabilecek en tarafsız yer olan CNN'de bir araya geldik. Haber kanalları açısından kıyaslarsak saygın bir programdı, yine de "teke tek karşılaşmamızın" genel seçim öncesinde yapılan lanet olasıca tartışma programları gibi tam bir hafta önceden reklamını yapmaya başlamışlardı. İkimiz de New York'taki stüdyoya gidip fazlasıyla şık bir duvarın önündeki şık cam masaya oturup ışıklara ve kameralara ve arkalarında uzanan çelik kirişli depoya baktık.

TRANSKRİPT

Sunucu: Dünyanın altmış dört metropolü uzaylı teknoloji, muhtemelen uzaylı bir yaşam formu tarafından ziyaret edildi. Ancak niyetleri hâlâ gizemini koruyor. New York Carl'm kâşifi April May ile *İstila* kitabının yazarı Peter Petrawicki'yi programımızda ayrı ayrı konuk etmiştik ancak hiç bir araya gelmediler. Aslında soru basit: Carl'lar tehlikeli mi?

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

April, senin Carl'la ilgili hiçbir tehlike hissetmediğin ortada, başta onun bir tür modern heykel olduğunu zannetmişsin.

Soru kısmı eksik bu sorudan, konuşma sırasının bende olduğu belliydi, dolayısıyla bu programlara katılan herkesin yaptığı şeyi yapıp yönlendirmeyi görmezden gelerek istediğim şeyi söyledim: “Carl’lar veya onları yaratanlar bize zarar vermek isteseydi, bunu büyük bir rahatlıkla yaparlardı. Görülebildiği kadarıyla, doğaları gereği pasifler.” Henüz lafımın bölünmemiş olmasına şaşırmışım, dolayısıyla başka ne diyeceğimi bilmiyordum fakat sözü başkasına vermeyi hiç istemediğim için devam ettim. “Teknolojik açıdan o kadar ileriler ki bin yıl geçse de o noktaya varamayız.”

O anda Petrawicki araya girdi. “Cheryl, ‘Carl’lar tehlikeli mi?’ diyorsun. Bence sorulması gereken soru kesinlikle bu değil. Bence sorulması gereken soru: ‘Carl’lar tehlikeli olabilir mi?’ Ben bu sorunun cevabını bilmediğimi söylüyorum sadece. Zorunda kaldığımız takdirde onlarla savaşmanın ne kadar zor olabileceğini de bilmiyorum. Hiçbir şey yapmadan oturmamak, hayırlısı neyse o olsun dememek akıllıca olur diye düşünüyorum çünkü bu teknoloji pasif değil, zihinlerimizde ve Amerika’da bir yerlerde başıboş dolanıyor.”

Hollywood Carl’ın elinin, Grauman Çin Tiyatrosu önünde yere düştüğü günden beri görülmemesinden bahsediyordu. Öteki ülkelerdeki (veya ABD’deki) hiçbir Carl’ın eli kopup kaçmamıştı; diğerlerinin ortadan öylece yok olduğu herkesçe biliniyordu. Bu da bilimcilerin kafasını karıştıran ve Muhafızlar’ı korkutan bir başka acayip muammaydı.

Her halükârda, internette insanları her saniye paniğe sevk eden yalan dolanları bas bas bağırان Peter Petrawicki’nin sakın ve makul davranması beni gafil avlamıştı. Hazırlandığım konuşma bu değildi.

Sunucu Cheryl lafa girdi.

“Sence de bu argümanın mantıklı tarafları yok mu April?”

“Dikkatli yaklaşımdan zarar gelmez ama Muhafızlar hareketinin saçtığı öfke ve kin...”

“Dikkatli yaklaşımdan zarar gelmez mi?” diye çıkıştı Peter, yüksek sesle araya girerek. “Carl’ın uyanmasına sen sebep oldun. Burnunu soktuğun için, zihinlerimizin işgal edilmesinin de muhtemelen sebebi sensin. Benim açımdan olay çok net, April. Bunu yapmamış olman, aslında yetkili birinin karar vermesi gerektiğini ama kararı kendinin aldığını sen söyledin. Hem sen hem takipçilerin körü körüne ilerliyor ve bu ülkenin vatandaşlarının güvenliğini tehlikeye atıyorsunuz.”

Bu herifte neden “bu ülke” takıntısı vardı... Tüm dünya bu işte beraber değilmiş gibi. Fakat konuşmada attığım yanlış adımın çoktan farkına vardığım için iletmek istediğim mesaja geri döndüm.

“Bence mesele şu: Bence bir ziyaretçi kapımızı tıklatmış ve siz ona tabanca doğrultmak istiyorsunuz.”

“Kapımızı tıklatmadılar, tatlım, tek kelime bile etmeden doğruca içeri girdiler ve böyle bir şeyi haneye tecavüz diye adlandırıyorsak o zaman bu da bir istiladır.”

Durum iyiye gitmiyordu. Sunucu ipleri tekrar eline aldı. “Peter, April iyi bir noktaya değindi. Bizimkinden ileride olduğu apaçık ortada olan bir teknolojiyle karşılaştığımızda ne yapabiliriz ki?”

“Bunu çözümlmek benim işim değil, genelkurmay başkanının işi. Bizim gibilerin üstünde durmasını istediğim tek şey, bir tehdit olabileceğini düşünmek ve ilk gördüğümüz üstün yaşam formuna boyun eğmemek. Tarihten hiç mi bir şey öğrenmedik? Daha güçlü bir topluluk daha ilkel bir toplulukla karşılaştığında ne oluyor? İlkel topluluklar her seferinde kıyıma uğruyor ve ellerindeki her şeyi kaybediyorlar.”

Burada lafını bölecek kadar öfkelenmiştim. “Ve insanlar çok kötü olduğu için başka türlerin de böyle korkunç olacağını mı farz ediyorsunuz?”

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

“April, ben insanların kötü olduğunu düşünmüyorum, bence...”
Araya girdim. “Daha demin...”

O da benim lafımı kesti. “Sözümü bitirebilirim... Ben insanların kötü olduğunu düşünmüyorum, bence güçlüyüz, becerikliyiz ve bu savaşa girip de hayatta kalacak birileri varsa o biziz.”

April: Savaşılacak bir savaş yok! Bunu siz icat ediyorsunuz ve nedenini anlamak bile mümkün değil! Neden tüm vaktinizi bunca insanı korkutmaya harcıyorsunuz?

Peter: Korktuğumuzu zannediyorsun. Seninle resmen bambaşka dünyalarda yaşıyoruz, April May.

April: Tabii ki korkuyorsunuz, sabahtan akşama kadar tek konuştuğunuz konu bu, sizin...

Peter: Tek istediğimiz biraz mantıklı davranılmasıyken sen kalkmış bana saldırıyorsun! Her seferinde aynı hikâye, sıradan vatandaşlar işlerin biraz ağırdan alınmasını, biraz dikkatli olunmasını istiyor ve karşılığında aniden “yabancı düşmanı” veya “ırkçı” veya geçen hafta kitabın satılsın diye icat ettiğin artık hangi kelime varsa o sıfatla anılmaya başlıyoruz.

Hepsini daha önce duymuştum, ayrıca bu argümanın işe yaradığını biliyordum. İnsanlara inançları yüzünden saldırıya uğradıklarını söylerseniz, daha önce o kadar inançlı olmasalar da bir anda inançlarını savunma ihtiyacı hissediyorlar. Hayret verici bir şey gerçekten.

Ortamı sakinleştirmek için kullanmayı düşündüğüm şeyi denemek istiyordum. O son işnelemelerine karşı kendimi savunma batağına batmaktansa, asıl derdinin kökenine inmem, yani mantıklı bakış açısının açıkça ortada olduğu ve bu bakış açısını sadece kendisinin savunduğu iddiasına parmak basmam çok önemliydi

April: Peter, sıradan vatandaşların sağduyusuna sesleniyorsun fakat seninle hemfikir olmayan pek çok sıradan vatandaş da var ve onlar da sağduyulu olduklarını düşünüyor. Bu açıdan bakınca hepimiz sıradan vatandaşlarız.

Peter: Senin yaşam tarzınla o biraz zor.

Buna *hiç* hazır değildim. Zeytin dalı uzatmıştım, o da uzattığım dalı alıp kafama çalmıştı.

April: Ne?

Peter: April, bence sürdürdüğün hayatın sıradan bir hayat olmadığı sir değil.

April: Eh, seninki de değil diyebiliriz. Hayatlarımız tuhaf, televizyona çıkıyoruz, milyonlarca insan seyrediyor. Bunların hiçbirisi normal değil.

Peter: Bilerek anlamazlıktan geleceksen, sen bilirsin.

April: Lezbiyen olmamdan mı bahsediyorsun?

Peter: Öyle olduğunu söylüyorsun ama sadece bazen lezbiyensin. Bazen değilsin.

April: Ne? Bu ne biçim bir konu?

Benim kadar şaşkınlığa kapılmış sunucu nihayet araya girdi. "Ben de katılıyorum, bu..."

Sonra, zaten belli bir noktada yapmam gerekeceğini düşünerek, yapabileceğim en aptalca şeyi yaptım. Kendi konuşmak istediğim konuya geçmek yerine Peter Petrawicki'nin açtığı konuyu devam ettirdim.

April: Yo, sorun değil, Peter haklı. Konumuzla hiçbir ilgisi olmasa da ben biseksüelim ve bu eşcinsel veya heteroseksüel olmak kadar doğal bir şey. Bir insanı

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

çekici bulmamı cinsiyet etkilemiyor ve bu da eşcinsel veya heteroseksüel olmak kadar normal.

Peter: Öyleyse geçtiğimiz sene boyunca neden bu konuda yalan söyledin?

Konuşmanın kontrolünü o denli kaybetmiştim ki aklım almıyordu. Beş saniye içinde aklımdan geçen düşünceleri listeleyeyim:

1. Cinsellik karışık ve akışkan bir şey (konuyla hiç alakası yok)
2. Biseksüellik normal bir şey ama... siz de biliyorsunuz... (bilmiyorlar)
3. Sizin gibi insanlar korkunç olduğu için yalan söyledim! (suçlayıcı)
4. Bir yıl değil, altı ay oldu sadece! (faydalı değil)
5. Yalan söyledim çünkü kariyerim için daha iyiydi? (fena)
6. Menajerim yalan söylememi istedi, benim fikrim değildi! (sadece birazcık daha iyi)

Ama hepsini bastıran, işe yarar bir karşılık vermemi engelleyen düşünce şuydu: *Kurduğu lanet olasıca kapanın tam ortasına kendi ellerinle girdin seni beyinsiz aptal.*

Söyleyebileceğim, söylemek istediğim onlarca şey ile neredeyse komik sayılabilecek bir şekilde faka basışımın boğuculuğu bir araya gelmiş, beynimde şok bombaları gibi patlıyor, hâkimiyeti ele geçirmeye çalışıyordu. O kadar ezici bir histi ki dışarıdan bakanlara adeta taş kesilmiş gibi görünüyordum.

En hoşgörülü bakış açısı –dürüst olmak gerekirse pek çok kişi böyle düşünüyordu– başından fazlasıyla büyük işlere kalkışmış bir çocuk olduğum ve zorbanın tekinin bu fırsatı, bana haddimi bildirmek için kullandığıydı. Bu açıdan Peter pek iyi görünmüyordu olabilirirdi fakat o aç beni de harika göstermiyordu. Televizyona sem-

pati toplamak için çıkmamıştım; insanları etkilemek ve fikirlerini değiştirmek için oradaydım. Oysa o günkü en büyük zaferim hemen oracıkta gözyaşlarına boğulmamak oldu. Aslında ağlayabilirdim fakat kendi kabiliyetsizliğim yüzünden büyük bir şok içindeydim.

Neyse ki sunucu reklam arası istedi de kimseciklere tek kelime bile etmeden binadan çıktım. Ağlamaya başladığımda kaldırımı varabilmişim... muazzam bir dayanma gücüydü.

O röportaj 12 Temmuz'da yayınlandı, yani hepimiz sonraki bölümün neyle ilgili olduğunu biliyoruz. Gerçi o günle ilgili kimseye anlatmadığım, ağzınızı sulandıracak bir detay anlatacağım, dolayısıyla bölümü atlamayı düşünüyorsanız tekrar düşünün derim.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Son birkaç yılda başımdan geçen hiçbir şeyden pişmanlık duymamaya çalışıyorum. Bu işlere bulaşmasaydım (ya da evren beni bulaştırmasaydı) daha mutlu olur muydum ya da dünya daha iyi bir yer olur muydu bilmiyorum ve bu benim için sorun değil. Ancak Muhafızlar'la kurduğum ilişki şeklinden pişmanım. 13 Temmuz'dan önceki haftalarda ve aylarda, birbirinden farklı bireylerden oluşan bir grubu üç beş inanca indirgemiştim. Bu inançlar korku temelliydi, dolayısıyla tüm argümanlarım baştan sona aynı fikri savunuyordu: *Hepiniz korkaksınız*. Bu kelimeleri yüksek sesle asla dile getirmemişim fakat onlar yine de duyuyordu. Carl'ı ve beni destekleyenler de duyuyor ve *bayılıyorlardı*. Sürekli söylememi istiyorlardı. Başka bakış açılarının çetrefilliğini göz önünde bulunduran, akıl yürütmeye dayalı, duyarlı diyalogların izlenme oranları düşüktü. Yüksek perdeden yakınmalar izleniyordu. Öfke izleniyordu. Basitlik izleniyordu. Dolayısıyla insanlara basit, öfke dolu, yüksek perdeden yakınmalar sunuyordum.

Putnam mutluluktan havalara uçuyordu, fakat herkesin gözü önünde haysiyetim iki paralık edildiği için perişan olmuş gibi dav-

ranıyordu elbette. Esasında benim için iyi olduğunu çünkü sempati kazandığımı ve daha kolay hitap edilebilen ismiyle PP'nir zorba gibi görüldüğünü söylemişti. Fakat başka kimse röportajı allayıp pullamaya çalışmadı. Robin, Andy, Miranda, hatta annemle babam bile bana beni sevdiklerini, çok kötü geçtiği konusunda hemfikir olduklarını ve her şeyin geçeceğini ve ayak masajı ya da devasa boyda şekerli kahveli içecekler istersem haber vermemi söylediler.

Ama sevgi istemiyordum; Muhafızlar'ı paramparça etmek istiyordum. Peter'la kısa "tartışmamızın" (böyle adlandırılabilirse tabii) öncesindeki döneme baktığımda öyle bir gidişat görüyorum ki evren iyi ki o yolu izlememe izin vermemiş. Ama bu kitabın geri kalanının hiç yaşanmadığını; katı yürekli, öfkeli bir bilirkişi olarak tüm hayatımı (en azından hayatımın sonraki birkaç senesini) profesyonel tartışmacılarla profesyonelce tartışarak geçirdiğimi hayal edebiliyorum.

Gerçi eğlenmediğimi de söyleyemem. Muhafızlar'ın argümanlarını delik deşik etmek, benimle aynı fikirde olduğunu hararetle belirten ve siber-omuzlarımı elektronik ellerle sıvazlayan yorumları okumak heyecan vericiydi. Kendinizi tanımlayabilmek ve en iyi gelecek ihtimalini hayal etmek için uğraşmak, başkalarının fikirlerini alaşağı etmekten çok daha zordur. Dolayısıyla kendimi ve Carl'a dair öngörülerimi, Muhafızlar'ın tam zıttı olarak tanımlamıştım. Benim önümde uzanan yol onlarınkine tersti, onlarınki de benimkine. Ve en nihayetinde geriye kalan tek şey, tartışmanın kendisiydi. Belki bir de onun altında sinsice gizlenen nefret.

İnsanların, sevmediği bir şey hakkında galeyana gelmesi, sevdikleri konusunda hemfikir olmalarından çok daha kolay. Alaycılık ve kendini tebrik etme mastürbasyonu da işte öyle bir hüküm sürüyordu ki, merkez üssü olduğumu bile fark etmemiştim. Takipçilerimi artırmam çok kolaydı, eninde sonunda istediğim buydu. Benim de en az Peter Petrawicki kadar kötü olmam çok sürmemişti.

İşler çığıırından çıkmaya başladığında o kadar da şaşırmama-lıydım. Yani insanların benden nefret ettiğini biliyordum. Gayet ortadaydı. Hayranların sizi tanınması ile marketteki kasiyerin hain olduğunuzu düşünen bir Muhafız olup olmadığını bilmemek ara-sında büyük fark var. Böylesi bir durumda tek seçeneğim ya kaçıp saklanmak ya da savaşmakmış gibi geliyordu, ben de savaşım. Korku, öfkeden de iyi bir yakıt. Ayrıca çok daha yıkıcı. Ardı arkası kesilmeyen saldırılar, mesajımdan şüphe etmememi sağlıyordu. Haklı olmalıydım çünkü benimle hemfikir olmayan insanlar çok ama çok kötüydü. Carl'lar da çatışma ortamı için ideal araçlardı çünkü bunca olay yaşanırken bile haklarında neredeyse hiçbir şey bilmiyorduk. Hükümetler bilgi gizlemekle suçlanıyordu çünkü kimse, gücü elinde bulunduranların en az bizim kadar çaresiz olmasını kabullenemiyordu. İnsanlar belirsizliği kabullenmeyi beceremiyor, dolayısıyla bilgi sahibi olmadığımız durumlarda dünyaya dair görüş-lerimize dayanarak varsayımlarda bulunuyoruz. Ve tahminimizin doğruluğu o kadar bariz ki diğer tahminler en iyi ihtimalle bilmeye taammüden bir direnç gibi görülüyor... en kötü ihtimalle de saldırı.

Bir şeye şiddetle inananlar, kendilerini başkalarının karşısı olarak konumlandırmaya başladığında neler olduğuna bir göz atalım:

1. Basit bir mesaj büyük bir kitle için aşikâr görünüyor ve bu insanlar karşıt görüşlülerin aklından ne geçtiğini anlayamıyor. Farklı inançlara sahip kişilerle neredeyse hiç bağ kurmuyorlar ve kuruyorlarsa da bu, tartışma bağlamında oluyor, herkesin insan olduğu bağlamında değil.
2. O insanların büyük bir kısmı anlayışla başlarını sallıyor, sonra kanalı değiştiriyor ve NCIS izlerken yaptıkları taco'ları yiyor. Kendi tarifleri. Yıllardan beri yaptıkları bir yemek ve şık restoranlarda bile bu lezzeti bula-mıyorlar. Akşam on buçukta yatıyorlar ve bir süre,

üniversitedeki oğullarının iyi olup olmadığını düşün ip endişeleniyorlar.

3. Çok küçük bir yüzde, aşırı sinirleniyor. Öfkeliiler, ama daha çok endişeliler veya korkmuş bile olabilirler ve bir tür eyleme geçilmesini istiyorlar. Onları temsil eden siyasetçilerle iletişime geçiyorlar ve ufaktan organize oluyorlar. Motivasyonlarının sebebi sadece vermek istedikleri mesaj konusunda hemfikir olmaları değil, o mesajla savaşmaya çalışan insanlara yönelik öfkeleri de.
4. O küçük yüzdenin de küçük bir yüzdesi olayların bokunu çıkarıyor. O kadar dehşete kapılıyorlar ve o kadar öfkeleniyorlar ki bir şeyler yapmaları gerekiyor. Nasıl? Eh, basit! Dünyayı yerle bir etmeye çalışan insanları saf dışı ederek. Fazlasıyla şanssızsak ve böyle insanlardan yeterince fazla varsa, o insanlar birbirini buluyor, aşırılıkları teyit edilmiş ve kızıştırılmış oluyor.

Muhafızlar hareketi büyüdükçe, dördüncü grup da büyüyordu. Bazıları, Carl'ların, kıyamet alameti falan olduğuna inanan aşırı dincilerdi. Bazıları gayet sekülerdi, Amerika'nın ve muhtemelen dünyanın yerle bir olacağına sıkı sıkıya inanıyorlardı ve bir şey yapılmalıydı (kimse o şeyin ne olduğu konusuna açıklık getirmiyordu ve KİMSE O ŞEYİ YAPMIYORDU!), dolayısıyla hükümetin (ya da Carl'ların) insanlığa boyun eğdirme planlarını bilen ve uygulayan biri olduğuma inanmaya başlamışlardı.

Hakikaten uluslararası bir mesele ilk defa sınırları olmayan yeni dünyamıza bu kadar sert çarpmıştı ve kimse neler olabileceğini bilmiyordu. Uluslararası bir konuydu, bunu hepimiz biliyorduk. Videolarımdaki yorumlar Hintçe, Japonca, Arapça, İspanyolcaydı. Videoları yüklememizden bir iki gün sonra altyazılarını çeviren bir çevirmen ekibimiz vardı ve Som artık yirmiden fazla dilde hizmet

veriyordu. Bunu gayet iyi nitelendiriyordum. Carl'ların küresel bir birleştirici gücü olması konusundaki hislerim çok güçlüydü. Tarihte ilk kez insanlık resmen bir rüyayı paylaşıyordu. Gezegeni emsali görülmemiş bir şekilde paylaşıyor gibiydik ve benim açımdan bu, Carl'ların verdiği bir armağandı.

Carl'ların dünya için çok iyi olduğunu düşünüyorum hâlâ. Ama 13 Temmuz elbette suları fazlasıyla bulandırdı.

Sao Paulo, Lagos, Cakarta ve St. Petersburg'daki koordine saldırılar sekiz yüzden fazla insanın ölümüne, binlercesinin yaralanmasına yol açtı. Sorumlularının dört ayrı kıtada bir saldırı planlamayı başarabilmesini akıl almıyordu. Radikalleşmiş insanların arka sokaklarda yaptıkları planlar değildi söz konusu olan; dünya çapında, sınır tanımayan, giderek yayılan bir hareketti. ABD'de isimleri Muhafızlar'dı, fakat her kültürde kendilerince bir isimleri vardı ve mantar gibi biten forumlarda veya isimsiz sohbet odalarında ortak payda bulmuş, bağ kurmuşlardı. Carl'ların kolayca yok edilebileceğine ve zarar görmezliklerine dair hükümetlerin yalan söylediğine inandırmışlardı kendilerini. Ayrıca Carl'ları görmeye giden turistlerin kurtarılmaya veya korunmaya falan değmeyeceğine inanıyorlardı. İster sahte bir ilaha ibadet amacıyla yapılan bir tür hac ziyareti, ister uzaylı istilacılara boyun eğme olarak görsünler, Carl'larla her tür olumlu münasebet, yaymaya çalıştıkları ideoloji için bir tehditti. Carl'lar güvenli görülmemeliydi... onları tehlikeli kılan kendileri olsa dahi.

Carl'lar tabii ki en ufak zarar bile görmemişti.

Saldırıları Doğu ABD saatiyle sabah dört sularında gerçekleşti. Cakarta, Lagos ve St. Petersburg'da büyük kalabalıklar toplanmışken. Sao Paulo'da hâlâ sabahın erken saatleriydi fakat saldırıyı yine de koordine gerçekleştirmişlerdi.

Tam o anda, sabahın dördünde, dünyanın dört bir yanında bombalar patlarken 767'ye boş boş baktığım Rüya'dan uyandım. Bir anda korku ve dehşetle yataktan fırladım.

Fiziksel bir sebeple mi uyanmıştım? Güç'te büyük bir dalgalanma mı hissetmiştim? Carl Rüya vasıtasıyla bana ulaşp saklırları mı haber vermişti? Hayır. Küçük balkonuma açılan sürgülü cam kapıların olduğu taraftan yüksek sesli bir ÇATIRTI duymuştum. Tabii ki jaluziler kapalı olduğu için sese neyin sebep olduğunu göremiyordum.

Aklıma ilk gelen, birinin taş attığıydı fakat sekiz kat yukarıya taş atabilmek için esaslı bir kol gerekirdi. Muhafızlar'la atışmalar hararetleniyordu; bazen mesajlar fazla kötücül, kimi zaman tehditkâr, bazen de fazlasıyla huzursuz edici oluyordu. Yataktan kalkarken telefonumu alıp pijama altına sıkıştırdım. Işığı açtım ve kalp atışlarım yavaşlarken pencereden dışarı bakmaya gittim.

Ta yere kadar inen perdelerin altında, eğer baksaydım, minik cam parçalarıyla popkek kırıntıları ve toz bulurdum. Ama bakmadım. Sese sebepini görebilmek için perdeleri sonuna kadar açtım.

Geriye dönüp bu davranışımı düşününce aptallığım resmen moralimi bozuyor. Bir şey camıma çarpmış ve benim eylem planım ne? Buldum! Lambayı yakayım da camın önündeki perdeleri açayım! YAVAŞÇA!

Savrulan onca tehdide rağmen birilerinin beni öldürmeye teşebbüs edebileceği her nasılsa aklıma sığmıyordu hâlâ. Ya taciz? Olabilirdi. Tehdit? Tabii. Dava açılır mıydı? Sebep bulurlarsa neden olmasın! Fakat cinayet? Öyle saçma sapan şeyler filmlerde olurdu. İnsan insanı öldürür müymüş hiç! Yani, öldürüyorlardı tabii, gazete falan okumuştum. Resmen ölüm tehditleri almama rağmen birilerinin beni öldürmeye teşebbüs edebileceğini hiç düşünmemiş olmam, zihnimin nasıl işlediğine dair bir ipucu veriyordur belki de.

Ama şimdi düşünüyordum ve iki şey aynı anda gerçekleşti:

1. Büyük bir şey (o sırada insan zannetmiştim) korkunç bir acı vererek omzuma çarpıp beni cam kapıdan geriye devirdi.

2. Çift camlı sürgülü kapı içeriye doğru patlayınca camlar odaya saçıldı ve geride beş santimlik bir delik kaldı.

Sertçe yere düştüğüm sırada beni iten şey her neyse daha aklımı başıma toplayamadan ortadan kaybolmuştu. Odanın her tarafında cam parçacıkları vardı. Artık neler döndüğüne dair aşağı yukarı bir fikrim olduğu için ağlamayacak kadar korkmuş halde yatak odamın zeminine kıvrıldım. Birisi beni vurmaya çalışmıştı. Yani beni korkutmaya falan değil, göğsümün ortasına bir mermi ateşleyip boş evimin zeminine devrilerek tek başıma can vereyim diye. Ayrıca beni kim itmişti? Beni kurtarmış olabilirdi fakat evimin içindeydi!

Sonra artık ağlayamayacak kadar korkmuş olmadığım için ağlamaya başladım. Perde hâlâ aralıktı ve her an savaş alanındaymışım gibi pencereden içeri mermiler yağacağından ve tuğla bir duvara sırtımı vermezsem delik deşik olacağımdan korkuyordum. Fakat hıçkırıkların arasında nefes almaya çalışarak geçirdiğim on dakikanın sonunda yatak odamdan, pencereleri caddeye değil ara sokağa bakan salona gizlice geçebileceğime kendimi ikna ettim.

Böylece odadan yarı emekleyerek yarı koşarak çıktım. Salona geçince banyoya, haliya ve mutfığa erişebilecek konuma gelmiştim. Bir kız daha ne ister! Etrafa üstünkörü baktım ve sıradışı hiçbir şey göremedim. Giysiler, yemek kutuları, kirli peçeteler, bir iki nemli havlu. Eve girene dair bir işaret yoktu.

Polisleri arasam mı? diye düşündüm. Yani kesinlikle polisleri aramahydım. Biri çok büyük ihtimalle bana zarar vermeye çalışıyordu ve muhtemelen evimin bir yerlerine gizlenmiş bir yabancı vardı.

Fakat nedense kimseye anlatmak istemiyordum, hem de hiç. Belki aptallık ediyordum. *Muhtemelen olanların bir sebebi vardır ve cinayete teşebbüs değildir*, diyordu zihnim. *Şimdiye kadar hiç cinayete teşebbüs kurbanı olmadım, dolayısıyla başka bir açıklaması olmalı.*

Ve bu gerçek olsa da, başka şeyler de gerçektir. Polisin soruşturma yürütmesi ve bu evde bir daha asla güvenle uyuyamayacağın gibi. Üstelik... aman tanrım... annemle babamın da öğrenmesi gerekecekti. Ve Maya'nın. Asla dile getirmeyeceğini biliyordum ama içinde küçük bir parçanın, *April beni dinleseydi bunlar olmayacaktı*, diye düşüneceğini biliyordum. Ve bunu kaldıramazdım. Bu senaryoların hiçbirini kaldıramazdım.

Böylece, polis yerine Robin'i aradım.

"April," dedi tek çalıştan sonra. Şunu önceden belirtiyim... asla rahatsızlık veriyordum gibi konuşmazdı (gerçi onu daha önce sabahın dördünde hiç aramamıştım), yine de aramamı gayet bekliyormuş gibi konuşması aklımı karıştırmıştı.

"Aramamı mı bekliyordun?"

"Beklemiyordum ama edinilen bilgilere bakılırsa şaşırtıcı değil." Benim de kendi krizimle uğraştığımı unutmayın. Bu noktada, Sao Paulo ve St. Petersburg saldırılarının haberleri Amerika kanallarında verilmeye başlamıştı. Daha makul bir saat kuşağında oturan birileri, Robin'i aramış olmalıydı.

"Ne bilgileri?"

"Eyvahlar olsun."

"Neye olsun?" Bu konuşmanın böyle gitmesini beklemiyordum.

"Neden aradığını söylersen daha iyi. Bence konuşmamızı kolaylaştırır."

"Sanırım demin birisi bana zarar vermeye çalıştı. Çok acayip şeyler oluyor."

"Polisi aradın mı?" Hiç öyle bir ses tonuyla konuştuğunu duymamıştım.

"Bence gerek yok," dedim yarı yakını, yarı emredencesine.

"Gayet var."

"Bence... şimdilik onları karıştırmayalım."

"Kapıdaki güvenliği gönderebilir miyim?"

"Tamam, olur."

“Hemen dönerim.” Ben kapayamadan kapadı.

O sırada aklıma bir fikir geldi. Bana her ne veya kim çarptıysa hâlâ içerideydi. Yatak odasında değildi ve küçük odayı kontrol edecek değildim... O odanın penceresi sokağa bakıyordu ve panjurları kapalı mı hatırlamıyordum. Ama devasa bir alan değildi ve detaylı bakmamıştım. O yüzden kanepenin ve sandalyelerin altına baktım. Hiçbir şey yoktu. Sonra hepsini tersyüz ettim. Sandalyelerden birinin altını kapatan ağ gibi garip siyah bir kumaş vardı. Özenle yerleştirilmiş gibi duruyordu.

Telefonum çaldı. Robin arıyordu. Sessize verdim.

Elimi kumaşın kenarına daldırdım ve sandalyeden söktüm.

Tam karşımda, salonumdaki sandalyenin ahşap iskeletinde Hollywood Carl'm eli duruyordu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

PAT PAT PAT!
“Bayan May, iyi misiniz?” Kapının ardından ses boğuk geliyordu.

Atmayı bırakmış kalbim yerinden fırlayacaktı adeta. Nefesimi tutup kapıya baktım, sonra hemen Carl’ın eline döndüm ama yerinden kıpırdamamıştı.

“İyiyim!” diye bağırdım, iyi çıkmayan sesimle.

“İçeri girip etrafa bakabilir miyim?”

Gözlerimi elden ayırmamak için büyük çaba sarf ediyordum. Karıştırmak mümkün değildi. Normal bir elden üç kat büyük, gümüş parıldayan ve mat siyah zırhıyla karşımdaydı. Çok güzeldi. Dokunmak istiyordum ama korkuyordum.

“Yanlış alarm! Benim aptallığım!” diye bağırdım salondaki sandalyemin altına.

“Yine de etrafa bakmamdan zarar gelmez.” Sesi pek vazgeçecekmiş gibi gelmiyordu.

“Kıyafetim müsait değil!” Müsaitti.

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

Bir süre mırıldandı, cep telefonunda Robin'le konuştuğunu fark ettim.

“Robin'i arayabilir misiniz, çünkü içeri girmememi kabullenmiyor ve anahtarım var.”

Sandalyedeki elden istemeye istemeye gözlerimi ayırıp Robin'i aradım. Tekrar baktığımda hâlâ sandalyenin altındaki yerinde sere serpe duruyordu. Onu bulduğumu biliyor muydu ki?

Konuşmaya başlayan Robin'in lafını böldüm. “Her şey yolunda, birliklerini geri çekebilirsin.”

“Her şey yolunda değil ve öncelikle senin güvende olduğunu bilmem gerekiyor. Bu gereksinimi gidermeme izin vermemenin bir sebebi var ve ne olduğunu öğrenmek istiyorum.”

Ele baktığım sırada Carl beni incitmek istiyorsa tüm hayatımın bir yalan olduğunu, dolayısıyla niyetinin bu olamayacağını düşünüyordum. “Güvendeyim, Robin, yemin ederim.”

“Sao Paulo ve St. Petersburg'da yaşanan olaylardan haberin var mı?” Lagos ve Cakarta haberleri henüz ABD'ye ulaşmamıştı.

“Yok.”

“Carl'lara terör saldırıları düzenlenmiş. Çok sayıda insan ölmüş. April, senin de hedef olabileceğinden endişeleniyorum.”

Siktir siktir siktir siktir siktir, diye düşündüm.

“Siktir,” dedim. “İnanamıyorum.” Sonra boğazıma bir yumru oturdu ama sesimi çıkarmadım. Bu fazlasıyla ağırdı ve birinin demin beni gerçekten, kesinlikle öldürmeye çalıştığı kafama dank ediverdi. New York Carl'ı patlatmak yerine, satır değil neşter kullanalım demişlerdi. Midem ağzıma gelmişti. Ya ölseydim? Tişörtümün altına elimi sokup ılık, yumuşak ve hava kadar narin tenime dokundum.

Tekrar ele baktığım sırada gümüş ve siyahların arasında ilk kez donuk gri bir şey gördüm. İki zırh plakasının arasına çentikli bir şey sıkışmıştı. Uzanıp çıkardım: kırık bir metal, merminin bir parçası. Ellerimin arasında soğuk ve bozuk para kadar zararsızdı.

“İyi misin, April?”

“Pek sayılmaz, hayır.” Ağladığımı belli etmek istemiyordum ama başaramadım.

“Çok şey oldu, biliyorum. Ben bile inanamıyorum. Bak, şimdi senin oraya geliyorum. Steve’e izin ver, içeri girip bir baksın, ben de birazdan orada olurum.”

“Hayır, Robin. Güvendeyim, cidden. Ben...” Ona elden bahsedemezdim. “Evde biri var sandım ama şimdi gördüm. Devasa bir sıçanmış, şimdi bir de terör saldırısı oldu diyorsun, o yüzden kendimi aptal gibi hissediyorum. Sadece yatıp dinlenmek istiyorum, sabah konuşuruz, olur mu?”

“Peki, Steve’e söyleyeceğim.” Katiyen tatmin olmamıştı ama yine de kapadı.

Carl’ın eli hareket etmese de kesinlikle canlı görünüyordu.

Hani bazen arabanızdaki eşyaları taşımaya çalışırsınız ama tek seferde götüremeyeceğiniz kadar çok şey vardır ya? Bir şeyleri nasıl tutarsanız git gel yapmaktan kurtulacağınızı çözmeye çalışırsınız. Bazılarını yere bırakırsınız, birkaç poşeti tek elinize alırsınız ve her şeyi topladığınızı zannederken bir de bakmışsınız, öğle yemeğinden kalan gazoz veya kedi maması ya da fotoğraf çerçeveleri hâlâ orada duruyor ve kaldırıbilmeniz mümkün değil.

Fazladan yegâne şeyin tüm süreci bozduğu bir an vardır. O şey olmasa, durumun kolayca üstesinden gelebilirsiniz. İşte ben de o an öyle düşünüyordum. Fakat tüm dünyayı başıma yıkan, hayatı altüst eden tek bir felaket yerine fazladan beş tane falan şey vardı. Ne zaman tekine odaklanmaya çalışsam beynimin bir parçası, beyin arabamın bagajında bir tane daha olduğunu fark edip sinir bozukluğu ve acizlikten kafayı yiyordu.

O gün pek çok insanın öyle hissettiğini biliyorum ama benim fazladan birkaç kaygım olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim ve sonraki yirmi dört saat içindeki davranışlarıma bu açıklık getirebilir.

Böylece, neredeyse yetişkin tüm bireyler gibi kafayı yiyip tüm kaygı poşetlerimi beyin arabama fırlatarak herhangi bir şeyi anla-

maya çalışmaktan vazgeçtim. Onun yerine, bildiklerime odaklandım. Carl'ın aylardır kayıp eli tam karşımda duruyordu. Ben, Ayrılmay, Carl Aktivitelerinin Belgeleyicisi olarak bunu belgelemeliydim.

Telefonumu kurcalayıp kamerayı açtım. Ben kayıt almaya başlayamadan el etrafında dönüp parmaklarını altına alarak üstüme atıldı. Kimsenin duymadığına çok sevindiğim tiz bir çığlıkla geriye devrildim. Kalbim kulaklarımda atıyordu.

“Tamam! Tamam,” dedim telefonu tekrar cebime koyarken. Kanepenin arkasından başımı uzattım, sonra korkak bir kedi gibi yavaşça ve dikkatle ilerledim.

Dünyada yaşayan kanlı canlı bir insan bireyin beni öldürmeye çalıştığı gerçeğinden aklımı uzaklaştırmak için harika bir sebepti. Carl'ın, daha doğrusu bir parçasının beni kurtarması çok daha önemliydi. Dolayısıyla:

1. Carl canlıydı.
2. Carl beni tanıyordu.
3. Carl'ın en az iki isteği vardı.
 1. Ölmemem.
 2. Kopuk elinin fotoğrafını çekmemem.

Beynimden geriye kalmış %25'lik parçayla tek yapmak istediğim Carl'a, daha doğrusu Carl'ın eline teşekkür etmekte. Ben uzanınca o da bana yaklaştı. Beş parmağının üstünde yürüyor, her parmağı parkenin üstündeki ince kilimde pat pat diye ses çıkarıyordu.

“Teşekkürler...” Onunla konuşmak biraz aptalca gelmişti, yine de devam ettim. “...Her şey için yani. Ama daha çok, demin için, kendini mermiye siper ettiğin için.”

El reverans yaptı. Yani, galiba. Yere azıcık eğildikten sonra tekrar dikilmişti.

“Beni anlayabiliyor musun?”

Hiçbir şey yapmadı.

“Bir tık evet, iki tık hayır demek. Beni anlayabiliyor musun?”
İki tık.

“NE?!” Resmen çılgık atmıştım. El önümde, adeta kendini beğenmiş bir tavırla duruyordu. “Benimle dalga mı geçiyorsun? Demin şaka mı yaptın?!”

Kıpırdamadı.

“Peki, beni görebiliyorsun, belli ki duyabiliyorsun ve muhtemelen anlayabiliyorsun, ayrıca gayet dalga da geçebiliyorsun. Doğru mu?”

Kıpırdamadı.

“Sana dokunabilir miyim?”

Kıpırdamadı.

Rıza söz konusuyken sadece “evet” cevabının “evet” anlamına geldiğini biliyorum fakat evimde robot bir el vardı ve onu içeri davet etmiş sayılmazdım.

Dokunabilmek için uzandım, o da izin verdi. Ona dokundum. Artık farklı hissettiriyordu. Carl’a dokunmak, elimin ısısının elimde kaldığı o garip his gibi değildi. Sadece sertti ve çok ama çok hafif ılıktı. Ayrıca Carl bir milim bile yerinden oynamamıştı, oysa el capcanlıydı. Hareket etmezken bile içinde bir devinim vardı. Hayat vardı. Kıpırtısız heykel Carl’la karşılaştırılınca çok daha komplike ve itinaayla yapılmış gibi görünüyordu. Her eklemi kendiminkiler kadar esnek ve atikti.

Normalde klavyenin üstünde gidip gelen veya bir hayvanı okşayan ya da kumanda düğmelerine basan bir insan eline bakıp da *Olağanüstü!* demeyiz ama öyle gerçekten. İnsanlar henüz kendi elleri kadar narin ve girift bir şey yapmayı başarabilmiş değil. Fakat Carl’ın eli benimki kadar özenli ve hünerliydi, üstelik görünüşe bakılırsa çok daha kuvvetliydi.

Cebimden telefonumu çıkardığımda Carl yine koşarcasına kaçtı.

“Sadece Andy’yi arıyorum,” dedim. “Andy’yi biliyorsun, değil mi?”

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

Böylece bugünlerde Robin'den sonra hızlı arama listemdeki iki numarada olan Andy'yi aradım. Telefon bir kere çaldıktan sonra kulaklarımda korkunç bir gürültü patladı. Çığlık atarak telefonu odanın öteki ucuna fırlattım. Kulağıma dayalı değilken sesin ne olduğunu anlayabildim.

*...ship on my way to Mars, on a collision course. I am
a satellite, I'm out of control. I am a sex machine ready
to reload like an atom bomb about to oh oh oh oh oh
explode...*

Queen'den *Don't Stop Me Now*.

"Hattı engelliyorsun!" diye suçladım eli, korkudan nefes nefese.

Kıpırdamadı.

"Bak, ne istediğini bilmiyorum ve bana söylemediğin takdirde bilemeyeceğim."

Kıpırdamadı.

Sehpadan bilgisayarımı alıp elin otuz santim ötesine oturdum.

Wi-Fi sinyali kuvvetliydi ama hiçbir internet sitesi açılmıyordu.

"Peki, ne yapayım o zaman!"

Artık tahmin edebileceğiniz gibi, kıpırdamadı.

"Birine haber verebilir miyim?"

İki tık.

"Bu gerçek bir cevap mıydı?"

Tek tık.

"BU GERÇEKTEN OLUYOR!"

Kıpırdamadı.

"Uzaydan mı geliyorsun?"

Kıpırdamadı.

"St. Petersburg ve Sao Paulo'daki Carl'lara olanları duydun mu?"

Kıpırdamadı.

"Burada olduğunu birilerine söyleyebilir miyim?"

İki tık.

“Birilerine beni kurtardığını söyleyebilir miyim?”

İki tık.

“En azından Robin’e söyleyebilir miyim?”

İki tık.

“Birine söylemeye çalışsam beni durdurur musun?”

Kıpırdamadı.

Ele yüzlerce soru sormuş olabilirim ama öğrenebildiğim tek bilgi, beni ziyaret ettiğini hiçbir koşul altında söylememem gerektiği idi. Kimse öğrenmemeliydi; kimse görmemeliydi. Elbette bu sözü tutmaya fazlasıyla zorunluymuşum gibi hissediyordum çünkü Carl’ların gerçekten de büyük bir planı varsa batırmak istemiyordum... ayrıca Carl’ların iyi olduğuna inancım etrafına koca bir hayat inşa etmiştim... ayrıca tüm şu hayatımı borçlu olma olayı vardı.

Fakat bu, üstüme ateş açıldığını da kimseye söylememem gerektiği anlamına geliyordu. Buna dair sorularımsa tabii ki cevapsız bırakıldı. El, güvenliğimden endişeleniyormuş gibi görünmüyordu. Muhtemelen bunu garanti edebileceğini düşünüyordu. Bu sözümünden dönmeden, neredeyse vurulduğumu insanlara nasıl söyleyebilirdim ki?

Ayrıca apartman yöneticisine, yatak odamdaki parçalanmış camla alakalı ne diyecektim? Ayrıca tekrar hedef alınmadan camları nasıl temizleyecektim? Bu normal bir düşünce değil ama düşüncelerimden biriydi. Daha büyük kaygı uyandırıcı şeyler olabilirdi.

Zaman her nasılsa akmaya devam ederken çeşitli kaygılar giderek alakasız gelmeye başlıyordu. Terör saldırılarından neredeyse ölmeme ve yere saçılmış camları temizlesem mi diye düşünmeye kadar tüm endişelerim aynı boyuttaymış gibi hissediyordum. Adrenalin sarhoşluğundan hızla yere çakıldığımı fark ettim. Vücudum neredeyse bir saattir savaş ya da savuş modundaydı ve üstüme hızla yorgunluk çöküyordu. Ele uzanıp devasa işaretparmağım kavradım.

“Beni niye kurtardın?” diye sordum ona.

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

Hiçbir şey yapmadı.

“Tamam, kimseye anlatmayacağım.” Birazcık rahatlamı ; gibi görünüyordu. Hiç düşünmeden yanma kaykılıp ona sarıldım, o da kendini kollarıma bıraktı. Anında uyuyakaldım.

Gerçek rüyalar görmek istemediğim için tüm gece şehirde dolanıyorum. Tüm dünya anahtarı bekliyor, boşuna arıyor, oysa bulabilecek tek kişi benim. Fakat Miranda veya Maya’ya, bildiklerimizi paylaşmaları için izin vermiyorum. Tüm dünyaya yalan söylüyoruz. Korkum ve hislerim Rüya’ya kadar peşimden geliyor. Seksenlerden kalmış gibi görünen bir atari salonuna giriyorum. Bir sürü bilgisayar oyunu ve tilt makinesi var.

Buradaki bilmece sekansı müthiş olmalı. Makinelerden birinin üstünde bir bozuk para görüyorum –muhtemelen sekans oradan başlıyor– ama oynamıyorum. Kadınlar tuvaletine gidiyorum. Kirli ve tüm duvarda yerel müzik gruplarının posterleri var fakat hiçbiri anlamlı değil. Beynim harfleri kelimelere çeviremiyor. Genelde çözüme ulaşmaya çalışırken hedeften uzaklaştığınızda böyle oluyor. Bilmecenin önemli bir kısmında olmadığınızın işareti. Carl’lar her ufak detayı yaratmakla uğraşmamış sanki.

Kirli kabine girip klozete oturuyorum ve uyanana kadar ağlıyorum.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Uzaktan gelen bağırışlarla uyandım. Gerçeklik üstüme çullanmıştı. Biri dünyanın dört bir yanındaki Carl'ları bombalamıştı. Biri beni öldürmeye çalışmıştı. Tüfeğinin dürbününden bakmış, beni görmüş, tetiği çekmişti. Ve Carl'ın eli buradaydı, beni kurtarmıştı. Neredeydi? Yerden hızla doğrulup salonu ve mutfağı karış karış aradım. Sonra yatak odası kapımın önünde durdum ama içeri giremedim. Vazgeçtim. Bir daha iki odaya da hiç girmeyecektim. Elin geldiği kadar sinsice gittiğini içten içe biliyordum.

Üstümde hâlâ pijamalarım vardı, onda sorun yoktu ama ayaklarım donmuştu. Birkaç giysim kurutucudaydı, çiftini bulduğum ilk çorabı kaptım. Maya'nın çizgi romanı *Mırletarya* tasarımlı çoraplar olduğunu çok net hatırlıyorum. Biraz sonra iki bileğimi de "Zenginleri Ye, Steve" diyen aşırı sevimli kedi resimleri süslüyordu.

Sokakta birilerinin bağırıp çağırdığını duyabiliyordum ancak gidip pencereden bakamıyordum, o yüzden haberleri açtım.

Haber kanalları genelde acayip bir hummalı haletiruhiye içindir. Reklamlarını seyrettirebilmek için, yaşanma olasılığı düşük,

belli belirsiz tehlikeler burnumuzun dibindeymiş ve büyük tehdit oluşturuyormuş gibi göstermeye çalışırlar. Size bir ipucu ve: eyim: Reklam vermeyi kestikleri ana kadar gerçek bir “haber” yoktur. O sabah da reklam yoktu. 13 Temmuz saldırıları gerçek bir haberi ve bunu herkes biliyordu. Amerika’nın esirgenmiş olması (gerçi o zaman kimse bilmesede aslında bir saldırı planlandığını fakat basitçe... yani *basitçe* değildir de, bir şekilde, engellendiğini artık biliyorsunuz) hiçbir işe yaramayan, mesnetsiz spekülasyonlar ortaya atılması için biçilmiş kaftandı.

Ara sıra 23. Sokak’tan da görüntüler gösteriyorlardı; polis, toplanan kalabalığı kontrol edemiyordu. Kalabalıktakilerin çoğu Nijerya, Rusya, Endonezya ve Brezilya’yla dayanışma içinde olduğunu dünyaya göstermek için gelmişti. Diğerleri süregiden Carl tehdidini protesto ediyordu. Televizyonda uzmanlar teröristlerin kimi zaman kullandığı dehşet verici bir stratejiden bahsediyordu: İnsanları galeyana getirecek bir şey yap, kaçınılmaz olarak toplanacak kalabalığa daha büyük bir güçle saldır. Amerika saldırıdan nasibini almadığı ve Amerikalılar, kötü insanların büyük bir saldırı koordine edip de *bizi işin içine katmamalarına* akıl sır erdiremediği için herkes bir şeyler daha olmasını bekliyordu.

Haberleri seyrederken aklıma bir düşünce sızıverdi. Dünya kendini paramparça ediyordu; insanlar ölüyordu. Sokaktaki kuru gürültü, bir avuç Muhafız geldiği takdirde rahatlıkla ayaklanmaya dönüşebilirdi. Tüm bunların suçunu Peter ve ona benzeyenlerin üstüne yıkmam çok kolaydı. Fakat her şeyden öte, asıl sebep Carl değil miydi? Carl gelmesede insanlar hâlâ hayatta olmayacak mıydı? Ben de Muhafızlar kadar peşin hükümlü ve irrasyonel değil miydim? Carl’ın bizi bölmek veya imha etmek için değil, birbirimize bağlamak için geldiğine dair sarsılmaz inancımı sıkı sıkıya tutunmuyordum? Carl’ın gayet açık ve net bir şekilde kargaşaya sebebiyet verdiğine dair, tam karşımda duran kanıtları değil, sadece kendi bakış açımı doğrulayan kanıtları görmüyordum?

Televizyonda verdiğim bir sonraki röportajda bunun akımdan geçmemesinin mümkün olmadığını fark ettim, gerçi dile getirmeyecektim tabii ki. Tam o sırada Carl'larla ilgili haberleri izlemem değil, Carl'larla ilgili haberlere *çıkmuş* olmam gerektiğini fark ettim. Sonra biraz panikledim. Neden kimse beni aramamıştı?!

Telefonumu elime alınca çok basit bir açıklaması olduğunu gördüm: Kapalıydı. Açmaya çalıştım... şarjı bitmişti. Tanrım! Muhtemelen Robin kafayı yiyordu. Muhtemelen HERKES kafayı yiyordu! Niye kimse eve gelmemişti? Daha da kötüsü iki şarj aletim ve diğer telefonum lanet olasıca yatak odamdaydı. Peki, bilgisayarı açacaktım. En azından herkese iyi olduğumu haber vermeliydim.

Dizüstü bilgisayarımı açtım. Dışarıyla bağlantım eski haline dönmüştü. Doğal olarak beş yüz e-posta falan gelmişti... Prodükörler, Robin, Andy, Miranda, Maya, annemle babam, abim, herkes yazmıştı. Som bildirimleri kontrolden çıkmıştı.

Şunu ise beklemiyordum: E-postaların çoğuna yanıt vermiştim.

Bu o kadar kafa karıştırıcıydı ki başta anlayamadım. Miranda'nın gönderdiği mesajı okudum, sonra cevabımı okudum ve kimin yazdığını anlamaya çalıştım. Ben yazmışım gibiydi ama pek detaylı değildi, sadece iyi olduğumu ve halkın karşısına çıkmadan önce biraz zamana ihtiyacım olduğunu söylüyordum.

Aklıma ilk gelen, panikleyen Robin'in ben gibi davranmış olmasıydı. Sonra onunla yaptığım, neden mesajlara cevap vermediğimi ve olayları sindirmek için zamana ihtiyaç duyduğumu, bir süre sonra onunla iletişime geçeceğimi söylediğim konuşmayı gördüm. Benimle konuşmak isteyebilecek insanların listesini çıkarmasını ve röportaj yapmadan önce öğleni bekleyeceğimi söylüyordum. Andy'nin video çekme ısrarına da benzer bir yanıt verilmişti. Annemle babama ve abime endişelenmemelerini, güvende olduğumu, bana kol kanat verdiklerini, her şeyin çok korkunç olduğunu, en kısa zamanda onlara döneceğimi ve beni düşündükleri için teşekkür ettiğimi ama gerçekten iyi olduğumu söylemiştim.

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

Maya'nın e-postasına cevap verilmemişti.

Birkaç kez uyanmış, yazışmalar arasında (mesajlar birk iç saate yayılıyordu) tekrar uyuyakalmış –böyle olduğunu düşünmüyorum ama mümkün– ve bir tür post travmatik hafıza kaybı yaşıyor olmam mümkündü. E-postaları alanlardan biri olsam yazılanların geçerliliğini katiyen sorgulamazdım ve uyanık olsaydım muhtemelen son derece benzer şeyler yazardım. Ama uyanık değildim.

Gönderip aldığım tüm mesajları okudum ve nereden gönderildiğine dair bir ipucu bulamadım. Carl'ın elinin telefonuma veya bilgisayarına yumulup e-posta yazdığını hayal etmeye çalışıyordum ama parmak izi falan bulacak halim yoktu. En nihayetinde (hatta şu ana kadar diyebilirim) mesajları ben yazmışım gibi davrandım. Aniden hayli kapsamlı pek çok yalan içinde yaşamaya başlamıştım ve bu pek önemli gelmemişi. Tuhaflıklara bağlılık geliştirmiştim. Andy'ye birkaç saat içinde sokakta bir çekim yapmak istediğimi bildiren bir e-posta attım, Robin'e öğleden başlayıp dörde kadar sürecektir Skype röportajları ayarlamaya başlamasını ve garip şeyler olduğunu ama soru sormaması gerektiğini söyledim. Ayrıca Top Shop'tan televizyona çıkmaya uygun bir şeyler ve bir iPhone şarjı getirebilir miydi?

Geceki cinayet girişimi yüzünden yatak odanıza girmekten korktuğunuz zamanlarda asistanınız olması harika bir şey!

En sonunda duşa girmeden önce bir tweet attım:

@AprilOlmayabilir: Çok üzgünüm. Boş yere umutlanmışım. Bugün birlik olalım ve zalimliğimizi değil, insanlığımızı hatırlayalım.

Ve hemen arkasından:

@AprilOlmayabilir: Bunu bir avuç insan yaptı. Sekiz milyarlık bir dünyada. Aramızda gerçekten kötü olan-

ların sayısının ne kadar az olduğunu unutmamak için elimden geleni yapıyorum.

Hiç böyle hissettiğimi sanmıyorum ama tam benlik laflar gibi gelmişti. April May'in yazacağı türden sözlerdi. Gerçekteyse uyuşmuştum ve çalışmak istiyordum. Carl'ların sadece bize yardım etmek için burada olduğuna dair inancımı artık sorguluyor olsam da yazmak, konuşmak, Muhafızlar'ın ne gibi tepkiler verdiğini görmek ve hemen karşıt argümanlar kurmak istiyordum. Şüphe duymaktansa eyleme geçmek daha kolaydı.

O noktada polis ve hükümet birbiriyle ilişkisi olmayan birkaç bombacıyla ilgili bilgi edinmeye çalışıyordu, ortada gerçek bir bilgi yoktu, dolayısıyla boşluk yalanlar, tahminler ve varsayımlarla dolduruluyordu. En azından o dürtüye teslim olmaya karşı çıkıyordum.

İnsanlar gerçeklere inanmayı beceremiyor. 13 Temmuz'la ilgili attığım tweet'ler doğruydu. Bu saldırılar küçücük bir insan grubu tarafından gerçekleştirilmişti, sayıları hiçbir önem arz etmeyecek kadar azdı. Ve küresel çapta yaralanan ve ölen insanların sayısı da öyle büyük bir olay değildi. 13 Temmuz'da yaşanan araba kazalarında, o bombalamalarda ölenlerden fazla insan ölmüştü. Ama bir trajedi karşısında çıkıp bunları dile getiremezsiniz.

İrrasyonel varlıklarız, bir şeyleri ne pahasına olursa olsun yapmaya hazır olduğumuz takdirde manipülasyonlara açık hale geliyoruz kolaylıkla. İşte teröristler cinayet işlenmesi gerektiğine kendilerini tam da böyle ikna ediyor. Ve geride kalan yara, kaybedilen hayatlardan büyüktü; herkesin sonsuza dek taşımak zorunda kalacağı bir yaraydı. Carl'a dair hislerimin saflığı yok olmuştu ve onları bir daha asla geri alamayacaktım.

ON ALTINCI BÖLÜM

Tuhaf bir olay anlatayım. 13 Temmuz'u hatırlıyorsunuz ve o sıralarda hayatta olmasanız bile 11 Eylül'ü de hatırladığınızı umuyorum. Ama neredeyse hepimiz 28 Haziran'ı unuttuk. 28 Haziran 1914 muhtemelen yazılı tarihin en tuhaf günü. Şöyle olmuş:

Politik açıdan çok önemli bir ülke (Avrupa'nın ikinci en büyük, nüfus açısından üçüncü en büyük ülkesi) olan Avusturya-Macaristan İmparatorluğu tahtının vârisi Saraybosna'yı ziyaret ediyormuş. Şimdilerde Bosna topraklarında yer alıyor ama o zamanlar o devasa imparatorluğun sınırları içindeymiş. Orada yaşayanların birçoğu şimdi açmamıza gerek olmayan karmaşık sebeplerden Avusturya-Macaristanlıları sevmiyormuş.

Bir grup gencin öldürmeye karar verdiği prens, büyük bir zekâ ve cesaret örneği göstererek üstü açık bir arabayla (dünya liderlerine not: bunu yapmayı bırakın artık) Saraybosna'da geçeceği yolları önceden duyurmuş. O yirmi erkek de çeşitli aletler ve suikast stratejileriyle, yolun çeşitli yerlerine konuşlanmış. Biri azıcık aceleci davranıp küçük bir bombayla kalabalığı yararak koşmuş. Bombayı

prene doğru fırlatmış ama bomba birkaç saniye geç patlamış, başka bir arabanın yakınlarında infilak edince de birkaç kişiyi yaralanmış ama kimseyi öldürmemiş.

Herkes dağılmış, tahtın vârisini güvenli bir yere götürmüşler ve diğer potansiyel suikastçıların hiçbirisi suikast girişiminde bulunamamış.

Tuhaf bir gün, değil mi? Daha da tuhaflaşıyor.

Geçit töreni elbette iptal edilmiş ve prens güvendeymiş. Ama sonra prens, büyük bir zekâ ve cesaret örneği göstererek, bombalı saldırıda yaralanıp hastaneye yatırılanları ziyaret etmek istediğine karar vermiş. Arabanın şoförü, tarihin muhtemelen en yanlış yönüne sapmış ve yanlışını fark edince arabayı geri vites takmış. Sene 1914, arabalar daha çok yeni ve bir sürü sorun çıkarıyor, dolayısıyla araba bir lokantanın önünde teklemiş ve tesadüf eseri tam da orada, suikastı gerçekleştiremeyenlerden biri olan Gavrilo Princip duruyormuş.

Princip hemen atılmış, silahını çekmiş, iki el ateş açmış. Biri prensin boynuna isabet etmiş ki artık kendisinin Arşidük Franz Ferdinand olduğunu anladığınızı umuyorum. Öteki mermi karısı Sophie'nin karnına saplanmış ve hemen ölmesine sebep olmuş.

Bir yaver prensin boynundaki deliği kapalı tutmaya çalışırken canının acıyıp acımadığını sormuş. Arşidük, "Bu hiçbir şey," demiş. Tekrar tekrar. "Bu hiçbir şey... Bu hiçbir şey..." Tekrar tekrar, ta ki bilinci kapanıp ölene dek.

Hiçbir şey değilmiş. Franz Ferdinand'ın suikasta kurban gitmesi bir dizi korkunç ve gözü kara diplomatik kararı tetikleyerek on altı milyondan fazla insanın ölümüne yol açmış.

Şimdi anlatacağım olaylar ihtimal dışı görünürse, bunu aklınızdan çıkarmayın. Kimi zaman tarihin akışını değiştiren tuhaf olaylar olabiliyor... ve her nasılsa o olaylar benim başıma geliyor.

Andy on üç upuzun dakika boyunca deliksiz bir uyku çekmiş gibi görünüyordu. Üstü başı dağılmıştı, sessizdi ve yaka mikrofonumu taktığı sırada hafifçe kokuyordu.

“İyi misin sen?”

Orada olduğumu yeni fark etmiş gibi baktıktan sonra işine döndü. “Evet, iyiyim. İyiyim.”

“Bence değilsin.”

Bunun üstüne biraz kendine gelir gibi oldu. “April, tabii ki iyi değilim. Biz ne yaparak yiyoruz?” Sinirli değildi. Yorgun gibiydi.

“Dışarıya çıkacağız ve herkesin içine biraz su serpmeye çalışacağız. Benim de bir şeylere inanmam gerekiyor.”

“Ne söyleyeceğine dair bir fikrin var mı?”

“Birkaç fikrim var.” Olduğunu sanmıyorum ama aklıma iyi bir şeyler geleceğini düşünüyordum. “Sence söylemem gereken bir şey var mı?”

“Dünyanın korkunç bir yer olması ve bu noktaya nasıl varabildiğimizi sorgulamak haricinde mi?” Koltuğa gömüldü. Andy’ye hedef alındığını ve Küçük Carl’ı söylememiştim, ayrıca hâlâ evin içinde olduğuna dair bir işaret de görmemiştim. Gitmediyse bile, girmeyeceğim odalardan birindeydi.

Başımı eğip Andy’ye baktığım sırada gözlerinin sadece uykusuzluktan şişmediğini ilk kez anlıyordum. Henüz ağlamadığını fark etmiştim. Bu hiç iyi değildi. Tam o sırada ağlamayı düşündüm... kolaydı, zihinsel bir kası gevşetsem hüngür hüngür ağlardım. Ama sonra şöyle düşündüm (ciddiyim): *Aman boş ver April, kameraya sakla.*

Rezalet.

Dışarıdansa şöyle dedim: “Dışarıdaki onca insan, Carl’la dayanışmak için polislere ve teröristlere meydan okuyor. Bizimle dayanışmak için. ‘Dünya korkunç değil,’ diyebilmek için. Bizim de aşağı inip yapmamız gereken bu.”

“April, haberlerde başka saldırılar da olabileceğini söylüyor ar. Aşağıdakilere bir baksana! Kimse çantaları kontrol etmiyor! Buraya gelirken panikatak geçiriyordum neredeyse!”

“Tüm vaktimi televizyonda geçiriyorum, seni korkutmak onların işi. Bunu gün boyu birinci elden deneyimliyorum.” Şunu söylemem gerek: Andy’ye ihtiyacım olduğu için moral konuşması yapmıyordum. Kamerayı başkasına da tutturabilirdim. Hatta selfie çubuğuyla bile aşağı insem gayet güzel şeyler çekerdim. Onun yapmasını istiyordum çünkü bu işte beraberdik ve onun da öyle hissetmesini istiyordum. Ona karşı dürüst davrandığımı düşünüyordum. Ona gerçekleri söylüyordum çünkü korkunç bir günde harika bir şey yaparsa iyi hissedeceğini düşünüyordum. Tamamen haksız değildim sanırım.

Sanırım.

“Gecenin bir yarısında tuhaf bir heykele bakmanı istediğim için seni aramıştım ya hani? Aradım çünkü bir şey istediğini ve istediğin şeyi sana verebileceğimi düşünmüştüm. Ama o zamanlar olduğunu zannettiğim kişiden çok daha fazlasısın, bense çok daha azıyım, Andy. Sana, beni ünlü yapman için ihtiyacım yok, aklımı başımda tutabileyim diye ihtiyacım var. Dışarısı en fazla bir Halsey konseri kadar tehlikeli.” Gözleri kapalıydı ama odaklandığını görebiliyordum. Aklının başka yerlere kaymaması için mi çabalıyordu, ağlamamaya mı, yoksa bana söylemek isteyip de söylememesi gerektiğini bildiği şeyleri içinde tutmaya mı, bilmiyorum. Her halükârda çok çabaladığı ortadaydı. “Hadi aşağı inip dünyayı birazcık daha iyi bir yer haline getirelim, olur mu?”

Andy kutu gibi bir DSLR’a takılı, dar alanlarda bile güzel çekim yapmasını sağlayan büyük ve ağır bir geniş açılı lens kullanıyordu. Mikrofon alıcısı ve preamplifikatörle birlikte ekipmanın toplam ağırlığı bir buçuk kilo etmiyordu. On yıl önce benzer kalitede görüntü ve ses alabilmek için gereken teçhizat en az on kilo çekerti.

Geniş açılı objektiflerin bir diğer güzel yanı: Titremeyi pek göstermiyorlar. Kalabalıkta itilip kakılıyorsanız... veya korkudan tir tir titriyorsanız işe yarayan bir özellik.

Kapı görevlisi Jerry de endişeliydi. “April! Dışarı çıkmamanı öneririm.”

Ne harika bir öneri.

“Merak etme, Jerry, protestodan çok parti sayılır.” Gergindim ama Andy beti benzi atmış terliyordu.

“April, bu binadayken güvenliğinden ben sorumluyum ama dışarı çıktığında yapabileceğim bir şey kalmıyor.” Babacanlığı bir yere kadar sevimliydi.

“Benim işim bu, Jerry. Harikasın. Beş on dakikaya döneriz, söz.”

Döner kapılardan çıkarken ben konuşmaya hazırdım, Andy de kayıt almaya başlamıştı.

Hemen arkamı döndüm ve kalabalığa doğru geri geri yürürken normal sesimden biraz yüksek sesle konuşuyordum. Muhtemelen bu videoyu seyretmişsinizdir ama hikâyenin önemli bir parçası, o yüzden anlatacağım:

“Ben April May, 23. Sokak’ta New York Carl’in durduğu Gramercy Tiyatrosu’nun önündeyiz. Zihinlerde yer edeceği kesin olan 13 Temmuz saldırılarına verilen tepkiler dayanışma, umut ve dostluk dolu. Şehirlerimizde hiçbir tehlike yaratmadan durmaya devam eden bu varlıkları protesto eden Muhafız hareketinden üç beş kişi de gelmiş.” İnsanlar fark etmeye başlıyor, neredeyse hepsi beni tanıyor ve hareket edebilmemiz için biraz açılıyorlar. Carl’a doğru yürüyorum, onu kareye sığdırmak istiyorum ama sokakların ne kadar geniş olduğunu insanla dolana dek fark etmiyorsunuz asla.

Bu noktada bir saniye düşünüyorum, geri geri yürümektense “April May” nüfuzumun bize biraz daha alan açması için düz yürümeye başlıyorum.

“Hey, April!” diye bağırdığını duyuyorum birinin. Üstünde “İnsanlık Buysa, İstila Başlasın” yazan bir döviz taşıyor.

“Merhaba, yakışıklı!” diye karşılık veriyorum. *Arkadaşlarına anlatır artık*, diye düşünüyorum.

Kameraya dönüp Carl’a doğru yürümeye devam ediyorum.

“Bu korkunç günde tüm dünya yas tutuyor. Yas tutarken bunların kötü bir dünya veya kötü bir tür tarafından yapılmadığını, bir avuç insan tarafından gerçekleştirildiğini de unutmamalıyız. Evet, organizasyonun büyüklüğü ve detayları dehşet verici. Amaçları da dehşet vermek ve başarılı oldular. Ben korkuyorum. Tabii ki korkacağım. Ancak kırık kalplerine kök salmış asılsız idealler uğruna kendilerini ve başkalarını öldüren birkaç ahmak... Beni onlar korkutmuyor; ben onların korkularından korkuyorum.” Hazırladığım cümlelerden biri buydu. Etrafıma bakıyorum, artık insanlar bizi seyrediyor, etrafımızı çevirmişler ve ortalık sessizleşiyor. “Bu insanlar.” Andy kamerayı çevirirken etrafa bakıyorum. “Bu gösteri!” diye bağıriyorum ve herkes bağıriyor ve o kadar güzel ki... her şeyi birlikte yapıyoruz, harika bir his. İnsanlar telefonlarını çıkarmış, ben onları çekerken beni çekiyorlar. O an her açıdan kaydedildi. “İnsanlık bu işte, korkunun karşısında dayanışma göstermek. Yıkımın karşısında umut etmek. Carl’ların burada olması için bir sebep varsa,” inanılmaz ama ben tam da bunu söylerken Carl, kalabalığın birkaç metre gerisinde yükselen bir kule gibi, sağdan kareye giriyor, “belki de bu, bizimle ilgili bir şeyler öğrenmek değil, bize bizimle ilgili bir şeyler öğretmektir. Her gün yeni şeyler öğreniyorum, hatta şimdi bile...”

Bağırınlar yüzünden dikkatim dağılıyor ama bir şey yapılamayacak kadar geç artık. Kalabalığı yaran biri hemen arkamdan üstüme atlıyor. Videoda bağırınların bazılarını çok iyi duyuyorsunuz. “April!” “Şu adamı durdurun!” “Dikkat et!” Ama çoğu panik dolu, anlaşılmayan haykırıışlar.

Videoda çok net görülüyor; gayet sıradan, beyaz bir adam. Kot pantolonlu, sarışın, orta boylu, beyaz tişörtlü, haki ceketli. Kala-

balığı yarararak ilerliyor ve üstüme atlarken sıkı sıkı tuttuğu on beş santimlik bıçağı sırtıma saplıyor. Gerçi ben hiçbirini göremedim.

Bıçak bana saplanana kadar tepki veremedim, sonraysa çığlık attım. Ses o kadar yüksek ki kayıta korkunç çıktığı için videodan çıkarmak zorunda kaldık. Lav mikrofonları, takılı oldukları kişiden çok iyi ses aldığından arka plandaki gürültüler duyulmuyor, doğrudan çığlık sesi geliyordu. Sadece bir defa, videoyu düzenlediğimiz sırada duydum ve kulağımda yer etti adeta. Düşündüğümde bıçağın kürekkemiğim ile omurgamın arasına dalışını hâlâ hissedebiliyorum. Bıçak, saplandığı ilk salisede yeni Top Shop ceketimi, ikinci salisede de kürekkemiğimi geçmişti. Ağırısklet bir boksörün tüm gücüyle yumruk atması gibiydi. Derinin yırtılmasını, bıçağın kaburgama saplanması yanında hissetmemiştim bile. Acı sırtımdan boynuma, kuyruksokumuma ve kollarıma kadar yayıldı. Hemen ardından saldırgan tüm ağırlığıyla üstüme çullanıp beni dizlerimle ellerimin üstüne düşürdü.

Andy her ihtimali düşünerek saniyede 120 kare çekim yapıyordu. Böylece istediğiniz takdirde videoyu yavaş çekimde oynatabiliyorsunuz. Andy kamerayı sarsmasa neler olduğunu kare kare görebilecektiniz. Tabii ki sarsmış ama kamera şunları çekebilmiş:

Adamın bana doğru koştuğunu gördükten yarım saniye sonra Andy sinematografiyi değil, saldırıyı düşünerek kamerayı kafasının üstüne kaldırıyor. Önce sadece gökyüzü, binalar ve kalabalık görülüyor ama objektif aşağı inerken resmen tarihi değiştiren saniyeyi görebiliyorsunuz. Bir saniye önce adam bana doğru koşup sırtıma bir bıçak saplarken sonraki saniye hamur gibi gevşiyor. Sadece gevşemiyor, tüm yapısı bozuluyor. Kamera suratına çarpmadan bir saniye önce teni iki ton koyulaşiyor. Bedeni benimkine çarpıp beni öne deviriyor fakat artık bıçağa baskı uygulamadığı için sırtıma saplı bıçağın sapı sağa sola yalpalıyor. Kamera, adamın acayip bir şekilde bozulmuş yüzüne çarpmadan önceki sahneyi yakaladıktan sonra her şey kararıyor.

Bizi çevreleyen telefon kameralarının çektiklerinden çok daha iyi anlaşıyor: Adam bıçakla üstüme çullanıyor. Hemen ardından sırtıma çarpan sıvı dolu bir çuvala benziyor, hemen sonra Andy kamerayı suratına geçiriyor. O geniş açılı çekimlerin hiçbirini kanalıma yüklemedim ama internette bir sürü video var. Adamın çoktan şişmiş, bozulmuş ve kararmış yüzü, Andy'nin kamerasından gelen darbeyle sabun köpüğü patlarmış gibi yarıyor. Yarılan deriden saçılan ve akan siyah sıvının kan olmadığı açıkça görülüyor. Ben ellerimle dizlerimin üstüne çöküyorum, beden üstümden yere kayıyor. Kamerayla çekim yapanlardan sadece bir kişi, ellerimden destek alıp ayağa kalktığımı çekecek kadar aklını başında tutabilmiş. Bıçak orada öylece duruyor (iki kaburgamın arasına saplandığı ortaya çıkmıştı), kan gömleğime yayılmaya başlamış ama beyaz ceket kalın yünden, dolayısıyla henüz sadece yırtılmış gibi duruyor.

Kalabalık sanki çıgıllıklardan oluşuyor. Bazıları donakalmış; diğerleri kaçıyor. Kalabalığın ortasından kaçanlar ve çıgıllık atanlar her yönde panik yaratıyor. İzdihamda kimsenin ölmemesi bir mucize. Martin Bellacourt, benim küçük Gavrilo Princip'im yerde gayet ölü yatarken ılık jölenin sırtımdan aktığını hissediyorum. Dönüp bedenine bakıyorum ama insan demek pek mümkün değil. Sokağa atılmış kirli, ıslak, lekeli bir giysi yığını gibi görünüyor.

Sonra Andy'ye, sonra Carl'a, sonra tekrar Andy'ye bakıyorum. Şoktayım... yani aslında henüz değilim. Acı var ve yoğun ama başkası hissediyormuş gibi. Andy koyu renk jöle kaplı kameraya bakıyor. Ürperiyor, aniden beti benzi atıyor ve kamerayı yere bırakıyor.

"İyi misin?"

"Evet, iyiyim galiba." Sonra devam ediyorum: "Ama sanki... sırtıma bıçak saplanmış gibi canım acıyor." Andy'ye göstermek için dönünce ta boynuma kadar yeni bir acı dalgası yayılıyor. Bu yeni, bambaşka, çok daha keskin bir acı. İrkilince daha da kötü oluyor. Bıçağın kıpırdadığını hissedebiliyorum, sol kolumu en ufak hareket ettirmek canımı yakıyor.

“Aman Tanrım. April, sırtında bıçak var,” diyor Andy. Ve kırıpırayan, ancak iki santim saplanabilmiş bıçak sırtımdan tangirtungur yere düşüyor.

“Bence yanılıyorsun!” diyorum, taptaze kan oluk oluk sırtıma akmaya başladığı için başım dönerken. “Andy, hiç iyi hissetmiyorum.” İkimiz de yerdeki bıçağa bakıyoruz, biraz kanlı ama yarattığı onca hasarla karşılaştırıldığında bayağı acınası.

Küçük bir şeydi. Ucuz plastik sapı, bıçak içine katlansın diye tasarlanmıştı. Görmek isterseniz internette var. Küçük kanıt torbasının içinde iyice acınası duruyor. Bıçak kısmı parmağımdan biraz daha geniş. Meğer kaburgalar sırtta bayağı sıkışık duruyormuş, herhalde böyle şeylerden korumak için.

Andy dehşete kapılmış halde bana bakıyordu. Mantıklı tabii. Bense kamerayı istiyordum, videoyu bitirmek istiyordum o yüzden, “Kamerayı alabilir misin?” dedim.

“Hayır! Ne?! April, bıçaklanmışsın. Oturman lazım.” Sonra bağırdı. “BİRİ YARDIM EDEBİLİR Mİ?”

Bu bana iyi bir plan gibi gelmiyordu. “Buraya bir amaçla geldik. Söyleyecek bir cümlem falan kaldı,” dedim güçsüzce. Başım dönmeye başlamıştı ve bir anda her tarafımı ter kaplamıştı.

“Hayır, April, uzan, bayılacaksın.” Kollarını açmış, beni tutmaya hazırды.

“HAYIR ANDY ŞU SİKTİĞİMİN KAMERASINI BANA VER!” diyerek son bir çaba harcayıp bayıldım.

Yaklaşık yirmi saniye sonra yerde Andy’nin kollarında kendime geldim. Bir haber ekibi, polis ve ilkyardım ekiplerinden çabuk yanımıza varmıştı.

O sırada Channel 7 seyreden veya hafta boyunca herhangi bir kanala bakan herkes Andy’nin yerde bilinçsiz bedenime sarılıp, göz yaşları içinde yardım istediğı ve beni uyandırmaya çalıştığı videoyla ödüllendirildi. Kan ceketin sırtında yuvarlak bir leke bırakmıştı ve Andy ellerini üstüne bastırıyordu. Her şey çok dramatik. Tekrar-

larda kendime geldiğimi göstermiyorlardı, tamamen bilinçsiz ve pasif yattığım kısımların basitliğini tercih ediyorlardı.

Ayrıca polislerin gelip tüm haber ekibini nasıl azarladığını da göstermiyorlardı.

Ağzımda acı bir tat var ve hâlâ gözlerim kararıyor ama artık bilincim yerinde.

“Andy, teşekkürler. Özür dilerim.” İki polis ona soru sormaya başlarken sesim fısıltı halinde çıkıyor.

Andy onlara cevap veriyor; polislerden birinde not defteri var. Andy isimlerimizi söylüyor ve neler olduğunu anlatıyor, sonra üstümüze başımıza bulaşmış vıcık vıcık şeyi ve eskiden Martin Bel-lacourt olan lekeli giysi yığınının açıklamaya çalışıyor ama doğal olarak beceremiyor.

Sonra ne yapacağını şaşırıyor. “Bakın, işinizi yaptığınızı anlıyorum ama arkadaşım bıçaklandı ve ne yapacağımı bilmiyorum. Biraz yardımcı olur musunuz?”

Bunun üstüne neredeyse bağırarak, “Hemfikirim!” dediğim anda gözlerim iyice kararıyor. Neden lanet çenemi bir türlü kapayamadığımı gerçekten bilmiyorum. Bu kitaba bu ismi vermeliydim.

Neden Lanet Çenemi Bir Türü Kapayamadığımı Gerçekten Bilmiyorum: April May’in Öyküsü.

Her neyse, bu işe yarıyor ve polisler ilkyardım ekibinin gelmesine izin veriyor. Dört, belki sekiz, kim bilir, belki on altı kişiler ve hepsi çok tatlı.

“Merhaba, ben Jessica, bu Mitty, ilkyardım ekibindeniz ve size birkaç soru sormam gerekiyor. Doğru cevaplar vermeniz çok önemli.”

Jessica şimdiye dek yüzlerce kere sorduğu belli olan bir sürü soru soruyor: “Neresi acıyor?” “Genel olarak bıçağın sırtıma saplandığı yerdeki delik.” “Herhangi bir ilaç kullanıyor musunuz?” “Hayır.” “Herhangi bir ilaca alerjiniz var mı?” “Hayır.” “Bu çok pahalı giysileri üstünüzden kesip çıkarabilir miyiz?” “Eh, zaten

her taraflarına kan bulaşmıştı.” “Bu acıtıyor mu?” “Biraz.” “Peki ya bu?” “AAAAAAĞĞĞHHH!!!”

Bu arada Mitty beni sedyeye yatırıyor, tansiyonumu ölçüyor, gözlerime fener tutuyor, el ve ayak parmaklarımı hissediyor muyum ve hareket ettirebiliyor muyum diye soruyor, sonra el ve ayak parmaklarımı sıkıyor, sonra, “Ekstremitelerde kapiller dolum iyi,” diyor ve ben, “Haberler iyi desene!” diye karşılık veriyorum.

İkisi de gülüyor.

Birkaç saniye sonra ambulansa taşınıyorum.

“Arkadaşım! bir saniye görüşebilir miyim?” diye soruyorum Jessica’ya.

“Tabii.”

“Andy!” diye sesleniyorum.

Polislerle konuştuğu yerden koşarak geliyor. “Ne oldu?”

“Boktan bir şey söylediğimi düşüneceksin ve önceliğimiz benim iyi olmam ama bence iyiyim, o yüzden...” Söylemekten resmen utanmıştım ki bu iyi bir şey diyebiliriz sanırım. “Bu olayın önünü almamız lazım. Daha güçlü, daha iyi ses bizimki olmalı yoksa Carl’ı suçlayacakları başka bir şeye dönüşür.” Ve o an Carl’a bakıyorum. Tek eli yokken bile hâlâ kayıtsız, görkemli, bihaber ve dokunulmaz görünüyor.

“Polislerin benimle işi bitince çalışmaya başlarım, tamam.”

“Hayır, polisler o kaydı alır, bir daha da vermez. Kartı bana ver.”

Bir an düşününce muhtemelen haklı olduğumu fark ediyor. “Lanet olsun be kızım, sırtında delik olan birisi için şaşırtıcı derecede aklın başında. Söyleyecek cümle aklında mı?”

“Hemen şimdi çekelim.”

Kamerayı açıyor, ilkyardım ekibi mikrofonumu giysilerimle birlikte çıkardığı için mikrofon kablosunu çekiyor. Andy kameranın mikrofonunu kullanmaktan nefret eder ama yanlışlıkla sessiz çekim yapmaktan daha çok nefret eder.

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

Objektifi temizlemek için bir parça temiz kumaş bu`duktan sonra kameranin mikrofonu sesi iyi kaydedebilsin diye yü: ümden bir adım geride eğiliyor. “Çekiyorum.”

Videoda sedyede yan yattığımı görebilirsiniz. Ambulans arkada ve Mitty ile Jessica bir şeylerle uğraşiyor. Ben rezil haldeyim, yüzümde hâlâ cıvık Bellacourt lekeleri var. Üstümü sadece battaniye örtüyor. Çok havalı bir görüntü.

Canım acısa da güçlü ve kendinden emin sunucu sesime dönüyorum. “Dediğim gibi, böyle korkunç bir günde bile; hepimizin tek düşünebildiği, dünyadaki en kötü insanlarken bile insan olmakla gurur duyuyorum.”

Andy kartı çıkarıp battaniyenin altına uzatıyor. Pantolon cebime atıyorum.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

“Merak etmememiz gerekiyor.” Bu Jessica’ydı, hastaneye altı dakikalık yolda sireni ve yol gürültüsünü bastırarak konuşuyordu. Jessica’ya dönük yatıyordum. Yaranın üstüne yatmamı istemiyorlardı.

“Ne açıdan?” dedim.

“İlkyardım ekiplerinin yapmaması gereken bir sürü şey var. Biri, neler olduğunu merak etmek. Genelde umursamıyorum ama umursasam da umursamamalıyım. İşim seni hastaneye gidene kadar mümkün olduğunca sağ tutmak. Ve sedyedeki kişi, eee, tanınmışsa, fazlasıyla merak etmememiz gerekiyor.”

“Ah. Merhaba, ben April May, beni ‘April May ve New York Carl’ gibi YouTube videolarında görmüş olabilirsiniz.” Konuşmak canımı acıtıyordu ama nefes almaktan kötü değildi.

“O kadarını tahmin ettim.” Büyük, kalın çerçeveli gözlüğü ve parlak kırmızı rujuyla Jessica’yı sevmiştim. Benden birkaç yaş büyük olabilirdi. Sürekli tansiyonumu ve nefes alıp verişimi kontrol ediyordu.

“İyileşecek miyim?”

“İlginçtir, konuşmamamız gereken bir diğer konu da bu. İyi-
leşeceğini söylersem ve iyileşmezsen bana dava açabilirsin.”

“Ya. Peki...” Bir an düşündüm. “Ambulansında aynen benimki
gibi semptomlarla yatan biri olsaydı, hayatta kalma ihtimalinden
endişe eder miydin?”

Gülümsedi. “Etmezdim.” Tansiyon aleti hava üfledi ama Jessica
kolumdan çıkarmadı.

“Bunu duymak ne hoş.”

“Ağrı için ilaç ister misin?”

“Hayır. Canım acıyor ama sorun değil. Aslında bana bir iyilik
yapıp telefonum ceket cebimde mi bakar mısınız?”

“Evet, oradaydı, şimdi bende. Birini aramamı ister misin?”
diye sordu telefonu çıkarırken. “Of. Bu ne, sekiz bin tane falan
mesaj gelmiş.”

“Ambulansındaki hastaların telefonlarına bakmak, yapmaman
gereken şeyler listesinde değil mi yani?”

Tatlı tatlı utanmış gibi yaptı. “Şimdi sen söyleyince hatırladım...”

“Her neyse. Şey, Robin’e mesaj atar mısın? Ciddi yaralanma-
dığımı, hangi hastaneye gittiğimi ve haberi arkadaşlarla aileme
iletmesini söyle. Bir de bilgisayar getirsin.”

Şifremi söyledim, mesaj yazarken, “Bellevue’ye gidiyorsun bu
arada,” dedi.

“Ah, güzel!”

“Güzel mi?”

“Evet, çok hoş bir bina, hep içine girmek istemiştım. Gerçi
oraya gitmenin daha az acılı bir yöntemini bulabilirdim sanırım.”

Mesajı yazdı, mesajın en yakın baz istasyonuna doğru uçurul-
duğunu belirten sesi duyunca biraz rahatladım.

“Ama kötü haber, çirkin binaya gidiyorsun.”

“Hiç şaşırmadım. Ailemle de konuşmam gerekiyor sanırım.”

“Burnumu sokmak istemem ama aşırı endişelenmiş gibi gö-
rünen Maya diye birinden bayağı bir mesaj gelmiş.”

Ağır ağır inledim.

“Önemli değil! Özür dilerim. Beni ilgilendirmez.”

“Yo, sorun değil. İyi olduğumu, görüldüğü kadar kötü olmadığımı yaz. Aynısını annemle babama da gönder, bir de Bellevue’ye gittiğimi.”

İki mesaj sesi daha.

Yattığım yerde kıpırdadım. “Oooaaaaa,” dedim, bir anda başım dönmüştü.

“Özür dilerim, seni çok konuşturdum,” dedi, tansiyon aletine tekrar hava basarken. “Ne hissediyorsun?”

“Sadece başım dönüyor. Bir de ağzıma pamuk doldurmuşlar gibi, midem bulanıyor ve aniden aşırı terledim. Ama bu, tatlı bir paramedik kızla bir aracın arkasında yarı çıplak yattığım için de olabilir.”

“Tanrım, seni susturabilmek için morfin bağlamaları gerekecek. Tansiyonun düşük ama çok değil. Muhtemelen acı yüzünden bayılacak gibi oluyorsundur. Ama gerçekten kusacak gibi olursan bana haber ver.”

“Çok canım acıyor. Nefes alınca daha da fazla.”

“Eh, nefes almayı bırakma ama.”

“Seni sevdim, Jessica.”

“Ben de seni, April May. Şimdi sus artık.” Arkama oturmak için kalktı, battaniyeyi kaldırıp soğuk stetoskobu sırtımın yaralı tarafına koydu.

Birkaç saniye sonra konuştu. “Asıl endişemiz, akciğerinin delinmiş olması ama o yönde bir işaret görmüyorum.”

“Öyle olsa nasıl hissetmem gerekirdi?”

“Hiçbir fikrim yok, kimse beni sırtımdan bıçaklamadı. Sus artık, ciddiylim.”

Kupkuru dudaklarımı ıslatabilmek için tükürük biriktirmeye çalıştım. Dilimde üzümlü dudak parlaticısı yalamışım gibi bir tat kaldı.

“Biraz su içebilir miyim?”

Jessica bir şişe uzattı. “Yavaş iç, şu an öksürmek istemezsin.”

New York’ta ambulanslar, trafiğin zaten akabileceği bir yer olmadığı için pek hızlı gidemez. Neyse ki her zaman bir hastaneye yakınsınızdır. Ambulansta olmanın en garip tarafı (yani bir örtünün altında yarı çıplak uzanmanın ve az önce bıçaklanmış olmanın haricinde), sirenin sürekliliği. Sürekli siren duyarsınız ama ya yaklaşır ya uzaklaşırlar; giderek sesleri artar ya da azalır ve Doppler etkisiyle tizleşir. Sireni uzun süre aynı şekilde duymazsınız. Yani Jessica ve Mitty duyuyordur herhalde ama aklımdan çıkmayan, az çok bilindik, bir o kadar da garip gelen şeylerden biriydi bu. Bellevue’ye gelmeden önceki son sapakta bunu düşünüyordum, sonra siren sustu.

“Bana bir iyilik yapar mısın?” diye sordum aniden.

“Muhtemelen yapamam.”

Kolumu olabildiğince az kıpırdatarak pantolon cebime elimi dikkatle sokup bellek kartını çıkardım. “Bu çok önemli. Danışmaya ya da benzeri neresi varsa oraya götürüp Robin Vree gelip alana kadar ellerinde tutmalarını söyleyebilir misin?”

Uzunca bir süre karşılık vermedi. Ambulans acil servisin önünde duruyordu ve dışarıda konuşanların seslerini duyuyordum. Ambulans kapıları açılırken Jessica kartı alıp üniformasının içine soktu, ardından hastane doktorlarına dönerek konuşmaya başladı: “Yirmi üç yaşında, kadın, kürekkemiği ve omurga arasında sırtta sol üst bölgede yüzeysel bıçak yarası, üçüncü ve dördüncü kaburga kemiklerinde kırık olması muhtemel. Omurgada hasar ve akciğerde delinme tespit edilmedi. Yaraya pansuman yapıldı ama kanama devam ediyor. Tansiyonu 12’ye 8, kapiller dolum iyi, iç kanama yok...” Bir süre böyle devam etti. Hemen ardından sistemin kollarına teslim edildim. Röntgenler, ağrı kesiciler, iğneler, testler, dikişler...

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sonraki iki gün boyunca hastane odama bir sürü insan gelip gitti. İlk gelen (genelde ağrı kesicilere boğulduğum için hatırlayabildiğim kadarıyla) iki polisti.

“Bayan May, ben Memur Barkley, bu da Memur Barrett. Size saldırıyla ilgili birkaç soru sormamız gerekiyor.”

“Ben de pek bir şey bilmiyorum ama elimden geldiğince cevaplarım.”

“Saldırıya uğradığınız sırada ne yapıyordunuz?”

Bu pek alakalı gibi gelmemiştii ama soranlar polisti, ben de olduğu gibi anlattım. 13 Temmuz saldırılarıyla ve 23. Sokak’taki gösteriyle ilgili bir video çekiyordum. Tehlikeli olduğunu düşünmüş müydüm? Evet ama yine de yapmak istemiştim.

Olayın detaylarının üstünden geçtik: bıçağın bir tonluk bir yumruk gibi saplanması; bedenim üstüme devrilmesi; yerde ölü yatan tuhaf, iğrenç, biçimsiz vücut.

“Saldırganınıza ne olduğunu biliyor musunuz?”

Yumuşak sesle konuşuyordum, pek benim yapacağım şey değildi ama derin nefesler almak, tekrar bıçaklanmışım gibi hissettiriyordu.

“Çok acayip bir şeydi. Andy’nin onu öldürmediğini biliyordun, gerçi seve seve öldürürdü bence. O adama her ne oluyorsa hiç normal bir şey değildi.”

“Arkadaşınız Andy. Kameron’un hafıza kartı yoktu.”

“İnanmıyorum!” dedim. “Mahvolduk!” Ve polise yalan söylüyordum. Kendimeyse hiç inandırıcı gelmiyordu. “Video çekerken kartın olmama ihtimali yok, Andy amatör değildir.”

“Kamerada başından beri kart olmama ihtimali yok mu sizce?”

Tehlikeli surlarda yüzüyorduk. Tüm ihtimallere aralık bırakmaya karar verdim.

“Andy’nin yapacağı tarzda bir hata değil ama olabilir. Bazen DSLR kameralar sert darbe aldığı anda kart yuvası açılıyor, kart düşmüş olabilir.” Garanti olsun diye devam ettim: “O kartı bulmamız lazım! Tekrar çekemeyiz ya! Öyle fırsat karşınıza kırk yılda bir çıkar ancak!” Şimdi daha yüksek sesle konuşuyordum, yalan söylerken salgılanan adrenalin acıyı bastırıyordu. Gerçekten korkunç bir şeydi.

“Bayan May, yaşanan onca şey arasında videonuzdan daha büyük meseleler yok mu sizce?”

“Sizin işiniz size, benimki bana.”

Olayları baştan sona tekrar özet geçtiler ve kendimi iyi hissettiğimde tanık ifadesi vermem gerektiğini söylediler.

“Yaşanan olaylar sebebiyle kapınızın önünde bir polis memuru görev alacak.”

Bunun üstüne şöyle bir durup düşündüm. Yirmi dört saatte kısa sürede iki suikast girişimi olmuştu ve polis sadece tekini biliyordu. Bunu düşündüm, Carl’ın beni kurtardığını ve bir sürü başka insanı kurtarmadığını düşündüm. Tüm bunları tek başıma ve muhtemelen biraz fazla düşündüm.

Size annemle babamı pek anlatmadım. Onları sevmediğimden değil. Aslında tam tersi, son derece destekleyici ve tatlı insanlardır. Görsel Sanatlar Akademisi’nde (Andy ve Maya’yla gittiğimiz okulda)

kimsenin ailesinin, çocuklarının orada olmasını istememesi resmen klişeydi. Absürtlük derecesinde pahalı bir okul olduğundan öğrencilerin çoğu doktorların, avukatların, borsacıların çocuklarıydı ve o ebeveynlerin çoğu sanat okulunu, uzun vadeli başarıya giden yol olarak görmüyordu. Ama sınıf arkadaşlarım, okula onca parayı bayılsınlar veya kendi paralarını harcamalarına izin versinler diye aileleriyle nasıl savaşımlara girmek zorunda kaldıklarına dair korku hikâyelerini paylaşıırken benim ekleyecek sözüm pek olmuyordu.

Annemle babam bir şeye tutku beslediğimi görmüş ve onu elde edebilmem için ellerinden geleni yapmıştı. Daha önce annemle babamın inek sağma makineleri üreten ve satan bir şirketi olduğunu söylemiştim. Siyaset biliminden mezun olduktan sonra yazın küçük bir mandırada staj yapmış, ardından bu işe girişmişlerdi. Çiftliklerin kullandığı sistemlerin kullanışsız ve verimsiz olduğunu düşünmüşlerdi ve beş yıl sonra şirketleri, Kuzey Kaliforniya'daki küçük ölçekli mandıraların yarısına daha iyi makineler temin ediyordu. Ben üniversiteye başladığımda ABD'nin neredeyse tüm kuzeybatısına, küçük mandıralar için üretilmiş ekipmanlarla dolu depodan da tüm dünyaya satış yapıyorlardı. Gündelik işleri halledecek birilerini tutmuşlardı ve aslında emekli sayılırlardı.

Nasıl başarılı olduklarını onlar da pek bilmedikleri ve eğitimleriyle hiç alakası olmadığı için benim de ne istersem onu yapabileceğimi düşünüyorlardı sanırım. Onlarda işe yaramıştı. Hâlâ işlerin başındaydılar, "yönetici" falan onlardı yani. Ama ben okula başladıktan sonra zamanlarının büyük kısmını kâr amacı gütmeyen yerel organizasyonlara yardım ederek ve sevdikleri müzik gruplarını dinlemek için gezerek geçiriyorlardı. Bazı anne babalar çocuklarının, mirası çarçur etmesinden korkar. Bense mirası, bana ulaşmadan anne babamın çarçur etmesinden korkuyordum.

Çok mutlu insanlardı, o kadar. Belki bu denli alaycı olmamın nedeni, hallerinden hep memnun olmalarından sıkılmamdı. Fakat geleneksel tarzda asilikler yapacak kadar sıkılmıyordum.

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

Ne kadar destekleyici olduklarına bir örnek: Hastane den aradığımda hemen endişeye kapılıp ağlamadılar veya kendi mi nasıl böyle bir tehlikeye attığımı sormadılar ki normal tepki bu olurdu. Önce doktorların söylediklerini anlattım (iyiydim ama iki kaburgam çatlamıştı), sonra sırayla “iyi olduğuma çok sevindiklerini” söylediler ve sonra...

“Robin notunu almış, her şeyi halledecekmış.” Bu annemdi.

“Notumu mu?” Kafam karışmıştı.

“Hastane danışmasına bıraktığın notu.”

Not bırakmamıştım; hafıza kartı bırakmıştım. Babam devam edince, anlamaya fırsatım kalmadı.

“Ayrıca o konuda kimseye bir şey söylememen ve yazmaman gerekiyormuş. Şu anda dert etmemeliymişsin.”

“Şey, peki?” Robin neden annemle babama söylemişti ki?

Annem lafa karıştı: “Çok ciddiydi. İşler halloluyormuş ve seninle kısa süre içinde görüşecekmış. Kimseyi arayıp konuşmayacaksın, değil mi?”

“Yani, konuşabilirim.” Polise yalan söylemek başka şeydi. Annemle babamsa o kadar tatlıydı ki ikiyüzlülüğe dayanamazdım.

Babam: “Robin sadece bizimle konuşup yazışacağına dair sözlü onay almamız gerektiğini söyledi.”

“Çok garip.”

“Ama ona güveniyoruz, değil mi?” dedi babam.

“Çok hoş bir çocuk,” diye devam etti annem.

“Çok hoş bir çocuk ve onunla çıkmıyoruz.”

“Eee?” dedi babam.

“Tamam, başka kimseyle konuşup yazışmam.”

Yirmi dakika daha konuştuk ve konuyu, kendi aptallığım yüzünden bıçaklanmama getirtilmediler bile.

“Sen iyileşmeye bak, sabaha yanındayız,” dedi annem. Tatilden erken dönüyorlardı.

“Sizi seviyorum.”

“Biz de seni seviyoruz,” dediler aynı anda ve kapadık.

Andy ve Robin’i henüz görmediğime biraz şaşırmıştım. Bir anda odaya girmelerini bekleyip duruyordum ve bu, olmamaya devam ediyordu. Daha sonraları, ben hastanede yatarken, hem polis hem FBI çektiğimiz videoyu ele geçirmeye çalıştığından hafıza kartını saklayıp güvende tutabilmek için delicesine çaba sarf ettiklerini öğrenecektim.

Andy evine dönmüştü ve üniformalı bir sürü insan art arda gelip kartın nerede olduğunu sormuştu. Arama emri olmadığından evini arayamıyorlardı ama büyük ihtimalle telefon konuşmalarımızı dinliyor ve mesajlarımızı kontrol ediyorlardı. Tabii video Andy’de değil, Robin’deydi ve Robin henüz şüpheli konumunda değildi.

Bunların hiçbirini bilmiyordum. Martin Bellacourt’un başına gelen şeyin dehşet verici ve imkânsız olduğunu biliyordum fakat beynimde, yeni bir tuhaflık olarak yer etmiyordu. Carl uzaydan gelmişti, dolayısıyla tuhaflık dosyası kapanmıştı. Bana göre zaten tuhaflığın zirvesindeydik.

Terör saldırılarında yüzlerce insan ölmüştü, yani birinin beni öldürmeye çalışmasının haberlere çıkacağını tahmin etsem de ön sayfa haberi olacağımı zannetmiyordum.

Aklımdan bu geçerken akşam oluyordu ve taburcu edileceğimi söylemek için neden kimsenin gelmediğini merak ediyordum. Sonra kulak içi kulaklığı ve hayatımda hiç görmediğim kadar tetikte ve dikkatli duran, uzun boylu bir adam içeri girdi. Odayı kolaçan ettikten sonra yanıma geldi. “Bayan May, ben Ajan Thorne. Başkan biraz sonra burada olacak.”

Tek uyarı bu oldu. Yaklaşık beş saniye sonra bir ajan, hemen ardından Başkan, üçüncü bir ajan ve takım elbiseli genç bir kadın girdi. Başkan mavi blazer ve beyaz ipek bluz giyyordu. Gri saçları omuzlarına dökülüyordu.

O kadar gerçeküstüydü ki. Ünlü birileriyle karşılaştığınızda kapıldığınız “inanmıyorum, bu kişi üç boyutluymuş, şekli şemali

varmış ve daha önce sadece kameraların önünde gördüğüm bu kişiyi kendi gözlerimle görüyorum” hissine kapılmıştım. (Harip bir şey, ayrıca çok ilginç ve karmaşık bir deneyim.

Hayatımın bu noktasında başımdan birkaç kez geçmişti artık. Fakat söz konusu Başkan olunca çok daha etkileyici bir yanı oluyordu. Yani onun büyük hayranıydım, o da vardı tabii. Pek çok hedefimiz ve değerlerimiz ortaktı, saygı duyduğum ve takdir ettiğim çok şey yapmıştı. Ona hayranlığım hâlâ çok derinlere uzanıyor. Bir sürü Hollywood ünlüsüyle takılsam da statüleri gözümü korkutmamıştı ancak bu çok farklı bir şeydi. Fena halde gözüm korkuyordu, fakat Başkan’ın bir o kadar da narin bir yanı vardı.

Fiziksel bir narinlikten bahsetmiyorum elbette. Sadece fazlasıyla insandı demek istiyorum. Bizim gibi kemikleri, organları falan vardı. Tüm bunlar, elimi sıkmak için uzandığında müthiş bir gerçeklik kazandı. Sıkıca sıkılmıştı, alışık olduğu bir hareketti, teni tahminimden sertti.

“April, sonunda seninle tanışabildiğime çok sevindim, keşke daha iyi koşullarda yolumuz kesişseydi. Nasılsın?”

Neden buraya geldiğini sormak istiyordum ama kaba kaçacağına düşündüğüm için sadece sorusuna cevap verdim: “İyiyim. Yarın taburcu olabilirmişim, ufak bir yara, iki de kaburga kırığı var. Doğrusunu söylemem gerekirse duygusal açıdan daha fenayım.”

“Neden geldiğimi merak ediyorsundur. April, öncelikle, saldırı sırasında çekilen video nerede? Öyle bir kayıt olduğundan herkes emin fakat kimse bulmayı beceremedi.”

“Buraya... video için mi geldiniz?” Çok şaşırmıştım.

“Başka sebeplerim de var ama evet. Daha önce dediğim gibi, bir şekilde olayların merkezinde yer alıyorsun, April. Seni suçlamıyorum ve umarım aynı safta olduğumuz açıkça ortadadır ancak şu anda, yavaşlatılması veya dizginlenmesi gereken, çok hızlı gerçekleşen birtakım olaylar oluyor ve o kameradaki kaydın bunlardan

biri olabileceğine dair büyük bir endişe söz konusu.” Her zamanki gibi .şini biliyordu.

“Söylediklerinizi tam anlayamıyorum,” dedim.

“Her halükârda o kamera görüntülerine ihtiyacım var.”

Hazırlıksız yakalanmıştım ve durumu nasıl idare edeceğimi bilmediğim için oyalamaya çalıştım.

“O kamera kaydını bulmazsam başıma neler geleceğini öğrenmem gerekiyormuş gibi hissetmeye başladım.” Elimde olmadığını netleştirmek için “vermek” yerine “bulmak” demiştim.

“Hiçbir şey, April. Benim için sen, sevsen de sevmesen de basın mensubusun. Elinden zorla bilgi almam veya yayınlamanı engellemem olağandışı bir adım olur. Öyle bir şey için avukatların ve hâkimlerin müdahil olması gerekir ve böyle bir yola sapmak gibi ne bir niyetim ne zamanım var. Ancak Amerika Birleşik Devletleri’nin başkanı olarak, bana bir iyilik yapmanı isteyebilirim.”

“Nedenini anlarsam daha iyi olabilir sanki.”

Bunun üstüne birkaç saniye ciddi ciddi düşündükten sonra hücumla geçti. İfadesi sertleşti; her kelimesi ok gibiydi.

“April, dün gece birinin seni öldürmeye çalıştığını biliyoruz. Bugün öğleden sonra sana saldıran kişi olduğunu düşünüyoruz. *Silahlı saldırıya uğradığını polise bildirmemene*, ardından evinden *elini kolunu sallayarak, korumasız çıkmaya* ne sebep olduysa. Bilmek. İstemiyorum. Belki gençlik saflığındandı, belki daha fazlası vardı. Ama o binadan elini kolunu sallayarak çıktın ve şimdi içinde yaşamak zorunda olduğumuz yeni bir tarih yarattın.”

Bunu gurur duymam gereken değil, birlikte yaşamak zorunda olduğum bir şeymiş gibi söylemişti. Ok hedefini vurmuştu.

“Bu yeni tarihte, Carl olarak bildiğimiz uzaylı teknolojisi yüzlerce hatta binlerce insanın ölmesine sebep oldu ve bugün, sana bir zarar gelmesin diye bir adamı açıkça ve kasten öldürdü.”

“Şey,” dedim, sonra uzun bir süre durdum. “Bir saniye, o adamı Carl’ın öldürdüğünü mü düşünüyorsunuz?”

“April, Martin Bellacourt’un kemikleri, organları, kanı... derisi haricinde her şeyi, en iyi uzmanlarımızın anlayabildiği l adarıyla üzümlü jöleye dönmüş durumda.”

Uzunca bir sessizlik...

“Üzümlü jöle mi?” diye sordum.

Karşılık vermedi. Ambulansı düşündüm, üzümlü dudak parlacısını. Midem bulandı, sonra kaygıya kapıldım ve tüm vücudumu ter bastı.

“Onlar ne?” diye sordum sessizce, kendime engel olamadan.

“Bilmiyoruz, April.”

Gücü o kadar teskin ediciydi, o kadar huzurluydu ki sonunda kendime bile sormayı başaramadığım soruyu sordum: “Niyetleri kötü mü?”

“April, bilmiyorum.” Gözlerinde minicik bir tereddüt yakaladım, sonra eskisi kadar kendinden emin bakmaya başladı. “Tek bildiğim, onun sadece bir uzaylı, dünyanın tüm şehirlerini ziyaret edip rüya yayan bir robot değil, rüya yayan robot bir katil olduğu. Durumu doğru perspektife oturtmak, mantığın sesi olmak istiyorum ama senin veya senin...” doğru kelimeyi aradı “...takımının... muhtemelen çok iyi olsa da ABD hükümetinin şu an aradığı tüm nüanslara sahip olmayabilecek bir kamera kaydı üstünde çalıştığına dair güçlü şüphelerim var. Dolayısıyla, o kaydı incelememiz için bize vermeni ve en az yirmi dört saat hiçbir şey yayınlamamanı rica ediyorum.”

“Başka kayıtlar da vardır herhalde.” Birileri canlı yayın yapıtıysa şaşırmazdım.

“Var fakat cep telefonuyla yapılmış bulanık kayıtlar. O sırada kimsede sizinki kadar iyi bir kamera yokmuş. Lütfen, bunu bizim için yap.”

“Ve yirmi dört saat sonra videomuzu yayınlayabileceğiz, siz de önce gözden geçirmek istemeyeceksiniz veya yayınlamamıza engel olmayacaksınız, öyle mi?”

“April, aptal değilim. İnternetin nasıl olduğunu biliyorum, artık bilginin önüne geçmek mümkün değil. Ayrıca anayasanın birinci maddesi söz konusu. En büyük kurallardan biri.”

“Dosyayı hemen gönderteceğim,” dedim. “Nereye yollasınlar?”

“Buraya,” dedi.

“Hemen şimdi mi?”

“O olmadan gitmek istemiyorum.”

Telefonumu çıkarıp Robin’i aradım.

“Robin, Andy’nin bugünkü kamera kaydının kopyasını alıp hastaneye getirir misin?”

“Emin misin?”

“Başkan burada. Kendisiyle...” Bunu söylerken gözünün içine baktım. “Kendisiyle bir anlaşma yaptık.” Bana gülümsedi.

“Yirmi dakikaya gelirim,” dedi.

Kapadım.

“Yirmi dakikaya gelecek,” dedim Amerika Birleşik Devletleri başkanına.

“Benim de konuşmak istediğim başka konular vardı. Doktorlarla görüştüm, taburcu edilebileceğini söylediler fakat yarın basınla birlikte gelebilmem için bir gün daha kalmada sakınca var mı? Sana birkaç soru soracaklar, genel olarak benim içeri girip seninle konuşmamın fotoğraflarını ve videosunu çekecekler. Şu an burada iş üstünde olduğumu göstermem gerekiyor yoksa herkes, ‘Bu Zor Dönem’de başkan nerede! Muhtemelen shuffleboard oynuyordur ya da regl oluyordur!’ demeye başlıyor. Shuffleboard sevmem suç değil. Hep diyorum, diğer tüm başkanların golf oynamaya ayırdığı zamanı düşününce benim shuffleboard alışkanlığım Amerika için kötü sayılmaz.”

Güldüm.

“Ne oldu?” diye sordu.

“Bilmem. Siz,” söylerken kendimi aptal gibi hissediyordum, “gerçekten insansınız.”

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

“April, onca insan arasında bunun nasıl bir şey olduğunu en iyi sen bilirsin sanmıştım. Ama seni anlıyorum. Mevkinin ka izması dedikleri şey bu. Görmezden gelmek çok zor. Hatta kendi işime gelecek şekilde kullanıyorum. İşin bir kısmı da bu.”

Aslında ne kadar da bana benzediğini o anda fark ettim. İnsandan çok sembol olan bu kişiyle hakiki bir bağımız vardı sanki.

“Ee, ne diyorsun?” dedi.

“Yani yarın tekrar mı geleceksiniz?”

“Şehirde yapmam gereken birkaç iş var.” New York’tan bahsediyordu. “Burada saldırıya uğradığın için burada birtakım etkinliklerde bulunmam daha mantıklı.” Sonra nefes bile almadan konuyu değiştirdi. “April, sana bizzat bilgi vereceğim. Bunu normalde başkası yapar fakat çok az vaktimiz olduğundan ve eskiden istihbaratta çalıştığımdan, kendim de seve seve yapabilirim.

“Saldırının ismi Martin Bellacourt. Yalnız hareket ediyormuş, başka bir deyişle finansal veya lojistik destek almamış ancak koordine yürütülen saldırının bir parçasıymış ve diğer teröristlerle iletişim halindeymiş. Gerekçesini arıyorsan, ki aramıyorsan seni ayakta alkışlarım ama aramamak çok zor, sana yardımcı olamam. Aile içi şiddetten hüküm giymiş ve yıllardır yalnız yaşıyormuş. Elimize geçen ilk raporlara göre internette öfkeyle yazdıklarının biri birini pek tutmuyormuş fakat çürüyormuş gibi gördüğü dünyayı kontrol edemediğini hisseden kızgın biri olduğu çok açık.

“Carl’a dair pek bilgimiz yok fakat insan hünerlerinin çok ötesinde şeyler yapabildiğini biliyoruz. Bellacourt’un bedeninin baştan sona kimyasal dönüşüm geçirmesi tam da bu kategoriye giriyor ve hukuken bu, Carl’ın işlediği bir cinayet olarak kayıtlara geçirilecek. Çok tuhaf görünebilir fakat toplumumuzda biri öldürüldüğünde cinayetin çok haklı gerekçeleri olsa dahi bir süreç işliyor. Aynısını bu konuda da yapmamız gerek. New York Carl’ı özgür iradeye sahip bir birey olarak görmeye karar verdik ve yasalar nezdinde böyle muamele görecek.”

“Ne demek istiyorsunuz?” diye sordum.

“Yani bir duruşma olacak ve bir yargıç, Carl’a karşı yasal işlem başlatılıp başlatılmayacağına karar verecek. Hakkında soruşturma açıldığı takdirde mahkemeye çıkacak. Biri başka biri tarafından öldürüldüğünde buna cinayet diyoruz fakat kasti olmaması mümkün. Burada da birtakım gerekçeler söz konusu ve Amerika’daki herhangi bir yargıcın bu yönde karar vereceğini düşünüyoruz.

“Sürecin bu şekilde yürüdüğünü anlamam önemli, New York Carl’ı bir tür günah keçisi yapmanın peşinde değiliz.”

“Tek sebep bu mu?”

“Büyük bir sebebi bu.” Duraksadı. “Ayrıca April, özür dilerim ama sormam gerekiyor. Carl’larla iletişim halinde misin?”

“Ne?”

“Onlarla bir şekilde iletişim kurabiliyor musun? Ya da daha geniş anlamıyla, onlar hakkında çoğunluğun bilmediği bir şey biliyor musun?”

“Yani siz de bilmiyorsunuz,” dedim.

“Neyi bilmiyorum?”

“Neden beni kurtarıp da o insanları kurtarmadığını.”

“Hayır, bilmiyorum, April. Üzgünüm.”

“Ben de,” dedim, dürüstçe, bir yandan da daha yeni edindiğim dev robot el ev arkadaşı ve benden başka kimsenin görmediği Rüya parçasına dair huzursuz edici bir konuşmaya yol açacak sorudan kaçınarak.

“Lütfen April, bildiklerini paylaş, öğrenmemiz önemli.”

Böyle bir durumda kimin tarafını tutarsınız? Yeni arkadaşınız olmuş dünyanın en güçlü insanının tarafını mı yoksa bir gün önce hayatınızı kurtarmış uzaylının mı?

Uzunca bir duraksamadan sonra orta yolda karar kıldım. “Farklı bir rüya görüyorum.”

Ben daha fazla konuşayım diye yaptığı şu hiçbir şey söylememe şeyini yaptı.

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

“Diğer rüyalarda hiçbir şey, kişi kıpırdatmadığı sürece l hareket etmiyor. Ama benim rüyamda bir uçak var, bir 767 şehre iniyor. Her şeyin kilidini açacak son ipucu olduğunu düşünüyoruz. Bil-dığımız kadarıyla bu rüyaya erişebilen tek kişi benim. O yüzden herkesten gizledik.”

Büyülenmiş gibiydi. “Doğrusunu yapmışsınız,” dedi sonunda. “Halihazırda bu sekans üstünde mi çalışıyorsunuz?” Doğru terimi kullandığı için şaşıracaktım neredeyse.

“Evet ama pek ilerleme kaydedemedik. Sekansların çoğunu, spesifik bir bilgiye sahip değilseniz çözmek çok zor.”

“Yardım edebilecek şifre uzmanlarımız var. Fakat April, bu sekans çözüldüğünde, keşfettikleriyle ilgili bize danışmadan eyleme geçme, bu konuda çok ciddiylim.”

“Bence o dersi çoktan aldım.”

“Ben de öyle olduğunu tahmin ediyorum fakat söz vermeni istiyorum.”

“Sekansı çözersek sizinle konuşmadan eyleme geçmeyeceğim,” dedim. Çok da iddialı bir söz değil gibiydi. Olayların önemli bir parçası olma fikri hoşuma gitse de türümün elçisi olmak için eğitil-medüğimin farkındaydım. “Ama,” diye ekledim, “nasıl bir yolculuk olursa olsun ben de sizinle gelebilir miyim?”

“Elbette April, yanımda olmanı çok isterim. Peki, bize söylemediğin başka bir şey var mı?”

“Hayır.” Ve bunun üstüne şaşırtıcı bir şekilde ağlamaya başladım. “Bilmem gerekirmiş gibi geliyor ama bilmiyorum. Kendimi nasıl burada buldum ki?”

“Üzgünüm, bunlarla yaşamak zor olacak. Hayatta kaldığın için, kurtarılan tek kişi olduğun için kendini suçladığın her sefer, yaşa-mana ne kadar ama ne kadar minnettar olduğumu hatırla lütfen. Seni ilk günden beri müttefikim görüyorum ve açık yüreklilikle söyleyeyim, ilk buluşmamızın bu şartlarda olmasına üzülüyorum. Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?”

Yüzümde neon lambalarla “YALANCI” kelimesi parlıyormuş gibi hissediyordum.

“Beni ziyarete geldiğiniz ve nezaketiniz için teşekkür ederim,” dedim, sesim titreyerek.

“Başka bir şey aklına gelirse telefonum sende var.”

İnanılmaz ama doğrudu.

Devam etti. “Önünde muazzam bir gelecek var ve ben de takip etmekten büyük keyif alacağım.”

Muazzam bir gelecek ha? Eh, haksız çıkmadı.

Başkan gittikten hemen sonra Robin geldi. İçeri gelmesine izin vermeyen Gizli Servis, getirdiği flaş belleği almıştı.

“Andy bunu almaya geliyor.” Hafıza kartını gösteriyordu.

“Videoyu hemen düzenlemeye başlamasını söyle ama yarma kadar internete koyamayız.”

“Sen nasılsın?” diye sordu.

Bir saniye düşündüm. Robin’leyken bedensel bütünlüğümün genel bir değerlendirmesinden fazlasını söylemek boynumun borcu gibi hissediyordum.

“İyiymi, sanki?” dedim. “Yani iyi miyim berbat halde miyim bilemiyorum. Biri beni öldürmeye çalıştı, Robin.”

“Biliyorum.” Pencereden dışarı bakarken sessizlik uzadı.

“Ne kadar aptal olduğumu söylemediğin için teşekkür ederim.”

“Zaten bildiğini düşündüm.”

“Biliyorum.”

Robin bilgisayarını çıkarmak için çantasını açtı.

“Birkaç tweet duymak ister misin?”

“Of, bilmiyorum ki ister miyim?”

Keyifsizce gülümsedi. Bir saniye sonra dizüstü bilgisayarını açmış, o sabah yazdığım tweet’e gönderilmiş yorumları okuyordu. Yazdığım her şeyden çok beğenilmiş ve retweet almıştı.

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

Yorumları ve tweet'leri okumanın tartışmasız en güzel yöntemi, onları Robin'in okuması. Harika bir sesi var, telaffuzu müteşem ve korkunç olanları tabii ki atlıyor.

"Courtney Anderson yazmış. 'Hepimiz seni düşünüyoruz, April. Böyle karanlık bir günde bile insanlığa dair büyük bir inanç besliyorsun. Dayanma gücünü paylaştığın için teşekkürler.'"

O kadar iyi gelmişti ki gözlerim doldu.

"Birisi sana yirmi beş tane falan kucaklama emoji göndermiş," diye devam etti. Bir saniye sonra ekledi: "Ah, buna bayılacaksın. ÖrümcekadamveSnape demiş ki, 'Tüm gün haberleri seyrettim ama şu an benim için tek önemli olan bu tweet. ÇABUK İYİLEŞ APRIL MAY!'"

Biraz durup devam etti. "Bu, Som'dan. CMDRSprocket demiş ki, 'Herkes zaten tartıştığı şeyleri tartışıyor ya da bilmediğimiz şeylerle ilgili gevezelik ediyor. Sadece insan olduğun için teşekkürler.'"

"Evet..." dedim, uykum geliyordu.

Ben uyuyana kadar okudu.

Uyandığımda yanımda Andy vardı. Son zamanlarda olduğu gibi, büyük bir ağırlık taşıyordu sanki. Ama şimdi daha da fenaydı. Yatağımin yanındaki koltuğa çökmüştü, hâlâ tanıdığım o cılız çocuktu fakat omuzlarına yük binmiş gibiydi.

Uyandığımı görünce, "İyi misin?" dedi, endişeyle.

"İyiyim. Birkaç haftaya eskisi gibi olacağımı söylediler."

"Peki ya için?"

"Orası da fena değil. Şimdilik."

O soru, gerçekten nasıl olduğum sorusu Andy Skampt için öyle sıradan bir çabanın eseri değildi. Başkalarına nasıl hissettiklerini soran türde biri değildi. Öte yandan insanın en yakın arkadaşı her gün gözlerinin önünde saldırıya uğramıyordu. Bunları düşünürken uzadığını fark etmediğim sessizliği Andy bozdu.

"April, onu ben mi öldürdüm?"

Hızla o âna geri döndüm; orasından burasından bir şeyler akan lekeli giysi yığınınına bakıyordum.

“Hayır. Hayır. Başkan söyledi Andy, sen değilmişsin.” Sonra beynimde ilk kez bir şey yerine oturuverdi.

“Andy, sen dehşete kapılmıştın.” Hafifçe titriyordu, başını ellerine gömmüştü. Ağlamıyordu, sadece titriyordu. Eskiden Martin Bellacourt olan vıcık vıcık maddeyle kaplı, sokağın ortasında, Carl’dan birkaç metre ötede tamamen yapayalnız durduğunu canlandırabiliyordum gözümde.

Andy kalbine bir hançer saplamışım gibi bana baktı. Fısılıyordu. “İnanamıyorum, April, herhalde dehşete kapılmıştım.” Onu suçladığımı, cesaretini sorguladığımı düşündüğünü fark ettim.

“Hayır, yani daha apartmandan çıkarken bile kusacak gibiydin. Ama o adam üstüme atıldığında sen...” Ağlamaya başladım.

Hani öyle yanaklarımdan aşağı narin gözyaşları süzülürken beni korumak için yanıma koşan ilk ve tek kişi olmasından dolayı ne kadar uygulandığımı ve hayret ettiğimi ağdalı sözlerle anlattığımdan bahsetmiyorum. Çirkin çirkin ağlamaktan bahsediyorum. Acı veren nefesler ve hıçkırıklarla. İnleyerek. Şapşal çiroz soytarı Andy o değerli kamerasını ta kafasının üstüne kaldırıp benim için bir adamın başını omuzlarından koparıvermişti. Evet, yapısı bozuk bir adamdı ama olsun.

Tüm bunları düşündüm fakat dile getirmektense korkunç gürültüler çıkara çıkara, iki büklüm olup cenin gibi büzüştüğüm sırada sırtıma saplanan acı yüzünden daha da yüksek sesle ağlamaya başladım. Andy oturduğu yerden kalktı, saçımı yüzümden çekip her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Bana dokunduğu an boğuluyormuşum gibi tutunup onu hastane yatağıma çekerken gömleğini sümüğe ve gözyaşına buladım.

“Seni beyinsiz güzel insan. Gördüğüm en cesurca hareketti. Beni kurtardın. Beni kurtardın. Beni kurtardın.” Teknik açıdan

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

doğru olmadığını biliyordum ama ne demek istediğimi anladım önce. Bence siz de anladınız.

Ertesi sabah *herkes* hastanede idi. Annemle babam, Jennifer Putnam, Andy, Miranda ve Maya. Bir ara paramedik Jessica bile selam vermeye uğradı. Hepsini beni görmeye gelmiş olsa da Başkan basın şeyisini yapmak için geleceği için de oradaydı. Başkan'ın yirmi dört saatlik video yasağı sayesinde o gelmeden hazırlanmak ve (inanılmaz ama) dinlenmek için birkaç saat vaktimiz kalmıştı.

Bir saat kadar anne babamla takılabildim ki iyi gelmişti. Akıllarını kaçırmamak ve ne kadar korktuklarını belli etmemek için (ki tabii ki başaramıyorlardı) ellerinden geleni yapıyorlardı. O ana kadar onları çok derinden etkileyecek kararlar aldığımı anlamamıştım.

Tom'un balayından ve garip komşularından falan bahsedip normal bir ebeveyn-çocuk sohbeti gibi hissettirebilmek için her şeyi yaptılar. Fakat ne yapmadılar biliyor musunuz? Bir kere bile ağızlarını açıp da “Ne yaptığını zannediyordun sen?!” demediler. Bildiklerinden veya anladıklarından değil, anladıklarını hiç sanmıyorum. Öyle bir şey demediler çünkü kendi kendimi sırtımdan bıcaqlayan ben değildim! Ve radikalini teki, birini bıcaqlarsa tek suçlusu o radikaldir.

“Ama Başkan'la takılmışsın!” dedi annem, sohbeti kızının ölümünden döndüğü kısımdan başka tarafa çekmeye çalışarak.

“Yani evet, siz de Başkan'la takılacaksınız,” diye hatırlattım.

“Ama aynı şey değil, o seni yaptığın bir şey yüzünden görmeye geldi!”

“Aslında bana yapılan bir şey yüzünden.”

Babam annemin bıraktığı yerden devam etti: “Tek sebebinin o olmadığını biliyorsun, tatlım. Seninle gurur duyuyoruz, April, bu fırsattan yararlanarak nazik ve ince şeyler söyledin, hele ki şu an nazik ve ince olabilmek o kadar zorken.”

“İnşa ettiğim kimliğin parçası, benimle ilgili değil.”

İkisi de şapşal yavru köpekler gibi gülümsedi, sonra annem devam etti: “April, bir marka inşa etmiyorsun, kendini inşa ediyorsun.” Babam lafa girerken gözleri dolmuştu: “Bu yıl yaşanan onca şeyin arasında daha sadece yirmi üç yaşında olduğunu unutmak çok kolay.”

“Üffff,” dedim, çünkü benim repliğim de buydu. İkisi de şapşal şapşal gülümsedi.

Bir süre sonra da Robin gelip beni çekim için güzelleştirmeye gelen Vi'yla tanıştırdı. Çekici biri olduğumun farkındayım ama insanlar üstünde bu yüzden güce sahip olmaktan nefret ettiğim bir dönem vardı. Maya hakkında en sevdiğim şeylerden biri de bu. Çıktığım diğer insanların aksine, seksi olduğumu düşünmeye başlamadan önce beni tanıyabilmişti. Ve bu çok seksi bir şeydi.

Carl'dan bu yana yüzüme daha da fazla şey yapar olmuştum ama genellikle kendimi geçerli kılabilmek, yani daha yaşlı ve profesyonel görünmek için yapıyordum. Dış görünüşüm fazlasıyla kasıtlıydı ve sadece güzel görünmek istemiyordum; ciddi ve önemli de görünmek istiyordum. Gerçi güzellik de iyiydi çünkü insanlar size bakmayı severse neredeyse kazara dinlemeye de başlıyorlardı. Baktan bir durum ama doğru. Yani Anderson Cooper'ın çelik gibi bakan mavi gözleriyle kalbinizi deşip geçmesi öylesine bir rastlantı değil. Bu sürecin daha başlarında değerlendirebileceğim avantajları değerlendirmekte sorun olmadığına karar vermiştim.

Fakat stilist küçük katlanır aynasını ve müthiş pahalı makyaj malzemeleriyle dolu devasa malzeme kutusunu yerleştirip nasıl görünmek istediğimi sorduğu sırada aklıma gerçekten hiçbir şey gelmedi. Haberlerde gördüğüm o kadın gibi hissetmiyordum kendimi. Ve şık ya da göz kamaştırıcı görünmezdim, üstümde hastane önlüğü vardı. Kendimi fazlasıyla rahatsız hissediyordum çünkü saldırıdan bu yana ilk kez kamera karşısına çıkacaktım. Neredeyse her şey bir ilkti aslında. Her yerde yayınlanacaktı ve fazlasıyla incinebilir bir konumdaydım. Yatakta mı olacaktım? Başkan öyle

mi olmasını istemişti? Amaç beni zayıf göstermek miydi? Sanırım Robin de kaygımı hissetti.

“April,” dedi, “insanlar seni gördüğünde ne hissetsin istiyorsun?”

“Muhafızlar’ın aşırılıkçılığa yol açan bir ortam yarattığını ve tek mantıklı şeyin benim söylediklerim olduğunu?”

“Ciddi misin?”

“Evet, yani şimdiye kadar amaç buydu.”

“Eee...” Stiliste döndü. “Vi, bize bir saniye müsaade eder misin?”

Kızın gözleri kocaman oldu ama, “Tabii,” deyip hastane odasından çıktı.

“April,” diye devam etti Robin ciddiyetle, “burada yepyeni bir olay örgüsü var. Sence insanların kendilerine sordukları en temel soru ne?”

“Bu saldırılar neden oldu? Neden biri beni öldürmeye çalıştı?”

“Hayır. O sorular da listede elbette, ama bu haber duyulduktan sonra dünyanın sana baktığında düşüneceği ilk şey, neden Carl’ın seni kurtarıp da dün ölen yüzlerce insanı kurtarmadığı olacak.”

“Ya.” Gözlerimi kaçırdım. “Ya,” dedim tekrar, çünkü başka ne diyeceğimi bilemiyordum.

“Bu sorunun en aşikâr cevabı ne?”

Cevabıma inanamayacak kadar zayıf hissediyordum fakat aklıma gelen tek şeydi. “Çünkü önemliyim.”

“Bu kadar önemli olmanın iki sebebi olabilir ve ikisi de iyi değil.”

Bir an düşündüm. Bu gizemli gücün ilk aleni eylemini gerçekleştirdiğini ve bunun New York’taki bir kızı korumak için cinayet işlemek olduğunu öğrensem ben ne düşünürdüm?

Şunlardan birini:

1. Planları açısından önemliydim ve insanlığa yardım etmeyi planlıyorlardı, bu durumda bazıları beni Mesih gibi görmeye başlayabilirdi. Veya...

2. Planları açısından önemliydim ve insanlığa zarar vermeyi planlıyorlardı, bu durumda gelmiş geçmiş en korkunç hain bendim.

O bunları dile getirmeden devam etti. “Şu anda ikisi de olmalısın. Gerçekten olduğun kişi, hastanede yatan yaralı bir insan olmalısın.”

“İğrenç biri gibi görünmek istemiyorum ama beni en güçlü pozisyonda gösterecek olan bu mu?”

“Olabilir de olmayabilir de. Fakat en güvenli seçenek olduğu kesin ve şu anda daha risksiz kararlar almayı pek çok insana borçlusun bence.” Bunu kendinden emin ve kolaylıkla ekleyebileceği kınama tonu olmadan söylemişti.

Söylediklerinin ciddiyetini vurgularcasına susup kapıya gitti, kapıyı açıp stilist Viđan özür dileyerek onu tekrar odaya aldı.

“Biraz yüzüm gözüm açılsın yeter,” dedim ona. “Beni genç gösterebilirsen iyi olur. Esasen korkmuş, incinebilir ve zayıf hissediyorum.” Robin’e döndüm. “Ve şu an yapılacak doğru şey, bu konuda dürüst davranmak.”

On beş dakika sonra Putnam içeri girdi. “Yarım saat sonra burada olacak,” dedi, Başkan’dan bahsederek. “Stilist NE düşünüyordu acaba?! Hâlâ burada mı? On dört yaşında bir öksüz gibi görünüyorsun.”

“Sorun değil, Jennifer,” dedim.

“Hayır, sorun ve düzeltecek bolca vaktimiz var.”

“Hayır,” dedim, sinirlenerek, “niyetim o değil. Ben böyle istedim.”

“Zayıf görünmek mi?”

“Hayır, nasıl hissediyorsam öyle görünmek. Herkes beni bir sembole dönüştürmek isteyecekken insan gibi görünmek.”

“Ama April, sembol olmalısın zaten. Hep bunu istedin. Bu müthiş bir fırsat, belki de eline geçecek en büyük fırsat. Etki bırakmalısın. Başkan geliyor! İyi görünmelisin!”

“Nasıl görünmemi istersin, hastane yatağında yatan bir ilim yıldızı gibi mi? Kahraman gibi mi?” Sonra bir anda gerçekteki öfkelen dim ama bağ ırmadım. “Mesih veya Yehuda gibi mi? Hangisi daha çok kitap sattırır, Jen?” Ona daha önce hiç Jen dememiş tim. Kimsenin dediğini de sanmıyordum.

Konuşmadan önce surat ifadesi saniyenin binde biri kadar bir süre anlaşılmaz oldu.

“Tanrım, April, çok özür dilerim, işini ne kadar iyi bildiğini bazen unutuveriyorum. Benden bir adım önde insanlarla pek sık karşılaşmıyorum ama kesinlikle haklısın. Bana kızmakta da çok haklısın, enine boyuna düşünemedim. Sadece iyi görünmeni istemiş tim.”

Tipik bir Putnam örneği. Kazanamayacağını anladığı anda tüm coş ku ve yağcılığıyla hak veriyordu.

“Yo, sorun değil,” dedim ters ters. “Stresli bir gündü.”

“İşe koyulmadan önce konuşmak istediğin biri var mı?”

“Şey, aslında ne gibi bir işe koyulduğumuza dair hiçbir fikrim yok o yüzden birisi bunu açıklayabilir mi?”

“Ah, evet, birazdan Beyaz Saray’dan bir temsilci gelip her şeyi açıklayacak.”

Geldi de. Beş dakika sonra, tüm hatlarına uygun dikilmiş takım elbisesiyle genç bir kadın gelip hepimize ne beklememiz, nasıl davranmamız gerektiğini ve aptalca şeyler yapmaktan ve Gizli Servis’in birilerini yere sermesinden nasıl kaçınacağımızı anlattı.

Korkunç, büyük kısmı sessiz ve feci geçen on dakika boyunca annemle babam, Andy, Jennifer, Maya, Miranda, Robin ve ben hastane odamda zaman öldürüp haber gelmesini bekledik. Jennifer’ın kolundan çıkan “tın” sesi mesaj geldiğini haber veriyordu. Jennifer saatine bakıp, “Gelmiş,” dedi.

“Eyvahlar olsun, ne yapacağız,” dedi annem. Herkes güldü. Hepsinin ne yapacağını şaşırmasını izlemek çok tatlıydı. Bense gergindim; Başkan yüzünden değil, kameralar yüzünden. Zeki ve

saygılı olmalıydım, ayrıca kendimi insan gibi göstermenin bir yolunu da bulmalıydım. Hassas bir dengeydi ve beynim lapaya dönmüştü.

Bir de çok çışım gelmişti ama artık çok geçti.

İçeri “ben kesinlikle Gizli Servis ajanıyım” tavırlarıyla iki erkek girip insanları insan değil, kategorize edilip göz önünde tutulması gereken potansiyel tehditler olarak inceledi. Biri dışarı çıktı; öteki kapının kenarında durdu.

Sonra küçük bir kamera ekibi geldi: bir fotoğrafçı, bir kame-
raman, bir de mikrofon sopası tutan sesçi. Odanın öteki ucuna
sığıştılar. Sonra Başkan girdi. Andy’nin objektif kapağının açıldığını
duydum. Canım Andy.

Başkan biraz anne babamla, Andy, Robin, Miranda ve Maya’yla
hoşbeş etti. Hepsinin yüzü ıslıl ıslıldı. Sonra yatağın yanına geldi.

“April, nasılsın?”

“Kısa süre sonra taburcu edileceğimi söylediler,” diye cevapla-
dım, çünkü sohbetin aynısını mı yapacağımızı bilemeyerek.

“Gerçekten ucuz atlattın.”

Söyleyebileceğim sevimli ve zekice lafları düşündükten sonra
hepsini kenara ittim. “Hem de çok. Birinin böyle bir şey yaptığına
inanmak zor.” Konuşmayı yönlendiriyordum, kolay sıyrılamadığım
bir alışkanlıktı. Fakat dünyanın en güçlü insanının uğraşmaya alışık
olduğu bir şeydi.

“İyi ki yanında arkadaşlarınla ailen var.” Kenarda sessizce
duranları işaret etti. Anında utanca kapıldım ve nedenini bilmi-
yormuşum gibi davranmak için elimden geleni yaptım. “Ayrıca tüm
vatandaşlarımızın da senin yanında olduğunu bil.”

“Teşekkür ederim sayın Başkan.” Tekrar el sıkıştık ve kame-
ralar kapandı.

“Bu kadar mı?” dedim.

“Bu kadarı yetiyor. Konuşmayı yönlendirmek bayağı cesur bir
hareket.”

“Alışkanlıktan! Özür dilerim.”

Güldü. “Bu kadar çabuk gittiğim için özür dilerim ama tahrır in edersin ki çok yoğun bir gün.”

“Tabii ki,” dedim, sonra vedalaşmaya girişti ve bir dakikadan kısa sürede çıkmıştı.

O gittikten sonra odadakilere heyecan hâkim oldu. Herkes hayatının sonuna kadar bu anla ilgili anlatacağı hikâyeleri toparlamaya başlamıştı bile. Öte yandan yirmi dört saat sona ermişti, dolayısıyla Andy telefonundan videoyu herkese açmakla meşguldü. Birkaç saniye sonra video internetteydi. Hepsi; kalabalığın arasında yürürken yaptığım konuşma, Martin bana ulaşmaya çalışırken atılan birkaç çığlık. Üstüme çullandığı an, vıcıklaştığı sırada derisinin birkaç ton kararması. Kameranın ona çarpması. Sonra yaklaşık on beş saniye boş ekranda sesler duyuluyordu ve hıştırtılar, bağrışmalar ve koşuşturma gürültüleri giderek zayıflıyordu. Ardından sedyeden insanlara sesleniyordum: “Böyle korkunç bir günde bile; hepimizin tek düşünebildiği, dünyadaki en kötü insanlarken bile insan olmaktan gurur duyuyorum.”

Çektiğimiz videoların açık ara en iyisiydi. Ve devlet kurumları çoktan Carl’ın Bellacourt’un ölümünden sorumlu olduğunu ifade etmeye başlamışken benim açımdan iyi bir zamana denk gelmişti. İlgili bir başkanın hastane yatağımın başucuna gelmesi de faydalı olmuştu. Haklıydık, haklıdan da öteydik. Muhafızlar’ın savaşı kaybettiği an o andı. Biri küçük bir kızı sırtından bıçaklayıp hastanelik etmişken kitleler tarafından meşru bir hareket gibi algılanmaları mümkün değildi. Artık her şey ortadaydı.

Tabii bu yüzden iyice gözleri döndü. Türüme ihanet ettiğime gerçekten inananlar inanmaktan vazgeçmeyecekti ve beni alaşağı etmenin tek yolu doğrudan saldırmaktı madem, artık yeni yöntemlerini bulmuşlardı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Saldırıdan sonraki günlerde her şey harikaydı. Kulağa korkunç gelebilir ama hiçbir sorumluluğum yoktu. Hatta ne kadar az şey yaparsam benim (ve fikirlerim) hakkında o kadar çok konuşuluyordu. Artık benim yerime uğraşanlar vardı ve mesajımı onlar yayıyordu. Ben nekahet dönemindeyken (gerçi o kadar kötü de yaralanmamıştım) Muhafızlar kendilerini içinde buldukları tüm önemli tartışmaları kaybediyorlardı. Ayrıca, Miranda'yla takıldıktan birkaç gün sonra neredeyse suikasta uğramasaydım da ilişkimiz garipleşecekti fakat en azından şimdi, ölmemi fena halde isteyenlerin sonunda resmen beni öldürmeye çalıştığı gerçeğinin muazzam ağırlığı yüzünden işler garipleşmiş gibi davranabiliyordum.

Birkaç tatsız detay vardı elbette. Evime dönemezdim ve Carl'ın eline ne olduğunu hiç bilmiyordum. Güvenli bir şekilde eve dönmenin bir yolu olduğuna eminim, ama dönemedim. Ayrıca neredeyse suikasta uğramanın bir iyi yanı, mantıksız da olsa evinize dönmeyi reddetmeniz yanınıza kalması. Dolayısıyla kimsenin eve girmesine izin vermedim, ben de gitmedim. Böylece yatak

odası penceremin parçalandığını kimsenin görmesine de gerek kalmayacaktı. En azından ABD hükümeti haricinde kimsenin, ki gizlememe izin vermelerinin kendilerince sebepleri olduğuna eminim.

Andy bayağı önce Rose Hill'de güzel bir eve taşınmış, Jason'ı da yanında götürmüştü, sanırım kolayca podcast hazırlayabiliyorlardı böylece. Hastaneden sonra bir süre misafir odalarında kaldım. Bir hafta kadar sonra Robin bana yeni bir yer bulunca tek başıma yaşamayı katiyen istemediğimi fark ettiğimden Andy'lerde kalmaya devam ettim. Yeni elde ettiğim akla hayale sığmaz paraları şapşal en yakın arkadaşımın ve daha da şapşal ev arkadaşının yanına taşınarak harcayacağımı hiç hayal etmezdim ama işler gayet iyi gidiyordu.

Bir diğer büyük belam da 767 Sekansı'nı çözme konusunda müthiş bir başarısızlık sergilemeye devam etmemdi. O kadar sınırim bozuluyordu ki uykuya dalmak bile zulüm gibi geliyordu. Yine de her gece uçağın etrafında dolanıyor, motorlara tırmanıyor, kanatlarında yürüyor, camlarını kırmaya çalışıyordum. Uçaklarla ilgili bulduğum her şeyi okumuştum. Maya'ya gösterebilmek için büyük işkenceler çekerek ezberleyip kopyasını çıkardığım altıgenlerin, çözmemiz gereken şifre olduğunu en nihayetinde anlamıştım ama bir türlü içinden çıkamıyorduk.

Narin bir çiçek olduğumdan Maya da bana narin bir çiçek muamelesi yapıyordu. Her şeyi elime yüzüme bulaştırmıştım, tam da yapmamamı söylediği şeyi yapmıştım (ve Miranda'yla yatmıştım ki bunu hâlâ bilmiyordu), yine de bana karşı çok nazikti. Aslında tehlike işaretlerini biliyordum ve bu kavgada işler iyi gitse bile baştan ayağa bir facia olan kendimi, Maya'nın bakış açısı olduğunu hayal ettiğim noktadan görüyordum ve beynimdeki kötü yerlere ilerlediğimin farkındaydım.

Bundan kaçmanın tek yolunun bir tür girizgâhtan, mesela çiçek yollamaktan veya upuzun bir özür mektubu yazmaktan geçtiğini düşünüyordum. Tabii ki tüm bunlar fazlasıyla yetersiz geliyordu, dolayısıyla bir karar verdim.

Club Monaco'ya gidip yeni bir ceket, gömlek ve kot pantolona 1200 dolar bayıldım, sonra video çekmek için Andy'nin evine döndüm. Metni şu:

Herkese merhaba. Size karşı dürüst olacağım, şu an çok fena haldeyim. Fiziksel açıdan kötü yaralanmadım ama şu an bence çoğumuz psikolojik açıdan yaralanmış gibi hissediyoruz. İki kaburgam kırıldı ve bir sürü dikiş atıldı. Ama birinin beni... (burada duygularımla boğuşuyorum ve rol yapmıyorum)... öldürmek istemesi... ve ziyaretçilerimize sadece heyecan ve ilgiyle yaklaşmış bir sürü insanı öldürmeyi başardığı gerçeğiyle yüzleşmek... Bu çok daha büyük bir yara.

Tabii şu anda Muhafızlar bu saldırılarla aralarına mesafe koyuyor. Bu normal, büyük kısmının böyle bir eylemi hoş göreceğini kesinlikle düşünmüyorum. Fakat böylesine kışkırtıcı, böylesine zıvanadan çıkmış söylemler söz konusuyken yanlış yollara sapan bazı insanların işleri kendi ellerine almak için birlikte çalışması şaşırtıcı değil.

O kadar ateşli olmasa da benzer şeyleri ben de yaptım.

Temmuz başından bu yana Rüya'da biri hariç tüm bilmece sekanslarının ortaya çıkarılıp çözüldüğü biliniyor. Kod bir araya getirildi ve tamamlanmış gibi duruyor fakat bir tür şifre istiyor ve kimse onu nerede bulacağını bilmiyor. Bunun anlaşılmasından çok önce, Rüya'da sadece benim erişebildiğim bir bilmece sekansı olduğunu biliyordum. 767 Sekansı adını verdiğimiz bu sekans üstünde yaklaşık

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

bir aydır çalışıyorum ve açıkçası hiçbir yere varamadım. Başarısızlığımın sebebi bu gizemi tek başıma çözmek istemedim. Hepinizin hatırlayacağı bir kahraman olmak istedim. Şöhretimden ve sıradışılığımdan ödün vermek istemedim. Bu yüzden Rüya'yı çözme sürecimizi yavaşlattım. Elimdeki bilgileri kendime saklamasaydım belki de Rüya'yı bir ay önce çözerdik. Belki daha hızlı ve güvenli ilerlerdik. Belki... (Burada video bir sonraki cümleye atlıyor çünkü o cümleyi bitirmek istememiştim.)

Ayrıca Carl'ın hayatımı kurtardığının da gayet farkındayım. İlk raporlara göre, bana saldıran Martin Bellacourt, bedeninin içi üzümlü jöleye döndüğü için anında ölmüş. Kulağa şaka gibi gelse de bunu bir gerçek olarak kabul etmek durumunda kaldık. New York Carl'ın bu eylemi gerçekleştirdiği ortada, dolayısıyla Carl'a dava açılıp açılmayacağına karar verilecek. Yasal sürecin sonuna kadar arkasındayım ve Carl hakkındaki suçlamaların düşürüleceğine inanıyorum.

Rüyacılar, çözülecek son bir bilmece var artık. 767 Sekansı'yla ilgili bildiğimiz her şeyi Som'a koydum, linkleri bu videonun açıklama kısmında. Carl'ların bu gizemleri birlikte çözmemizi istediği ortada. Onca zaman bu bilgiyi bencilce kendime sakladığım için özür dilerim. Hepinizin beni affetmeyeceğini biliyorum ve affetmenizi bekleyemem de. Fakat umarım, bunu sakladığım için çok ama çok büyük bir pişmanlık duyduğuma inanırsınız.

Ve bu kadardı. Videoyu yükledikten bir saat sonra Som'daki şu konuşma zincirini okuyordum:

Bu bir anlama geliyor mu bilmiyorum ama şu altıgenlerin yerleşim düzeni aklıma büyükbabamın akordiyonunu getirdi. Akordiyonda kaç tuş var bilemiyorum ama sanki onlar da böyle diziliydi.

Up'lıyorum... Böyle bir alet çalan var mı?

Selam! Babam yanımda, kendisi konçertina ve akordiyon çalıyor. Diyor ki (şu an doğrudan alıntı yapıyorum çünkü söylediklerinin hiçbirini anlamıyorum): "Buna Wicki-Hayden nota dizilimi deniyor. Hangi tuşta olursan ol, sağa gidersen bir üst gama geçiyor, üste çıkıp sola gidersen dört nota çıkıyor, aşağı inip sağa gidersen dört nota iniyor. Hemen üstündeki en yakın tuş tam bir oktav üste taşıyor."

Üçüncü cevap verildiği sırada bu yorum konuşma zincirinin üstüne çıkmıştı ve tüm dünyadan akordiyon ve konçertina çalanlar fikir beyan etmeye başlamıştı. Rüya'dan getirdiğim petek şeklinin içindeki kırmızı altıgenler basılacak tuşlar olsa, ortaya ne gibi bir melodi çıkacağını çabucak çözmeye başlamışlardı. Ondan yarım saat sonra, kimse hangi anahtarda çalınması gerektiğinden emin olmasa da 767'nin yanındaki altıgen şekillerin Carly Rae Jepsen'in *Call Me Maybe* şarkısı olduğu ortaya çıkmıştı. Carl'ın müzik zevki harikaydı.

Andy'yle çılğınlarca araştırıp pop müziğin en büyük ustası CRJ ve şarkısı hakkında öğrenebileceğimiz her şeyi öğrendik.

Call Me Maybe'nin tüm sözlerini ezberledikten sonra (zaten çoğunu biliyordum), Andy'nin misafir odasındaki perdeleri kapayıp

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

yatağa uzandım. Daha ikindiydi ama yorulmuştum (her zaman ki gibi) ve bu yeni bilgiyle ne yapabileceğimi öğrenmek istiyordum. Uyumak kolay değildi çünkü çok fena uyumak istiyordum. Resmen tüm dünyanın bunun sonunda ne olacağını görmek için beklediğini biliyordum ve onlara söyleyebilecek tek kişi bendim.

Aklımı boşalttım ve yorgunluğumun beni ele geçirmesine izin verdim. Sonra bunu yirmi üç dakika daha yaptım ve işe yarayınca kendimi şık iş merkezinin şık ofisinin lobisinde buldum. Ondan tam otuz dakika sonra 767'nin önünde duruyor, tiz ve biraz çatlayan sesimle şarkı söylüyordum:

*Bir dilek attım kuyuya
Sorma söylemem sana
Düşerken sana baktım
Birden çıktın karşıma*

Aslında durum o kadar da garip değildi ama nakarat kısmı öyle ince bir ustalık eseri idi ki kendinizi kaptırmadan söylemek bayağı zordu. Neyse ki Rüya'da hep yalnız olduğunuzdan, bir 767'nin etrafında dans ederken, "HAYATIMA GİRMEYEN ÖNCE SENİ ÖYLE ÖZLEDİM, ÖYLE ÖZLEDİM, ÖYLE AMA ÖYLE ÖZLEDİM," diye şarkı söylediğinizi görecekti kimse olmuyordu.

Uykumda yaralarımın azadeydim, dolayısıyla gerçek bednimde sol kolumu başımın üstüne kadar kaldırma hedefime ulaşabilmek için aylarca çalışacak olsam da Rüya'da aslında olduğum dinç yirmilik kız gibi oynayabiliyordum.

Sonra şarkı bitti... tek kelimesini kaçırmadan (gerçi bazı notaları kaçırdığım kesindi) tüm şarkıyı söylediğime emindim. O sırada kısık bir tıslama duydum. Ardından elektrik veya hidrolik motorların sesi yükseldi ve kanatlarla uçağın burnunda iniş takımlarının durduğu bölümler açılıp devasa tekerlekler aşağı indi.

Ucak parkının çimlerine hafifçe değdikleri anda ezelden beri orada duruyorlarmış gibi görünüyordardı.

Başarmıştım.

Daha doğrusu, uçağın tekerleklerinin girdiği küçücük bölmeleri açmayı başarmıştım. 767'leri araştırırken bu tekerlek bölmelerinin bir insanın sığabileceği kadar geniş olduğunu öğrenmiştim, tabii tekerlekler geri katlandığında içerideki insanın ezilmemesi ancak mucize olurdu. Birkaç kişi tekerlek bölmesine tırmanıp gizlice yolculuk etmeye çalışmıştı. Anlaşılan o ki bu, ölmek için bayağı iyi bir yöntemdi. Fakat tekerlek bölmelerine tırmanmanın mümkün olduğu anlamına geliyordu ki ben de hemen bunu yapmaya koyuldum. Önce ön tekerlek bölmesine gittim çünkü orada uçağın tüm kontrollerinin bulunduğu aviyonik bölmesine açılan bir kapak olduğunu biliyordum. Oradan da başka bir kapak uçağın içine açılıyordu. Ancak o iki kapağın basit kapılar olmadığını da biliyordum. Mühürlüydüler ve açılmaları için özel araçlar gerekiyordu fakat uçağa girmemin en iyi yolu olduğunu düşünüyordum. İniş takımı bölmesine girince müthiş bir boru ve kablo karmaşasıyla karşılaştım. Boeing'de çalışan bir mühendis olsam, gördüklerime dair bayağı iyi bir fikrim olurdu. Ama değildim, dolayısıyla açık kapaktan vuran loş ışıktaki tek gördüğüm, göz korkutucu bir keşmekeşti.

Ama tavandaki kapağı görmek zor olmamıştı. Aslında boru ve kabloların olmaması sayesinde göze çarpıyordu. Tavandaki tek düz yüzeydi temel olarak. Öte yandan, kapağı açabilmek o kadar kolay değildi. Onlarca gömme civatayla tutturulmuştu. Düz uçlu veya yıldız başlı vidalar gibi değil, raptiye başı gibi dümdüzdüler.

Tırnaklarımı kapağın kenarlarına geçirmeye çalıştım fakat olacak gibi değildi, denemeye devam bile etmedim.

İçeride biraz daha emekledim, ne bileyim, bir şeyler arıyordum ama her şey karman çormandı.

Kapağa dönüp biraz daha tırmaladım çünkü bilmiyorum, son yirmi dakikada süpergüç falan kazanmıştım belki. Ama bu sefer

kulptaki minik kabartma harfleri hissettim. Loşlukta harfleri çıkarmak zordu, en azından başta öyle zannettim. Nihayet sadece görmenin zor olmadığını, aslında harf olmadıklarını fark ettim. Oradaydılar ama beynimin kelimelere dönüştüremediği bir sürü çizgi ve halkadan ibarettiler.

Hedeyten şaştığınızda böyle oluyor, Rüya detayları bulanıklaşıyordu. Ama nasıl olabilirdi ki? Şarkıyı söylemiştim ve işe yaramıştı! Burası olması gerekiyordu!

Boş odacıkta bıkkınlıkla, “OOFFFF!” diye çılgılık attım. İşe yaramadı. Duvardaki borulara tekme atıp hayal kırıklığıyla uyanmayı düşündüm. Yani dünyaya söyleyecek hiçbir şeyim de yok değildi. Ama bir ipucu bulmayı becermişlerdi ve herkese çıkmaz sokağa saptığımızı söylemeyi hiç istemiyordum!

O yüzden kendimi uyandırmayacak kadar hafifçe attım tekmemi.

Odacıkta hava durgundu ve yağ kokuyordu, ben de belki uçağın dışında kaçırdığım bir şey olabileceğini düşündüm. Belki anahtar diğer tekerlek bölmelerindeydi.

Tekrar uçağın etrafından dolandım. Çekiştirebileceğim, hatta çekiştiremeyeceğim şeyleri çekiştirdim. Öteki tekerlek bölmelerine tırmandım ve ne ilgi çekici ne de kullanışlı bir şey bulabildim.

Uçağı sinir bozukluğuyla geride bırakarak yürümeye başladım.

Birkaç sokak ötede devasa uçağa bakmak için döndüm. Rüya’da ona bakarak saatler geçirdiğim için yeni bir şey görmeyi beklemiyordum. Ki görmedim ama aniden kalbim ağzıma geldi ve uçağa son hızla koşmaya başladım çünkü çözmüştüm.

Ön bölmede gözlerim karanlığa alıştıktan bir iki dakika sonra kulptaki minik harflere baktım. Rüyanın okunamayan o “yanlış yoldasın” yazılarından değildiler; Miranda’nın Washington’daki otelde bana öğrettiği Maya rakamlarının çizgi ve noktalarıydı bunlar. Aynı rakamların, uçağın kuyruğundaki altı sayısını temsil ettiğine artık emindim.

Kendime yumruk atıp rakam sistemini Andy'yle araştırabilirdim ama bunu kendi başıma yapmayı o kadar çok istiyordum ki. Tüm dünyada insanların aylar boyunca sekansları beraber çözmesinden sonra bu son sekansın çözülmesi için bir aracından fazlası olmak istiyordum; o lanet olası Wikipedia sayfasında ismim olsun istiyordum.

Ben de oturdum ve Miranda'nın bana anlattıklarını hatırlayabilmek için kafa patlattım. Noktalar bir, çizgiler beşti. Yani iki çizgi ve bir nokta on bir ediyordu. Bundan hayli emindim. İki nokta ise iki ediyordu. Çok basitti... Maya'lılar işini biliyordu!

Böylece elime bir sayı dizisi geçti: 11, 2, 7, 19, 4, 4, 12. Peki, şimdi bu sayılarla ne yapacaktım? Kapının yanında yedi düğme vardı, her biri birden on dokuza kadar işaretlenmişti. İnanamıyordum, bu kadar basit miydi yani?

Her düğmeyi karşılık gelen rakama ayarladım ve kapak, iniş takımı odacığına pat diye açılınca eğilmek zorunda kaldım. Ayağım kaydı ve açık kapıdan aşağı düştüm. Düşerken kafamı iniş takımına çarptım. Andy'nin evinde uyandım.

"SİKTİR!" diye bağırdım.

Andy öteki odadan, "İyi misin?" diye bağırıp hızla odaya daldı.

"Evet! Harikayım! Ben... HAY SİKEYİM! Uçağa girmiştim. Sekansın ikinci adımını çözdüm, Miranda'nım bahsettiği Maya rakamlarıymış. İniş takımı bölmesindeki kapakta yazıyordu. Kapağı tam açmıştım ki düştüm, siktiğim kafamı çarpıp uyandım!"

Andy delirmiş gibi gülüyordu.

"Sus be!"

"Ama komik, April. İlk ipucunu buldun, bulur bulmaz da kafanı duvara mı çarptın?"

"Kafamı iniş takımına çarptım, münasebetsiz insan! Oraya dönmem lazım! Ve şu an uyuyamam, mümkün değil!"

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

Öteki tarafa yuvarlanıp telefonumu aldım, tabii ki F ahatsız Etmeyin modundaydı. Maya mesaj atmıştı: *O video için çok teşekkürler. Gerçekten iyiydi.*

Güzel bir histi. Huzur verici bir his.

“Olsun, April,” dedi Andy. “Oraya erişebilen tek kişi sensin. Zaman sınırlaman yok.”

İç geçirdim. “Biliyorum, ama... Lanet olsun işte! Neredeyse bulmuştum!”

“Neredeyse bir sonraki ipucunu bulmuştun aslında. Havanı kaçırmak istemem ama daha fazlası da olmalı.”

YIRMİNCİ BÖLÜM

Birkaç hafta geçmişti ve 767'nin kokpitinde oturmuş düğmelere basıyor, uçağa bir şeyler yaptırmaya çalışıyordum. Hayat benim için yavaşlamıştı. Tanıdığınız herkes (Amerika Birleşik Devletleri başkanı dahil) size aynı şeyi söylerse eninde sonunda dinliyordunuz. Ayrıca bir gün içinde neredeyse iki kere suikasta kurban gitmenin ucundan dönüp de haftalar boyunca hiç dinmeyen keskin bir acı çekince insanın elinde olmadan kendine dönüp bakması gerekiyordu. Sadece kendimi attığım tehlikeyi düşünmek zorunda kalmamıştım, ilk defa günün birinde ölebileceğim, hatta *öleceğim* gerçeğini de düşünüyordum.

Bu yeni, “sahne arkası” hayatıma alışabilmek için çok çaba sarf ediyordum. Hâlâ aranan isimlerdendim ama elimi eteğimi biraz çekmiştim. Dünya, anahtarı bir tek benim bulabileceğimi biliyordu, dolayısıyla ben (ve tüm ekip) Som'da asırı aktıftım ama röportaj vermiyor, basınla konuşmuyor, hatta video bile çekmiyordum. Robin'e sosyal medya hesaplarımın şifrelerini teslim etmiştim. Tweet atmak istersem Robin'e göndermek zorunda kalıyordum, o da önce iyi bir fikir olup olmadığına karar verip öyle yazıyordu. Profillerim

aktif kalsın diye çeşitli sosyal medya hesaplarında günderile ilgili şeyler paylaşıyordu, bense kitap okumaya, televizyon seyretmeye ve 767 Sekansı üstünde yavaş ama metodik bir şekilde çalışmaya çalışıyordum. Dünyanın büyük bir kısmının bana yardım etmesi büyük bir baskı yaratıyordu ama bu hissettiğim o derin, resmen içimi sızlatan, olayların tam ortasına dalma tutkuma odaklanmamı sağlıyordu.

İlgiye, galeyanlara, devasa bir şeyin parçası olmanın heyecanına bağımlıydım fakat hepsinden öte sadece bir bağımlıydım. Saldırılarından sonra ortalık durulmuştu. İnsanlar her nasılsa biraz sakinleşmişti çünkü hepimiz aşağı yukarı aynı noktadan bakar olmuştuk. Carl'lar hep oradaymış ve hep olmaya devam edecekmiş gibi, herkes rahatlamaya başlamıştı. Aslında bana pek ihtiyaç duyulmuyordu. Ama spesifik bir şeye bağımlı olunacak diye bir kaide yok; bağımlılık daha çok zihinsel bir tür bel bağlama, beyin yazılımınızdaki bir hataya benziyor ve beni hızla tutmaya çalışan gerçekten müthiş ve sıradışı insanların desteğine rağmen elimi eteğimi tamamen çekmemiştim hiç. Telefonumdaki programları kaldırdıktan sonra bile tarayıcıdan twitter.com'u açıyordum.

767 Sekansı'nın sırları bir türlü açığa çıkmıyordu. Aviyonik bölmesine girdikten sonra uçağa girmek için başka bir sekans çözmeme gerek kalmamıştı, kapağı açmam yetmişti. Ama uçağın içinin devasa ve son derece normal olduğu ortaya çıkmıştı. Rüya ve Som arasında gidip gelirken uçağa dair fazlasıyla bilgi edinmiştim: Hangi yılda yapıldığı, modeli (uçakların modelleri olduğunu biliyor muydunuz?), hatta spesifik olarak hangi uçağın modeli kullanılarak tasarlandığı konuşuluyordu. Uçak koltuklarındaki ekranları karıştırarak saatler geçirmiş, uçuş simülasyonu kullanarak kokpite aşına olmuş ve 767'lerde çalışmış pilotlar, tamirciler, uçuş görevlileriyle konuşmuştum. Hiçbir işe yaramamıştı.

Her neyse, Robin beni sarsarak uyandırdığında Rüya'daydım. Robin'in asla yapmayacağı şeydi. Jilet gibi, bordo gömleğiyle Andy'nin

misafir odasındaki yatağımın kenarında otururken bayağı telaşlı görünüyordu. Andy ve Miranda arkasında dikiliyordu. Bayağı tuhaf bir durumdu.

“April, çok önemli ve kötü bir haberim var.”

Aklımı başıma topladım. “Sanırım kötü bir haber. Ve çok önemli.”
Dudaklarını sıktı. Bu hiç iyi değildi.

“Muhafızlar 767 Sekansı’nı çözmüş.”

“Bu mümkün değil,” dedim rahatlayarak. “Tek erişebilen benim.”

“Erişebilmenin önemli olmadığı ortaya çıktı. Miranda?”

Miranda konuşmaya başladı. “Kodla pek ilgilenmemiştim. Meğerse tamamlanmış. Kodları bir araya getirdiğinde bir program ortaya çıkıyor. Fakat şifre istiyor.”

“Zaten tüm kod bir dizi şifreden oluşmuyor muydu?” diye sordum.

“Aşlında öyle. Tüm diziler elimize geçene kadar kodun işe yaramayacağını tahmin ediyorduk. Dolayısıyla her parça önemliydi. Ama şimdi hepsi elimizde ve bir tür şifre istiyor. O şifrenin, senin 767 Sekansı’nda bulmaya çalıştığın şifre olduğunu düşünüyoruz.”

“Öyleyse Muhafızlar nasıl bulmuş ki?”

Robin lafa girdi. “Bilmiyoruz, sadece sekansı çözdüklerini ve bu bilgiye dayanarak eyleme geçtiklerini biliyoruz. Ne yaptıklarını bilmiyoruz ama bir şey yaptıklarını biliyoruz.”

“Bir açıklama yayınladılar mı? Kafayı yiyelim diye bizi kandırmaya çalışıyor olabilirler.” Artık neredeyse tamamen ayılmıştım fakat yaptığımız konuşmaya hâlâ inanamıyordum.

“Hayır, doğrudan Peter Petrawicki’den duydum.” Bunu söylerken kusacak gibi görünüyordu.

“Niye böyle bir şeyi sana söylesin ki?”

“Söylemedi.” Artık benimle göz teması kurmuyordu. “Menajerine söyledi.”

“Menajeri sizin ajansta mı?”

“Menajeri Jennifer Putnam.”

Zihnimde aynı anda bir sürü şey oldu ve hiçbiri iyi değildi. Gözlerime bakabilmek için elinden geleni yapan Robin'e çok yavaşça, "Jennifer Putnam benim menajerim," dedim.

"Aynı zamanda Bay Petrawicki'nin menajeri."

"Devam et," dedim, sesim bana bile yabancı geliyordu. Duyana kadar ne kadar öfkeli olduğumu bile fark etmemiştim.

"Senden kısa süre sonra onu da temsil etmeye başladı," dedi. "Carl'ların önemini piyasadaki herkesten önce anladı, konuyla ilgili müşterileri toplaması gerektiğini düşünüyordu. Onunla bu konuda kavga ettim, korkunç bir perspektiften baktığını ve yaptığı şeyin tehlikeli olduğunu söyledim. Bana, kimin haklı kimin haksız olduğuna bakarak iş yapmadığımızı söyledi ve beni kovup seninle çalışmamam için hukuki yollara başvurmakla tehdit etti."

"Bunu ne zamandır biliyordun?!" diye bağırdım.

Açıklayabilirdi, açıklamak istediğini görebiliyordum ama açıklamasını istememişim, o da sadece, "Aylardır," diye cevap verdi.

"Aylardır," diye tekrarladım. "Yani Putnam beni Petrawicki'yle yüz yüze tartıştırmaya çalıştığı sırada... O aylarda mı? Yirmi üç yaşındaki bir grafik tasarımcısının değil, profesyonel bir tartışmacının galip geleceği ortada olan tartışmadan bahsediyorum hani? Ama zaten ne fark eder, çünkü para her türlü Putnam'ın cebine girecekti, değil mi?"

O kadar uzun süre sustum ki Robin konuşmak için ağzını açacak oldu ama bu sefer sessizce lafını böldüm. "*Bay Petrawicki'nin* gaza getirdiği aşırılıkçıların yüzlerce insanı katlettiği ve beni de öldürmeye çalıştığı aylarda mı? Ama ne önemi var, önemli olan ajans, o yüzden sesimizi çıkarmayalım ve müşterilerimize hizmet edelim... O aylar mı?"

"April, çok özür dilerim, en başta söylemeyince..."

"ÇIK DIŞARI!" diye bağırdım. Ağlamadığıma çok şaşırmıştım. Ağlamam gerekir gibi geliyordu ama öfkeden başka şey hissetmiyordum.

Robin'in ağız sımsıkı kapandı, yüzünü buruşturdu. Ağlayacak gibiydi ama sadece yataktan kalktı.

"Bana ihtiyaç duyarsan..."

Buz gibi bir sesle sözünü kestim. "Özür dilerim, derdimi iyi anlatamadım. Kovuldun."

Çöken sessizlikte Robin arkasını dönüp odadan çıktı.

Yatağa kıvrılıp Rüya'ya dönmek istiyordum sadece. Carl'ın yalnızca benim için yaptığı rüyama. Ama Peter Petrawicki sekansı çözmüştü ve bunu Rüya'ya gereksinim duymadan yapmıştı, yani aynısını ben de yapabilirdim.

"Hiç hoş bir şey yapmadın, April," dedi Andy.

"Ne?"

"Robin sana başından beri hep yardım etti. Altı aydır her gün her saat yanındaydı ve tek bir teşekkür bile beklemedi. Ayrıca kendisine teşekkür edildiğini de zannetmiyorum."

"Bana hep yardım mı etti? Peter Petrawicki beni öldürmeye çalışan bir hareketin öncüsü. Tüm GEZEGENİ rayından çıkarmayı başarmış bir hareket, Andy! Tanrım, bunun için vaktimiz yok. Sekansı çözmüşler, nasıl yaptıklarını anlamamız lazım."

Andy iç geçirdi. Sonra arkasını döndü ve kapıya yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum, istemediğim kadar suçlayıcı bir sesle.

"Bilmiyorum, April." Bana döndü. "Gidiyorum. Döndüğümde seni gördüğüm için mutlu olur muyum bilmiyorum."

"O zaman ben de burada olmam," diye çıkıştım.

Miranda'ya baktı, sonra bana döndü. "İyi eğlenceler ikinize." Andy Skampt'in böyle bir ifadeyle bakabileceğini hiç düşünmezdim. Nefret doluydu, tiksinimişti ve çok yorgundu. Kapıdan çıkıp gitti.

Size bunu o sırada anladığımı söylemek isterdim ama anlamadım. Kitap turnesinde üçümüz haftalarca yolculuk yapmıştık, Andy aniden bana o kadar kaptırmış gibi görünmez olmuştu ama anlamadım. O kadar çok çalışıyorduk ki Andy ve Miranda gittikçe

daha fazla vakit geçirmeye başlayınca fark etmemiştim. Andy komik ve zekiydi, Miranda da öyleydi ve Andy adım atmaktan korkuyordu çünkü muhtemelen bana açılırsa arkadaşlığımızın sona ereceğini çok iyi bildiği seneler geçirmişti ve ben bir gece kendimi yalnız hissettim ve canım sıkıldı diye onun için her şeyi sikip atmıştım. Ama evet, hiçbirinden haberdar değildim.

Anlayışı huzursuzluğuna ağır basan Miranda yanıma gelip yatağın kenarına oturdu.

“Çok stresli bir dönem, o kadar.”

“Tek sebebi bu değil,” diye karşılık verdim.

Bana sarılmak için uzanınca kendimi tabii ki korkunç bir şekilde kapana kısılmış gibi hissettim.

“Maya’yı aramam lazım,” dedim, kaskatı halde.

Miranda iç geçirdi. “Anlıyorum,” dedi.

“Neyi?”

“Hiç,” dedi, adeta büzüşmüştü. Yaşça benden büyüktü, uzundu, zekiydi ve karşımda dehşete kapılıyordu.

“Sekans hakkında sadece. Uzman olan o. Muhafızlar’ın bunu kazanmasına izin veremeyiz.”

“Peki, April.”

Bana inanmadığını biliyordum ve geri dönüp bakıyorum da, sonuna kadar haklıymış. Miranda’ya sarılmak istemiyordum. Kız arkadaş istemiyordum. Endişelenecek başka bir şey istemiyordum. Maya’yla konuşmak istiyordum. Ayrıca o bu ilişkiye sokulacak çok uygun bir çomaktı ve ben ilişkilere çomak sokma ustasıydım.

Yataktan kalktım. Kendi yatağım gibi düşünmeye başlamıştım ama bir anda bu duygu kaybolup gitti.

“Miranda, sen burada kalsan ve şifreyi bulduğum takdirde programı çalıştırmak için hazır beklesen olur mu?”

“Şu an hazır.” Sonra, “Galiba,” diye ekledi ama bu hiç onluk bir tavır değildi. Her şeyden tamamen emin olmasına alışkındım.

“Ama anahtarı bulduğum anda çalışmaya hazır olması gerekiyor. Sana ulaşamazsam, anahtarı girebileceğim bir internet sitesi veya dosya falan yollayabilir misin bana?”

Yani evet, olayların bir parçası olmaktan başka hiçbir şey istemeyen bu güzel dâhiden, olanca rahatlığımla, kendisini benim için gereksiz kılacak bir şey programlamasını istiyordum. Bunu biliyor muydu? Ah, hem de nasıl. Yine de yaptı mı? Tabii ki yaptı.

“Evet, öyle bir şey hazırlayabilirim.”

“Biraz yürüyüşe çıkmam lazım,” dedim, “tek başıma” kısmını ima ederek ve Miranda’yı başka tek kelime etmeden orada bıraktım.

26. Sokak’taki Andy’nin evinden çıkıp yürümeye başladım. Anında Maya’yı aradım ve durumu açıkladım. Ona da kızgın olduğumu fark ettim çünkü 767 Sekansı’nı başta kendi istediğim gibi gizli tutmuş olsaydım Muhafızlar bunları çözemeyecekti. Saçma bir öfkeydi, üstelik hiçbir işe yaramıyordu. Ona ihtiyacım olduğu için yüzüne vurmamaya çalışıyordum.

“Şifre nasıl Rüya’nın dışında olabilir?” diye sordum.

“Öyle olup olmadığını bilmiyoruz. Sekans seni Rüya’nın herkese açık bir kısmına götürüyor olabilir. İpuçlarını şifre kırma programlarıyla atlattıkları oldu daha önce,” diye karşılık verdi.

“Neden Muhafızlar’dan biri çözmek zorundaydı ki?” diye sordum bıkkınlıkla, bu sorunun hiçbir faydası olmadığını bilerek. “Dünyadaki insanların yüzde ikisi falan bunlar. Hepimizden önce çözmeyi nasıl başardılar?”

“Çok iyi bir noktaya parmak bastın April,” dedi Maya.

“Öyle mi?”

“Evet. Yani rastlantı olabilir ama iki şeyden biri de olabilir: İlki, bu bilginin kulaktan kulağa yayılacağını biliyorlardı ve bizimle kafa buluyorlar. İkincisi, belki düşünme tarzları sayesinde bulmuşlardır, Carl’ları görme şekilleri şifreyi keşfetmelerini sağlamıştır.”

“Yani yabancı düşmanı, kuruntulu komplo teorisyeni olmak işe mi yaradı?”

“Olabilir, evet.”

Tanımadığım bir parka varmışım. Çimenli tepeciklerde insanlar takılıyordu. Basketbol sahaları ve satranç oynayan yaşlı adamlar vardı. Tipik New York.

Maya devam etti. “Muhafızlar, senin kafaya takmadığın neyi kafaya takıyor?”

“Şey... beni? Gizliden gizliye uzaylı olduğumu? DNA testi yaptırmamı istiyorlar ve annemle babamın aslında olmadığını düşünüyorlar... ya da türüme ihanet ettiğimi. Ya da Carl’ların başından beri beni kullandığını ve özel olarak seçildiğimi ve insanları kandırmak için beynimin yıkandığını. Bol bol komplo teorisi var, Maya. Hiçbirini okumuyorum çünkü dehşete kapılıyorum.”

“Onlar Carl’lar tarafından seçildiğini düşünüyor ama sen düşünmüyor musun?”

“Eh, yani. Gezegendeki sekiz milyar insanın arasından beni seçtiklerini düşünmek çok saçma. Sanki misyonerleri olabilecek kadar sevebilecek tek enayi benmişim gibi.”

“April, ciddi misin?”

“Ne konuda?”

Karşılık vermeyince tehlikeli sularda yüzdüğümüzü hissettiğim için konuşmaya devam ettim.

“Tamam, evet, Carl beni kurtardı. Başka kimseyi kurtarmadı,” dedim, ayrıca Hollywood Carl’ın sağ eli sayesinde bir suikastçının mermisinden de kurtulduğumu işime gelmediği için dile getirmeden. “Başkasının erişemediği bir rüya verdiler. Anlıyorum, ben...”

O cümleyi tamamlayamadım.

“Evet, öylesin.”

“Of, tüylerimi diken diken ediyor. Muhafızlar ilk günden beri bunu ezbere okuyor ve doğru olmasından nefret ediyorum.”

“Bir uzaylı türünün seni elçi seçmesinden mi nefret ediyorsun? Eşsiz bilgiler verip şu an ölü olmamam sağlayacakları kadar özel olduğunu düşünmelerinden mi nefret ediyorsun?” Bunu dalga geçer gibi söylemişti... yani özel olmaya tabii ki bayılıyor olmalıydım.

“Evet, tamam mı! Nefret ediyorum!” Aniden öfkelenmiştim. Tehlikeli sulara varmıştık ve artık bununla uğraşmamız gerekiyordu. “Şu an da nefret ediyorum, düşündüğüm ilk saniye de nefret etmiştim. Beni kurtarıp da onca insanı ölüme terk etmelerinden nefret ediyorum. Tüm bu boktanlıkların ağırlığının benim omuzlarıma binmesinden nefret ediyorum!” Sesim yükselmişti ama burası Manhattan’dı... insanlar sürekli telefonlarına bağlıyorlardı.

“Özür dilerim, haklısın. Onları düşünemedim, özür dilerim.” Duraksadı. “Ama tek başına değilsin, yardım alıyorsun. İyi arkadaşların var. İyi insanlar. Andy’yi zaten seviyorum ama Miranda ve Robin de çok tatlı insanlara benziyor.”

O gün yaşanmış mide bulandırıcı detayları elbette anlatmayacaktım, o yüzden sadece, “Olduğunu sanmıyorum, Maya,” dedim.

“Ah, April.” İç geçirdi.

“Evet. İşlerin içine nasıl edeceğimi çok iyi biliyorum.”

“Evet, biliyorsun,” diye hak verdi.

Bu söz omuzlarıma daha da büyük bir ağırlık yüklemeliydi ama nedense hafiflemiştim. Bir süre sessizlik oldu. Kısacık bir an siyasi entrikalar girdabının tam ortasında yer aldığımı ve boktan bir eski kız arkadaş olduğumu unuttum. Hiç fena bir his değildi. Güldüm.

“Peki.” Konuya döndüm. “Öyleyse Carl’lar gerçekten de beni seçti ve bana dünyanın kalanından farklı davranıyorlar. Bu, Muhafızlar’ın 767 Sekansı’nı çözmesine nasıl yardım etmiş olabilir?”

“Bilmiyorum, April,” dedi, biraz morali bozularak. Niye bilmiyordum, muhtemelen başka bir konudan konuşmaya bu kadar yaklaştığımız ve yine olmasına izin vermediğim içindi. “Bence

Carl'lar seni olduğun kişi sebebiyle değil, potansiyelin sel ebiyle seçtiler.”

“Çok nazıksın, gerçi dönüştüğüm kişiden hoşlandığımı pek sanmıyorum.”

“Belki henüz o noktaya varmamışsındır.”

Karşılık vermedim.

“April, bu işe kafayı bu kadar takmamın sebebi...” dedi ve sustu.

Sabırla bekledim, cümlesini bitirmesi için ağzımı açmadım.

Ama sonra susamadım çünkü 767 Sekansı'nı zaten çözmüştük.

“Sebebi benim!” dedim.

“Hayır, öyle demek istemedim. Yani kendimi tüm bu tuhaf-lıklardan soyutlayabileceğimi düşündüm ama sen gittikten sonra iyice kaptırdım. Sadece Rüya'yı sevdiğimi söylemiştim ya, yalandı. Bunların bir parçası olmaya ihtiyacım vardı. Senden iyi olduğumu düşünüyordum ama ben de en az senin kadar takıntılıydım, sadece farklı bir açıdan.”

Hiç bölmeden dinlemiştim çünkü önemliydi ama bir o kadar da acı veriyordu.

“Anlıyorum ama ben de öyle demek istemedim. Muhafızlar'ın kafayı taktığı kişi benim demek istedim. Sekansı çözmelerinin de sebebi benim. Binlerce komplo teorisi üretiyorlar, Maya. Hakkımdaki her şeyi biliyorlar. Attığım her adımı, her videonun arkasındaki her posteri. Hayatımda gözler önünde yaptığım her şeyi!”

“Eee?”

“Altıncı sıra,” dedim. “Jennifer Putnam'la buluşup o gece yayınlanan tartışma programına katılmak için uçağa binmiştim ya. Koltuğumda başka birisi oturduğu için beni birinci sınıfa geçirmişlerdi. İlk kez birinci sınıfta uçuyordum. O uçak 767'ydi. Altıncı sırada oturuyordum.”

“767'nin kuyruğundaki Maya sayısı altı gibi mi?”

“Evet. Koltuktaki ekran bozuktu. Daha doğrusu bozuk zannetmiştim. Üstünde garip sayılar vardı!”

“Garip sayılar derken...”

“On altılı sistemde garip sayılar.”

“İyi de Muhafızlar onu nasıl bulmuş olabilir ki? Biz nasıl bulabilirdik?”

“ÇÜNKÜ SIKTIĞIMIN SAYILARININ FOTOĞRAFINI ÇEKİP TWEET ATTIM, MAYA! LANET OLSUN!”

YİRMİNCİ BİRİNCİ BÖLÜM

insanlar bana bakıyordu, hiç hoş değildi çünkü bayağı tanıdık biriydim. Hâlâ sancıyan sırtım ve omzuma rağmen hızlı yürüyerek Andy'nin evine dönecek oldum ama sonra 12. Sokak'ta bir kafeye girdim. İki uzun çalışma masası, birkaç da ufak masanın olduğu sevimli bir yerdi. Beş on öğrencimsi tip dizüstü bilgisayarlarını açmış latte içiyordu.

“MERHABA! Benim Adım April May ve Bana Hemen Şu Saniye Bir Bilgisayar Lazım,” dedim.

Doğru ata oynamıştım ve gerçekten de yirmilerinin başındaki biri bana bilgisayarını vermeye gönüllü olmakla kalmadı, bundan onur duydu.

Anında tweet’imi buldum:

@AprilOlmayabilir: LA uçuşunda birinci sınıfa terfi ettim. Ama küçük ekranım bozuk o yüzden harcama-dığım parayı geri istiyorum!

Basit zamanlardı.

Uçaktaki küçük ekranda on altılık sistemde olduğunu artık hemen anladığım bir kod vardı. Anahtar bu muydu yani? Çok fazla karakter vardı. Bu yüzden başka bir ekran açıp sayıları yazmaya başladım. Yaklaşık beş dakika sonra bitirince Miranda ve Maya'ya gönderdim ve bir dram yaşanmamasını umdum.

Anahtar?

Sanırım anahtar bu, fakat ne olduğunu ya da onunla ne yapacağımı bilmiyorum.

Sonra ikisine ayrı ayrı mesaj attım. *E-postanı kontrol et. Önce Maya yazdı: On altılık sistemdeymiş, ne olduğunu tahmin etmek ister misin?*

Ben: *Şarkı sözleri mi?*

Maya: *Dün akşam seni seviyorlardı, kapıları açıyor, nüfuzlarını kullanıyorlardı, meleğim.*

Ben: *Bowie tabii ki.*

Maya: *Aynen öyle*

Miranda da aynı bilgiyle geri döndü fakat ek olarak sayıları Som'daki derlenmiş kodun son haline eklemişti. *Sonucu şimdi sana gönderiyorum. Karışık bir şey değil, April, ama önce konuşsak daha iyi olur.*

Karışık değildi; New Jersey'de bir adres ve beş kelimeydi: "Sadece April. Başka Kimse Gelmesin."

Şifreyi çözdüğümüz an Başkan'a haber vereceğime dair kararım o saniyeye kadar kesindi. Aklımın gerisinde bir şüphe kırıntısı bile yoktu, prosedürü kararlaştırmıştık ve bana söylenenleri yerine getirecektim. Büyük kararlar almaktan yorulmuştum, bu

kararları aldığım da her şeyi elime yüzüme bulaştırmaktan daha da çok yorulmuştum.

Ancak şimdi başka şey yapmam söyleniyordu ve ne yapacağıma dair kararımı vermiş olsam da bu, beni yolun sonunda bekleyen şeye dair hayal kurmamı engellemiyordu. Kalbimin gizli bir köşesinde, Carl'ları yaratmış zihinle, daha doğrusu Carl olarak düşünmeye alıştığım varlıkla karşı karşıya geleceğime inanıyordum. Bu karşılaşmanın Carl ve Peter Petrawicki arasında gerçekleşeceğini düşünmek midemi bulandırıyor. Aslında bu tam doğru değil: Daha önce hiçbir şeye karşı hissetmediğim kadar çok öfkeliyordum.

Bana dürüst davranmış, bana güvenmiş, otoritenin katıksız bir örneği olan Başkan bir şey yapmamı istiyordu. Öte yanda ise Carl vardı. Hayatımı değiştirmiş, hayatımı kurtarmış, ben hariç herkesin ölmesine izin vermiş Carl. Gizemli Carl. Benim gizemim... benim kimliğim.

Tüm hesaplarımdan çıkış yaptım ve bilgisayarını verdiği için çocuğa teşekkür ettim. Fotoğraf çektirmek istedi, çektiydik, seyretmek için toplanmış herkese biraz acelem var ama videolarımı seyrettiniz için teşekkürler dedim. Yarım saat bile olmamıştı.

Miranda tekrar yazdı. *Gidiyor musun? Gidiyorsan haber ver.*

Fakat bana seçim şansı tanındığını düşünmüyordum, belki de seçim şansı tanındığını düşünmek istemiyordum. Dönüştüğüm kişiden nihayet hiçbir huzursuzluk duymuyordum. Carl'ların iyi olup olmadığını biliyor muydum? Hayır. İyi olduklarını düşünüyordum, iyi olduklarını umuyordum, iyi olduklarını *hissedi*yordum. Ama bilmiyordum. Bildiğim şey, tarafımı seçtiğimdi ve tarafım da beni seçmişti.

Telefonum çaldı. Maya arıyordu. Açmadım.

Sonra mesaj geldi: *Anahtarı sisteme yükledim, ne yazdığımı gördüm. Tek başına gidemezsin.*

Karşılık vermedim ama yazmaya devam etti.

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

April, tek başına gidebilirsin tabii, ama şimdi yapı ıa. Biraz düşünelim.

Fakat Muhafızlar çoktan yola çıkmıştı, nasıl bir felakete sebep olacaklarını kim bilebilirdi ki? Maya vazgeçmedi: *APRİL BENİ ARA, KONUŞALIM.*

Telefon tekrar çalınca sessize aldım. Yapmak zorunda olduğum şeyi yapıyordum, hiçbir anlamı yoktu ama Maya'nın bir şeyler yazdığını gösteren o hareket eden üç noktaya gözlerimi dikip baktım. Sonunda koca bir metin geldi.

Kendini öyle bir kaptırdın ki gözün hiçbir şeyi görmüyor. Miranda ve Robin için bir insandan fazlasısın. Ünlü olmayan bir April May tanımadı onlar. Onlara söylediğin herhangi bir şeye hayır dediler mi hiç? Beni dinle, April. O ilişkilerde tüm güç senin elinde. Çok büyük bir güç. Onların yanında nasıl olduğunu izledim, seni idolleştirmişler. Şöhret böyle işliyor. Baktan bir şey. Bundan sonra tanışacağın hiç kimse, yanında normal davranamayacak. İkisi de senin yakınında olabilmek ayrıcalıklımış gibi hissediyor.

Bu doğlında olan bir şey, senin bilerek yaptığın bir şey değil. Ama bu tarz... tehlikeli şeyleri yapmana izin vermeleri, iyi bir fikir olduğunu düşündükleri anlamına gelmiyor. Sana hayır diyemiyorlar sadece. April, seni anlıyorum. Ama lütfen bana güven. Bunu yapma. Bunu yapmamamı söylüyorsun çünkü seni seviyorum.

Yazdıklarını baştan sona dört beş kez okumuşumdur. Maya bana asla “seni seviyorum” dememişti, beni korkutacağını biliyordu. İşleyebileceğim en büyük günahlardan biri karşılık vermemekti. Karşılık vermedim.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

“Burası olduğuna emin misiniz?” diye sordu şoför. Telefonuma bakmama gerek yoktu çünkü Google Street View’dan tam bu noktayı yarım saattir inceleyip duruyordum. Hatta bir emlak sitesinde ilanını bile bulmuştum. Bir depoydu. İçi boştu. Kiralıktı. Tutmak isterseniz aylık kirası on beş bin dolardı. Bayağı da büyük bir depoydu.

“Evet! Teşekkürler!”

Peter Petrawicki ve peşine takmış olabileceği kamera ekibi ortalıkta görünmediği için rahatlasam mı endişelensem mi bilemiyordum. Kameralar demişken, bende kamera yoktu. Ama iki telefonum ve “her ihtimale karşı” taşıdığım harici bataryam vardı.

Carl’ın ne istediğini uzun uzadıya düşünmüştüm. Mesajda “Sadece April” yazıyordu ama bu, insanların fiziksel varlığıyla ilgili olmalıydı. Carl normalde nereye gidersem gideyim seyircilerim olmasını istiyor gibiydi. Ve yaşanacak olayların tarihe damgasını vuracağına emin olduğum için hem aşırı aptalca hem de dâhiyane bir karar verdim.

Canlı yayın yapmaya başladım.

Facebook'un sistemi o kadar geliştirilmişti ki bugünle 'de artık sonsuz seyirciyi bile kaldıracak hale gelmişti. En kötü ihtimalle sistem çökerdi. En iyi ihtimalle, gelmiş geçmiş en çok izlenen canlı yayın rekorunu kırar ve insanlığın en önemli anlarından birini, tarihin en geniş izleyici kitlesine canlı yayında aktarırdım.

"Ben April May ve 767 Sekansı'nı çözdüğümü bildirmekten memnuniyet duyuyorum. Takip etmeyenleriniz için özet geçeyim, bir süredir tüm Rüya Sekansları çözüldü ve tüm dünya, sadece tek bir rüyada görülen son sekansı bekliyordu."

Bunları söylerken kaldırımdan, zincirli kapıya yürüyordum.

"Bu rüyayı neden sadece benim gördüğümü bilmiyorum, tıpkı New York Carl'ın beni 13 Temmuz'da Martin Bellacourt'dan neden kurtardığını bilmediğim gibi."

Nerede olduğuma dair ipucu vermemek için kamerayı kendime doğru tutuyordum. Depo büyüktü, üç katlı bir bina yüksekliğindeydi, ahşaptı, çoğu tahtalarla kapatılmış büyük pencereleri ve birkaç geniş yüklemeye kapısı vardı. Duvarlardan birinin önüne ahşap parçaları yığılmıştı. Kapıyla aramda hem tel örgü hem de kısa otların ele geçirmeye başladığı otopark vardı.

"767 Sekansı'nı çözdükten sonra bir şifre anahtarı edindik, bu anahtar diğer Rüya Sekansları'ndan bir araya getirilmiş koda eklenince beni buraya yönlendirdi. New Jersey'deyim. Mesajda özellikle tek başıma gelmem söylendiği için ben de böyle yaptım."

Tel örgüyü sarsıyordum. Üstüne dikenli tel sarılmıştı ve kapıdaki zincir sıkıca bağlanıp kilitlenmmişti. Tel örgü boyunca yürümeye başlarken artık bayağı büyük izleyici kitleme içeri nasıl gireceğime dair düşüncelerimi sesli bir şekilde aktarıyordum.

Fakat köşeyi dönünce tel örgünün kesik olduğunu gördüm. Bu noktada biraz da gerçeklerden bahsetmeye karar verdim. Tüm gerçeklerden değil, birazından.

“Ancak kısa süre önce bir başka grubun da sekansı çözdüğünü ve buraya geldiğini öğrendik. Dürüst olayım, buraya gelmek için bu yüzden biraz acele ettim. Bazı insanlara bunu yapmayacağıma söz vermiştim ama görebileceğiniz gibi,” etrafı bürümüş otlara tel örgü parçaları saçılmıştı, “buraya ilk gelen ben değilim.”

Tel örgüdeki kesikten eğile büküle geçip binaya yürüdüm. O sırada kısık sesle konuşmaya başlamıştım. Muhafızlar’ın yakınlarda olduğunu tahmin ediyordum, Carl ne tür bir tuhafılık hazırlamışsa onu bulmak üzere olabilirlerdi.

Nasıl bir sonuç ortaya çıkacağını çok düşünmüştüm ve dürüst olayım, hayalimde büyük bir armağan yatıyordu. Hani yeni bir araba veya bir milyon dolar gibi bir şey değil, sadece Carl’ların verebileceği türde bir hediye. Ve oraya ben varmazsam Carl’ın gezegenine cahil, kötü niyetli bir yabancı düşmanı, beş yıldızlı bir yolculuk yapıp ne kadar korkunç insanlar olduğumuzu gösterecekmiş gibi geliyordu. Hiçbirini dile getirmedim çünkü Carl’larm niyetlerini tahmin etmeye çalışmanın boşa kürek çekmek olduğunu biliyordum. Öte yandan, konuşmalarımda Muhafızlar’ın varlığım tamamen görmezden geleceğime dair kendime söz vermiştim.

Ben de kısık sesle 767 Sekansı’m nasıl çözdüğümüzden ve yardım eden insanlardan bahsettim; akordiyon çalanlardan, Maya rakamlarını bilen herkesten, modern 767’lerin nasıl çalıştığını anlatan tüm mühendislerden. Ve tabii ki son ipucunu ortaya çıkarmama yardım ettiği için hakkını teslim etmeye karar verdiğim Maya’dan. Ne de olsa Muhafızlar’ın nasıl düşündüğünü anlamam gerektiğini söyleyen oydu.

Depoya yaklaşırken büyük yükleme kapılarından birinin yanında insan boyunda bir kapı gördüm. Yerinden çıkmış gibi görünüyordu; menteşelerden biri kopmuştu ve önünde bir giysi yığını duruyordu. İçeri girmenin en basit ama bir o kadar da tehlikeli yolu orası gibiydi. Ancak zaman daralıyormuş gibi hissettiğim için kapıya yanaştım. Kapının önünde duran giysiler kirli ve ıslak

gibiydi. Korkuya kapıldım. Kalbim güm güm atıyordu ve a niden çişim gelmişti. Yalnız olmasanız ve daha önce peşinize b rileri takılmamış olsa bile terk edilmiş bir binaya gizlice girmek korkutucu bir deneyim. Muhafızlar'ın çoğunun beni fiziksel olarak incitmeyeceğine eskiden de inanıyordum, hâlâ inanıyorum fakat çoğu demek hepsi demek değil. Öte yandan canlı yayına başlamıştım ve sayılar arttıkça artıyordu.

Tam o sırada üzümlü jöle kokusu aldım. Giysilerin içinden depo girişine akıyordu. Kimdi bu? Peter Petrawicki mi?

“Tanrım,” dedim, kendimi toparlayamadan. Kameranı olabildiğince hızla başka yöne çevirdim. “Galiba...” dedim, sonra sakinleşmek için bir an durdum. “Galiba biri içeri girmeye çalışmış ama Carl girmesini istememiş. Sanırım... sanırım ölmüş.”

Daha fazla konuşmadım. Düşünmek bile istemiyordum, o yüzden kapıya gözlerimi dikip ayağımın dibindeki felakete bakmamaya çalışırken sustum. Biri içeri girmeye çalışınca Carl onu çarpmıştı ve şimdi girme sırası bendeydi. Fakat Carl buraya gelmemi söylemişti ve artık kişiliğim Carl'a güvenmek üzerine kuruluydu.

Yere saçılmış şeyin etrafından dolanmaya çalışıp depoya girdim.

Gözlerimin içerideki karanlığa alışabilmesi biraz vakit aldı. Girdiğim depo devasa ve boştu. Tahtayla kapatılmamış birkaç pencereden içeri düşen ışık huzmelerinde tozlar süzülüyordu. Beton zemine kâğıt ve yapraklar saçılmıştı; içeride daha önce ne üretiliyorsa o zamandan kalma birtakım metal parçacıklar vardı.

“Burası kocaman ve boş bir depoya benziyor,” dedim canlı yayındakilere sessizce ve biraz hayal kırıklığıyla. Binanın giriş katı geniş ve açık bir alandı, içeride hiçbir şey yoktu. Fakat pencereleri olan ve depoya yukarıdan bakan ofislere çıkan metal bir merdiven vardı.

“Ofislere bakmak için merdivenden çıkacağım.”

Ben adım attıkça merdiven gacırdıyordu. Sol elimle tırabzanı sıkı sıkı tutarken sağ elimle canlı yayına devam ettim. Bağlantı gayet iyiydi, tüm dünyaya HD yayın yapıyordum.

Canlı yayın yapmadığım kişisel telefonum cebimde vızıldadı. Hızla çıkarınca Miranda'nın aradığını gördüm. Seyretmiyor muydu? Şu an telefonu açamayacağımı bilmiyor muydu? Telefonu açsam mı diye düşünürken uzaktan o sesi duydum.

“Şunu duydunuz mu?” diye sordum canlı yayında.

*Yanından ayrılmam tatlım, bin yıl daha,
Kimse dokunamaz sana bu altın yıllarda.*

Depodaki ilk sıradışı şeydi ve gerçekten sağlam bir ipucuna benziyordu. Başka hiçbir şeye dikkat etmiyordum. “Bu o şarkı. *Golden Years*,” dedim canlı yayında ve daha hızlı yürümeye başladım. Artık seyirci sayısı iki milyona dayanmıştı.

Carl'ın doğaüstü müdahalesi veya dünyadaki sunuculara binen müthiş yük yüzünden bağlantının kopmasını bekliyordum fakat yayın devam ediyordu. Müziğin sesi yükselmeye başladı.

Miranda'dan bir mesaj geldi: *April. Çabuk Dışarı Çık.*

Bildirim ekrana düştü ama beynim kabullenmeyi reddediyordu. Ne anlatmaya çalışıyordu ki? Kafamı kaldırıncı üst kata vardığımı gördüm. Platformun kenarında küçük bir ofis vardı. İçerideki masadan Bowie'nin sesi geliyordu.

Büyülü bir şeyler olmasını, armağanımı almayı bekledim ve bir mesaj daha geldi: *Kaç*

Beklemeye devam ettim.

*Ağlama tatlım, kalbimi kırma.
İyisin ama akıllanacaksın daha.*

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

Ben aptal aptal bakarken bir mesaj daha geldi: *Kandırmıccaymış. Gerçek değil. Yanlış yerdesin.*

Tam döndüğüm anda arkamdaki devasa metal kapı çat diye kapandı.

*Bebeğim benim, kaybolmuşsun, o kadar
Senden tek dileğim, o minik ruhunu kurtar.*

Tam bir beyinsizim, siz de biliyorsunuz.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bu bölüm detaylı şiddet öğeleri içeriyor. O kısım gelmeden önce uyaracağım. Okumadan atlarsanız gücenmem.

Hemen kapıya atıldım ama yerinden oynamadı. Güm güm vururken, “NE OLUYOR!” diye bağıırıyordum. Karşılık alamadım.

Golden Years’ın arasında koşarak platformdan inen belli belirsiz adım sesleri duydum. Böyle bir şeyin nasıl olabileceğini anlayamıyordum, ta ki evrak dolabının yanında, yerde altı büyük üzümlü jöle paketi görene dek. Bu, hedeflediklerini tahmin ettiğim etkiyi yaratmayı başardı: Kendimi tam bir aptal gibi hissettim.

“Peki,” dedim canlı yayına, korkudan nefes nefese, “işler sarpa sardı. Bunun gerçek değil, kandırmaca olduğu bilgisini edindim ve şu an New Jersey’de bir depoda kilitli kalmış durumdayım ve Miranda, seyrettiğine eminim, o yüzden polisi ara ve buraya yolla

çünkü kapana kısıldım. Ayrıca demin beni resmen kaçıran ac'ileri de tutuklayabilirlerse harika olur.”

Biraz etrafıma bakındım ama levye niyetine kullanabileceğim hiçbir şey göremedim. Kapıya sandalyeyle bir iki kez vurdum, sonra masanın metal çekmecelerinden biriyle denedim ama kapıda çentik bile açamadım.

En sonunda *Golden Years* dinlemekten bıktım, tiz bir sesle bağırان küçük müzikçaları kapamaya çalıştım. Hangi düğmeye basarsam basayım kapanmıyordu.

“Dünyadaki tüm şehirlerde, hepimize dokunmalılar altınla. Ağlama tatlım, kalbimi kırma, koşarak gelirim ama akıllanacaksın daha,” diye şarkı söylüyordu David.

Bunları yaparken canlı yayına devam ediyor, ara sıra konuşuyordum çünkü kendimi artık güvende hissetmeye başlamıştım. Tüm dünyaya haber salmıştım ve bayağı korkmuş olmama ve Carl’la falan tanışmayacağım için aşırı hayal kırıklığına uğramama rağmen henüz yanık kokusu almıyordum.

Miranda’dan bir mesaj daha geldi: *Çok üzgünüm. Of, April, hepsi benim hatam. Kodla oynamışlar. Som’da herkese açık bir sayfada duruyordu, herkes üstünde oynama yapabiliyordu ve ben birilerinin değişiklik yaptığını fark etmemişim.*

Canlı yayma devam ederken mesaj attım: *Sorun değil, ben iyiyim. O kadar fevri davranan bir salak olmasaydım bunu keşfetmiş olurduk. Seni ben acele ettirdim.*

Sandalyeyi masanın arkasına ittim ve korkunç görünmeyeceğim bir açı bulmak için telefonu masaya yerleştirdim.

“Çoğunuz gittiniz farkındayım ve bugün vaktinizi harcadığım için çok özür dilerim. Polisler gelip de beni bu tüyler ürpertici odadan çıkarana kadar takılmamız umarım sizin için de sorun değildir. Çünkü kendimizi kandırmayalım, benim en iyi arkadaşım sizsiniz.

“Yani tek bir bireyden bahsetmiyorum. Tanıdığım ve sevdiğim insanlardan da bahsetmiyorum kesinlikle. Arkadaşım olmaya çalış-

şanlardan da. Abimden. Annemden. Kandırdığım, yalan söylediğim, aldattığım erkeklerden ve kadınlardan da. Sizden bahsediyorum. Hakkında hiçbir şey bilmediğim tüm insanlar, benim en iyi arkadaşlarım sizsiniz.

“Neden biliyor musunuz? Çünkü beni seviyorsunuz ve tek bir kişinin sevgisi, yüz milyon kişinin üstünkörü bile olsa gösterdiği ilgiyle aşık atamaz. O imkânsız, insanlık dışı destek çığıyla. İnsan olmadığınız için insanlık dışı demiyorum, insanlık dışı çünkü hiçbir insanın bunu algılayabilmesi, anlamlandırabilmesi mümkün değil. Şöhret bir tür uyuşturucu ve kim bilir hangi şakacının beni kilitlediği bu is kokan iğrenç odada otururken bugünün daha erken saatlerinde... çok kötü şeyler yaptığım kafama dank etti.

“Kötülük yaptım ve bu dünyada herkesten çok önemsedğim bir sürü insanı incittim çünkü ilgi bağımlısıyım. Daha fazla güç elde edebileyim diye kendime, arkadaşlarıma, sağlığıma, hayatıma kötü gelecek şeyler yapıyorum çünkü o güce iyilik yapmak için ihtiyacım olduğunu düşünüyorum. Ama sonra kalkıp aptalca şeyler yapıyorum. Ve söylediklerimin hiçbirini geri alamayayım diye canlı yayındayım. Dolayısıyla, dinlediğiniz için teşekkür ederim. Şu an kendimden cidden nefret ediyorum ve arkadaşım olduğunuz için teşekkürler.”

Canlı yayın sayfasındaki yorumlar uçarcasına geçmeden önce bazılarını okuyabileceğim kadar az kişi kaldığından herkesin monologuma içten karşılıklar verdiğini görebiliyordum.

Ne zaman canlı yayın yapsam bir gözüm de sohbet kısmında olurdu, yazılan her kelimeyi yakalayamasanız da insanların neler dedğine dair az çok fikir edinebiliyordunuz ve görmenizi istedikleri bir şey olursa ilginizi çekebilmek için tekrar tekrar aynı şeyleri yazıyorlardı. İyi dilekler ve nazik cümleler arasında tekrar tekrar karşıma çıkmasını beklemediğim iki kelime görüp duruyordum: “Şarkı sözleri.”

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

Neden bahsettiklerini anlamak için sohbet sekmesinin üst kısımlarına çıktım.

Ginny Di: Şarkı sözlerinde ne diyor? Altınla dokunmalılar mı? Şarkıyı biliyorum ve sözlerinde öyle bir cümle kesinlikle geçmiyor.

Birkaç onay veren yorumdan sonra:

Roger Ogden: On kere falan dinledim. "Dünyadaki tüm şehirlerde, elimize dokunmalılar altınla" gibi bir şey diyor. Ama ne alaka? April konuşurken duymak mümkün değil.

"Sohbet kısmında *Golden Years* şarkısının sözlerinin değişik olduğundan bahsediliyor. Şimdi susacağım ki dinleyebilin."

Bir bilmeceyi bir kişidense bin kişinin çözmeye çalışmasının katbekat iyi olduğunu çok sefer kanıtlamıştık. Ama, Tanrım, beş dakikalığına susmanın ne kadar zor olduğunu bir bilseniz!

Kendi telefonum çaldı. Robin arıyordu. Dinleyenleri engellemesin diye açmak istemiyordum. Sohbette konuşulanları okumaya devam ettim. Duydukları şarkı sözlerini yazıyorlardı, dolayısıyla hiçbir şeyi yakalamak mümkün olmuyordu. Ama sonra şunu gördüm:

Lane Harris: Arkadaşlar, şarkı sözleri Spotify'da da değişmiş! Herkes dinleyebilir.

"Millet, değişiklik sadece burada çalan şarkıda değilmiş. Spotify'da da değişikmiş. Oradan dinleyin, benim telefonumu açmam gerekiyor."

“April, şükürler olsun. Oraya geliyorum. Miranda seni çıkar-sınlar diye polisi aradı. Odadan çıkabiliyor musun?”

“Ne? Çıkamıyorum sanırım. Kapıyı kırmayı denedim.”

“Oraya kilitli kalman hiç hoş değil. Canlı yayında is koktuğunu söylemiştin.”

“Evet.” Sigara izmariti gibi koktuğunu düşünmüştüm ama Robin söyleyince düşündüm de odun dumanı kokusuna daha çok benziyordu. Ayrıca düşünüyordum da, koku giderek artıyor gibiydi. Ama bu terk edilmiş bir depoda canlı canlı yanmaktan korkmanın getirdiği doğal endişeden kaynaklanıyor olmalıydı, değil mi?

“Robin, aniden kaygılanmaya başladım,” diye karşılık verdim.

“Hâlâ is kokuyor mu?”

“Evet, daha çok duman gibi kokuyor.”

“April, telefonu kapa ve o odadan çıkmanın bir yolunu bul, ben itfaiyeyi arıyorum,” dedi hızlı hızlı.

Telefonu kapayıp etrafıma baktım.

Metal evrak dolabının üstünde bir zamanlar muhtemelen bir tür yaşam formu barındırmış bir toprak saksı vardı. Katiyen kaldıramayacağım bir masa; masadan çekip çıkardığım ve artık odanın köşesinde duran çekmece; sandalye; küçük iPod; bir sürü boş jöle paketi. Hiçbiri işe yarayacak gibi görünmüyordu. Burayı kim dekore ettiyse genelde bir köşeye gizlenen levveyi koymayı ihmal etmişti.

Pencereden dışarı baktım. Biraz daha puslu görünüyordu sanki. Daha doğrusu dumanlı demeliyim.

Tipik April May tavrıyla eleştirel düşünce becerilerimi, seyircilerime aktarmaya karar verdim.

“Şey,” dedim, canlı yayına devam ederek, “yanan bir binada kilitli kaldığımdan korkuyorum da biraz.” Güldüm. “Aslında komik değil, niye güldüm bilmiyorum. Duman giderek artıyor. Siktir. HASİKTİR!”

Tam anlamıyla paniğe kapılmamanın tek sebebi o sırada arayan Robin’di.

“Hasiktir, Robin, hasiktir.”

Anında lafa girdi. “April, odadan çıkmanın herhangi bir yolu var mı?”

Bu beni fena korkuttu. “Sanmıyorum?”

“Dene, ne olursa. Ben şimdi geldim. İtfaiye yolda, birazdan gelirler ama bina yanıyor.”

“Ne kadar yanıyor?”

“Çok yanıyor. Polisler içeri girmeye çalışıyor ama henüz beceremediler.”

“Burada bir pencere var, yerden beş altı metre yüksekte, başka da bir şey yok.”

“Polisi veriyorum, onla konuş.” O koşarken rüzgârın hisırtısını dinlediğim sırada bu olaya ne kadar iş bilir ve idareli yaklaştığımızı düşündüm. Sanki televizyonda söyleşi ayarlıyorduk.

“Hey, içerideki genç hanım telefonda,” dediğini duydum Robin’in, birilerine.

“Alo, April?” dedi tanımadığım bir adam.

“Alo?”

“Ne durumdasın?”

“Şey, duman...” İlk kez o an öksürdüm. Sonra iyice paniklemeye başladım.

“Dumanın nereden geldiğini görebiliyor musun?”

Etrafıma bakınca kapının altından geldiğini görebileceğim kadar yoğunlaştığını o sırada fark ettim. Polise de söyledim.

“O aralığa ne bulursan tık. Pantolonunu, gömleğini, ne varsa. Şu an duman senin düşmanın.”

Kapüşonlumu çıkarıp kapını altına tıktım. Bayağı iyi bir tıkacı olmuştu.

Telefona döndüğümde adam devam etti. “Suratına sarabileceğin bir şey varsa o da işe yarayabilir.” Böylece gömleğimi çıkarıp haydut maskesi gibi başıma doladım. İşe yarıyor mu bilmiyordum ama en azından artık yarı çıplaktım.

“April, beni dinle, seni oradan çıkaracağız. Binanın üst katındasın, dolayısıyla duman orada, aşağıdakinden yoğun olacaktır. Binanın aşağısına inebilir misin?”

“Bir odada kilitli kaldım, kapı metal ve kıramıyorum. Bir pencere var, beton zeminden beş altı metre yukarıda ama.”

“April, kapıya git. Elinin tersiyle dokun.”

Dokundum. Sonra hızla geri çektim. Kavurucu değildi fakat hissettiğim sıcaklık beni çok korkutmuştu.

“Kapı... bayağı sıcak,” dedim, kafayı yememeye çalışarak.

“Peki, April, biz binaya girmeye çalışıyoruz ama girişler ya kapalı ya da yanyor. Başka yerlerden girmeye çalışıyoruz. Duman ne durumda?”

“İyi değil.”

“April, camı kırdığında muhtemelen içeri çok fazla duman dolacak. Yani kırdıktan sonra olanca hızıyla aşağı atlaman gerek. Pencerenin alt kısmına elinle tutunup aşağı sallan ve kendini bırak. Ayaklarının üstüne düş ama dizlerini kasma. İndiğinde tekrar konuşalım.”

“Camı kırdığımda,” dedim. Soru değil, teyitti.

“Evet.” Beni ikna etmeye çalışmadı. Bunu yapmam gerektiğini söylemedi; nefes almak kadar doğal bir şeymiş gibi dile getirmişti. “Camı kırabileceğin bir şey var mı?”

Masadan çıkardığım, hâlâ kapının yanında duran çekmeceye baktım. Saksı da vardı. Tuhaf bir tercihti. Metal çekmece veya toprak saksı... Yere düşünce hayatta kalıp kalmayacağımı düşünmeden kendimi aşağı atacığım pencereyi kırmak için hangi aleti kullanacaktım?

Ama zaten bunu yapmama gerek kalmayacak ki, dedi zihnim. Carl beni kurtarırdı. Daha önce kurtarmıştı. İki kere. Şimdi neredeydi? Hollywood Carl'ın eli neredeydi? Buraya gelmeme niye izin vermişti? Öyle muazzam bir hayal kırıklığı hissettim ki çığlık atacaktım neredeyse.

“April, iyi misin?”

Öksürdüm. “Evet.”

“Camı kırabilecek misin?”

“Evet.”

“Tamam, telefonu kapama, duman fazlasıyla yoğunlaştığında camı kır.”

“O kadar yoğunlaştığını nasıl anlayacağım?”

Bir saniye duraksadı. “Anlarsın.”

Pencereden dışarı baktım, o kadar dumanlıydı ki karşı duvarı göremiyordum. Fakat ara sıra turuncu ışıklar titreyordu.

Canlı yayın yapan telefonu kaptım. Hâlâ yayında olduğuma inanamıyordum. On milyondan fazla seyirci vardı artık. Hiç bu kadar büyük seyirci kitlem olmamıştı! Süregiden bir suikast teşebbüsünü canlı yayınlamak izlenme rekoru kırmaya birebirdi. Tabii sadece sutyen ve dar pantolonla kalmamın da zararı dokunmadığına eminim.

Gerçi o sırada iffetimi düşünecek halim yoktu doğal olarak.

Birkaç kez öksürdüm ama nefessiz kalmıyordum, ben de daha çok kendimi oyalamak için, “Millet, David Bowie şarkısının sözleri ne âlemde?” diye sordum. Küçük iPod hâlâ çalıyordu.

Yorumlar göremeyeceğim kadar hızlı akıyordu. Durdurmak için yukarı kaydardım. Sözümona şefkat dolu yorumlar yapanlar (ya da beni sahtekârlıkla suçlayanlar) haricindekiler, sohbetin Som’a taşındığına dair bilgi veriyorlardı ki Som bunun için tasarlanmıştı zaten. Bazıları Carl’a altınla dokunmayı denemişti. Beyaz altın, sarı altın, yirmi dört ayar altın; hiçbir şey olmamıştı.

Orda oturmuş yorumları okurken duman artıyor, gözlerim sulanıyor, ciğerlerim yanıyordu. Ara sıra bir soru yanıtlıyor ya da bir yorum yapıyordum: “Ölü numarası yapamayacak kadar ilgi orospusuyum” ya da “Çok nazıksın, Parker” tarzı şeyler. Sonunda masanın arkasına geçtim çünkü duvardan ısı yayılmaya başlamıştı.

Pencerenin ardındaki duman artık sürekli turuncuydu ve nefesim tıkanmadan iki saniye bile geçmiyordu.

Kişisel telefonumu elime aldım. “Alo, memur bey?” On kere falan delicesine öksürdüm.

“April. İtfaiye geldi ama onlara olabildiğince vakit kazandır-mamız gerekiyor. Camı kırdığında duman hızla içeri dolacak, o yüzden elini çabuk tut.” Nefes almadan konuşuyordu.

“Tamam,” dedim hırıltıyla.

“Tamam, artık yapman lazım. Duman en büyük düşmanın.”

“Tamam, şimdi gidip camdan atıyorum,” dedim, bunun son sözüm olabileceğini aniden fark ederek.

“Tamam,” dedi adam.

Böylece iki telefonu da kot pantolonumun cebine tıktım. Çek-meceyi kavradığım gibi pencereye savurdum. İçeri oluk oluk duman doldu. Bir sonraki nefesim acı vericiydi. Sanki minicik iğnelerle doluydu ve kapıldığım öksürük kriziyle istemeden, daha çok duman soludum. Biraz daha öksürdüm. Gerçek hava alamadığımı fark ettim.

Kırık camları temizleyecek zamanım olur sanmıştım ama yoktu. Gömleğimi yüzümden çekip en azından biraz korusun diye pencere çerçevesinden çıkan cam parçacıklarının üstüne serdim. Popomun kenarıyla gömleğe oturduğumda cam yine de gömleği, kotu ve derimi deldi.

Ama artık öğürüyordum. Zeminle aramdaki mesafenin o çok değerli iki metresini aşabileyim diye bacaklarımı aşağı sarkıtabil-mek için kenara alelacele tutunmaya çalışırken düşüverdim. Tüm sakarlığım la yana kayıp kendimi havada buldum. Aniden yangının sıcaklığını hissettim; küçük oda beni ısıdan korumuşt u, fakat yere çarpmadan birkaç salise önce dumanın azaldığını görebildim.

Betona önce sol ayağım, sonra sol kolum, sonra da başım çarptı. Her nasılsa bu, bayılmama yetmedi. Öksürmeye devam ettim, ci-ğerlerime hâlâ korkunç duman iğnecikleri doluyordu. Fakat nefes almaya çalıştığım da daha kötü hissetmiyordum. Beynim artık

boğulmadığını fark edince daha acil bir konu olan kolumdan ve bacağımdan yayılan bıçak gibi keskin acıya odaklandım.

Aşağıda o kadar az duman vardı ki yangını görebiliyordum... Baktığım her dikey yüzeyi kavuruyordu. Beyin sarsıntısının pusunda birkaç hisse aynı anda kapılmıştım fakat en keskini bacağımdı. Sağlam olan sağ kolumdan destek alarak zar zor oturma pozisyonuna geçtim. Bacağıma baktım. En aşağıda bileğin hemen üstü fena kırılmıştı. Kan pantolonumu çoktan sıırıslam etmişti.

“Sıçarım böyle işin içine!” diye haykırdım.

Canlı yayında cebimin karanlığını seyreden herkesin bu lafı duyduğunu fark ettim. Şimdi bile seyircileri düşünüyordum.

Pantolon cebime uzanıp iki telefonu da çıkardım. “Tamam, iyiyim, yani iyi değilim, çok kötü yaralandım ama henüz ölmedim. Henüz ölmediğim gerçeğine tutunalım.” Her yönden üstüme sıcaklık vuruyordu fakat soldan değil, yukarıdan ve sağdan daha çok geldiği için sola yöneldim. Depoyu yüksek ve hiç kesilmeyen bir gürlleme sarmıştı.

O sırada hayatımın en aptalca fikri aklıma geldi. “Dünyanın dört bir yanındaki herkes! Millet! Sadece tek bir Carl değil. Tüm Carl’lar. Hepsine aynı anda dokunulacak.”

Bu fikri henüz başkasının yürütmediğini düşünmek de tam benlik. Fakat başka kimsede olmayan bir şey bende vardı: Seyirci kitlesi. Dünya Kupası’nınkinden büyük. Neil Armstrong’unkinden bile büyük.

Canlı yayını seyredenlerin sayısı yedi yüz milyonu geçmişti. Bu kadar büyük bir kitleyle neler yapılmaz ki! Gerçi kimi zaman... hiçbir şey.

Polisin öteki telefondan seslendiğini duydum. Telefonu kulağıma götürüp beş kez falan öksürdükten sonra konuşabildim. “Bacağım kırıldı ama burada hava daha iyi.”

“Hareket edebiliyor musun?”

“Kolay değil,” diye bağırdım, yangının sesini bastırmaya çalışarak.

“Arka duvara ilerle. Orada yangının şiddeti daha az.”

“En sevdiğim yangın tipi,” deyince, polis resmen güldü.

Tam o sırada Miranda aradı. Peki, bu önemli olmalıydı. “Biri arıyor, ben size dönerim,” dedim, hayatımı kurtarmaya çalışan acil müdahale uzmanına.

“Burada işler hiç iyi değil,” dedim.

“Biliyorum, April, izliyorum. Maya burada.”

“Ne yapmamız gerektiğini biliyorum. Tüm Carl'lara aynı anda altınla dokunmak gerekiyor. İyot gibi ama hepsine aynı anda. Aslında niye size söylüyorum ki onlara söylemem lazım.”

Canlı yayın telefonunu aldım. “Selam, bunun benim işime yarayıp yaramayacağını bilmiyorum. Belki yarar, belki de bu son adımı atabilmemiz için elimize geçen en iyi fırsat budur, bilmiyorum ama bir Carl'ın yakınlarındaysanız veya yakın olan birilerini tanırıyorsanız, o Carl'a bir parça altınla dokunabilir misiniz? Takı işe yarayabilir diye düşünüyoruz. Sonucunda ne olacağını öğrenmek istiyorum açıkçası... şeyden önce yani.”

Hatta Maya'nın olduğu telefonu tekrar elime aldım. “Eh, bu da bir şeydir,” dedim.

“İlk defa bizden bir adım öndesin,” dedi Maya.

Güldüm, sonra öksürdüm.

“Miranda sendeki anahtarla, kodun aslını deşifre etti. Altının atom numarası, altmış dört defa tekrarlanıyor.”

“Carl ne dediğini anlayabilelim diye bayağı uğraşmış.”

“April, halkın Carl'lara ulaşamadığı bir sürü yer var. Çin'deki on beş Carl aylardır askeri gözetim altında. Elini kolunu sallaya sallaya gidip altınla dokunamazsın.”

Karşılık vermedim. Carl bize talimatlarını iletmişti fakat riayet etmeyecek kadar aptaldık. Belki birkaç seneye, antlaşmalar imzalandıktan sonra herkes aynı zeminde buluşursa denenebilirdi ama

muhtemelen böyle bir şey gerçekleşmeyecekti. Muhtemelen Carl'lar sonsuza kadar öylece duracak; Dünya'nın böyle ufacak, minicik bir şeyi yapmak için aklım başına devşirmesini bekleyeceklerdi.

Canlı yayına döndüm, yangının çatırtıları arasında sesimi duysunlar diye mikrofona yaklaştım. "Tekrar selam. Durumum umutsuz olduğunu söylemeyeceğim. Ama dünyada altmış dört Carl var ve hiç değilse yüzde yirmisi askeri gözetim altında. Amaçları hepsine aynı anda altınla dokunmamızsa gerçekten de bir sınava tabi tutulduğumuzu düşünüyorum. Carl'lar hep birlikte çalışmamızı istiyor, hep birlikte insan olmamızı istiyor, hep birlikte bir risk alıp, hep birlikte bir tercih yapmamızı istiyor."

Biraz durup öksürdüm.

"Yanan bir binada mahsur kaldım. Ama ondan da ötesi, bu gezegende sizinle mahsur kaldım. Ve dürüstçe söylüyorum, bundan mutluluk duyuyorum. Son birkaç ayda bir sürü kötü insana maruz kaldım fakat daha pek çok harika, nazik, cömert ve kibar insanla tanıştım. İnsanlık halinin bu olduğuna tüm içtenliğimle inanıyorum. Ve Carl'lar bizi sınava tabi tutuyorsa en zoru bu son sınav. Dikkat ederseniz akla yatkın tek bir hikâye olduğu ortaya çıkıyor ve o hikâyede insanlık, gezegeni ele geçirdiğinden bu yana gittikçe daha fazla işbirliği yapagelmiş. Evet, sürekli elimize yüzümüze buluşturuyoruz, evet, korkunç gerilemeler yaşanmış ama kendinize bir baksanıza! Daha önce hiç bu kadar *tek* bir tür olmamıştık. İnsanlar bununla savaşıyor ve muhtemelen hep savaşıacak fakat Carl'm bizden istediği şeyin gerçekleşebilmesi için tarihte bundan daha uygun bir an yaşandı mı? Onlarca hükümetin şüpheli bir netice uğruna aynı eylemi gerçekleştirmesi için? Ya da en azından vatandaşlarının bu eylemi gerçekleştirmelerine izin vermesi için?"

Biraz daha öksürdüm.

"Bilemiyorum. Şimdi, sekiz yüz milyon insan seyrederken doğru şeyi yapmazsak bir daha asla yapamayabiliriz. O yüzden

hep birlikte bir şey yapmaya çalışalım. Teşekkür ederim. Bunu birlikte yaptığınız için teşekkür ederim.”

Sonra hiçbir aklı başında içerik üreticisinin yapmayacağı şeyi yaptım. Seyirci sayısı tavan yapmışken canlı yayını bitirdim.

Ardından tekrar Miranda'ya dönüp, “Bu işe yarar herhalde,” diye bağırdım.

O sırada Maya bir şey söyledi fakat yangının gürültüsünden duyamadım. Nefes almak güçleşmişti. Duman o kadar fena olmasa da nefes nefeseydim. Sıcaktan, diye düşündüm, belki de şoktan. Aslında o sırada bunu bilmesem de, yangın binanın içindeki tüm oksijeni tüketiyordu.

Çok sıcaktı. Ortalık cayıp cayıp kavruluyordu fakat kaçacak yer yoktu. Isı her taraftan eşit derecede vuruyordu ve açık kırıkla hareket etmek pek eğlenceli olmadığından olduğum yerde kaldım.

“Andy orada mı?” diye bağırdım, aniden onunla konuşmak istemiştim.

“Hayır, şu an New York Carl'a küpelerimden birini tutuyor,” dedi Miranda.

“Kızlar. Özür dilerim. Bunu söyleyip burada bırakayım.”

Sonra kapayıp Andy'yi aradım.

“İyi misin?” diye açtı.

“Hayır, herhangi bir şey oluyor mu?”

“Hayır, April...”

“Biliyorum, Andy. Yapabileceğin bir şey yok. Bana sonsuza kadar kızacaksın biliyorum ve bu sorun değil ama kendine sonsuza kadar kızma. Haklıydın ve kimse beni durduramazdı.”

“Sakın vazgeçme, April.” Sesi titriyordu.

Nefes nefese, “Vazgeçmeyeceğim,” dedğim sırada Andy şaşkınlıktan veya korkudan haykırdı.

“İyi misin?” dedim.

“El...” Sonra pat diye bir ses geldi.

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

Ondan bir salise sonra yukarıda bir şey olanca gürültüsüyle çatırdadı. Yangının cayırtısı arka planda hiç dinmiyordu fakat bu, o sesi tamamen bastırmıştı. Başımı kaldırdım, bir şekilde hâlâ... hâlâ kurtarılacağımı düşünüyordum. Tepemdeki duman perdesini yaran, alevden ve ahşaptan bir kütle aşağı indi.

Kanlı kısımları okumak istemiyorsanız atlamamız gereken bölüm işte burası çünkü alev alev yanan, muhtemelen birkaç tonluk ahşap bir giriş başımın da kapladığı yere düştü. Sağda saç çizgimin başladığı yerin hemen üstünden girdi. Öyle bir kuvvetle çarptı ki beni kenara falan itmedi. Su dolu bardağa bırakılan bir bıçak gibi biçti.

Kafatasımı kırıp beynimin küçük bir parçasını kopardı.

Sonra suratımın sağını parçaladı.

Birkaç santimle göğsümü kaçırdı ve bileğin hemen üstünden sağ bacağıma indi. Daha önce hiç böyle bir acı hissetmemiştim. Fakat alevler yayılıp çıplak göğsüm kızarmaya başlarken çok daha kötüsü olabileceğini öğrendim.

Birkaç korkunç saniye daha bilincimi kaybetmediğim için sonunda, hiç şüphesiz öleceğimi anlayacak kısa bir zamanım oldu.

Anladım ancak bu anlayışta kabul yoktu; acının üstüne sadece burukluk, dehşet, hüsrân ve nefret binmişti. Çığlık attım ve sonra her şey bitti.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Rüya'ya başlanan lobideydim. Şu şık ve modern iş merkezinde. Döşeme halılar, tanıdık müzik, resepsiyon masası, her şey aynıydı. Sadece masada küçük robot yerine Carl duruyordu. Onu tek elli görmeye o kadar alışmıştım ki iki eli olması göze batıyordu. Kasklı kafası neredeyse tavana değiyordu. Kötücül duruyordu, belki zihnim tehlike beklediğinden, belki demin vücudumun paramparça olmasını seyrettiğimden, belki Carl tüm dünyamı tersyüz ettiğinden ve hiçbir şeyin bir daha asla eski yerine konamayacağını bildiğimden, belki de 13 Temmuz'da onca insan öldüğünden ve ben onlardan biri olmadığımдан.

Belki de Carl aslında bayağı korkutucu göründüğünden.

Kendime baktım, yanıkları ve yaraları göreceğimden korkuyordum ama ben, bendim. Kurumsal bir halkla ilişkiler ajansında dokuz beş çalışıyormuşum gibi ipek bluz ve dar siyah etek giyiyordum.

“Carl?” dedim.

“Bedenin büyük hasar gördü.” O muazzam savaş zırlı kıpırdamadı fakat ses kesinlikle ondan geliyordu. Yüksek, berrak ve tok bir sesle konuşuyordu. Cinsiyetine dair tahmin yürütecek olsam

erkek derdim ama tahmin etmeme gerek olmadığına sevinio um.
Ses ofisin kalın duvarlarında yankılandı.

“Yani... ölmedim mi?” Şaşırmıştım.

“Henüz değil.”

Bu pek rahatlatıcı değildi. Sohbeti bu minvalde ilerletmek, neler olduğunu ve şimdi neler olacağını öğrenmek istiyordum fakat Carl’la konuşuyordum ve bu anın o kadar uzun zamandır hayalini kuruyordum ki bu konuları atlayıp, “Neden buraya geldin?” diye soruverdim.

“Üç soru.”

“Ne?”

“Öykülerinizde bir gelenek. Ayrıca müdahale edilmezse beden çok uzun süre çalışmaya devam etmeyecek.” Bu, akla bir soru getiriyordu fakat oltaya gelmeyecektim.

“Neden buraya geldin?” diye tekrar ettim.

“Gözlemlemek için.” Devam etmesini bekledim çünkü benim de başından beri tahminim buydu ve pek tatmin edici bir cevap değildi.

“Biraz detaylandırabilir misin? Yoksa bu başka bir soru mu sayılır? Yoksa *bu* başka bir soru mu sayılır?” Ve İlk Temas senaryolarının ustası olduğumdan, hüsrana dolu bir fısıltıyla, “...lanet olsun,” diye bitirdim.

Carl minik delirmeme tepki verdiyse de belli etmedi.

“Bize nasıl tepki vereceğinizi görmemiz gerekiyordu. Temas kurmadan bilemezdik. Bu bir sürecin başlangıcı.” Ardından, “İki soru hakkın daha var,” diyerek sorularımın hepsini kullandığıma dair korkumdan beni kurtardı.

Sürecin ne olduğunu sormayı çok istiyordum. Bunu daha önce de yapmışlar mıydı? Tehlikeli miydik? Karınca gibi gözlemleniyor muyduk? Vahşi goriller gibi. Ya da mantarlar.

Fakat zihnimde daha ısrarcı bir tartışma dönüyordu. Kendi hakkımda soru sormak, neden seçildiğimi ve onca sefer kurtarıldığımı

öğrenmek için yanıp tutuşuyordum. Aydınlanma anları geçicidir fakat ben bu dersi çok yakın zamanda pek çok kez almıştım. Konu benimle ilgili olduğu kadar benden çok daha fazlasıyla da ilgiliydi.

“Ne mertebedeyiz?” diye sordum büyük bir ciddiyet ve inançla.

“Anlamıyorum,” dedi Carl.

“Bizi gözlemlemeye, tepkilerimizi sınamaya geldiniz. Sınavlarınızı geçtik mi?”

“Anlamıyorum,” dedi Carl yine.

Soruyu farklı şekilde sormaya çalıştım. “İnsanlık. Sizce nasıl?”

“Güzel,” diye karşılık verdi Carl.

O an bayağı uzun sürdü. Belki başka bir şey söyler diye düşündüm ama söylemedi.

“Bu da bir şey.”

Carl’ın nereli olduğu veya buraya nasıl geldiğine dair tüm soruların bolca bağlam ve ileri seviye fizik diplomaları olmadan hiçbir anlam ifade etmeyeceğini tahmin ediyordum. Dolayısıyla pes ettim ve son kez konuyu kendime bağladım.

“Bunun için beni mi seçtiniz?” diye sordum.

Sonra 23. Sokak’taki metro durağındaydım. MetroCard’ım elimde. Durak boş, saat geç... Ne zaman olduğunu biliyorum. Carl’ı ilk gördüğüm gece. Turnikelere yürüyüp kartımı geçiriyorum. Kırmızı yanıyor. Ama o gecedan önce bu kartı yüz kez kullandım. Bunu bir kere bile düşünmemiştim. Zihnen kafayı yesem de hayali bedenim dönüp duraktan çıkıyor. Yayalara yeşil yanıyor, 23. Sokak’ta karşıdan karşıya geçiyorum. Bir taksi, geçmemem gerekirmiş gibi korna çalıyor. Yukarı bakıyorum. Taksiye yeşil yanıyor. Bana da yeşil yanıyor ama 23. Sokak’ın karşısındaki trafik lambası kırmızı. Yayalara yeşil yanmamalı... Trafik lambası kırmızıysa...

Rüya lobisine döndüm. Gerçekler tokat gibi çarpmıştı. Carl ya da Carl’lar ya da onlarla bağlantılı yaşam formu benim o metroya binmemi engellemişti. Beni geri döndürmüş, hatta 23. Sokak’taki karşı kaldırımdan yürümememe neden olmuştu.

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

“O zamandan beri mi? Beni... ilk videoyu yapmadan önce mi seçmiştiniz?”

“Evet.”

Uzunca bir duraksama oldu. Carl'a bakarken bunca şeyin ağırlığıyla ağladığımı fark ettim. Bu gezegende milyarlarca insan vardı. Beni hiçbir şey özel kılmıyordu.

“Niye?”

“Senin öykün yeni başlıyor, April May,” diye cevap verdi Carl. Ve sonra rüya sona erdi.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Merhaba, millet. Ben Andy Skampt. April benim devam ettirip bitirmemi istedi çünkü, eh, hikâyenin bu kısmında orada değildi. Bayılarak yapmıyorum ama neden yapmamı istediğini anlıyorum, o yüzden buradayım.

Tüm kitabı okudum ve onayladım. Bence April çok iyi iş çıkarmış. Kitabın ona faydası dokundu, bize de faydası dokunacağını düşünüyorum. Gerçi açık konuşmam gerekirse, bu tip şeyler artık onun için daha kolay bence.

Her neyse. Benim 23. Sokak'ta April'le konuştuğum ve New York Carl'ın kalçasına altın küpe tuttuğum, o sırada kendi mücevherleriyle yaklaşık elli kişi alelacele Carl'a koştuğu için gereksizliğimin farkına vardığım âna dönelim. April'i daha iyi duyabilmek için geri çekildim. Başına gelenlerin yüzde yüz benim suçum olduğunu hissetmeye başlamıştım. Öylece çekip gitmesem Hoboken'deki bir depoda duman soluyarak ölmezmiş gibi.

Hiç o kadar kötü bir hisse kapılmamıştım ve April kapılmamı söylüyordu. Gayet duygusal bir an olduğu için size anlatırken huzursuzluğum had safhada.

Neyse, etrafı giderek kalabalıklaşan Carl'dan uzaklaştı. 31m sırada April benimle konuşuyordu. Sonra birkaç kişinin haykırdığını duydum. Arkamı dönünce Carl'ın tepsi kadar büyük kayıp elinin sokakta son sürat koşturduğunu gördüm. Son sürat diyorum ama bir elin son sürati nedir bilemiyorum. Hızlı gidiyordu işte.

Görenler Carl'dan geri çekiliyordu. Ellerini uzatmayı başara-bilmiş, mücevherlerini dokunduran on, on beş kişi korkuyla bağırıp dağıldı.

El insanların arasından dolanıp hızla New York Carl'ın sağ bileğine ses çıkarmadan oturuverdi. Herkes ya kaçışıyor ya da boş boş bakıyordu. Kimsenin altın değdirmedini fark edince Miran-da'nın küpesiyle koşup Carl'ın karnına olanca gücümle bastırdım.

Ben daha robotun yüzeyine çarptığımı bile fark edmeden sağ kolu kalktı ve eli, başının üstündeki bir yere tutunuyormuş gibi yumruk oldu. Beynimin bunu algılaması uzun zaman almıştı, daha sonra yayınlanan bolca video bayağı işe yaradı. Beynim bir kez kavrayınca neler olduğu anlaşılıyordu: Carl evrende bir noktaya tutunuyor, sonra kendini çekiveriyordu. Çabucak. O kadar hızlıydı ki ardında hava boşluğu bırakıyordu, ben de Carl'ın az önce durduğu boşluğa (ve ötesine) sürüklenmişim. Muazzam bir çatırtı eşliğinde ankesörlü telefonlara doğru savrulup omzumu çarptım. Daha sonra duyduğum çatırtının sonik patlama olduğunu söylediler. Carl ses hızından da hızlı gitmiş.

Acıyan omzumu tutmuş, neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. Rüya'daki son ipucunda isteneni yapmıştık. Belli ki dünyanın dört bir yanında insanlar tüm Carl'lara aynı anda altın dokundurmuştu. Ve şimdi Carl gitmişti. Ama April hâlâ o binada mahsurdu. Robin'i aradım.

"Andy..." Delirmenin eşliğinde, ağlıyordu.

"Carl gitti, belki yardım etmeye geliyordur."

Bu kısmı söylemekte çok zorlandı. "Çatı. Çöküyor."

Ne diyeceğimi bilemiyordum. “Carl geliyor. Belki çoktan gelmiştir.”

“Tamam, Andy,” dedi ve ne demeye çalıştığını çok iyi anladım... kafayı yemiştim ve o neler olduğunu çok iyi biliyordu, yani April ölmüştü.

Of, bunları yazmak çok zor.

April herkese çağrı yaptıktan sonra dünyanın dört bir yanında herkes Carl'lara koşmuştu. Başında askerlerin nöbet tuttuğu Çin ve Rusya'daki Carl'lar ufak ayaklanmalara sahne olmuştu. Çengdu'da bir asker kalabalığa ateş açınca bir kişi ölmüştü. Her nasılsa, insanlar dağılmak yerine daha da yaklaşmış, asker de ateşi kesmişti. Birkaç dakikada olmuştu her şey. Gelecekte herhangi bir zaman gerçekleşebilmesini imkânsız buluyorum.

New York Carl gittiği anda dünyadaki tüm Carl'lar ortadan kayboldu. Fizikçiler aslında her Carl'ın nasıl tek bir Carl olduğunu açıklayabilmek için çırpındılar. Daha önce Hollywood Carl'ın eli sebebiyle bunlar yaşanmıştı. Şimdiyse kanıtlanıyordu.

Carl canlandığı an Rüya da sona ermişti. O sırada Rüya görenler bir anda görmez olmuştu. Çoğu uyanmamıştı bile. Bazen insanlar Rüya'nın rüyasını görüyorlardı tabii, ama artık sona ermiş gibi duruyor.

Sonra April'in bedenini bulmalarını bekledik.

Haftalar geçti ama hiçbir şey bulamadılar. April'in ailesi hepimizle konuşmaya geldi. Onlar için daha iyi oldu mu bilmiyorum ama benim için daha kötü oldu. En yakın arkadaşımın ölümü yüzünden kendimi suçlamam yeterince kötüydü, bir de o insanların hayatlarını mahvettiğimi düşünmek istemiyordum. Haberlerde uzmanlar –tabii ki bu haber uluslararası gündeme oturmuştu– insan bedeninin depodaki gibi bir yangında tamamen yanamayacağını, o kadar sıcak olmayacağını söylüyorlardı yani bu kısmı iyi.

Beni de haberlere çıkarmak istiyorlardı. Beni veya Maya'yı veya Miranda'yı veya Robin'i... Hiçbirimiz yapmadık. İlk hafta hainerciler apartmanın önüne kamp kurdu, ben de evden çıkmaktan vazgeçtim. Jason aşağı inip gelen paketleri alıyordu. Odamda oturup Twitter'a bakıyor, haber bekliyordum.

Haber falan yoktu, sadece insanlar zaten bildiğimiz konularda konuşuyorlardı. Nihayet hepimize Başkan'dan ayrı ayrı baş sağlığı mektupları geldi ve yas tuttuğumuzdan emin olamasak bile yas tutmak her nasılsa doğal gelmeye başladı.

Robin beni ilk kez haftalar sonra aradı.

"Yapanları bulmuşlar," dedi, yavan bir hoşbeşten sonra.

"İnternette bir şey görmedim."

"Henüz açıklanmadı. New York polis departmanı ile iletişimdeydim, bugün birkaç kişiyi tutuklayacaklarını söylediler." Mutlu veya üzgün veya muzafferane gelmiyordu sesi. Sanki satın aldığı bir çift yeni ayakkabıdan bahsediyordu.

"Kimlermiş?" Nedense bu, anlamama fayda sağlayacakmış gibi geliyordu.

"Üç kişilermiş. Bir sohbet odasında tanışmışlar. Biri yazılımcı; biri boş bir adam; öteki zeki, kendini adanmış ve April'i öldürmek ya da durdurmak ya da sadece dünyada iz bırakmak isteyen biriymiş. Yazılımcı, kodu, anahtar girildiğinde istenen şeyi ortaya çıkaracak şekilde değiştirebileceğiyle övünüyormuş. Muhafızlar anahtarı bulunca herkesin bildiği bir sırda dönüşmüş ve başı çeken eleman, bilgisayar korsanına o övündüğü şeyi yapmasını söylemiş. Depoyu önceden keşfe çıkıp adresini göndermiş. Değiştirilmiş kod siteye yüklenince o ve takipçisi depoda beklemeye başlamış, hatta April geldiğinde şaşırılmışlar. Liderleri olan, yangını başlatıp kaçmış. Sohbet grubunda yaptığı şeyle bir kere övününce gruptaki başka bir Muhafız, polise haber vermiş. FBI'ın, elemanları bulmasına bu kadarı yetmiş. Cinayetle suçlayabilecekler mi bilmiyorlar çünkü ceset bulunmadı."

Oradaki iki kişi adam kaırma, kişiyi hürriyetinden yoksun kılma, kundakçılık, cinayete teşebbüs, cinayet için komplo düzenleme ve başka birtakım suçlamalardan en yüksek cezaları aldı. Cinayetle suçlanmadılar ama.”

Robin tekdüze bir sesle rapor verirken suskundum.

“Yakalanmalarına sevindim.”

“Evet.”

“April bana en son, ona kızmamın sorun olmadığını ama kendime kızmamam gerektiğini söyledi,” dedim.

“Evet,” diye karşılık verdi.

Peter Petrawicki’ninse yaptıkları yanma kâr kaldı çünkü adam kaırma olayıyla hiçbir alakası yoktu. Fakat April’e düzenlenen saldırı ve Carl’ın ortadan kaybolmasıyla Muhafızlar hareketinin de sonu geldi. 13 Temmuz’un her nasılsa beceremediğı bir şekilde silinip gitmelerini sağladı. Belki Carl’ın göz önündeki bir tehdit olmaktan çıkmasıydı sebebi; belki Rüya’nın sona ermesi; belki de April’i öldürmek için böylesine iğrenç bir aldatmacaya başvurmaları; belki April’in yaptığı, bir milyardan fazla insana ulaşan canlı yayın.

Sebebi her neyse, Carl’ın yok olmasından bir ay sonra Peter Petrawicki bile kendisini Muhafızlar hareketinden uzaklaştırıyor, hareketin, artık saygı duyamayacağı bir şeye dönüştüğünü söylüyordu. Solucan solucandır ve solucan her daim solucan kalacaktır. Petrawicki Karayipler’e taşınmıştı ve kulağa çok şaibeli gelen bir kripto para startup’ı üstünde çalışıyordu.

En korkutucuları ortadan kaybolmadı elbette. Bol bol komplo teorisi vardı. Rüya’nın gerçekleşebilmesi için zihinlerimize ne olduğunu kimse açıklayamıyordu ve insanlar korkmak için sebep bulduklarında korkuyorlar.

Bir ayda grubumuz dağılmıştı. Bizi bir arada tutan hiçbir şey olmadığından mı yoksa birbirimizi pişmanlık ve kederle (ya da her ikisiyle) ittiğimizden mi bilmiyorum ama Miranda bir anda Berkeley’ye, Robin de Los Angeles’a dönmüştü ve Maya aynı yerde

birkaç günden fazla uyumadığı bir tür hacca çıkmıştı. Sac ece ben New York'ta kaldım. April'in beni bulmasını istemek gibi aptalca bir duyguya kapılmıştım. Nerede olduğumu bilmesini istiyordum. Ayrıca akıl sağlığım için en iyisinin, hayatımda bir çeşit istikrar sağlamak olduğunu biliyordum. Fena gitmiyordu, ayrıca bu sayede her gördüğümde yaptığım gibi, Maya veya Miranda'nın önünde ağlamak zorunda kalmıyordum.

Ama en az birkaç günde bir Robin, Miranda, Maya ve ben ortak mesaj grubuna bir şeyler yazıp grubun kaybolup gitmesine izin vermiyorduk ki evet, grupta hâlâ April'in numarası da vardı.

İnsanlar konuşma yapmamı istiyor sürekli, yazdım bir gün.

Sen istiyor musun ki? diye karşılık verdi Maya.

Aman, uzak olsun. Ne söylemem gerektiğini söylemiyorlar. Ne anlatabileceğimi bilmiyorum.

Anlatacak çok şeyin var, Andy, yazdı Miranda.

Aslında beni istemiyorlar, sadece April'e ulaşamıyorlar.

Maya cevap vermeden önce biraz zaman geçti. April'in kitaplarını okuyordum. Kitaplardan biri Rodin'in biyografisi ve şu cümleyle başlıyor: 'Ne de olsa şöhret, yeni bir ismin çevresinde toplanan tüm yanlış anlaşılmaların toplamından başka bir şey değil.' Bu cümleyi pek çok kez okumuş olmalı. Carl, insanların kendi değerlerini ve umutlarını ve korkularını yansıtabildikleri boş bir tuval oldu hep. April de şimdi öyle olacak.

Bu konuda bir şey yapmalı mıyım ki? diye karşılık verdim.

Hayır, sadece o bir şeyler söylemek için artık burada olmadığından insanların, onun ağzından konuşacağını farkında olmaliyiz bence. Senin de Twitter'da buna dikkat ettiğini biliyorum.

Doğruydı. April'in sözlerini yanlış aktaranlara veya inanmayacağı ya da yapmayacağı şeylere inanıp yaptığını söyleyenlere sıra haddini bildiriyordum. Maya haklıydı, biliyordum.

Bu iş bitmedi daha, değil mi.

Evet, dünyanın gözünde sonsuza kadar aynı insanlar olacağız.

Wisconsin Üniversitesi'nde konuşma yapsam mı peki?

Onları daha iyi hissettirecek bir şeyler söyleyebileceğiniz misin?

Uzun uzun düşündükten sonra karar kıldığım cevap *Henüz değil, oldu.*

Anlıyorum seni, dedi hemen.

Fakat bir şeyler söyleyecek olsam ne söylerim diye düşünmeye başlamıştım. Televizyona çıkıp çapraz sorguya çekilmeyi asla kabul etmezdim fakat herkese açık bir ortamda biriyle oturup kısa bir söyleşi yapabiliydik. YouTube kanalımıza koyamazdım; orası, April öldüğü an olduğu gibi kalması gereken kutsal bir yere dönüşmüştü gözümde.

Neler söyleyebileceğimi düşünmeye başlayınca yazma aşamasına çok çabuk atladım. Kendimi buna verdim. O yıl bir sürü konuşma yaptım fakat hepsini o gece yazdıklarımla bitiriyordum:

Bir yıl önce dünyanın en yakın arkadaşşıma âşık olmasını seyrettim. Eğlenceli olur sandık, komik olur sandık fakat o aşk, arkadaşımı paramparça edip parçalarını başka türlü yerleştirdi. April'le otel odasında baş başa oturup onu bir insandan bir öyküye dönüştürmek için plan yaptık. İşe yaradı. İşe yaradı çünkü tam da ona uyan, harika bir öyküydü. Bilfiil o öyküye dönüşeceğini ise bilmiyorduk. April'in şöhretinin en sinsi tarafı, başkalarının onu insanlıktan çıkarması değildi; April'in kendisini insanlıktan çıkarmasıydı. Kendini insan değil, araç gibi görmeye başlamıştı. Ve o araç kullanılmıyorsa, her fırsatta bilenmiyor, törpülenmiyor, kuvvetlenmiyorsa dünyayı hayal kırıklığına uğratiyordu. April bir insandı fakat hepimiz onu hem daha fazlası hem daha azı olduğuna ikna ettik. Belki bunu kendine yaptı, belki sebebi Carl'dı, belki bendim

veya Peter Petrawicki'ydi veya haber kanallarıydı. Ancak en nihayetinde pek çok gün ben bile April May'in insan olduğunu unuttum. Kendisinin de bir keresinde bana söylediği üzere, o da hepimiz gibi, hava kadar narindi.

April'e ne olduğunu bilmiyorum. Fakat onun bir birey olduğunu biliyorum. İnsanları bir araya getirecek bir öykü anlatmak istemişti sadece. Belki her gün mükemmelen yapamadı ve bir sürü de hataya düştü ama hepimiz kendimizi bir kültüre mensup bireyler olarak değil, giderek daha sıklıkla, bir savaşın silahları olarak görürken hiçbirimizin kabahatsiz olduğunu düşünmüyorum.

Onun mesajı benim için açık, asla da unutmayacağım. Hepimiz birer bireyiz ancak çok daha önemlisi, bir aradayken ne olduğumuz ve bunu koruyup kollamazsak tuttuğumuz yol kötü bir yere çıkacak.

Yazdıktan sonra kendimi hâlâ felaket hissediyordum, ağlıyordum, sefil haldeydim ama bu da bir şeydi. Wisconsin Üniversitesi'ne cevap olarak, otuz dakikalık bir konuşma yapmak istediğimi bildirdim, onlar da bana ayak uydurdular. Robin'i arayıp temsilcim olmak ister mi diye sordum. "Olur," dedi.

En çok üzülen Robin oldu diyesim geliyor fakat keder yarıştırmak istemiyorum. İşten istifa etmişti, inzivaya çekilmişti, dolayısıyla ona yapacak bir şeyler verdiğim, onu bir şeylerin içine tekrar çektiğim için seviniyordum. Kendini hepimizden çok suçluyordu. Tabii ki hepimiz kendimizi suçluyorduk. Biraz daha zekice davransaydık, elimizi biraz daha çabuk tutsaydık, biraz da ikna edici olsaydık... Ama Robin, April'i o binaya yönlendiren şeyin kendi verdiği haber ve küçük de olsa kendi ihaneti olduğunu biliyordu.

“İşin en kötü tarafı ne olduğunu bilmemek” demek istemiyorum çünkü en kötüsü, o binadan April’in kırık, yanmış cesedini çıkarmaları olurdu fakat her halükârda kendimizi işlevsiz hissediyorduk. Bir şekilde tüm dünya bu garip arafta kalmıştı. April bir süperstardı ve şimdi ya ölüydü ya değildi ama ne olduğunu kimse bilmiyordu. Twitter hesabı anıtlştırıldı. Son gönderdiği tweet –Facebook’ta yaptığım canlı yayma gelin. Önemli şeyler oluyor– gelmiş geçmiş en çok beğeni alan tweet oldu. Son tweet’i bu kadar boktan olduğu için April’in nasıl dehşete kapılacağını birçok sefer düşündüm.

Zaman geçse de kimse nasıl devam edeceğini bilemiyordu. Ben gezinip farklı yerlerde tekrar tekrar onu andım. İnsanlarla konuşmak; tweet atmak, hatta video çekmekten o denli farklıydı ki. Beş bin kişilik bir salon bile internete koyabileceğim herhangi bir şeyin seyirci kitlesine kıyasla minicik kalıyordu. Fakat bu şekilde, bir saatten uzun süre aynı düşünce çerçevesinde oturabiliyorduk. Bağ kurmak iyi geliyordu. Ve bu konuda iyi olduğumu keşfetmiştim. Annesiyle babası birkaç konuşmamı dinlemeye geldi.

Haftalar geçtikçe April’in başına ne geldiğini bir daha asla öğrenemeyeceğimize ve Carl’ların bizimle işinin bittiğine daha fazla inanıyorduk.

Hiçbir büyük haber kanalının April May veya Rüya veya Carl’lar veya katillerinin davası hakkında haber geçmediği ilk günü hatırlıyorum. Çin ekonomisi çöküyordu çünkü insanlar borsada oynamak için borçlanmıştı; Apple yeni sanal gerçeklik cihazını piyasaya sürmüştü; araştırma laboratuvarlarında art arda hırsızlık vakaları yaşanıyor ve bir soygun sırasında bir sürü maymun kaçıp Baltimore’da dolanmaya başlamıştı. Gün gelecek, April May bir zamanlar yaşanmış bir şey olacaktı. Bundan ölesiye korkardı ve bu en nihayetinde yaşanmaya başladığında rahatladığıma şaşırmışım.

Ondan iki ay sonra masada oturmuş, akıl almaz servetimin mali yönetimiyle ilgili e-posta yazarken kapım tıklatıldı. Bayağı

GERÇEKTEN HARİKA BİR ŞEY

tuhaftı çünkü apartman kapısını açmadığınız takdirde kimse binaya giremiyordu. Komşuya kargo gelmiş olabilirdi.

Sonra telefonum çınladı. Kapıya giderken elime alıp, kilit ekranını görünce donakaldım.

April May

Cevaplamak İçin Kaydırın

Ekrana ne kadar baktım hiç bilmiyorum ama en sonunda kalbim güm güm atarak mesajı açtığımı biliyorum.

İki kelime yazıyordu.

Tık Tık

Teşekkürler

Bunu daha önce hiç yapmadığım için mümkün olduğunu keşfetmek bile benim açımdan bir maceraydı. Dolayısıyla teşekkür etmem gereken birkaç yüz insan var. Öncelikle, yazarlığın öyle imkânsız bir meslek olmadığını, gerçek insanların yeterince sayıda insana yaptığı gerçek bir şey olduğunu tekrar tekrar söyleyip beni sonunda inandıran abim John Green. Yazdığım şeyleri inandığım ve bana mantıklı gelecek şekilde sevmekten vazgeçmeyen eşim Katherine. Yazma konusunda iyi olduğumu bana genel olarak yazdıklarımın kötü kısımlarını anlamama yardım ederek fark ettiren Phil Condon. Bir keresinde bana kimyayı meslek edinmezsem yazarlığı meslek edinebileceğimi söyleyen Guy Bradley. Ve son dört yıl içinde bana, “Elinde ne varsa yolla, kötüyse sana dürüst davranacağım, yemin ederim,” diyen insanlar. Aralarında şunlar da vardı: Patrick Rothfuss, Hugh Howey, Amanda Hoerter ve Writers House’tan Jodi Reamer.

Belki hepsinden de önemlisi, videolarımı, tweet’lerimi, paylaşımlarımı ve podcast’lerimi seven, çok havalı ve çok destekçi insanlar beni şöhretin 3. Kümesine doğru tuhaf ve bir o kadar

muazzam bir yolculuğa çıkarmasaydı bu kitabı yazamazdım. Bunu yaratan hakikaten de Nerdfighter dünyası.

Kitap için bir sürü ilginç araştırma yapmam gerekti, dolayısıyla April, Maya ve Andy'yle aynı okula gitmiş Sarah Haege, Megan Rojek ve Lauren McCall'a, oradaki hayatlarını anlayabilmem için kendileriyle takılmama izin verdikleri için teşekkürler. Boeing 767'nin dehlizleriyle ilgili tam bir saat benimle konuşan NYCAviation.com'dan Phil Derner Jr.'a teşekkür ederim. Ambulanslar ve ilkyardım protokolleriyle ilgili bana mesaj atan Jessica ve Mitty'ye teşekkürler. Wikipedia'da neyin mümkün, neyin imkânsız ve neyin gerçekten imkânsız olduğunu anlamama yardım eden Kevin Gisi'ye teşekkür ederim. Brent Weinstein ve Natalie Novak hem eski arkadaşlarım hem de Hollywood'da menajer, dolayısıyla verdikleri bilgiler için teşekkür etmeli ve söylediğim her şey için ikisinden de özür dilemeliyim sanırım. Ayrıca Twitter'da, dizilerdeki ölüm sahneleriyle ilgili iyi bir podcast ismi uydurmalarını istediğimde *Ölümspotting* ismini bulan @cmdrSprocket'a da teşekkürler.

Kendiminkinden çok farklı hayat deneyimleri olan bir sürü karakter kaleme alarak zor ve korkutucu bir işe giriştim, dolayısıyla taslağı okuyup kendi önyargılarımın tuzağına düşmemem ve benim gibi olmayan insanları daha doğru yansıtabilmem için yardım edenlere özellikle teşekkür etmek istiyorum. Bu açıdan Ashley C. Ford, Amanda Hoerter, Mary Robinette Kowal ve Gaby Dunn'a müteşekkirim.

Keza April'in anne babası gibi, sadece mutlu olmamı ve kendimi değerli hissetmemi isteyen, saçma bir şey yaptığımı düşündüklerinde dillerini tutan annemle babama teşekkür ederim. Montana ve başka yerlerdeki harika arkadaşlarıma ve iş arkadaşlarıma bana bu kadar destek verdikleri, beni rahatlattıkları ve rahat oldukları için teşekkürler.

Kitaba başlamadan önce editörlerin ne yaptıklarını tam bilmiyordum, o yüzden her adımda elimi tutan ve büyük küçük hiçbir

sorunda paniğe kapılmamam için yardım eden Maya Ziv'e çok şey borçluyum. Maya'nın tavsiyeleri ve fikirleri bu proje için fazlasıyla değerliydi. Ayrıca birlikte gittiğimiz lisenin son sınıfında sınıf birincisi ve muhteşem bir rastlantıyla bu kitabın da redaktörü olan Mary Beth Constant'a teşekkürler. Kıçımı kaç kere kurtardın. Ve tabii ki bu kitabı ortaya çıkaran ve okurların ellerine ulaşmasını sağlayan Dutton'daki herkese teşekkür ediyorum.

Ayrıca bir arkadaşına, "Bu kitabı okuman lazım!" demiş ve diyecek herkese ayrı ayrı teşekkürler. Bu kitap olması gerekmiyor; sadece insanların birbirine kitapların ne kadar harika olduğunu hatırlatmasını istiyorum. Özellikle de kitabevlerinde çalışıp her gün bunu yapanlara; sevdiğiniz kitapları bulmanıza yardım eden ve inanmazsınız ama, bilgisayar programlarından bile iyi tahmin yürüten tüm profesyonellere teşekkür ediyorum.